elementele de bază V'IiRY și CUNOAȘTERE P BAKUNINA S PETERSBURG G & elementele de bază VT PU și CUNOAȘTERE I BAKUNINA -și -* s^itachptg IIITSIGLFII I APEL L ŞI COMP (II; Osir , -V: ) SSG Biblioteca "Runivers" Biblioteca "Runivers" CUPRINS pagină În loc de o introducere, ce este credința I Credinţa ca concept ) Sensul auto-înțelegerii - ) Bifurcarea sensului auto-înțelegerii ) Materia ) Sensul și materia ) Forța dovezilor ) Adevărul înțelegerii de sine într-o dispută, sau în mijlocul alteia Chestiune de neînțelegeri și prejudecăți, în spatele căreia se află adevăratul sens al adevărului ) Amestecarea imaginilor concrete ale unui concept cu cele abstracte imagini reprezentative ) Experiența senzorială, ca bază a empirico-teoretice cunoștințe chsskago ) Elemente de cunoaștere empirico-teoretică, sau dualitate și inconsecvență a reprezentării Perspectivă religioasă DE ) Imagine reală a lumii ) Ontologia, metafizica fiinţei ) Păianjen și cunoștințe științifice ) Compararea diferitelor puncte de vedere sau puncte de vedere ale cunoștințelor științifice ) Religia ca sinteză finală a conștiinței judecati, dupa invataturile lui Comte II Viața umană w ) Credința în judecata sa Contradicția mondială ) Contradicția mondială, ca o revendicare nesfârșită și păcatul originar al omului ) Derivatul unui păcătos Biblioteca "Runivers" III Concluzia si rezolvarea contradictiei in mea m lpzm a unei persoane io ) Realitatea, ca rezoluție estetică a lumii contradicții ) Realitatea ca rezoluție etică a lumii contradicții ) Moartea, viața și nemurirea, ca soluție finală a contradicției lumii cu existența Continuarea A continuat Continuarea ) Timpul, trecutul, viitorul și natura lucrurilor ) Viața, moartea și nemurirea Biblioteca "Runivers" CE ESTE VERA? Dacă se spune despre o anumită esență că a rămas fără abur, atunci ei exprimă prin aceasta că nu este bun pentru nimic, că ar trebui aruncat La fel, când se spune despre o persoană că a devenit infidelă, înseamnă că toată credința a dispărut în el, motiv pentru care este imposibil fie să-l crezi, fie să te bazezi pe el în ceva; pentru că, neavând credință în sine, nu crede în sine și nu se poate bizui pe sine în nimic A crede înseamnă a avea în sine un principiu ferm, sau propriul început de ființă, prin care întreaga ordine a existenței este determinată independent de mediul exterior și de lucrurile sale A nu crede înseamnă a nu avea în sine principiul propriu, sau propriul început de a fi, și prin urmare, a fi determinat nu de la sine, ci de mediul exterior, a fi un lucru între alte lucruri și a te supune dominației și determinarea lucrurilor exterioare În sine, o persoană pervertită nu recunoaște nici în spatele său, nici în spatele altora nicio esență, nicio realitate; totul i se pare lipsit de importanță, existență complet goală sau iluzorie; și el însuși în toate privințele, în toate faptele și grijile sale, cu toată viața, trecând și dispărând ca o fantomă complet goală, îmbrățișat din toate părțile de propriul fel de fantome, fără nicio esență, și nici nu are nicio putere să se îndepărteze de sine, nici Biblioteca "Runivers" - să te distanțezi de sugestiile lor sălbatice și înșelătoare Nu numai indivizi, ci se întâmplă ca o întreagă societate să-și piardă credința; şi atunci ea, negăsind în sine puterea de a afirma prin sine ordinea originară a existenţei sale sociale, se supune oricărei presiuni a mediului extern Despre o societate care și-a pierdut credința, se poate spune cu drepturi egale că s-a deziluzionat - și nemaiavând nicio realitate nici în viața ei, nici în funcțiile sale publice, nu trăiește, ci doar se pierde în zadar și fără speranță dispare între fantomele goale și sugestiile de coșmar ale publicului lor imaginar A crede înseamnă a afirma prin însăși ființa cuiva atât sensul însuși, cât și ordinea

existenței; pentru a afirma în sine orice sens, orice ordine, este necesar să fii ferm în sine; în caz contrar, nicio afirmație nu este posibilă: întrucât, fără fermitate în sine, tot ceea ce este afirmat prin el însuși se dovedește a fi neapărat nu ferm, ci tremurător - nu o afirmație, ci doar ezitare și îndoială; - nu viața, care în realitatea ei este întotdeauna o afirmație neîndoielnică - ci doar negația sau suspendarea și estomparea întregii vieți Fiecare viață este viață numai în măsura în care este ea însăși și se bazează pe adevărul în care crede; când își pierde credința, nu mai are pe ce să stea în ea însăși și este nevoită să se bazeze pe altceva; drept urmare, încetează să mai fie ea însăși, încetează să mai fie viață și dispare inevitabil Fără credință, fără încredere în sine de nezdruncinat, viața nu poate fi viață reală, ci se transformă într-o viață imaginară, într-o fantomă goală sau o mască a vieții în care nu există viață Biblioteca "Runivers" conţinut Dar atunci se pune întrebarea de la sine: ce este credința, fără de care viața însăși nu este viață, ci doar o fantomă a vieții? Ceea ce se numește credință este cunoscut doar prin semne și manifestări exterioare; dar pentru a spune ce este credința, trebuie să știi ce este ea în însăși esența ei, ce este ea decât în sensul ei În tot felul de lucruri, cele două laturi ale lor se disting în esență: una, care este foarte vizibilă, deschisă tuturor și, ca să spunem așa, atrage atenția tuturor, constituie suprafața lor exterioară, materia lor vizibilă senzual Celălalt, dimpotrivă, este ascuns vederii și, la fel ca însuși sensul sau însăși esența lucrurilor vizibile, este ascuns adânc în interior: pentru a pătrunde în această profunzime și pentru a cunoaște sensul însuși a ceea ce este vizibil, un este necesară o atenție profundă, fără de care trebuie să te mulțumești doar cu învelișul exterior sau cu materia senzuală a lucrurilor Deoarece este foarte greu să vorbim despre lucruri în esența lor, atunci când vorbesc despre ele, de obicei, ei vorbesc nu despre esența și sensul lor, ci doar despre acel alt conținut prin care sunt limitate și determinate din exterior, care este materia lor vizibilă, exterioară Astfel, atunci când cineva se întreabă ce este adevărul, în loc să vorbească despre esența lui, ei se mulțumesc de obicei să sublinieze ceea ce nu este adevăr și răspândesc despre nenumăratele tipuri și imagini prin care se manifestă minciunile și erorile Când se întreabă despre esența binelui, răspunsul este inepuizabil vorbirea despre tot felul de manifestări ale răului: pentru că tipurile și imaginile răului par a fi extrem de abundente și de conținut foarte divers, care este pretutindeni și întotdeauna foarte mult; astfel încât cineva să poată spune multe despre el și să nu spună niciodată totul Iar bunătatea, dimpotrivă, este una în esență - nu prea există nicăieri, conținutul ei nu este din belșug; în plus, este foarte monoton şi Biblioteca "Runivers" - - deci nu se observa ca pare ca nu este nimic de spus despre el, despre esenta lui Deci, exact, în raport cu ceea ce este frumos, este foarte greu de vorbit: admirând frumusețea, captivați de bunătate, recurg de obicei la exclamații și, după ce au epuizat întreaga rezervă de exclamații, continuă să admire în tăcere Pentru că vorbind despre o ființă frumoasă, dacă nu în zadar, și poate foarte instructiv, dar în orice caz - foarte plictisitor; întrucât toţi cei care vorbesc despre asta sunt nevoiţi să se repete Apărând pretutindeni și mereu în concordanță cu sine însuși, ca constantă și aceeași, frumoasă în esența sa este atât de simplă încât marea sa simplitate, în comparație cu diversitatea schimbătoare a conținutului cotidian al vieții, pare a fi un gol, despre care mult să spun, desigur, nimic Dimpotrivă, niciodată nu se poate vorbi suficient despre urâțenia de orice fel și fel, în toate

imaginile și sferele ființei: sunt întotdeauna și peste tot, sunt atât de nesecat de diverse încât aproape că nu există niciun sfârșit și vorbesc despre pkhh; fiecare este în stare să spună despre ei ceva care este propriu, nou; și după toate probabilitățile va fi posibil să vorbim despre ele, să conversați și să-și dezvăluie părerile până la sfârșitul lumii Frumusețea, bunătatea, adevărul, exprimând însuși sensul ființei, sau esența și realitatea ei, rămân invizibile, imperceptibile, nu în ochii nimănui, nu uimesc pe nimeni; trebuie să le poți vedea Dar pentru asta, tot acel conținut este mai vizibil, sesizabil și mai izbitor, în care nu există nici adevăr, nici bunătate, nici frumusețe, adică nici esență, nici realitate, nici sens, ci doar fantome și sugestii de tot felul minciuni amăgirile, orice fel de rău și violență, orice fel de vulgaritate și urâțenie - în general, orice fel de ființă imaginară fără sens Exact în același mod și din același motiv, Biblioteca "Runivers" - - când cineva se întreabă despre esența credinței, în minte apar de la sine idei despre ceea ce anume nu este credință; și vorbește fie de superstiție, fie de necredință Și deși, conform logicii sănătoase, este destul de ciudat și chiar inconsecvent cu orice, având în vedere un lucru, să începi să vorbești despre altul, dar conform mentalității și gândirii stabilite, nu există altă cale și, rămânând în limite de comprehensibilitate, nu se poate intra în însuși subiectul discuției altfel, ca abordarea lui din exterior, printr-un alt conținut care îi este cu totul străin A vorbi limpede despre însăși esența credinței ar fi nu numai dificil, dar cu greu chiar posibil fără o discuție prealabilă a conținutului ei străin, care, constituind limitele ei, îi dă cel puțin definiția sa externă Și de aceea, la întrebarea ce este credința, în imaginea ei subiectivă și în conținutul ei obiectiv, investigația trebuie în mod necesar să înceapă cu o discuție despre ceea ce anume nu este credința, ci doar limitele ei, doar superstiția și necredința În sensul real al credinței, a crede înseamnă a afirma cu întreaga ființă ceea ce este recunoscut ca adevăr real și neîndoielnic Dar între adevărul însuși și ceea ce este acceptat și prezentat ca adevăr de către opinie, în loc de o coincidență completă, există foarte adesea nu doar o diferență mică sau mai mare, ci și o inconsecvență completă Ca urmare, în locul adevărului real, de foarte multe ori se afirmă doar un adevăr imaginar: o astfel de afirmație, îmbrăcată într-o imagine și luând asupra ei întreg sensul credinței, devine nu reală, ci doar o credință imaginară, sau ceea ce este numită de obicei superstiție După ce a experimentat prin experiență cât de des o pstipa imaginară Biblioteca "Runivers" - - este cunoscută și prezentată ca un adevăr existent sau actual și cât de ușor superstiția ia locul credinței reale, conștiința, înarmată cu o neîncredere precaută față de astfel de afirmații, trece de foarte multe ori la îndoială completă și negare completă a tot ceea ce este nedovedit afirmat prin virtute de credință sau superstiție, care, nemaifiind deosebirea una de alta, recunoaște drept aceeași eroare și, prin aceasta, se transformă în acel mod de gândire înfricoșător și negativ, care se numește necredință Dacă nu tuturor, atunci măcar celor care au acordat atenție diferențelor și neconcordanțelor din modurile de gândire existente, se știe suficient care dintre ele este înțeles prin superstiție și care prin necredință Dezvoltându-se unul împotriva celuilalt, nu numai în direcții diferite, ci și reciproc opuse și chiar ostile, credințele, învățăturile și viziuni asupra lumii, superstiția și credința se găsesc în toate sferele vieții umane private și publice ca adversari notorii și conduc între ele la nesfârșit , încăpățânată și uneori o dispută amară: pentru că se urăsc reciproc și cu cât sunt mai

departe de ceea ce este adevărata credință și de adevărul ei real, cu atât mai puternică se aprinde ura lor reciprocă Disputa lor se desfășoară de multă vreme între ei, public și, în plus, atât de tranșant, atât de tare încât în prezent aproape nimeni dintre cei alfabetizați nu a auzit și nu știe că superstiția este acuzată de necredință în faptul că se bazează pe ignoranța prejudecata, care, întunecă mintea și însăși lumina gândirii cu întunericul său, umplând conștiința cu fantome goale și sugestii de orice fel de misticism și obscurantism, o împiedică să cunoască conținutul lumii în adevărul ei - Și pe de altă parte, primul este acuzat Biblioteca "Runivers" superstiție prin aceea că se bazează numai pe datele învățăturii experimentale sau științifice, care, stârnind în minte orgolii deșartă, o orbește cu strălucirea sa extraordinară până la orbirea perfectă, până în punctul în care o persoană, ca un copil neinteligent, vede doar lucruri trecătoare , pentru că strălucesc și îi atrag atenția - și își pierde capacitatea de a vedea și înțelege nu esența senzuală, ci cea eternă și spirituală a lumii și a vieții Arătând spre mândria incredibilă cu care se ridică neîncrederea, spre limitarea ei extremă și orbirea crudă, superstiția este plină de conștiința că oamenii, încercând să înțeleagă totul și să atingă totul cu mintea, uită de limitele ei înguste și nu văd că sunt înconjurați din toate părțile de necunoscutul neexplicat, pe care nu-l pot vedea pentru că își închipuie că văd totul și, prin urmare, nu pot înțelege că se măgulesc cu îngâmfare că înțeleg deja totul De fapt, ei văd cu mintea lor limitată numai lucruri limitate, doar materia sensibilă a lumii; și chiar infinitul, despre care oamenii simpli și neînvățați sunt, fără îndoială, martori atât de totalitatea lumii, cât și de cel mai mic fir de iarbă din ea - și tot ceea ce este spiritual și însuși adevărul întregului univers eludează metodele aspre ale rațiunii umane și este inaccesibile acestuia Pentru că, ne învață superstiția, se poate înțelege adevărul infinit și spiritual nu prin minte, nu prin rațiune, ci prin experimente fizice sau construcții logice și concluzii din materia finită, ci numai prin smerenia infinită a sentimentului tandre și a inimii, care nu este orbit de învățarea imaginară, nu este mândria închisă a îngâmfarii de sine, ci cu o inocență copilărească se complace în sugestiile misterioase ale credinței și revelației sale sfinte Arătând spre superstiție și binecunoscutul ei, tot obscurantismul mistic, neîncrederea cu Biblioteca "Runivers" - - din partea sa, crezând că ignoranța stă la baza superstiției, el recurge la vechea comparație a întunericului ignoranței cu întunericul nopții și a luminii cunoașterii cu lumina zilei În întunericul nopții, după cum știe toată lumea, în locul conținutului real, care nu este vizibil, se văd de obicei tot felul de monștri, inducții și co-șemara, care, însă, în realitate nu există în realitate și care , despărțindu-se ca cețurile, dispar din prima razele luminii zilei care vine În mod similar, fantomele ignoranței și obscurantismul sugestiv nu rezistă luminii cunoașterii, ci, dispărând în razele ei, se transformă în nimic atunci când sunt luminate de critica științifică Niciun întuneric al ignoranței, parcă ar fi apărat de adepții săi ai obscurantismului, nu este incapabil să reziste criticii cunoașterii reale: se retrage inevitabil în fața luminii sale și, ascunzându-se doar în colțurile întunecate și colțurile și colțurile în care lumina nu a avut încă timp să facă pătrunde, trebuie, în mod necesar, să dispară în sfârșit și să cedeze luminii cotidiene Comparația, desigur, nu este o dovadă, iar disputa nu numai că nu se oprește, ci este dusă numai cu gelozie mare și mare amărăciune: primul reproșează superstiției pentru ignoranță,

iar superstiția reproșează necredinței că a fugit și a fost orbit sistematic ii: unul merită pe celălalt În această dispută, și în cazul afirmațiilor, reproșurilor și pretențiilor reciproce, atât pe de o parte, cât și pe de altă parte, dacă s-ar dovedi fără îndoială că superstiția, așa cum o afirmă adversarii ei, provine din ignoranță sau că necredința, precum adversarii săi afirmă, păcătuiește cu orbire, că oricare dintre părți se bazează nu pe cunoașterea reală, ci doar pe cunoașterea imaginară, indiferent cum se numește aceasta - ignoranță sau orbire - atunci disputa lor reciprocă ar putea fi rezolvată simplu și rapid Biblioteca "Runivers" - - Pentru că toată lumea va fi de acord că trebuie să păstreze acel mod de a gândi, care are în temelia lui cunoștințe reale; iar din celălalt, contrar lui, întemeiat numai pe ignoranță, sau pe orbire, rezultă, dimpotrivă, să renunți cât mai repede și complet: întrucât, deși se întâmplă să afirme ceva decât ignoranță sau din cauza orbirii, totuși , Picto nu va și nici nu poate afirma nimic în numele și pe baza ignoranței conștiente sau a orbirii deliberate Pentru orice ființă gânditoare, indiferent de cutare sau cutare mod de gândire, câtă cunoaștere reală este de dorit, la fel de multă ignoranță și orbire sunt nedorite, care conduc pe toți nu la adevăr, ci doar la înșelăciune În ceea ce privește dezirabilitatea cunoștințelor reale, există un acord complet și nu poate exista nicio dispută; și de aceea, s-ar părea, problema controversată dintre superstiție și necredință se rezolvă foarte ușor Dar chestiunea este departe de a fi atât de simplă pe cât pare la prima vedere Este îngreunată de faptul că niciuna dintre părți nu se recunoaște ca fiind superstiție sau neîncredere sistematică; atât unul cât și celălalt sunt numiti așa doar de adversarii lor Arătând orbirea cu care este lovită necredința, superstiția însăși nu este deloc conștientă și nu recunoaște pentru ea însăși ignoranța care i se atribuie; la fel, necredința, arătând spre ignoranța cu care este învăluită superstiția, nu recunoaște câtuși de puțin și nu conștientizează orbirea care i se atribuie Xlpb'i ignoranții sau orbii erau ei înșiși conștienți de ignoranța sau orbirea lor, atunci nu ar exista π nu ar putea exista nici ignoranță, nici orbire Atât superstiția, cât și necredința sunt destul de sigure - fiecare pentru sine - că posedă și stochează exclusiv cunoștințe reale: Biblioteca "Runivers" -io- nie adversarii lor, este considerată de ambele părți deloc validă, ci doar cunoștințe imaginare Vorbind de necredință, superstiția afirmă că, cunoscând doar conținutul exterior și material al lucrurilor sensibile, nu știe și nu are nici cea mai mică idee despre ceea ce este cel mai important și esențial de știut și fără de care orice altceva nu are valoare Vorbind de superstiție, necredința afirmă despre ea că tocmai din cauza ignoranței sale nu este capabilă să distingă cunoștințele imaginare de cunoștințele reale și, amestecându-le, le ia și le trece constant una pentru alta Prin aceasta, întrebarea controversată dintre superstiție și necredință este transferată de la sine pe un alt temei și devine o chestiune de cunoaștere și rămâne doar să decidem cum sau prin ce semne se poate distinge cunoașterea imaginară, sau ignoranța, de cunoașterea reală Formal, diferența dintre unul și celălalt este determinată foarte simplu: nu poate exista nicio dispută că numai cunoașterea adevărului în sine este recunoscută ca cunoaștere reală și numai o opinie goală, nejustificată și nefondată, care recunoaște și trădează, ar trebui să fie considerate drept cunoaștere imaginară pentru adevărul însuși, doar un adevăr imaginar, constând din diverse prejudecăți, erori stabilite aleatoriu și tot felul de idei infidele, adică Dar printr-o astfel de definiție formală, întrebarea și îndoiala cu privire la ceea ce ar

trebui să fie considerat real și ce presupusă cunoaștere, evident, nu este deloc rezolvată Deoarece cunoașterea reală este necesară numai acestui pi pentru a putea deosebi adevărul de eroare, care constă tocmai în aceasta, că odată cu ea adevărul, nedistingându-se de eroare, este el însuși recunoscut și prezentat ca eroare Și ca referință la presupusul cunoscut Biblioteca "Runivers" - - diferența dintre cunoașterea reală și cea imaginară pentru definirea adevărului, deci și referirea la presupusa diferență binecunoscută dintre adevăr și eroare pentru determinarea semnelor cunoașterii reale și imaginare, este evident doar o metodă formală de definire, circulus vic iosus, sau complet gol, care nu definește nimic fără îndoială tautologie nerezolvatoare Este de la sine înțeles că fiecare întrebare, fiecare îndoială, fiecare dispută, indiferent de conținutul pe care îl ating, are întotdeauna la bază o întrebare mai profundă despre ce este adevărul; întrucât în orice este tocmai acea necunoscută, aceea căutată, despre care toată lumea, fără îndoială, știe și înțelege că este chiar lucrul despre care se pun mereu la îndoială și se ceartă peste tot cu tot felul de imagini Dar pretutindeni, întotdeauna și toată lumea știe, și cu asta, peste tot împreună, mereu și toată lumea chestionată, disputată și necunoscută nimănui, adevărul stă nu numai la baza oricărei dispute, ci și mai mult - la baza oricărei înțelegeri; întrucât fără ea și pe lângă ea nu poate avea loc nicio înțelegere De îndată ce apare orice întrebare sau dispută, orice îndoială, neînțelegere sau argument, există, fără îndoială, o bază pe care acestea apar și fără de care nu ar fi putut apărea Într-un litigiu, baza acestuia este în egală măsură baza pentru fiecare dintre părțile în litigiu, dacă doar disputa dintre ele este condusă de acestea cu sinceritate și bună-credință Și, prin urmare, fiecare dintre ei ar trebui să știe în mod egal că adversarul ei se ceartă cu ea nu fără motiv, ci destul de amănunțit: drept urmare, dacă ambele părți ar ști acest lucru, nu ar mai trebui să se certe, ci să fie de acord una cu cealaltă, și, mai mult, să convin nu numai formal, ci într-un mod concret, viu sau cu consimțământ real, în care acord Biblioteca "Runivers" - deşertăciunea nu devine indiferent identică, astfel încât să nu fie cu cine să fie de acord, ci, păstrându-şi diferenţa, ajunge în ea şi prin ea la plenitudinea acordului viu, sau a armoniei vie Cu un astfel de acord și dintr-o dispută între superstiție și necredință, nici vrăjmășia, nici ura nu ar izbucni, ci ar apărea adevărata credință, ca suflarea vieții reale sau adevărul înțelegerii de sine Dar oamenii ceartă de obicei se gândesc cel mai puțin la temeiul disputei lor, care este adevărul: în loc de adevăr, având-și în minte doar ei înșiși, ei își apără doar afirmațiile și propozițiile în măsura în care sunt tocmai schimbul: ca urmare a care disputa dintre ei este de cele mai multe ori nefondată și nu duce deloc la un acord viu, ci doar la ceartă goală, formală și nesfârșită Inutilitatea disputelor este de mult cunoscută tuturor; dar din cauza uitării caracteristice oamenilor, disputele nu se opresc, pentru că, din cauza însăși lipsei lor de temei, se dovedește a fi imposibil să se înțeleagă și să nu se certe În același mod, disputa nesfârșită dintre superstiție și neîncredere despre ceea ce cunoașterea ar trebui recunoscută ca reală și ce este imaginară, rămâne doar o ceartă goală și nimic mai mult decât o dispută conducătoare, în care ambele părți, fără să se gândească la însuși adevărul că stă la baza disputei lor, se îndreaptă unul spre celălalt pentru a facilita înțelegerea reciprocă, dar, dimpotrivă, o îngreunează și, certându-se pe lucruri goale, rămân în egală măsură în gol Este foarte posibil să nu fiți de acord unul cu celălalt; și un astfel de

dezacord este un semn clar al neînțelegerii reciproce, care vine adesea din vagitatea conceptului în sine și vagitatea expresiilor: în acest caz, dacă doriți să vă înțelegeți, reciproc Biblioteca "Runivers" - noi explicaţii sunt suficiente pentru a atinge scopul Dar a argumenta cu amărăciune, a argumenta până la ură, înseamnă a nu recunoaște deloc soliditatea părții adverse, înseamnă a nu cunoaște temeiul disputei, înseamnă a nu cunoaște adevărul însuși și a da la îndemână pentru el şi sub nume propriu un adevăr imaginar care nu se ţine singur, ci doar părerea celui care se ceartă despre ea, necunoscând-o A recunoaște și a transmite un adevăr imaginar sau o opinie goală drept adevăr real este o inconsecvență evidentă, care este însăși esența cunoașterii sau ignoranței nu reale, ci doar imaginare De aici rezultă de la sine că superstiția și neîncrederea, fără a ieși dintr-o ceartă reciprocă între ele, mărturisesc prin aceasta că nici unul, nici celălalt, nedeținând cunoștințe reale, nu își au în aceeași măsură baza doar în cunoașterea imaginară ignoranta Pentru a ne imagina acest lucru mai clar, nu este nevoie să intrăm într-o discuție detaliată a ceea ce se afirmă în superstiție și a ceea ce se afirmă în necredință: este suficient să admitem că, așa cum viața este condiționată doar de completitatea conformității între un organism existent și mediul exterior în care se află atât de exact, cunoașterea reală constă numai în conformitatea deplină a modului subiectiv de gândire cu conținutul obiectiv al existenței; și, dimpotrivă, la fel cum incongruența organismului existent și plecarea lui cu mediul extern și condițiile sale determină nu viața, nici sănătatea, ci numai boala și moartea organismului, tot așa exact neconcordanța dintre modul subiectiv de gândire iar conținutul obiectiv al existenței determină doar cunoașterea imaginară, sau ignoranța și iluziile sale Într-un mod mai concis, același lucru poate fi exprimat Biblioteca "Runivers" - prin definiție, că realitatea cunoașterii constă în coincidența deplină între ele a certitudinii subiective cu certitudinea obiectivă a ființei; dimpotrivă, inconsecvența certitudinii subiective cu certitudinea obiectivă a ființei este o dovadă incontestabilă care dezvăluie cunoașterea imaginară, sau ignoranța În același timp, se poate întreba, prin ce semne se dezvăluie și se recunoaște această conformitate într-un caz, iar în celălalt această inconsecvență între certitudinea subiectivă și certitudinea obiectivă a ființei? căci fiecare dispută constă de fapt în faptul că unul găseşte în conformitate exact ceea ce celălalt pare în contradicţie cu ceva Se poate răspunde la o astfel de întrebare, în primul rând, că conformitatea și inconsecvența imaginii gândirii subiective cu conținutul existenței obiective este judecată în același mod în care fiecare își judecă sănătatea și boala: cine este sănătos sau cine este bolnav nu nevoie de diagnosticul unui medic pentru a ști că este sănătos sau bolnav; un sentiment direct de plinătate a vieții sau de boală spune asta tuturor chiar și fără diagnosticul unui medic Și în al doilea rând, defectul cel mai frecvent al modurilor de gândire existente și predominante constă nu atât în inconsecvența unul cu celălalt a ambilor termeni de cunoaștere actuală, cât în absența completă a unuia dintre ei; astfel încât nu se poate pune problema conformității sau inconsecvenței lor între ele: cu astfel de moduri de gândire unilaterale, nu există nicio considerație, căci nu există nimic de luat în considerare Modul de gândire numit superstiție se bazează în esență pe certitudinea subiectivă, neștiind deloc ceea ce pare a fi certitudine obiectivă La rândul ei, modul de a gândi, de a chema Biblioteca "Runivers" - - neîncrederea noastră se bazează în esență pe certitudinea obiectivă și tratează cu o totală desconsiderare ceea ce

este prezentat ca certitudine subiectivă Fără îndoială, întrucât atât în superstiție, cât și în necredință se manifestă o anumită imagine a cunoașterii și fiecare imagine a cunoașterii este în mod necesar o anumită relație a subiectului cu obiectul, atunci nici cu superstiția, latura obiectivă, nici cu necredința, latura subiectivă nu poate să fie eliminată necondiționat: pentru că odată cu eliminarea necondiționată a acestor părți, nu ar putea avea loc nici un fel de gândire Ele sunt complet, în sfârșit și nu eliminate, ci doar reduse la cel mai mic grad de semnificație, la semnificația unor atenții inutile și deosebite a unui apendice care nu este demn Deja la prima vedere, și cu atât mai mult cu o analiză a relației în care modurile de gândire superstițioase și necredincioase stau unele de altele, nu este greu de văzut că superstiția este condescendentă până la fundamentul pe care se sprijină necredința și privește din condamnarea voalată a cunoștințelor sale experimentale, științifice și mai ales a criticii sale științifice cu pretențiile sale intolerabile de a verifica prin metodele sale nu numai adevărul, ci și însăși autenticitatea acelor mărturii, documente și autorități sacre care nu sunt supuse niciunei îndoieli, care, fiind percepute prin credință, inspiră prin ei înșiși o încredere de neclintit în adevărul lor și, fără a avea nevoie de dovezi, nu necesită nicio cercetare ulterioară: întrucât mărturisesc doar ceea ce este în mod direct, de la sine, crezut fără niciun argument, prin pur și simplu puterea unui sentiment simplu și un impuls involuntar al unei inimi iubitoare, credincioase și pline de speranță Deci, dacă modul de gândire, numit superstiție, s-a desfășurat cu toată consistența și în toată puritatea principiului său animator, atunci întreaga existență Biblioteca "Runivers" - - plinătatea ei și-ar avea deplina expresie în formula: cred și, prin urmare, nici nu vreau și nici nu trebuie să știu altceva Necredința, la rândul ei, fiind rece față de astfel de asigurări arzătoare, nu este mulțumită, și într-adevăr nu poate fi mulțumită, cu certitudinea lor subiectivă În opinia sa, nu ar trebui să se bazeze pe o astfel de încredere: pentru că este în minte sau în suflet nu deloc ca o idee înnăscută, ci doar ca starea sa aleatorie, formată în ea sub influența diferitelor forțe, influențe și motive a mediului extern O astfel de dispoziție accidentală nu este suficientă pentru a avea dreptul de a afirma ceva ca adevăr existent, ci se cere o bază mai solidă, care este dată doar de o cunoaștere reală, verificată critic, păianjen a ceea ce nu este doar gândit sau imaginat, ci cu adevărat este, cu adevărat este și există în lumea exterioară ca fenomen, ca lege, ca fapt incontestabil al existenței Puteți și trebuie să aveți încredere în certitudinea subiectivă cu sugestiile și stările sale aleatorii, care sunt ascunse în interior și sunt greu de studiat, ci doar în certitudinea obiectivă cu conținutul său extern real, care nu este un secret, ci o claritate deschisă tuturor, astfel încât totul ƀ poate, pi pe a cărui autoritate, fără să se bazeze, să o verifici singur și să o judeci singur, nu în virtutea unei vagi ghicitori, ci în virtutea unei anumite cunoștințe pozitive Și dacă modul de gândire numit necredință s-ar desfășura cu strictă consistență și în toată puritatea principiului și metodei recunoscute de acesta, atunci esența lui s-ar exprima în întregime prin formula: Eu însumi și din mine însumi nu afirm nimic, Nu cred în nicio perspectivă interioară nu trebuie să cred: dar în tot mă bazez doar pe evidente Biblioteca "Runivers" - - indicații și date sigure de experiență, observație și cunoștințe științifice Comparând aceste formule, în care se exprimă, dacă nu însăși esența superstiției și a necredinței, atunci cel puțin trăsătura lor esențială, distinctivă, se poate observa că prima, având

ca punct de sprijin certitudinea ei subiectivă, interioară, sau de fapt imaginea ea însăși, cel mai mult structura gândirii sale, lasă deoparte latura obiectivă, exterioară a existenței sau conținutul ei, relevată de experiență și observație, ca în umbră și nu îi acordă aproape nicio semnificație Pentru neîncredere, dimpotrivă, tocmai această certitudine, cu sugestiile și stările ei secrete, nu numai că rămâne pe margine și în umbră, ci este considerată un miraj complet iluzoriu, a cărui înșelăciune este expus sufletul pentru că se află în în sine, ca o tabula rasa, ca o absență a oricărui conținut, există cel mai pur gol, cam ca acele deșerturi, care sunt mai ales caracteristice acestui gen de miraje înșelătoare Necredința își găsește piciorul și fundamentul pentru fiecare dintre afirmațiile și propozițiile sale deloc în sufletul supus unor astfel de înșelăciuni și nu în însăși imaginea sau structura gândirii, ci numai în certitudinea obiectivă a exteriorului, numai prin experiență și observație a continutului cognoscibil al lumii existente ira Certitudinea interioară a superstiției este doar un mod subiectiv de gândire, doar unul dintre cei doi termeni necesari pentru realitatea cunoașterii Certitudinea exterioară a necredinței este doar conținutul obiectiv al existenței, doar celălalt dintre cei doi termeni necesari realității cunoașterii Iar pentru punerea sa în aplicare nu se cere nici unul, ci ambii termeni ai săi, atât subiectivi cât și obiectivi, pentru că la unul dintre ei, cu excepția celuilalt, atât conformitatea, cât și incongruența lor între ele ar fi mute Biblioteca "Runivers" - - Sliema, adică e nu putea exista nici cunoștințe reale, nici imaginare Din aceasta este evident că nici superstiţia, nici necredinţa, în ciuda exclusivităţii lor reciproce, nu satisfac cerinţa care determină posibilitatea cunoaşterii în general, nu numai reală, ci chiar imaginară; cu ele nu poate fi vorba nici de conformitate, nici de inconsecvență a termenilor cunoașterii; căci nici o considerație, nici insuficientă, nici completă, nu poate avea loc în spatele deficienței unuia dintre ele Dacă ar fi posibil să se admită absența completă și necondiționată a celuilalt termen de cunoaștere, atât în superstiție, cât și în neîncredere, atunci ar fi necesar să se concluzioneze că atât unul cât și celălalt mod de a gândi nu realizează deloc cunoașterea, ci doar o vagă neînțelegere, un început incomplet sau germenul a ceea ce avea să devină cunoaștere Dar, întrucât în fiecare dintre aceste moduri de gândire există de fapt un alt termen, deși într-o formă ștearsă, în stare ascunsă, rezultă că atât unul cât și celălalt reprezintă în sine doar inconsecvența evidentă a ambilor termeni de cunoaștere; ceea ce cauzează nu cunoașterea reală, ci doar imaginară, sau ignoranța, care stă la baza însuși atât a superstiției, cât și a necredinței Și de fapt, mizând doar pe certitudinea sa interioară, doar pe subiectivitatea stării sale prezente, care, din lipsă de considerație cu un alt termen, obiectiv de cunoaștere, suferă de nedeterminare de necesitate și confundă ușor sentimentul cu senzualitatea, superstiția, ca un un fel de sugestie directă, în egală măsură poate fi fie un gând pur, inspirație de sus, o viziune strălucitoare a puterilor îngerilor cerești și necorporali; - sau dispoziție pur fiziologică spre sud- Biblioteca "Runivers" - neem, excitare scăzută de bestialitate și instinct orb de prostie și lipsă de sens În sine, este complet incapabil să judece sau să determine conținutul care se află în el și nu poate ști dacă i-a fost dat prin inspirație de sus, sau dacă i-a venit de jos: deoarece, în absența unuia dintre termenii judecății în ea, nici o judecată nu poate avea loc în ea Există un mod complet diferit de a gândi, care este caracteristic neverității Credibilitatea

conținutului afirmat este trasă de el din el însuși și nu din certitudinea subiectivă a uneia sau aceleia dispoziții: i se dă în mod obiectiv, demonstrativ din datele experienței și observării a tot ceea ce este situat direct, există "și este experimentată chiar în aparență, și poate fi verificată și certificată prin aceeași apariție în orice dispoziție, ca fapt neschimbător, ca conținut real și ordine constantă a întregii existențe Dar în sine, conținutul extern, vizibil al lumii existente este extrem de divers, iar diferențele care apar în ea sunt atât de mari încât par imense și de neînțeles în orice fel Lumea este plină de contradicții: se poate vedea în ea, unul lângă altul, frumusețe și urâțenie, bine și rău, adevăr și minciună, viață în moarte, unul și altul Pe baza atât a experienței cuprinzătoare, cât și a observării atente, este absolut imposibil să decidem ce este lumea în imaginea ei reală, care este esența ei: dacă este frumusețe sau urâțenie, dacă este bine sau rău, dacă este adevăr sau minciună, o fantomă, înșelăciune; fie că este viață sau moarte, fie că este ceva un singur lucru - existent sau, dimpotrivă, ceva care poartă un singur lucru, dar numai orice altceva; sau - care dintre cele două viziuni asupra lumii, bazată pe experiența și atenția exactă  - Prin observare atentă este adevărată și care este falsă, viziunea asupra lumii a optimiștilor sau viziunea asupra lumii a pesimiștilor? Fiind în sine - subiectiv - doar o tabula rasa, golul și absența oricărui principiu determinant, necredința nu are ocazia să înțeleagă un conținut atât de complex și contradictoriu și, afirmând pe baza ei atât una cât și alta, atât frumusețea cât și urâțenia , și binele și răul, și adevărul și minciuna, și sensul și nonsensul, nu-și pot judeca deloc realitatea, întrucât, în lipsa unui alt termen, subiectiv, nu poate avea loc nicio judecată în el În cazul conștiinței, în cazul în care, cu banii atât a termenilor de judecată, este posibil - ca o cunoaștere în scădere și o instanță bogată, este evident că dacă întuneric, superstiție semnificativă nedefinită, în absența ei precis determinată semn, nu reprezintă nu dă nici o garanție și nu dă o bază solidă pentru cunoașterea adevărului, apoi pe de altă parte, există și semne ferm definite ale ființei exterioare, vizibile, la care se referă neîncrederea și care prin ele însele și în sine nu reprezintă niciun sens, nici un sens, nu-i dau nici dreptul și nici posibilitatea de a concluziona care este însăși realitatea întregii existențe, care este adevăratul ei sens și care este sensul ei real; la fel cum este absolut de neconceput, într-adevăr imposibil, ca existența actuală să existe fără nici un sens, fără nici un sens Dacă un gând fără un cuvânt exprimat este de neînțeles, atunci un cuvânt fără un gând exprimat este lipsit de sens Dacă semnificația subiectivă interioară fără semnul său exterior, obiectiv este întunecat, atunci semnul exterior, obiectiv, fără semnificația sa subiectivă interioară, este lipsită de sens și vid; poate jenant  întunericul total conține mai mult conținut decât golul perfect clar Sensul și semnul său sunt doi termeni, constituind unul cu celălalt un întreg indivizibil și viu: atunci când indivizibilitatea lor originară este dizolvată, ambii termeni se transformă în abstracție; sensul fără semnul său în abstracția sensibilității și un semn fără semnificația sa în abstracția abstracției Superstiția, care își păstrează sensul profund în sine, fără semnul său obiectiv exterior, este doar o abstracție senzuală, iar superstiția, apucând semnul exterior, vizibil al existenței, fără sensul ei profund, fără sufletul ei subiectiv, este doar o abstracție abstractă; ambele sunt doar elemente abstracte ale dizolvării sau dezintegrarii a ceea ce a fost indivizibilitatea vie a credinței reale,

care, dacă nu după imaginea ei, atunci în esența ei, este aceeași cu cunoașterea reală, adică conformitatea completă și vie în încredere în sine , mod subiectiv de gândire cu un conținut obiectiv al existenței cu totul sigur Așa cum s-a întâmplat în trecut, din când în când apar și salvatori și binefăcători imaginari și extrem de geloși ai rasei umane, care, gelosi să restaureze și să reînvie în inimile oamenilor credința lor ștearsă sau stinsă, încearcă să se reunească și să lipe unii cu alții prin tot felul de evenimente inventate, precipitații mortale, prezentate sub formă de superstiție și neîncredere, și sperăm că, cu ajutorul și eforturile lor, flacăra credinței vii, adevărate, care a aprins din nou, va fi din nou încălzește și luminează viața odioasă, umană, care, din lipsă de credință, și-a pierdut toată realitatea, iese în gol și dispare în fantome și koshs-marah Asemenea speranțe, precum și având în vedere măsurile luate, mărturisesc doar sau la extrem Biblioteca "Runivers" - - nicio superstiție sau necredința extremă a unor astfel de zeloți și indică faptul că ei și-au pierdut credința reală până la uitarea completă a adevăratului său sens Din rămășițele moarte ale vieții nu se trage viața, ci doar duhoarea decăderii; deci nu credința este chemată din sedimentele moarte ale credinței înghețate, ci doar nesimțirea, înșelăciunea și ipocrizia cu toată urâțenia lor Sedimentele moarte, sau elementele abstracte ale credinței - superstiția și necredința - nu se reunesc și nu pot fi reunite unele cu altele: ele sunt în mod necesar doar din ce în ce mai descompuse, pentru că se detestă reciproc; iar decăderea lor ulterioară nu se poate opri până când nu ajunge la limitele sale extreme și se termină în prostie sau prostie completă Una dintre laturile dezintegrarii credintei, depusa sub forma superstitiei, reprezinta cu continutul ei doar ceea ce se simte, ceea ce se simte direct ca sens senzual, sau ca materia intunecata a credintei fara semnul ei luminos si explicativ; acest sens întunecat, datorită absenței semnului său evident cu el, care să-l facă de înțeles altora și în sfera celuilalt, adică în sfera existenței, rămânând doar cu certitudinea sa interioară, inexprimabilă și lipsită de certitudinea evidentă, vizibilă, nu poate fi decât simțită, doar simțită, dar nu poate fi exprimată: căci ea este deja în esența ei însăși într-un mod corespunzător inexprimabil Și, în același timp, nu poate rămâne complet fără nicio expresie; căci fără expresia lui, sentimentul cel mai intens ar dispărea inevitabil și cu cât este mai devreme, cu atât este mai intens; prin urmare, este obligat să înțeleagă tot felul de semne de exprimare exterioare, complet accidentale și cele mai puțin potrivite pentru sine, complet nepotrivite: apucându-le pentru a-și da ceva Biblioteca "Runivers" obiectivitatea, superstiţia încordează toată puterea sentimentului său pentru a atribui acestor semne exterioare propriul său sens interior, care, neavând-o în sine, li se impune în mod violent Recunoscând însă inconsecvența evidentă dintre semnificația sa profundă, secretă și între semnele vizibile de expresie acceptate de ea, superstiția în secret, în mod conștient, îi este rușine să le folosească și la început, parcă le-ar uita și lăsând deoparte, se păstrează în principal sub acoperirea certitudinii sale nemărginite, prin puterea sentimentului său autentic, inexprimabil de profund și a impulsului irezistibil, cu care inima tânjește după contactul și contopirea cu adevărul infinit, ca și cu izvorul vieții eterne Apoi, în focul unei asemenea încrederi de foc, se ard sau se topesc tot felul de considerații și temeri străine, iar dacă inima superstițioasă la început s-a rușinat și con- a-i fi rușine de propria conștiință, se transformă în foc, în fața căreia de neoprit și zel nerușinat; credo,

quia absurdum est Cu sârguință totul este posibil; se angajează să împlinească cu înțelesul propriu însăși lipsa de sens: și de aceea, necunoscând rușinea și doar urmărind variabilitatea inimii stări, dispoziții, diverse îndemnuri și nevoi, superstiția, pentru a răspunde fiecărei manifestări ale ei, foarte curând revarsă de cele mai diverse legende, mărturii, documente, ritualuri și tot felul de lucruri sacre, presupuse să-și exprime sensul interior inexprimabil Pe măsură ce aceste semne se acumulează, inconsecvența lor cu semnificația pe care o exprimă crește, Biblioteca "Runivers" - care în spatele lor este fie complet uitat, fie pervertit dincolo de recunoaștere În cele din urmă, această inconsecvență crește până la punctul în care superstiția, cu toată zelul ei, nu mai este în stare să o suporte și să o digere, apoi vine pentru ea un moment critic, din care iese doar într-o formă alterată, reformată sau complet pervertită Nicio tensiune a stărilor nervoase puternic resimțite sau percepute nu poate dura la infinit; și cu cât este mai puternică, cu atât ajunge mai repede la criza sa inevitabilă Astfel, orice fel de șamanism, isteric, superstițiozitate, fanatism, orice fel de iluminism, pietism, magicism, spiritism își găsește inevitabil rezultatul final, dacă nu în prostia rutinei sau a idiotului, atunci în șarlatanism Pe aceeași bază, și superstiția, înflăcărată de zel, încercând să prezinte cele mai incongruente, complet consecvente și evident imposibile, nu numai posibile, ci și singurele reale, sslp nu se pierde în prostia depețelor de rutină, se ciocnește inevitabil și intră în contradicție evidentă cu mărturia sobră a unui străin un martor care, mergând pe drumul său, este obligat împotriva voinței sale să participe la rezolvarea anumitor întrebări și prevederi ca cunoștințe științifice S-a întâmplat cumva ca superstiția, folosind semnele existenței exterioare care nu erau potrivite pentru înțelesul său și amestecându-și adevărul cu adevăruri de alt ordin, să se trezească nevoită să afirme cu încrederea ei caracteristică că cerul, soarele, lupa și stelele se învârt în jurul pământului staționar din centrul lumii; că existența lumii de la începutul sau crearea ei până în epoca creștină este de numai , sau mulți, mulți de ani Cunoștințele științifice, când au fost întrebate despre aceasta, au răspuns Biblioteca "Runivers" - - la rândul său, că acest lucru era neadevărat și, nevrând nici să nege, nici să afirme, și neatingând deloc ceea ce constituie însăși esența certitudinii interioare, profunde a superstiției, nu a putut, totuși, să recunoască drept corectă ea exterioară și afirmații accidentale, cu care și-a legat sufletul Dacă superstiția nu s-ar agăța de lucrurile exterioare și de însăși materia lucrurilor, care este atât de schimbătoare, atunci nu ar putea exista nicio discordie între ea și cunoașterea științifică; căci căile lor, trecând prin sfere de viziune care nu se ating, nu se puteau întâlni Dar apucând de lucrurile exterioare ca semne esențiale prin care se exprimă sensul său intern, superstiția intră în mod necesar în antagonism cu cunoștințele științifice, care consideră cu dreptate aceste semne exterioare ale ființei, aceste lucruri și tot conținutul lor, toate relațiile lor în domeniul viziunea sa și bogăția sa excepțională Empiric, în sfere strâns limitate ale ignoranței, excluzând orice posibilitate de contact cu semnificațiile oricărui rest, superstiția, arzătoare de zel, se transformă foarte ușor într-o rutină, în care sensul dispare, și rămâne doar prostia, indiferentă la mișcarea vieții : în această imagine, superstiția, ca și mumiile, poate fi păstrată foarte mult timp fără nicio modificare și rămâne neatinsă de nimic, superstiție autentică; dar în sferele în care nu există stagnare a vieții, în care este imposibil să te protejezi de

întâlnirile și contactele cu toate curentele și direcțiile minții, gândirii, cunoașterii și vieții, superstiția nu poate decât să ajungă la conștiința deplină a inconsecvenței ascuțite a ei semnificație interioară, profundă, cu propriul aspect nym expresie în semne exterioare atât de aleatorii și deloc potrivite Și din moment ce aceste semne exterioare, aceste lucruri materiale, cu ardoarea propriului său zel, sunt lipite ferm împreună cu înțelesul lui, cu înțelesul său interior, Biblioteca "Runivers" - - atunci ea nu poate nici să renunțe, nici să renunțe la ele fără să renunțe și să renunțe în același timp și la sensul și la sensul său Drept urmare, superstiția, dacă nu se transformă direct în neîncredere după orice fel de reformă, cade neapărat în șarlamăni și sub acoperirea obscurantismului binevoitor, evitând lumina cunoașterii științifice, își apără adevărul prețuit cu ajutorul evlavioșilor înşelăciune şi ipocrizie riya Necredința se depune într-un mod special de gândire doar ca o altă latură, ca un alt element, abstract, al descompunerii credinței reale A nu fi implicat în ipocrizie, sau înșelăciune sau șarlamănire, este justificat în esența sa; este respins de orice fel de înșelăciune Recunoscând deschis, clar că nu este credință, tratează negativ tot felul de afirmații care sunt acceptate fără dovezi despre credință și, subliniind inconsecvențele inerente superstiției, renunță complet nu numai la semnele ei incongruente, lucrurile sacre, cărțile, mărturiile , documente , legende, autorități, ritualuri, alături de asta, și din sensul ei profund, din sensul său interior, implicat de aceste semne Dar, negăsind în sine vreun sens propriu, nici sens, nici idei înnăscute, își însușește, ca semne ale ființei sale, întregul conținut al cunoașterii științifice, adică acele date empirice ale experienței și observației, care, spre deosebire de semnele sacre ale superstiției inventate în mod arbitrar, deși nu sunt sacre, sunt în lumea exterioară semne reale și destul de veridice ale existenței sale reale Însușindu-și toate trăsăturile conținutului științific, neîncrederea prin aceasta nu devine știință, ci, deosebindu-se de ea prin însăși esența ei, se contopește într-un singur lucru doar cu ceea ce se numește științialitate, care se formează peste miezul științei, deoarece erau științifice Biblioteca "Runivers" - - miros atmosfera Ca urmare a acestui lucru și a fiecărei situații și orice negare a necredinței este afirmată numai în numele științei și pe baza cunoștințelor științifice Și, prin urmare, deși păianjenul din sfera viziunii sale nu știe deloc nici despre semnificațiile superstiției, nici despre semnificațiile necredinței, totuși, de obicei, se opune credinței - în mod obiectiv, ca antiteză, și subiectiv - ca antagonistul său, sau un adversar notoriu y: atât de săracă, știința nevinovată trebuie să răspundă superstiției pentru toate păcatele necredinței, de care opa din sfera cunoașterii sale nici măcar habar nu are Nicio existență fără sens în sine, sau fără adevăr, pe care o afirmă în sine și pe care o afirmă de la sine, nu poate fi o existență reală și este doar o fantomă goală: și de aceea necredința, pentru a nu fi iluzorie, trebuie să conțină și adevăr care îl informează despre realitatea lui; neavând opiu în sine în mod direct, ea ține doar prin speranța de a-l găsi în conținutul cunoștințelor științifice pe care le-a asimilat Dar în această speranță, opo greșește grav Cu toată bogăția și volumul conținutului său științific, cunoașterea științifică nu poate nici să compenseze deficiența ei, nici să-i confere acel sens interior, acel sens profund al adevărului, pe care necredința nu o posedă a priori în sine Luat în întregime, întregul păianjen este ca un discurs lung și foarte coerent care curge continuu; ascultând cu tensiune acest discurs, cunoștințele

științifice asimilează din el o mulțime de cuvinte și enunțuri, propoziții, premise, concluzii, uneori silogisme întregi, perioade întregi cu diversele lor prevederi, judecăți și concluzii Dar fără să-i asculte şi să nu-i cunoască începutul introductiv, sfârşitul lui final, el nu-i pricepe sensul deplin şi nu-i înţelege sensul; își folosește parțial semnele eterogene, cunoaște fenomenele Biblioteca "Runivers" - - viata mondiala; dar esența lor, sensul lor real, sensul lor adevărat, eludându-l, îi rămân inaccesibile Și de aceea, chiar dacă cunoașterea științifică a vrut să-și îmbine soarta cu soarta necredinței, ea este incapabilă să-i spună de ce are nevoie atât de mult, pentru a nu fi o fantomă goală Cu aroganța cu care neîncrederea abordează modul de gândire superstițios și prejudecățile sale ignorante, este deosebit de sensibil și extrem de jignitor pentru el să conștientizeze absența sensului în sine și să se dovedească a fi o anumită imagine teoretică a nonsensului, care în nici un caz nu poate fi recunoscut ca preț viziunea plată asupra lumii; de vreme ce până și cea mai nenorocită viziune asupra lumii trebuie să fie încă plină de propriul său început, sau de propriul său sens, care înțelege în sine adevărul pe care se afirmă Acest adevăr inițial nu poate fi înlocuit cu așa-numitele adevăruri științifice sau relative, deoarece ele sunt de o cu totul altă ordine și nu privesc deloc acel adevăr original, a priori, despre care se discută superstiția și necredința, și fără de care atât afirmațiile primului și negările celui de-al doilea ar fi de neconceput și imposibil Presupunând că face din însăși negația adevărului originar, necondiționat, începutul și sensul său, credința își ia prin aceasta orice drept și însăși posibilitatea de a nega orice: căci dacă nu există adevăr, atunci ne neagă în nume și nu pe baza adevarului, dar numai in nume si pe baza vidului lui Dar vidul nu are niciun drept și nu este cel mai mic motiv nici pentru afirmare, nici pentru negare Atât a afirma, cât și a nega în zadar sau din cauza golului este imposibil La privirea de neîncredere, încercând în zadar să devin o viziune asupra lumii, peste tot în lume, în toată lumea Biblioteca "Runivers" - - Esența existenței nu are deloc sens, nici suflet, nici viață, ci se manifestă doar mecanica pură a oricărui fel de împingere și tragere, doar imensa și complet vid abstractizare a ființei: este dominată de legile imuabile ale universalului necesitate, care, însă, în absența propriei sale determinări interne sau subiective, ca un semn gol, fără înțeles propriu, este ea însăși determinată numai mecanic, adică numai de aceleași fapte unice și fenomene aleatorii asupra cărora se presupune că domină Posedând în golul abstracției sale, ca această necesitate imaginară, toate semnele existenței lumii, necredința, desigur, este incapabilă nici de înșelăciune, nici de ipocrizie; pentru că în ea există doar vid pur al abstracției, doar științificitate abstractă și nu există deloc materie senzuală vie de existență reală, nu există nici o esențialitate chiar atât de mult încât chiar și o înșelăciune s-ar putea forma din ea, pentru care nu un gol formula, nu se cere un semn abstract al ființei, ci sensul pasional al vieții concrete Totuși, dacă superstiția recurge la înșelăciune, atunci îi înșală doar pe alții; dar nu se înșală și nici nu se poate înșela pe sine Necredința, dimpotrivă, fără a înșela pe nimeni altcineva, se înșală pe sine, pentru că se gândește la sine că este ceva, pe când în realitate nu este decât nimicul cel mai pur, îmbrăcat în masca fantomatică a ființei Dacă îl întrebi: cine sau ce este, atunci va fi obligat să răspundă - nimic; pentru că nu va găsi în sine nici un conținut, nici un sens Ambele moduri de gândire - superstiția și necredința - se detestă reciproc: înșelăciunea evlavioasă a primului

este urâtă de cea de-a doua, iar adevărul neevlavios al celei de-a doua este urâtă de primul Nu este nimic de gândit la reunificarea lor prin diverse tipuri de evenimente, deoarece este de neconceput Biblioteca "Runivers" treizeci - și imposibil Și între timp, superstiția cu certitudinea ei interioară subiectivă și necredința cu certitudinea ei exterioară, obiectivă, sunt de fapt cei doi martori care trebuie să depună mărturie despre adevăr - Dar mărturia lor este valoroasă numai atunci când amândoi mărturisesc unul cu altul; dar singure, atât mărturia unuia, cât și mărturia celuilalt nu au nicio valoare și aduc în minte doar confuzie și îndoială; pentru că, arătând despărțiți și despărțiți unul de celălalt, fiecare dintre ei nu mai mărturisește despre viața însăși și despre credința ei vie ci numai despre elementele abstracte și sedimentele moarte ale decăderii vieții și a credinței Dar, așa cum elementele abstracte și însuși sedimentele dezintegrarii care rămân după viață oferă o oportunitate și o anumită bază pentru a judeca imaginea reală a acesteia, tot așa și elementele abstracte ale credinței - superstiția și necredința - pot servi într-o oarecare măsură ca exterioare, vizibile cu o indicație a ceea ce este credința în esența sa, în imaginea sa vie, reală Dacă nu ne-ar fi teamă de neînțelegerea obișnuită inerentă gândirii formale sau abstracte, în care fiecare mod de viață este înlocuit de un fel de imagine a unui mecanism exterior, atunci s-ar putea spune că adevărata credință este, în însăși esența ei, indivizibilitatea vie a adevărului, care deține superstiția, cu adevărul, care respiră neîncredere; sau, de fapt, acel adevăr unic, viu și indivizibil, în care ambele moduri de gândire ar putea, fără să se violeze sau să se rupă reciproc, să coincidă în deplin acord și autoînțelegere reciprocă, dacă nu ar fi fost despărțite de problema neînțelegerii Dar un astfel de acord, o astfel de înțelegere de sine nu poate fi nici o sumă, nici o combinație mecanică a unuia cu celălalt Indivizibilitatea unuia cu celălalt sau indivizibilitatea Biblioteca "Runivers" - vizualitatea este o expresie care denotă ceea ce trăiește, sau ceea ce este viața însăși; şi de aceea este plină doar de semnificaţie vitală, în care nu există loc nici pentru mecanică, nici pentru relaţii mecanice Prin urmare, dacă este permis într-un anumit sens, ca explicație, să spunem că adevărata credință este indivizibilitatea adevărului superstiției cu o altă necredință, atunci aceasta nu ar trebui înțeleasă în niciun fel în sens material-mecanic, ca și cum două adevăruri diferite sunt amestecate într-un adevăr sau într-o combinație comună unul cu celălalt Nu există și nu pot exista două adevăruri, deoarece există un singur adevăr; dar pot exista expresii diferite, inconsistente între ele, mai mult sau mai puțin insuficiente, care, totuși, sunt la fel de imposibil de amestecat sau combinat între ele într-o singură expresie: o astfel de expresie mixtă sau compusă nu ar exprima absolut nimic Atât superstiția, cât și necredința au în temeiul lor același adevăr; dar primul caută să găsească expresia deplină a sensului său pozitiv; iar cel de-al doilea crede întregul său suflet numai în negarea acelei nesimțiri, prin care sensul său real este denaturat; de fapt, ambii - primul în afirmativ, și al doilea în imaginea sa negativă - încearcă să exprime același adevăr, dar din cauza lipsei de semnificație a autoînțelegerii în ei, sunt despărțiți unul de celălalt prin material al neînțelegerii lor reciproce și nu se pot înțelege Ca urmare, fiecare dintre ei rămâne cu sine doar un element abstract al neînțelegerii lor reciproce și nici unul, nici celălalt nu este capabil să devină și să se impregneze de adevăratul sens al adevăratei credințe Dacă ar fi posibil să se elimine sau să se explice chestiunea vagă a pedorelor lor separate Biblioteca

"Runivers" - - opiniile, atunci ele, coincizând unele cu altele în indivizibilitatea vie a tăgăduirii oricăror prostii cu afirmarea sensului necondiționat al adevărului, ar deveni o credință unică, reală În credința reală, desigur, nu există nici cea mai mică urmă nici a ceea ce se numește superstiție, nici a ceea ce se numește necredință: este doar plinătatea sensului viu al înțelegerii de sine, în care, ca și în viața însăși, există și nu pot fi afirmații dogmatice, nici negări dogmatice Așa cum viața sau focul care arde, arzând necontenit în flacăra ei materialul arderii lor care le vine din afară, tot așa și credința nu este nici o repetiție, nici o confirmare formală a dogmelor sau formulelor stabilite anterior; în fiecare clipă se reproduce din nou și arde din nou, arzând în flacăra sa materialul ființei și existenței care îi revine constant Spre ceea ce s-a conturat deja în trecut, ca sensul și însuși adevărul a tot ceea ce există, din tărâmul inepuizabil și nemărginit al viitorului, în continuă înaintare, se revarsă noi sensuri, condiții, definiții, cunoștințe, împrejurări; cu noul conținut al existenței, cu noi imagini ale realității care a venit, se fac noi cerințe Tot ceea ce a fost deja permis pe temeiurile anterioare necesită o nouă autorizație pe temeiuri noi, în condiții noi O astfel de goană a noului, fără precedent la vechi, la deja, la fost, la nesfârșit vag spre clar clar, imperfect spre perfect, această variabilitate și vicisitudină a fundamentelor și condițiilor de viață și de gândire, reflectate de confuzie involuntară în sensul autoînțelegerii, evocă în el o reflecție profundă, care, cu o lipsă de vitalitate, poate trece cu ușurință mai întâi la un spirit de îndoială, la scepticism și Biblioteca "Runivers" - - apoi spre deplinătatea necredinţei Deci, cu neputința focului de a arde materialele de ardere în flacăra sa, acesta se stinge în propriile sale fumuri și fum Dar dacă nu există lipsă de vitalitate, atunci reflecția vieții nu duce la dezintegrarea sensului înțelegerii de sine, iar toți copiii vieții, tot fumul vieții nu sunt capabili să stingă flacăra vieții credinței sale vii, care , arzând cu foc nestins, atinge cea mai înaltă sinteză a ființei sale și a sensului ei, cu cât mai înaltă indivizibilitatea autoînțelegerii sale vitale, cu atât mai profundă și mai largă meditația care îi servește drept material, pământ și fundație Astfel, adevărata credință este de fapt acea flacără vitală instinsă, prin care toată materia vagă a vieții, care avansează irezistibil, arde constant și se transformă în sensul ei clar, fără confuzie și fără îndoială, într-un sens nepotrivit Credința nu este afirmarea dogmelor stabilite; este un sens viu, sau viața însăși, care, atâta timp cât există respirație în ea, își re-creează necontenit dogmele din sine - necontenit reproduce din nou și afirmă în sine adevărul neîndoielnic, sau esența ființei sale Astfel, însuși lucrul care apare în aparență doar în imaginea abstractă mortală a necredinței, în indivizibilitatea vitală (individualitatea) credinței nu există decât o materie care reapare constant și problema vieții, cerând mereu din nou sensul vital al noului ei rezoluție, care, spre deosebire de vechile afirmații senzuale gata făcute ale unei superstiții exterioare stabilite și constă în însăși creativitatea vieții sau în sinteza termenilor reciproc divergenți ai ființei sale și a sensului ei, pe care îi este veșnic reproduce din nou Credința adevărată este de fapt acel act vital de înțelegere de sine, care, percepând în s Biblioteca "Runivers" - - toată materia care avansează a lumii, este îndepărtată de ea într-o amplitudine infinit de mare a ființei, dar, fără a fi dizolvată prin extinderea ei nemărginită, o închide în sine, în infinitul intens al vieții sale, atotcuprinzătoare și atot-cuprinzătoare înțelegerea

sensului Și, prin urmare, a crede înseamnă a trăi și a transforma, pe calea vieții cuiva, toată materia existenței lumii în sensul viu al înțelegerii de sine vitale Biblioteca "Runivers" I Credinţa ca concept Sensul înțelegerii de sine În ajunul ulterioară a lumii clasice, când soarele îi apunea îngust și ziua se termina, înainte de sc debutul meu al întunericului lumii medievale, St Ligu, Gutip, a exprimat destul de hotărât și clar acel fundament incontestabil ca certitudine subiectivă, tact și fiabilitate obiectivă, care mai târziu a fost transformat de R Descartes în principiul viu al filosofiei moderne: "Dacă te înșeli? daca gresesc, atunci da "Căci cine nu este, nu se poate înșela: așadar, "Eu sunt, dacă mă înșel Și din moment ce sunt, "dacă mă înșel, atunci cum aș putea să mă înșel în asta" ceea ce sunt, când este adevărat, ceea ce sunt, dacă mă înșel Și așa cum aș fi eu cel care greșește, dacă a greșit, atunci nu există nicio îndoială că, cunoscându-mă ca fiind, nu mă înșel în acest sens De aici rezultă că, cunoscându-mă "cum sunt, nu mă înșel, nici prin aceea că știu că "sunt, nici prin faptul că știu chiar acest lucru" *) *) Dacă ești înșelat? Dacă greșesc, sunt Căci cine nu este, desigur, nu se poate înșela: și prin aceasta sunt dacă mă înșel De atunci mă înșel, dacă mă înșel, cum mă înșel, când este sigur că greșesc dacă mă înșel? Pentru că atunci eu aș fi cel care aș înșela chiar dacă aș înșela; nu există nicio îndoială că nu mă înșel în ceea ce știu că sunt Și consecința este că, chiar și în ceea ce știu că sunt, nu mă înșel, așa cum știu că sunt, așa că știu și că tocmai acest lucru mă cunoaște August cetăţean D XI- " Biblioteca "Runiverse" - - După noapte, întunericul medieval, când se apropia deja o nouă zi a istoriei și răsare soarele lumii noi, în dimineața ei senină, R Descartes, exprimând și principiul de bază, ca axiomă a oricărei gândiri și a întregii existențe , a exprimat-o în cunoscuta formulă carteziană: cogito - ergo sum Traducerea sa literală - cred, deci sunt - fără a-și exprima pe deplin adevăratul sens, a dat deseori naștere la neînțelegeri importante Pentru a evita ce și cu asta, pentru a transmite nu numai cuvintele, ci însuși sensul, această formulă, bazată pe cursul gândirii și explicațiile lui R Descartes, ar trebui tradusă: înțeleg, deci sunt Căci a fi înțeles de sine însuși înseamnă a fi, iar a fi înțeles înseamnă a fi înțeles de tine însuți *) De fapt, expresia: Cred că, după extinderea obiectului gândirii, sau la ceea ce mă gândesc eu, ar fi o expresie complet nedefinită și insuficientă și nu ar putea servi drept formulă de bază a filosofiei, fie doar un abstract în ea era implicată reprezentarea despre gândire în general O astfel de idee ar putea fi pe bună dreptate înlocuită cu orice altă idee; s-ar putea, așa cum spune Gassendi, de exemplu, să spună: merg sau stau, deci sunt Dar din moment ce este destul de evident că afirmații de acest fel și altele asemănătoare nu exprimă deloc ideea de bază a filosofiei carteziane, nu există nici cea mai mică îndoială că, atunci când s-a exprimat: cred că R Descartes avea în mintea nu este o idee abstractă a gândirii în general, ci un act real de gândire prin care o persoană se înțelege pe sine în sine și este o ființă vie și rațională Pentru a gândi cu adevărat, este necesar să existe un obiect al gândirii, să existe ceva la care să se gândească: întrucât a nu gândi la nimic, sau fără niciun obiect de gândire, ar însemna a gândi deloc și ar fi doar un reprezentare abstractă a gândirii, dar nu gândire reală Și, prin urmare, expresia: cred, căreia R Descartes îi acordă toată semnificația ființei actuale, trebuie înțeleasă nu într-un mod abstract, ci într-un mod complet concret, în sensul unei anumite capacități de a fi conștient de altceva , extern, dar Biblioteca "Runivers" - - In formula si Augustin, care este reprezentantul întregului sens al credinței și

al întregii puteri a certitudinii sale subiective, și în aceeași formulă a lui R Descartes, care este reprezentantul întregului sens al cunoașterii și al întregii puteri a certitudinii sale obiective, ambele sensuri se contopesc unele cu altele într-un indivizibil, adică într-o unitate vie și concretă a sensului auto-raționamentului, care, ca început atât al credinței reale, cât și al cunoașterii reale, își afirmă adevărul neîndoielnic în sine și de la sine cu necondiționat certitudine și cu certitudine necondiționată Expresia "înțeleg, deci, sunt" este expresia vieții însăși, în care însă ființa ei nu este nici o concluzie, nici o consecință, ci doar un fapt imediat existent, care este inutil în orice mediu, în nici un fel preliminar - prin urmare; căci înaintea oricărei concluzii, înaintea oricărui efect, acest fapt este acel principiu de bază din care decurge orice altceva, conform căruia el decurge din nimic, ci doar este în felul său real și neîndoielnic Viața este plinătatea încrederii în sine și plinătatea certitudinii propriei ființe: fără ea, există și nu poate exista nicio certitudine sau certitudine în nimic numai în sensul conștiinței de sine, care este cu adevărat inerent doar unei ființe vii și numai vie Conștiința de sine a ființelor vii, după gradul dezvoltării lor, este mai mult sau mai puțin clară: în vagul ei, deși este o ființă cu adevărat existentă, nu este capabilă să se exprime într-o formulă clară și neîndoielnică; ci, realizându-și claritatea în sine, dar exprimă și siguranța evidentă a ființei sale prin ceea ce se gândește la sine, sau că se înțelege prin sine: și deci, pentru a elimina tot felul de subînțelegeri, formula lui R Descartes , după adevăratul său sens, ar trebui transmisă prin expresia: înțeleg, deci sunt (cogito mo ipsum ergo sum) Biblioteca "Runivers" - - Încrederea ei în sine este subiectivitatea sau sensul însuși al înțelegerii ei de sine; certitudinea sa că este un fapt imediat este obiectivitatea sa, sau adevărul neîndoielnic al ființei sale În expresiile "Sunt, sunt, și există ceva, există altceva, sau altcineva *, în ciuda! asupra identităţii predicatului, notat prin acelaşi verb-! rupt "a fi", o diferență infinit de mare afectează; pentru că ființa oricărui rest nu este cunoscută decât prin intermediul simțurilor, doar într-un mod condiționat, finit și adesea eronat; dimpotrivă, ființa de sine este cunoscută în mod direct, prin imaginea necondiționată și infailibilă a vieții însăși, sau prin sensul înțelegerii ei de sine Metoda științifică dezvoltată de teoriile fiziologiei și psihologiei moderne consideră percepțiile senzoriale, sau senzațiile, ca fiind chiar începutul sau fundamentul empiric de la care, drept consecințe, se reproduce nu numai întreaga gândire și cunoaștere, ci viața însăși Dar cu toată natura științifică a unor astfel de teorii, eșecul lor complet este evident din faptul că viața poate să nu fie însoțită de nicio senzație și să fie complet lipsită de percepții senzoriale; între timp, nu pot exista senzații, nici percepții senzoriale fără viață Pentru a simți, a percepe ceva într-un mod sensibil sau insensibil, pentru a cunoaște orice altceva, este necesar în primul rând să trăiești, să fii în sine o imagine subiectivă, sau sensul înțelegerii de sine Fiecare viață în sine este deja subiectivitate, sau un fel de înțelegere de sine; dintre toate ființele vii, doar omul trăiește cu adevărat El nu este doar subiectivitatea, ci și subiectul propriu-zis al înțelegerii de sine și, prin urmare, știe că, fiind înțeles de el însuși, nu mai este ceva empiric, ci destul de tot- Biblioteca "Runivers" - - mod general de înțelegere, el mărturisește astfel certitudinea și adevărul necondiționat al acelei ființe, care este înțeleasă în el de la sine Înțelege, așadar, eu sunt, există o formulă universală atât pentru

toată gândirea, cât și pentru toată existența; ea exprimă afirmativ adevărul neîndoielnic, semnificativ al indivizibilității (individualității) concrete și vii a autoînțelegerii subiective, sau gândirii (intelligentsia) cu esența (esența) obiectivă a ființei În sferele gândirii abstracte, se poate presupune sensul în afară de a fi, și a fi în afara sensului Deci, pe de o parte, în imaginea unui anumit sens, sunt gândite legi generale, ordine sau feluri de existență; iar pe de altă parte, ca un anumit conținut al ființei, există fenomene sensibile, mostre empirice, exemple sau indivizi de existență Dar, în realitate, există doar indivizibilitatea ființei și a sensului - există doar imaginea vitală a înțelegerii de sine: deoarece a fi fără sens nu poate fi altceva decât pură lipsă de sens, iar sensul fără a fi ar fi doar o fantomă goală Așa cum există diferite feluri și feluri de prostii, tot așa feluri și feluri diferite de fantome pot fi imaginate, imaginate, imaginate în teorie sau în sferele gândirii abstracte, dar ele nu sunt și nu pot fi în realitatea însăși; pentru că, nefiind înțeleși de la sine , ei nu au o ființă reală, pură - nu există adevăr în ei Legate inextricabil de un mod indivizibil de viață, sensul și ființa sunt realitatea sau adevărul înțelegerii de sine, în afara căreia nu există și nu poate exista nici un sens real sau ființă reală De aceea R Descartes consideră că sensul sau adevărul auto-înțelegerii este baza oricărei filosofii Tot ceea ce este înțeles de la sine este sensul real, excluzând orice posibilitate acea ființă Biblioteca "Runivers" - - a fost lipsit de sens; și tot ceea ce este înțeles prin el însuși este într-un mod esențial, real, adevărat, este adevărul esențial, excluzând orice posibilitate ca sensul să fie o fantomă A fi sensul adevărului și adevărul sensului înseamnă a trăi într-un mod real, înseamnă a fi deplinătatea înțelegerii de sine Există un singur adevăr, și anume, doar adevărul vieții, sau adevărul auto-înțelegerii: fiecare om viu poartă acest adevăr în sine, îl cunoaște direct ca viață, ca bază imediat existentă în el a fiecăreia dintre afirmațiile sale , fiecare dintre negările sale și fiecare dintre cele apărute în grămezi de îndoială Nu există alt adevăr Tot ceea ce pare a fi într-un mod diferit, nu o imagine a autoînțelegerii vitale, nu este adevărat, nu esențial, nu este real, ci doar o ființă imaginară, care, ca o fantomă goală, nu este de la sine, nici în în sine, nu în realitate ci numai în opinia și numai prin opinia altuia Există adevărat, sau într-adevăr, doar ceea ce este sau este înțeles nu prin altceva, nu prin altceva, nu în opinia sau opinia altuia, ci numai în sine și de către sine Formula lui R Descartes, "desigur, deci sunt șapte", exprimând adevărul sensului și sensul adevărului, ca indivizibilitate a uneia și aceleiași înțelegeri de sine vitale, totuși, în ciuda acestei indivizibilitati, păstrează diferența termenilor săi - termenul de subiectivitate, care este însuși sensul, și termenul de obiectivitate, care este de fapt afirmat prin sens, sau adevărul esențial al înțelegerii de sine Acești termeni nu se contopesc între ei într-o identitate indiferentă, ci constau unul cu celălalt într-o relație inseparabilă, vitală: ambii sunt afirmați și înțeleși reciproc unul de celălalt; Și Biblioteca "Runivers" - afirmarea și înțelegerea lor reciprocă unul față de celălalt este viața însăși Pentru a înțelege mai bine adevăratul sens al formulei care stă la baza filozofiei carteziene, nu va fi de prisos să acordăm atenție conținutului eterogen din care este compusă întreaga lume mentală a omului Oamenii înșiși înțeleg foarte rar acest conținut și ar fi în mare dificultate dacă li s-ar cere să stabilească pentru ei înșiși exact ce gândesc, ce afirmă, ce neagă, ce se îndoiesc Verificându-le opiniile, ideile, convingerile

sau îndoielile, în cele mai multe cazuri, reiese că ei cred doar că ei cred așa, fără să gândească deloc așa cu adevărat Multe lucruri pe care le gândesc oamenii, multe lucruri li se par în propriul lor mod de a gândi, pe care le exprimă ca gânduri sau teorii simpatice; Între timp, este suficient ca o împrejurare întâmplătoare, un fel de întâlnire cu un alt mod de a gândi, o nouă emoție sau șoc, ca aceste gânduri simpatice ale teoriei să se dovedească goale și deloc legate de esența persoana, care "opъ înainte atât de fierbinte { și atât de încăpățânat a apărat În cele mai multe cazuri, se dovedește, de fapt, că oamenii chiar nu gândesc deloc așa cum cred ei că gândesc: pentru că conținutul lor inventat este conceput în ei nu de ei și nu din ființa lor, ci doar din acel mediu extern și acele influențe, direcții și circumstanțe străine în care a avut loc existența lor Indiferent câte flori și frunze sunt impuse unei mături uscate, prin urmare nu se va înverzi și nu va înflori, dar va rămâne aceeași mătură uscată; florile și frunzele impuse lui nu sunt frunzele lui, nu florile lui și cad de pe el la Biblioteca "Runivers" - - nervul cazului, deoarece acestea nu provin din viața lui În timpul nostru, cu relativa ușurință a oricărui fel de relații sexuale și de comunicare, odată cu dezvoltarea intensificată a literaturii, tot felul de gânduri, teorii, învățături și viziuni asupra lumii se ridică ușor de pe pământ și se repezi ca praful ușor, ca frunzele căzute, ca praful în atmosfera intelectuală; cu greu este posibil ca o persoană să trăiască în societate cât mai mult timp posibil și să nu devină praf, să nu absoarbă în sine, să nu asimileze într-un fel sau altul aceste sedimente căzute ale vieții sale trecute Drept urmare, oamenii moderni apar în cele mai multe cazuri nu numai plini, ci chiar aglomerați cu tot felul de gânduri, teorii, învățături, astfel încât în spatele lor nu se poate vedea persoana însuși, adică acel subiect care există sau este înțeles de la sine Dar la fel cum o singură frunză cruntă, care crește în mod natural dintr-o ramură vie a unei plante, conține infinit mai mult conținut real decât cele mai luxoase flori și frunze, impuse unei mături uscate, așa exact același, chiar și cel mai mizerabil gând, venind din viață, din însăși esența omului, infinit mai plină și mai reală decât acea bogăție nenumărată și abundență de gânduri, teorii și învățături, pe care le percep din exterior Așadar, pentru a înțelege pe deplin întregul sens care se află în formula "cogito ergo sum", R Descartes cere ca o persoană să renunțe mai întâi la tot ceea ce i se impune de influențele sau sugestiile mediului extern - să se întoarcă la sursa originală a gândirii sale și a ajuns să se cunoască pe sine ca sensul vieții prin care trăiește și gândește, prin care este ceea ce este Din punct de vedere istoric, în conștiința umană, o astfel de renunțare la toate creșterile și obiceiul format Biblioteca "Runivers" - depozite de gândire, o astfel de înțelegere a sensului real al formulei carteziene și a bazei filozofiei a durat mult timp să fie realizată în realitate; când s-a realizat în sfârșit, atunci centrul de greutate al ordinii sociale, pe care până atunci se bazase în autorități, în documente, în învățăturile și teoriile dogmatismului scolastic, în tradiții, în moravurile consacrate, în hotărâri și sentințe de Sorbona, s-a mutat, s-a mutat din loc și s-a așezat pe originalitatea simțului uman; atunci numai ceea ce este în acord cu sensul a devenit îndreptățit să fie; orice altceva, tot ce nu era de acord cu el, s-a dovedit a fi o adevărată lipsă de drepturi Ca urmare a acestui fapt, a avut loc o revoluție în societate, numită marea revoluție Acest lucru trebuie reținut pentru a înțelege nu numai formalitățile, nu numai cuvintele, ci însăși esența formulei carteziene, care surprinde nu numai modul de a gândi, ci și

întregul conținut al ființei și întreaga existență a unei persoane care gândește; De aceea! că pentru a gândi într-un mod real, trebuie să fii cu adevărat tu însuți ! Și cine nu a gândit în sine până la acea profunzime în care se aflǎ, sau este înțeles de el însuși, în care înțelegerea sa de sine și ființa sa coincid într-o indivizibilitate între ele, tot nu gândește și nu este în stare să gândească în un mod real; se poate spune pe bună dreptate despre asta: tot ceea ce gândește, nu gândește deloc; căci toate gândurile pe care le consideră și le trece drept gândurile sale nu sunt deloc ale lui, ci numai gânduri străine, străine și numai gânduri impuse lui din afară; precum i se impun din exterior, astfel pot fi dezlegate si despartite de el; pentru că între el și gândurile sale nu există indivizibilitate a vieții însăși, ci doar o combinație accidentală condiționată de circumstanțe exterioare În consecință, prima cerință a înțelepciunii antice și a întregii semnificații a filozofiei a fost să Biblioteca "Runivers" - binecunoscuta prescripţie a templului delfic: a fi cunoscut pe sine Oricine, ocupându-se de conținutul constant al gândurilor, teoriilor, învățăturilor și viziunilor întregi asupra lumii care i-au fost impuse aleatoriu, nu s-a gândit încă la el însuși sau la sensul însuși al înțelegerii de sine, nici nu gândește și nici nu înțelege nimic cu sensul auto-înțelegerii înţelegere Subiectul gânditor, ca sens real al înțelegerii de sine, este ființa actuală, sau adevărul esențial, numit adevăr, în contrast cu orice fel de fantome ale ființei imaginare, nereale Astfel, sensul profund al formulei carteziene - înțeleg, deci sunt - constă în afirmația că sensul autoînțelegerii este adevărul esențial, și că numai ceea ce este în concordanță cu el este adevărat; iar ceea ce este inconsecvent cu el este fals Ca orice judecată sau afirmație, formula carteziană exprimă indivizibilitatea (individualitatea) a doi termeni: termenul de subiectivitate, care se afirmă ca semnificaţie a înțelegerii de sine, și termenul de obiectivitate, care afirmă că sensul înțelegerii de sine este realitatea ființei sau adevărul esențial La întrebarea ce este adevărul poate fi răspuns vorbind despre sensul adevărului și vorbind despre adevărul sensului Și de aceea, de fiecare dată când vine vorba de învățăturile lui Descartes, în acea sferă de gândire, ne gândim involuntar la învățăturile lui B Spinoza, care, ca o completare necesară la învățăturile primei, este atât de indisolubil legată de aceasta că unul fără celălalt poate fi înțeles sau înțeles imposibil Formula filozofică "sensul înțelegerii de sine este esența adevărului" reprezintă în subiectul său și în predicatul său doi termeni, dintre care fiecare poate fi luat în egală măsură ca o axiomă de bază, indubitabilă, sau ca un început din care se dezvoltă filosofia, căci nu există filozofie și poate exista Biblioteca "Runivers" - - nici în absența înțelegerii prin care adevărul este înțeles, nici în absența adevărului care este înțeles de înțelegere R Descartes, plecând de la subiectivitatea înțelegerii de sine, ia sensul subiectiv ca principală axiomă a filosofiei; în consecință, conform definiției sale, numai ceea ce este în concordanță cu sensul este adevărat; și toate prostiile, tot ceea ce este inconsecvent cu sensul, este o minciună, sau un idiom gol al minciunii, care nu are ființă B Spinoza, plecând de la subiectivitatea ființei substanțiale, sau de la realitatea însăși, consideră că adevărul existent în mod obiectiv este la baza filozofiei; consecința acestui lucru și determinarea ei este plină de sensul înțelegerii, sau doar ceea ce este în concordanță cu adevărul esențial este rezonabil; și ceea ce este în contradicție cu ea, ceea ce este în sine fals, adică doar nerațiune sau lipsă de sens evidentă De aici

putem concluziona că ceea ce nu a spus R Descartes este dovedit de B Spinoza, iar ceea ce nu a spus B Spinoza este dovedit de R Descartes; ambele învață același simț al înțelegerii și același adevăr al tuturor lucrurilor Dar, expunând aceeași doctrină, prima o abordează din latura ei subiectivă, iar a doua din latura obiectivă, ceea ce dă doctrinei atât aparența exterioară a inconsecvenței, cât și chiar inconsecvența reciprocă, care se exclud reciproc; întrucât termenul inițial al primului este subiectul înțelegerii, iar termenul inițial al celui de-al doilea este obiectul înțelegerii, incluzând între ele întreaga esență a vieții sau infinitul însuși, apar, în absența înțelegerii, despărțiți unul de celălalt prin infinit, sau o diferență infinit de mare, care este motivul contradicției lor Aprofundând în esență, în sensul spus și nespus al ambelor învățături, aproape nimeni nu poate fi confundat că în formula lui R Descartes se află expresia cea mai deplină a existenței necondiționate Biblioteca "Runivers" - - adevărul sensului subiectiv al înțelegerii de sine; căci nu poate exista nicio îndoială că adevărul nu este un nonsens, că este plin de sensul înțelegerii de sine; și în faptul că în învățătura lui B Spinoza despre o singură substanță, etern existentă, sau adevăr obiectiv, care este o cauză în sine (causa sui), este expresia cea mai deplină a ceea ce este înțeles prin el însuși, ca sens necondiționat a adevărului existent în mod obiectiv Dacă există ceva, atunci cu siguranță acesta este adevărul și nimic altceva; dar într-un astfel de caz, adevărul nu este altceva decât însuși, adică este însăși auto-înțelegerea sau sensul subiectiv al ființei Indivizibilitatea judecății că sensul subiectiv al înțelegerii de sine este adevărul obiectiv, esențial, nu poate fi ruptă: un sens care nu ar fi sensul adevărului în sine nu ar fi un sens, ci doar o lipsă de sens; în același fel, adevărul, dacă nu ar fi adevărul simțului însuși, nu ar fi adevăr, ci o minciună sau o fantomă a lipsei de sens Și între timp, din cauza unei oarecare înțelegeri, R Descartes, pornind în învățătura sa de la certitudinea subiectivă a sensului autoînțelegerii în sine, sau în adevărul său, de parcă nu-și cunoaște adevărul existent în mod obiectiv, complet de încredere și, suplimentând propria ignoranță ƅnie teorism abstract, permite existența a altceva, care nu este sensul, ci doar substanța extinderii, și prin chiar această viață π transformă întreaga natură a lumii într-o mașinație fără suflet, într-un mecanism de pur și simplu lipsa de sens La rândul său, B Spinoza, plecând de la certitudinea cea mai deplină a adevărului necondiționat, neîndoielnic existent, al oricărei ființe, de parcă nu cunoaște simțul infinit de sigur, subiectiv al auto-înțelegerii inerent în ea, în sine și în adevărul ei și, completând ignoranța sa despre matematică cu un mare pozitivism, atrage prin necesitate însuși sensul auto-înțelegerii vitale și al subiectivității lumii Biblioteca "Runivers" - - a adevărului însuși în gol și numai în gol, fantoma pâlpâitoare a unei ființe imaginare Dar deja din faptul că semnificația subiectivă a înțelegerii de sine poartă în sine, în profunzimea sa, sensul ascuns al adevărului existent în mod obiectiv, care, la rândul său, este doar un semn clar, sau o imagine în el a sub-înțeles, sens subiectiv al înțelegerii de sine, este evident că R Descartes și B Spinoza merg în învățăturile lor nu unul împotriva celuilalt, ci să se întâlnească; astfel încât dacă și-ar duce învățăturile până la capăt, atunci cei dintâi, începând de la începutul încrederii subiective în sine, ar ajunge inevitabil pe calea psihologică spre afirmarea unei substanțe existente în mod obiectiv, sau a adevărului sigur al lui B Spinoza, care , la rândul său, pornind de la început de certitudinea obiectivă a ceea ce este clar și fără

îndoială acolo, ar ajunge la fel de inevitabil la afirmația subiectivă a lui R Descartes prin calea ontologică, exprimată în formula "înțeleg - deci sunt" Întâlnindu-se în mediul universal subiectiv-obiectiv al autoînțelegerii, ei ar trebui să-și afirme reciproc prin învățăturile lor atât sensul unic al adevărului, cât și adevărul unic al sensului; prin aceasta s-ar realiza doctrina, care mai târziu s-a numit filozofia identității, adică identitatea subiectului și obiectului și care, în adevăr, ar trebui numită filozofia indivizibilității, filosofia vieții sau sensul a auto-înțelegerii Dacă R Descartes și B Spinoza și-ar fi dus învățăturile până la extrem, atunci învățătura celor dintâi ar fi fost exprimată ca cunoaștere emanată din principiul subiectiv al credinței, sau al certitudinii; iar învățătura celui de-al doilea este ca și credința, pornind de la începutul cunoașterii sau din certitudinea obiectivă Dar învățăturile lor au rămas neterminate și, prin urmare, între ele s-a strecurat vaga chestiune a înțelegerii pedagogice care, împiedicându-i să coincidă între ele în plinătatea unității, le-a împărțit în două opuse și Biblioteca "Runivers" - doctrine inconsistente între ele: în urma cărora, în sfera gândirii, în locul doctrinei sensului unic al adevărului și al adevărului unic al sensului s-au stabilit ambiguitatea și ambiguitatea pline de inconsecvență a doctrinei dualismului *) Bifurcarea sensului auto-înțelegerii Ca orice axiomă, tot așa și axioma filosofiei despre unitatea indivizibilă a sensului subiectiv al înțelegerii de sine cu adevărul existent în mod obiectiv, pare, atâta timp cât acesta, fiind în forma sa închisă, nu este dezvoltat în concluzii și concluzii care decurg din ea, atât de slabă și săracă, ca imagine și conținut, încât s-ar putea crede cu ușurință că nu rezultă absolut nimic din ea, că nu duce la nimic Hυ, în acest sens, axioma cu un închis *) În urma impresiei ocazionale, Leibniz a muncit din greu pentru a elimina din sfera gândirii o incongruență atât de evidentă a dualismului Folosind marea putere a raționamentului său atotcuprinzător și ingenios, el a inventat pentru aceasta, pe o bază suficientă, deși nu cu succes, celebra sa armonie prestabilită, care, împreună cu cealaltă idee a sa de putere, se dovedește a fi doar o combinație complet abstractă de rațiuni complet abstracte cu un mecanism la fel de abstract atât al oricărei gândiri, cât și al întregii existențe După aceea, E Kant, recunoscând această inconsecvență între natura subiectului și natura obiectului, a acceptat-o drept temeiul criticii rațiunii pure și, plecând de la o asemenea bază, a ajuns în mod necesar la concluzia la fel de inconsecventă despre caracterul iluzoriu al cunoașterii Deja în prezent, a existat o mare luciu a științificului acum aproape pe jumătate uitat despre viața subiectului și obiectului, sau științificul vieții, poreclit filozofia Împreună, care, ca deasupra ruinelor întregului sfera speculației, la vremea noastră la filosofia deșeurilor de ansamblu, care are ca principiu principal adevărul înțelegerii de sine; ca urmare a acestui fapt, și este necesar să se repete principiile sale principale din când în când, de parcă nu ar fi fost exprimate de nimeni Biblioteca "Runivers" - - conținutul său este foarte asemănător cu sămânța unei plante, care în același fel pare a fi complet neputincioasă să germineze și să se dezvolte, până când intră în comuniune cu elementele pământului și nu se distinge, împărțită în două în unitatea sa prin influența lor Problema neînțelegerii este, pentru axioma originară a filozofiei, fundamentul credinței și al cunoașterii, elementul în care, deosebindu-se, se desparte în sine și se manifestă în primul rând prin ambiguitatea dualismului Odată cu incompatibilitatea începutului subiectiv al învățăturilor lui R

Descartes cu începutul obiectiv al învățăturilor lui B Spinoza, sensul adevărului este nu numai inconsecvent, ci și inconsecvent cu adevărul sensului Ca urmare, principiul certitudinii, din care pornește credința și principiul certitudinii, din care provine cunoașterea, par să fie atât de incompatibili între ele, încât se ridică un antagonism complet între credință și cunoaștere De fapt, fără îndoială, nu există şi nu poate exista o credinţă care să nu conţină certitudine, sau începutul cunoaşterii; precum nu există și nu poate exista cunoaștere reală, care nu ar fi susținută de certitudine și nu ar conține începutul credinței: pentru că, așa cum este imposibil să crezi fără să știi nimic, tot așa este imposibil să cunoști fără să crezi în nimic sau orice În esența lor, credința și cunoașterea sunt la fel de indivizibile între ele, precum sunt indivizibile sensul subiectiv al înțelegerii adevărului și esența obiectivă a adevărului înțeles al sensului Dar, conform neînțelegerii reciproce, credința neagă orice originalitate a cunoașterii și nu vrea să cunoască nimic altceva, nimic mai mult decât ceea ce îi este sugerat de certitudinea sa subiectivă interioară Cunoașterea, dimpotrivă, negând tot felul de credințe subiective, se bazează numai pe fiabilitatea obiectului, în esență, Biblioteca "Runivers" - - de dragul căreia, nefiind nimic despre credință, nu admite nici o singură afirmație, nici o singură propoziție decât prin prezentarea dovezii sale irefutabile Încrederea, ca început al credinței, și certitudinea, ca început al cunoașterii, indică cele două ordini de relație din care pornesc ambele: Încrederea provine direct din relația cu sine, sau din sensul însuși al înțelegerii de sine; certitudinea provine, dimpotrivă, din relația cu altul, sau din sensul înțelegerii tuturor celorlalte Semnificația înțelegerii de sine și sensul înțelegerii tuturor celorlalte nu sunt două sensuri diferite: în esența lor sunt unul și același sens; întrucât fără sensul înțelegerii de sine, adică fără viață, nu ar putea exista sentimentul de a înțelege altceva; precum și invers, absența sensului înțelegerii celuilalt ar fi doar o dovadă a absenței evidente a oricărui simț al înțelegerii de sine; și totuși, acesta și același sens, diferit în raport cu el însuși, ca certitudine subiectivă, și în raport cu celălalt, ca certitudine obiectivă, apare datorită unei neînțelegeri nu numai ca două sensuri diferite, ci și complet incompatibile între ele : astfel încât credința, prin înțelesul ei, exclude cunoașterea, iar cunoașterea, prin înțelesul ei, exclude credința, ca ceva inconsecvent cu ele Credința, fără a părăsi sfera subiectivă a relației cu sine, este determinată în întregime de starea proprie, interioară; în plus, sensul său animator nu are decât un sens pur subiectiv al unui anumit mod de a gândi Cunoașterea, dimpotrivă, apărută numai în sfera obiectivă a relației cu altul, este determinată în întregime de natura celuilalt; drept urmare, iar sensul său primește toată obiectivitatea sensului de ființă, sau existență, care este cunoscută, într-o formă sau alta, nu numai Biblioteca "Runivers" - - în funcție de modul în care este gândit, dar adesea și contrar oricărui mod de a gândi În sfera credinței, sensul obiectiv al existenței lucrurilor și relațiile lor între ele este supus sensului subiectiv al modului de gândire, care este în el principiul său determinant; în domeniul cunoașterii, dimpotrivă, sensul subiectiv al tuturor modurilor de gândire este supus principiului său obiectiv determinant, care constă în însăși existența și în sensul real al lucrurilor existente și al relațiilor lor Ca urmare, sensul subiectiv din sine al unui mod de gândire definit cedează, datorită absenței în el a definițiilor obiective ale ființei, sau existenței, doar de către o fantomă a ființei nu reale, ci doar

gândibile, doar imaginare; iar conținutul cognoscibil al existenței însăși, determinat nu de sens subiectiv, ci numai de semnificațiile eterogene ale lucrurilor exterioare găsite în ele, este doar de un non-sens semnificativ sau de materie în general Și deși această chestiune este doar materie, sau elementul neînțelegerii, care separă credința și cunoașterea una de cealaltă, totuși, prima și a doua, nu numai prin diferența în afirmarea lor, ci și în virtutea principiilor determinante ale certitudinii subiective și certitudine obiectivă, deveniți aproape unul de celălalt într-o atitudine ostilă: urmând direcții complet opuse, ambele părți se dispersează, îndepărtându-se tot mai mult una de cealaltă; în plus, credinţa, mulţumindu-se cu conţinutul ei, nu stă pe nimic împrumutat din sfera obiectivă a cunoaşterii; iar cunoașterea, bazându-se doar pe ceea ce știe cu siguranță, se descurcă cu ceea ce găsește ca fiind și nu ia nimic de la sine înțeles O astfel de diferență între sensul înțelegerii de sine și adevărul ei este, evident, doar neînțelegerea lor reciprocă, * Biblioteca "Runivers" - - ca și cu aia, așa și cu cealaltă parte; și pentru cei care nu sunt tulburați de materia sa vagă, ar trebui să fie destul de clar că credința și cunoașterea, ca expresii ale unuia și aceluiași înțeles al înțelegerii adevărului, nu sunt două puteri care se nega reciproc, ci una și aceeași puterea unei singure autoafirmări vii - aceeași suflare a aceleiași vieți Dar, desigur, unitatea lor nu este abstractă, nu este formal o identitate moartă, care ar exclude însuși conținutul înțelegerii de sine, care apare în ea doar prin distincția dintre ceea ce este exprimat în ea ca credință subiectivă și ca propriile sale cunoștințe obiective Credința și cunoașterea sunt surori în duhul lor: dar credința, ca Evanghelia Maria, a ales și are în minte o parte bună, pe care o găsește în sine, neavând nevoie de alta; iar cunoașterea, ca și evanghelia Marta, are grijă și are grijă de multe lucruri, pe care le găsește în afara ei, în orice altceva - și în grijile și grijile ei de multe lucruri, uită adesea că un lucru este necesar De fapt, nu se poate lipsi de mulți, la fel cum mulți nu se pot descurca fără unul; unde este unul, trebuie să fie celălalt Dar prin aceasta diferența lor nu este desființată; căci odată cu desființarea ei, conținutul lor ar fi și el desființat și ar rămâne doar golul Materia În raport cu sine și în sine, sensul vital al înțelegerii de sine este plin de credință în certitudinea adevărului, pe care îl cunoaște direct în sine ca întreaga realitate a ființei: - înțeleg asa ca exista Și dacă nu mai avea nimic de urmat, dacă nu exista decât un singur sens neîntrerupt al auto-înțelegerii de către nimic altceva, atunci toate Biblioteca "Runivers" - - sfera lui de viziune ar fi umplută cu credința sa unică, neîntreruptă Dar în afara sferei înțelegerii de sine, există încă altul, care nu se mai cunoaște prin credință, ci numai prin cunoaștere: căci este imposibil să crezi în adevărul altuia; poti sti doar despre asta Celălalt este recunoscut ca altceva doar pentru că nu coincide, sau nu este compatibil cu sensul înțelegerii de sine; nu este acelați lucru, ci diferit de sens, și anume, nu sens, ci doar limita sensului; și prin urmare, cunoașterea altuia nu coincide și nu este compatibilă cu credința; se abate în mod necesar de el; iar ceea ce este cunoscut și afirmat ca o ființă complet sigură nu poate fi afirmat prin puterea certitudinii interioare, subiective; la fel cum invers, încrederea interioară, subiectivă în adevăr nu oferă în același timp o garanție deplină a certitudinii sale obiective Dacă spargeți sau despicați un cristal solid, transparent, atunci, odată cu pierderea integrității sale, își pierde și claritatea transparentă În același mod, claritatea transparentă a sensului înțelegerii de sine se pierde atunci când

certitudinea ei subiectivă și certitudinea ei obiectivă, credința și propria cunoaștere, fiind separate una de cealaltă, se împart în două adevăruri diferite și incompatibile reciproc, sau în două afirmații diferite, care este prezentată ca mod subiectiv de gândire, a ceea ce este dat ca conținut obiectiv al ființei; mai mult, imaginile gândirii, lipsite de sensul ființei, sunt iluzorii, iar conținutul ființei, fiind străin de sensul sensului, este cunoscut ca ceva dat din exterior și existent, dar lipsit de sens Începutul unei astfel de dezuniri, sau a unei asemenea ambiguități, stă, evident, în acea materie de neînțeles și de nepătruns, care este adusă în sfera clară a înțelegerii de sine de către altcineva care pătrunde cu forța în ea, dacă nu ar exista alta, certitudinea înțelegerii de sine în adevăr Biblioteca "Runivers" - - a sensului său ar rămâne în sine cu o credință clară, imperturbabilă Dar pe lângă semnificația înțelegerii de sine, mai există și altul, care urmează să vină nu ca un sens, ci ca o ființă de încredere; iar simțul de autoînțelegere este forțat să cunoască despre el, deși nu îl poate înțelege La început, în absența, sau în absența materiei vagi, impenetrabile a celuilalt, în sensul complet clar și transparent al înțelegerii de sine, nu există nicio diferență între credința sa și cunoașterea lui: el crede, cu încredere deplină, chiar lucrul pe care îl știe cu deplinătatea certitudinii; întreaga sferă a ființei, întreaga lume se află în fața lui într-un mediu complet transparent, plin de propriul ei sens Copilul, fără nicio ezitare, întinde cu îndrăzneală brațele pentru lună și vrea să o ia după voia lui, ca pe a lui; pentru că, neștiind nimic altceva, se recunoaște pretutindeni și în toate ca un maestru complet, a cărui voință nu cunoaște limite Sensul vital al înțelegerii de sine judecă întreaga lume și tot ce este în lume prin judecata ei, cu încredere deplină în dreptatea incontestabilă a judecății sale; întrucât în întreaga sferă a existenței și distribuției el nu cunoaște încă nicio altă judecată, niciun alt drept, niciun alt înțeles sau orice altceva în general dincolo de adevărul înțelegerii de sine Și dacă încrederea vitală originară în sine și în drepturile sale depline, răspândindu-se din centrul său în sine în întinderea și distanța nemărginită a întregii sfere conștiente a existenței, nu a întâlnit nicăieri și în nimic obstacole, sau limite, pentru extinderea sa extinsă, atunci ar rămâne pur, imperturbabil și neîntrerupt de orice credință sau autoafirmarea nemărginită a sinelui și adevărul imuabil cuprinzător al sensului auto-înțelegerii cuiva Dar încrederea subiectivă în sine a înțelegerii de sine, Biblioteca "Runivers" - se poate răspândi fără piedici și fără limită: întrucât, ieșind din sine în exterioritatea existenței, ea întâmpină neapărat în ea obstacole și limite ale expansiunii sale în obstinația neclintită cu care se confruntă cu orice altceva, care, fiind cu ea în sfera comună de tot ceea ce este conștient, însă, nu depinde deloc de ea: indiferent de modul în care copilul își întinde brațele, indiferent de modul în care el cere luna, ea nu i se dă Celălalt de neconceput rămâne complet independent de toate semnificațiile, de orice semnificație arbitrară a înțelegerii de sine și, deja la primul contact cu el, nu este la fel cu el, ci, dimpotrivă, ca cu totul altceva Acest celălalt se află în sfera conștiinței sensului raționamentului de sine, dar nu în virtutea încrederii în sine, nu cu consimțământul său, nu prin voința sa: i se impune prin forța, prin forța necesității, ca ceva existent și determinant, care nu poate fi inconștient, care nu poate fi a elimina, nu a desființa sau a gândi Tot ceea ce este impus conștiinței prin forța necesității, tot ceea ce este în sfera ei ca irevocabil și independent de voință, este

diferit în raport cu sensul înțelegerii de sine Ea stabilește și determină în fața lui, în modul lui neînduplecat, încăpățânat, întreaga sferă a existenței sale conștiente, exterioare, sau sfera sa de aparență Se întrerupe simțul de înțelegere de sine care produce în sine încredere în sine, întâlnirea cu încăpățânarea insolubilă a celuilalt necugetător; subiectivitatea ei pură, până acum neîntreruptă și imperturbabilă a ființei, conștientă de altceva, se destramă împotriva încăpățânării sale și este forțată să cheme în opoziție cu sine un alt, diferit, complet independent, obiectiv, grup de existență, plin de alte sensuri, alte drepturi, altă judecată, afirmații diferite, adevăr diferit Biblioteca "Runivers" - G - Mediul celuilalt nu poate fi obiect de credință: de vreme ce nu se poate crede decât în sine, și în nici un fel J în altceva, exterior și străin de sine; în ea este imposibil! se poate fi sigur prin puterea certitudinii subiective Mediul celuilalt și celălalt conținut al acestuia, devenind mai mult sau mai puțin sigur, devin propriul lor obiect de cunoaștere și, spre deosebire de ființa subiectivă în sine, care este de fapt sfera viziunii, sau în general gândirea și înțelegerea, dobândesc sens exclusiv al existenței sau ființă obiectivă Ca urmare, tot ceea ce este doar gândit, sau înțeles, i se atribuie semnificația unui mod de gândire - un gând, concepție, concept, idee, teorie etc - care în sine, ca neparticipând la a fi în sfera orice altceva are sau nu existență reală, cu excepția domeniului imaginației, speculației sau visării, determinate nu de necesitatea existenței actuale, ci doar de voința subiectului înțelegător În ignoranță, în virtutea certitudinii subiective, se poate atribui existența oricărui fel de abstracție, entitate imaginabilă sau imaginară; Dar a -ți imagina ceva ca fiind nu înseamnă a dovedi că este cu adevărat II deci, pentru cunoaștere, într-un mod real sau real, nu există ceea ce este conceput după bunul plac într-un fel sau altul, ci doar ceea ce se găsește și se recunoaște în determinările necesității, în deplină independență a dispozițiilor subiective ale subiectul conștient Subiectivitatea conștiinței, adunând cu sine din toată infinitatea existenței conștiente și concentrându-se în sine, se exprimă prin certitudinea subiectivă a sensului înțelegerii de sine, plină de toate semnificațiile voinței sale nemărginite Pe de altă parte, și într-un mod corespunzător, sfera obiectivă a oricărei alte ființe conștiente, exterioare Biblioteca "Runivers" - - vaniya, reunindu-se dintr-o multitudine de nenumărate diferențe, particularități și definiții sale în unitatea sa generală și continuă, se află în fața semnificației auto-înțelegerii ca o altă ființă complet de încredere, care este blocată din toate părțile și din toate punctele de vedere, din toate punctele de vedere direcții de la o margine la alta, au pătruns prin și prin puț semnificația universală a unei necesități neschimbate și irevocabile Ființă obiectivă, complet de încredere, umplând lumea întreagă cu ea însăși fără urmă și lăsând în ea nici măcar un atom, nici un singur moment în care ar fi loc pentru certitudinea subiectivă și arbitrariul unui sens originar, le deplasează dincolo de limite a existenței, în zona gândirii goale, sau a inexistenței; însuși se afirmă ca o propoziție clară, ca o definiție evidentă, ca un fapt incontestabil, existând în mod obiectiv nu mai în virtutea încrederii subiective în sine, ci doar în virtutea certitudinii obiective și pe baza oricărui rest, care este deloc simţul şi nici înţelegerea ei, ci, dimpotrivă, ignoranţa sa totală, sau tocmai ceea ce, spre deosebire de ea, se numeşte materia impenetrabilă a fiinţei Sens și materie Sensul înțelegerii de sine, care, ca și viața însăși și ca început al idealismului, este înțeles de la sine, se

opune, ca început al materialismului, de materie, care este tocmai ceea ce este înțeles nu prin ea însăși, ci numai prin altceva, de către altul sau prin intermediul altuia Materia este sensibilă în însăși esența ei: ca ceva simțit, sau perceput într-un mod sensibil, ea este determinată și are sensul de a fi ^ numai prin sensibilitate; astfel încât dacă nu ar exista o sensibilitate subiectivă a percepției, atunci nu ar exista nicio materie; în afara domeniului sensibilității, ea  nu are ființă și, dacă este înțeles într-un fel, nu este în niciun caz în sine, ci doar prin sensibilitate Ea nu poate fi înțeleasă de la sine, pentru că pare a fi, sau se presupune că este, tocmai o astfel de ființă, în care nu există viață, nici un sens al auto-înțelegerii, nici subiectivitate, adică nu există în cel mai mic grad orice relație de sine, ci doar o relație cu o altă varietate de calități senzoriale Ceea în care nu există un sens al autoînțelegerii, în care nu există o relație subiectivă de sine vitală, este în esența sa ceva lipsit de sens, ceva de neînțeles: deoarece în el există tocmai ceea ce este capabil de a fi înțeles, întrucât există nimic în ea de înțeles Sensul, sau viața, este înțeles, afirmat, determinat, dovedit și este numai prin propria sa subiectivitate, numai prin sens, adică numai prin el însuși, a priori, sau propriu-zis, numai printr-o ordine logică, în care nimic exterior, străin, sau străin sensului său, sau vieții însăși, nu poate nici să intre și nici să interfereze Materia, dimpotrivă, datorită absenței în ea a sensului auto-raționamentului, sau a relației de sine a vieții, este înțeleasă, determinată, poziționată, afirmată, dovedită și există numai în raport cu altul, dar posteriori, sau de fapt, doar o ordine mecanică, în care doar sensul a tot ceea ce domină necondiționat altul Acest lucru este exprimat în afirmația binecunoscută că natura fizică a lucrurilor și a lumii, spre deosebire de a fi concepută prin speculație, este cunoscută numai prin experiență, care dezvăluie în ce fel sau ordine se leagă această sau acea existență materială cu oricare alta, de asemenea existenţa materială, sau manifestarea  Despre modul în care ceva existent material, sau emeric, se raportează la sine, așa cum este în sine, sau în esență, în sfera cunoașterii empirice, sau pozitive, nu este întrebat și nu este discutat: tocmai pentru că în materie nu există și este nu presupunea nicio relație de sine Fiind înțeleasă nu prin ordinea logică, ci numai prin ordinea mecanică, nu a priori - de la sine, ci doar a posteriori - prin orice altceva, materia, datorită absenței în ea a sensului subiectiv al înțelegerii de sine, pare să fie de nepătruns, obscur, de neînțeles, sau de fapt o existență cu totul lipsită de sens, empirismul pur fiind pozitiv: ceea ce în sine și pentru sine nu are un sens propriu, atunci, desigur, nu poate fi prezentat altfel decât ca complet lipsit de sens și de neînțeles; întrucât este posibil să înțelegi doar atât, TÒ este de înțeles prin sine, doar ceea ce pentru sine și în sine este umplut cu sensul autoînțelegerii vitale De înțeles într-o oarecare măsură - nu numai oameni și animale, ci și plante: pentru că recunosc sensul inerent al vieții în ele Materia nevie, însăși materialitatea lumii, extinsă în spațiu și curgând în timp, lipsită de orice semn de viață sau de semnificația auto-înțelegerii, se predă subiectului gândirii în sine doar ca o evidentă lipsă de sens a ființei, sau tocmai ca obiect și chestiune impenetrabilă de ignoranță și neînțelegere Fizica, după cum se știe, nu se preocupă de esență, ci doar de fenomene, adică de nu că materia este pentru ea însăși, ci doar ceea ce se dovedește a fi în raport cu altul Și deși, pentru a fi ceva în raport cu altul, este necesar să fie ceva în raport cu sine; deși, pentru a fi un fenomen,

este necesar să fie un fel de esență: o astfel de necesitate, sau o astfel de cerință, vine numai din logică; dar în ordinea mecanică  - - tot ceea ce este cunoscut într-un mod convențional, științific, sau deja cunoscut cu privire la materie, se dovedește a nu fi el însuși, ci doar orice altceva, doar conținutul său străin, cu care este umplut De aici rezultă o contradicție inexplicabilă prin care însăși concepția despre materie, în ciuda evidenței simțurilor, se transformă într-o imposibilitate vădită Din experimente și din tot ce se știe despre materie, rezultă că ea nu conține și nu se are pe sine: indiferent cum și în orice s-ar manifesta, nu este în nimic, nicăieri și niciodată în sine și nu există; este întotdeauna, pretutindeni, și în orice numai altceva, adică nu există cu adevărat de sine, ci numai prin altceva, numai prin altul, numai prin opinia altuia, fiind pusă sau imaginară Dacă nimic altceva, dacă opinia altuia a susținut și nu a afirmat ființa imaginară a materiei printr-o ordine mecanică, atunci prin ea însăși ea nu ar putea nici să țină, nici să fie afirmată, nici să fie: pentru că este doar asta și există materie, ceea ce nu este în el însuși, adică nu există subiectivitate, nici viață, nici sens al propriei înțelegeri de sine și autoafirmare Prezentându-se cu încăpățânare și impunându-se cu forța conștiinței, materia este ca o casă, al cărei proprietar nu l-a văzut și nu-l cunoaște niciodată Nu degeaba anticii l-au personificat sub masca lui evaziv Proteus, care, dacă există undeva, se află doar într-o absență constantă și necunoscută, în care, însă, nu se află, ci doar se pierde și dispare fără o urmă În absența lui, casa lui este predată puterii tuturor celorlalte și atât de plină de tot felul de conținut străin, încât dacă proprietarul său s-ar întoarce din neatenție, atunci pentru el în propria sa casă nu s-ar face  - Gl n-ar fi nici cel mai mic colţ în care să se adăpostească Nu există loc în materie pentru materia însăși; nefiind, nefiind situat în sine, ea se dovedește a fi străină de sine, exterioară, sau deloc ea însăși, nu contează deloc, ci altceva, care doar pare a fi, doar pare a fi, acceptat și prezentat ca materie, dar de fapt nu există materie Dacă materia nu este materie, atunci este necesar să aflăm ce se ascunde sub aspectul ei vag și fantomatic? și este necesar să găsim în ea acel sens, sau acea viață, care se pierde în ea și nu se găsește Îmbinând ideea de materie într-una cu ideea de spațiu și timp, R Descartes a numit-o substanța extensiei, ceea ce a dat motive să se creadă că a echivalat-o cu substanța sensului (la chose qui pense) și și-a acuzat învățătura de dualism, afirmând două substanțe sau două adevăruri incompatibile între ele, adevărul sufletului și adevărul trupului, adevărul sensului și adevărul lipsei de sens, adevărul logicii și adevărul mecanicii Căutând un modus vivendi mental, pentru a rezolva incongruența unui asemenea dualism, pentru a salva atât sufletul, cât și trupul, Leibniz, printr-o combinație a celor mai bune motive de gândire cu o materie complet rezonantă, a inventat fie un psihic sau un termen fizic pentru forță, care însă, fără a fi în suflet, nu în trup, și fără a explica absolut nimic, rezultă, în spatele absenței conținutului, doar un produs abstract, mort, al raționamentului gol Dacă gânditorii moderni nu se temeau de metafizică și de termenii ei scolastici, atunci ar putea numi materia substanța mișcării Dar atunci, ar trebui să afle cine sau ce anume în ea se întinde, durează, se mișcă sau evoluează? Și din moment ce nimeni nu poate să-și dea seama, deoarece materia este exact materie doar atâta timp cât este în ea  nu este clarificată până când nu se găsește în ea sensul subiectiv inerent al

acesteia, atunci rămâne în mod necesar doar un nonsens complet de neînțeles, sau doar o limită de nepătruns a sensului înțelegerii de sine Dacă este posibil să explicăm o existență atât de problematic de neînțeles a materiei - care există doar pentru că nu există și care de fapt nu există pentru că este materie - atunci, desigur, nu prin orice altă materie și la fel de întunecată, ci numai prin claritatea și lumina originară a însuși sensului Esența învățăturilor lui R Descartes, precum și a întregii filosofii, constă în faptul că sensul vital al înțelegerii de sine este lumina originară și chiar începutul oricărei clarități Înțelegându-se în sine, nu se explică prin nimic și nu necesită nicio explicație Încercarea de a explica prin sine însuși esența complet clară și de înțeles a semnificației auto-înțelegerii printr-un fel de lipsă de sens a materiei întunecate și de neînțeles, printr-un fel de mecanică a atomilor fizici sau a materiei cerebrale, este același lucru cu a încerca să lumineze soarele și însăși sursa luminii lumii cu un fel de felinare, chiar electrice, care sau, numai de soarele luminat de întunericul lumii Orice explicație provine numai din sens; fără el, totul ar rămâne doar întuneric fără speranță și de nepătruns; π pentru o persoană - doar ceea ce este înțeles prin sensul său este clar; ceea ce nu este înțeles de el îi rămâne de neînțeles și i se predă ca un fel de prostie Și din moment ce sensul inerent acesteia se dovedește a fi prea limitat, sau insuficient, pentru a înțelege materia ființei, pentru a explica esența întunecată și impenetrabilă a materiei, atunci ea îi stă în fața lui ca o limită irevocabilă a sensului său, ca o claritate obiect al ignoranţei şi nesimţirii sale Intrând în sfera înțelegerii sale și despărțindu-și credința și Biblioteca "Runivers" - - cunoștințele lui în două domenii incompatibile între ele, materia, nu permite ca adevărul credinței sale să devină cu ceea ce împreună și adevărul cunoașterii sale, nici ca adevărul cunoașterii sale să devină cu aceea împreună și adevărul credinței sale Adevărul sensului auto-înțelegerii, afirmat de credință ca afirmare directă a vieții, capătă, prin prisma obiectivității adevărului cunoașterii, obținute angro în mediul extern al oricărui rest, sensul unui adevăr exclusiv subiectiv , care este conceput doar ca un fel de vis al vieții, dar nu are semnificația universală a ființei obiective; deoarece în domeniul cunoașterii și în mijlocul tuturor celorlalte, nimic nu poate fi considerat de la sine înțeles decât dacă este dovedit prin dovezi sigure despre altceva Adevărul sensului auto-înțelegerii, despre care se vorbește, despre care se sprijină certitudinea subiectivă, este complet de neînțeles în sfera cunoașterii; în ea se cunoaște numai ceea ce este prin altul, sau prin întregul altuia, sau în senzația altuia, și nu în niciun fel ceea ce este în sine; doar ceea ce este un anumit fenomen și nu în niciun fel esența, care este imposibil de cunoscut Sensul înțelegerii de sine, care, după dovezile credinței, este umplut direct cu adevărul necondiționat al ființei și, prin urmare, este pus la începutul oricărei filosofii, ca acea esență neîndoielnică care este și este înțeleasă prin ea însăși, este așa de neînțeles în sfera cunoașterii pozitive că este complet necunoscut în ea ceea ce se spune când se vorbește despre sens sau despre adevărul sensului Pentru cunoașterea pozitivă, există multe semnificații diferite, sau semnificații, în care sunt cunoscute diferitele conținuturi ale lumii existente; - există multe adevăruri diferite care exprimă ordinea observabilă și relația reciprocă constantă a marii mulțimi a diferitelor sale fenomene Dar picto nu a văzut niciodată nicăieri și nu cunoaște un sens unic, universal; nimeni nu a văzut vreodată nicăieri și nu cunoaște un

singur, universal  - adevăr general, afirmat prin credință sau filozofie, sfidând cele mai elementare principii ale cunoașterii pozitive Vorbind despre un asemenea sens, afirmând un astfel de adevăr și atribuindu-le o semnificație mondială cuprinzătoare și universală, teologii și metafizicienii sunt nevoiți să părăsească sfera subiectiv închisă a vieții lor înțelegându-se de sine și, transformând obiectul credinței lor într-un obiect de cunoașterea comună, să demonstreze într-un mod explicit, obiectiv că acel sens al auto-înțelegerii și adevărul său, pe care se bazează ca bază a filozofiei, nu este sensul lor limitat, subiectiv, nu doar un adevăr inventat subiectiv de ei, ci un sens cu adevărat universal, lumesc și într-adevăr adevărul său universal și existent necondiționat, care nu numai că este posibil prin arbitrariul subiectiv, ci și trebuie recunoscut în virtutea necesității obiective; căci ea, înţeleasă prin ea însăşi în determinările gândirii pure, este, de altfel, esenţa reală în toate determinările fiinţei Dovada de bataie În sfera cunoașterii pozitive, care nu cunoaște sensul, ci doar materia de neînțeles și de nepătruns a ființei, nimic nu poate fi considerat de la sine înțeles: în acest caz, nu mai vorbim despre ceea ce este afirmat direct de încrederea subiectivă în sine, ci, dimpotrivă, despre ceea ce se află în mijlocul tuturor celorlalte într-un mod obiectiv de a fi și destul de independent, atât de certitudinea, cât și de îndoielile subiectului Pentru a recunoaște o astfel de ființă, ea trebuie dovedită, sau confirmată, prin dovezi sigure ale celuilalt ca și despre celălalt Dovada cerută poate fi dificilă: întrucât depinde atât de înțelesul celui care dovedește, cât și de sensul celui căruia i se dovedește  tìó - apel; prin urmare, ceea ce s-a dovedit în acest fel, fără să-și piardă câtuși de puțin sensul originar, pur subiectiv, de conceput sau inteligibil, dobândește odată cu el întregul sens al ființei obiective actuale Întrucât materia nu este prin ea însăși, ci numai în "forța a altceva", atunci toată certitudinea în mediul ei material exterior nu provine din ea însăși, ci doar din dovezile prin care se afirmă ființa certificată de ea De aici rezultă cerința ca tot ceea ce este afirmat să nu fie acceptat prin credință, ci să fie dovedit în prealabil Dar, printre multitudinea de tot felul de dovezi, care sunt prezentate în sprijinul cutare sau cutare propoziție, nu toată lumea este la fel de probă, nu toată lumea are puterea de a dovedi Pentru a fi aparent, efectiv concludentă, dovada prezentată trebuie mai întâi să fie ea însăși deja dovedită sau justificată printr-o dovadă suficientă; întrucât adevărul probelor prezentate nu stă în sine, ci din nou în altceva prin care este justificat sau confirmat În absența credinței, nu numai că nicio afirmație, ci și nicio dovadă nu poate fi acceptată asupra credinței: pentru că prin însăși lipsa credinței, cerând dovada pentru a crede, este deja prestabilit că nimic în sine nu conține / adevărul său; dintr-o asemenea prejudecată rezultă necesitatea de a se referi la altceva pentru justificarea cuiva A doua dovadă, prin care prima este confirmată, trebuie să aibă, de asemenea, propria sa bază solidă: fără o fundație pe care să poată sta și să se țină ferm, ar fi doar neconvingătoare, sau nefondată  - dovadă și, clătinându-se de la sine, desigur, nu putea nici să susțină, nici să afirme, nici să dovedească nimic altceva prin frământarea și lipsa de temei Dar, mai departe, nici măcar temelia pe care se sprijină și este ferm susținută o dovadă solidă nu poate fi recunoscută ca neclintită fără dovadă, pe credință: nimic nu poate fi crezut; neavând propriul adevăr în sine, totul trebuie să-şi găsească justificarea în altul Prin

urmare, fermitatea temeiului prezentat trebuie să fie justificată de unele probe noi; în caz contrar, însuși fundamentul solidității a ceea ce se afirmă nu va fi ferm, ci zdruncinat și instabil, sau un fundament imaginar pe care nu se poate baza nimic Astfel, cerința de a nu accepta nimic pe credință, ci numai în virtutea dovezilor și, în plus, a dovezilor solide stabilite, coboară din orice dovadă prezentată la ceea ce îi servește drept bază și de la această bază la ceea ce îi conferă fermitatea, sau soliditate; și, urmând totul în aceeași direcție, merge din ce în ce mai adânc și nu se poate opri până nu găsește, sau vede ultima bază pentru întregul proces de probă, sau chiar începutul acestuia Acea ultimă fundație, sau acea primă fundație, pe care se bazează întregul întreg și întreaga structură a întregii serii de dovezi, nu poate fi nici concepută, nici nu poate fi altfel decât un firmament de neclintit, dând fermitate din sine fiecăruia dintre afirmațiile care emană din aceasta; sau nu altfel decât ca o axiomă originală, din care toate dovezile care decurg din aceasta își împrumută forța de evidență; - altfel decât ca o bază cu adevărat existentă, fără de care întreaga serie de afirmații și construcții demonstrative ar fi lipsită de orice soliditate Acest firmament de neclintit, această bază cu adevărat existentă și axiomă inițială a oricărei gândiri și a întregii existențe, este de fapt aceea Biblioteca "Runivers" - adevăr existent condiționat și neîndoielnic, fără de care nu ar putea exista nimic solid, nimic demonstrativ, nimic solid și nu ar exista nicio posibilitate de a afirma sau de a dovedi ceva într-un mod solid Ea servește drept bază pentru toate dovezile; dar, fiind baza și axioma originară a oricărei gândiri și un firmament de neclintit pentru orice afirmație, pentru orice existență, ea însăși nu este dovedită prin nimic și nu poate fi dovedită: și de aceea este evident că nu numai cerința, ci și orice prezentare de probă, prin ea însăși mărturisește credința într-o realitate neîndoielnică a adevărului existent necondiționat; întrucât altfel este imposibil să dovedeşti ceva pe baza lui Desigur, este imposibil să se dovedească adevărul adevărului necondiționat prin tipul de dovezi prin care sunt dovedite diferite propoziții, când există deja o bază pentru demonstrarea lor Dar nu este doar posibil, ci și necesar să credem în ea în sensul exact al credinței: pentru că, fără o certitudine subiectivă în realitatea adevărului necondiționat, nu ar putea exista nicio certitudine obiectivă în nimic și nicio dovadă, nici o afirmație, nicio fundament, niciun adevăr nu ar reprezenta și nu ar avea nici cea mai mică dovadă, nici cea mai mică fermitate, nici cea mai mică soliditate, nici cel mai mic adevăr Așa-numitele adevăruri relative sau științifice sunt ca ferestrele prin care lumina zilei se revarsă într-o casă: dar dacă nu ar exista o astfel de lumină, dacă ar fi noapte în curte, atunci, desigur, noaptea și întunericul s-ar revărsa în casă prin ferestrele cele mai luminoase, dar în niciun caz, nu lumină Într-adevăr, dacă o anumită lumină trece prin calea adevărurilor relative în lumea mentală, este doar pentru că lumina eternă a adevărului necondiționat strălucește prin ele; și fără el, în ei ar fi * Biblioteca "Runivers" - - doar întunericul fără speranță al minciunilor și fantomele ei false priveau afară Altfel, ca pe baza adevărului absolut, este imposibil nu numai să dovedești și să afirmi ceva, ci și să negi și să te îndoiești de ceva; pentru că, ca orice afirmație, tot așa și orice negare și orice îndoială este numai sănătoasă și nu lipsită de sens atunci când sunt declarate în fața și pe baza adevărului împotriva acelor afirmații eronate sau false prin care imaginea ei veșnică este denaturată Așa-numita premisă mare, pe care se bazează întreaga structură a

silogismului, nu este o generalizare abstractă goală, întrucât logica formală moștenită din scolastica medievală este știința modernă Conform sensului exact al învățăturilor lui Aristotel, baza silogismului, sau premisa lui mai mare, este tocmai acel adevăr universal și necondiționat, care se exprimă subiectiv în formula lui R Descartes - înțeleg, așadar, există, - și există, împreună cu asta, un adevăr destul de sigur, obiectiv și singurul firmament de neclintit, sau baza oricărei afirmații, pentru fiecare dovadă Sensul apodictic al silogismului apare în toată puterea lui atunci când ceva este dovedit nu ca ceva posibil sau probabil, ci ca fiind categoric necesar Esența dovezii este că concluzia sa finală este legată de baza sa inițială printr-un lanț mai mult sau mai puțin lung de verigi intermediare, sau considerații, dar atât de puternice din punct de vedere organic sau legate, încât chiar lucrul care este deja recunoscut ca adevăr la început, trecând prin toți membrii intermediari ai probei, acționează în toate non- Biblioteca "Runivers" - - eludarea posibilității atât în totalitatea sa, cât și în concluzia sa finală Oricat de multe considerente mediatoare ar exista in intreaga ordine a probei, fiecare dintre ele, pornind din adevar, trebuie sa fie impregnata si considerata dupa chipul adevarului, daca se vrea sa ajunga la un adevarat, si nu la un adevarat fals, concluzie sau concluzie Prin urmare, este de la sine înțeles că, pentru a dovedi adevărul, se cere ca fundamentul inițial, sau imaginea de concepție a întregii dovezi, precum și fiecare dintre considerentele sale speciale, mediatoare, să fie în concordanță cu adevărul Deoarece nu este adevărul, este imposibil să dovedești adevărul cu o minciună Adevărul este dovedit doar de adevărul însuși; Aceasta înseamnă că de fapt nu este dovedit de nimic, că ea, ca axiomă inițială a oricărei gândiri și a întregii existențe, este înțeleasă de la sine și întotdeauna, pretutindeni și în orice, atât subiectiv cât și obiectiv, a fost deja pe deplin dovedită în necondiționat cale În această învăţătură, Platon, Aristotel, Sfântul Augustin, Anselm de Cantebury, Toma d'Aquino, R Descartes, B Spinoza sunt de acord între ei şi exclud orice posibilitate de îndoială că adevărul este tocmai adevărul Pentru că este destul de evident că, în afară de adevărul însuși, nimic altceva, nimic care nu este adevărul, nu poate fi adevărat Dacă aceasta pare a fi o tautologie goală care nu spune nimic, este doar pentru că prin cuvântul adevăr se înțelege de obicei ceea ce este conceput doar ca un anumit mod de a gândi, ca o anumită reprezentare, și nu ceea ce, fiind înțeles prin el însuși, este plin de ființă și este o adevărată esență La celebra întrebare: ce este adevărul? nu se poate răspunde altfel decât spunând că adevărul este tocmai adevărul însuși; și aceasta înseamnă că ea nu este determinată de nimic altceva, nici de vreo gândire sau înțelegere a altuia, ci în esență numai de ea însăși Biblioteca "Runivers" - A fi definit, a fi înțeles, a fi afirmat sau a fi tu însuți, este, în însuși sensul său, o expresie complet personală, sau o expresie completă a însăși personalității celui care se înțelege pe sine ca ființă Formula lui R Descartes: - Gândesc, sau înțeleg, deci sunt, - și se exprimă de fapt că ființa actuală, sau adevărul, stă în întregime în subiect, sau în personalitatea înțelegerii de sine Cel care există, care trăiește, care se înțelege pe sine, nu are nimic și este imposibil de demonstrat că există, că trăiește, că se înțelege pe sine; el știe asta în sine în mod direct, fără nicio dovadă, ca pe un adevăr neîndoielnic; iar cunoașterea lui despre acest adevăr este în el credința sa neclintită, pe care nicio dovadă nu o poate întări sau diminua Deoarece în încrederea lui imediată, subiectivă, se îneacă, dispărând fără urmă,

totul din partea asigurărilor primite și a dovezilor de încredere obiectivă Orice altceva poate fi sau deveni sigur pentru subiect numai pentru că este plin de încredere în sine, sau de o credință de neclintit în adevăr, care, ca sens esențial, înțelegerea în sine, este singura justificare și afirmare a tuturor celorlalte A fi o imagine reală, sau a trăi corect, înseamnă a te înțelege pe tine însuți, adică a trăi adevărul și a crede în adevărul prin care trăiești A crede în mod corespunzător și a însemna a trăi după adevăr; iar esența credinței constă numai în aceasta, că viața în sine în mod direct cunoaște și afirmă cu întreaga ei ființă realitatea neîndoielnică a adevărului necondiționat, sau viața necondiționată a înțelegerii de sine, care, fără nicio dovadă de dovadă, este înțeleasă de la sine , ca fundament neconditionat al tuturor dovezilor Fiecare dovadă, fiecare dovadă, fiecare afirmație, ca orice negare și îndoială, nu este înainte, ci după viață, după viață și Biblioteca "Runivers" mai mult, nu pentru altcineva, ci doar pentru viața însăși, pentru sensul ei, care fie justifică în felul său - ceea ce înțelegem este în concordanță cu ea, fie neagă - ceea ce este inconsecvent cu ea Constituind însăși esența credinței și a vieții, adevărul înțelegerii de sine, ca sens personal al ființei, este lipit atât de strâns cu însăși esența gândirii, încât este cel mai adesea uitat când vine vorba de a dovedi altceva și este pierdut din vedere în mintea oricui altcuiva conținut străin; la fel ca atunci când se numără numărul celor prezenți, se întâmplă adesea să uite de sine, drept urmare, în lipsă, un astfel de calcul se dovedește a fi fals La fel, în dovezile prezentate, se pot discerne tot felul de considerații despre orice altceva, dar cel mai adesea le lipsește una și, în plus, cele mai esențiale; Ceea ce lipsește este tocmai luarea în considerare a imaginii gânditoare a subiectului însuși, care, gândind și dovedind, de fapt π însuși este fundamentul inițial și marea premisă universală pe care se bazează întreaga structură a dovezii Ca o anumită limitare a sinelui, nu numai că poate, dar trebuie neglijată în tot cursul considerațiilor și dovezilor prezentate; dar a neglija subiectivitatea înțelegerii în general înseamnă a priva raționamentul și proba de orice semnificație obiectivă, înseamnă a gândi și a dovedi nu prin ceea ce este înțeles prin sine și este ființă existentă cu adevărat, ci numai prin ceea ce nu este înțeles prin sine și este doar o ființă imaginară , Adevărul înțelegerii de sine într-o dispută sau în mijlocul altuia Cel care, nefiind niciodată departe de casa lui, a văzut în fiecare zi cum răsare soarele deasupra acoperișului său, își poate imagina cu ușurință că înălțimea soarelui deasupra pământului Biblioteca "Runivers" măsurată după înălțimea casei sale Dar de îndată ce se îndepărtează de casă și vede că același soare, în același timp, răsare și strălucește în mod egal pe toată distanța - și întinderea pământului - peste mările, valurile și munții lui - îi recunosc imediat înălțimea reală, înainte de care înălțimea casei sale se transformă într-o magnitudine care dispare Fiecare este ferm convins de imaginea vieții inerentă în el a certitudinii adevărului său împlinitor-subiectiv: dar el o măsoară în sine numai prin propria sa măsură, care însă nu este măsura ei actuală; este convins interior, sau subiectiv, nu știe încă ce dă putere și adevăr convingerii sale Și de aceea, el trebuie să iasă din sine, pentru ca, intrând într-o ceartă cu alte convingeri și afirmații, să recunoască în ele alte, diferite măsuri ale aceluiași adevăr și să se convingă că nu este doar adevărul lui, ci adevărul universal, obiectiv al tuturor lumii Oricare ar fi disputa, el are întotdeauna în vedere adevărul, deși π este legat doar de un anumit conținut, în care disputanții se opun între ei cu afirmații reciproc

inconsistente Tot ceea ce este afirmat în sine, sau de către unul sau unul fără participarea altuia, aflându-se în definiția subiectivității, nu poate fi decât un conținut exclusiv subiectiv, neavând nici cea mai mică semnificație de obiectivitate; dar tot ceea ce, fiind controversat, intră'! în sfera celuilalt, primește în ea, prin participarea celuilalt, întreaga semnificație a obiectivității: pentru că nu se poate argumenta în niciun fel despre sine, deloc despre propriul conținut subiectiv, ci doar despre ceea ce se distinge deja de sine, ca altceva, fiind independent de sine Pentru posibilitatea unei dispute, părțile în dispută sunt forțate de necesitatea de a conveni mai întâi între ele pe o bază comună pentru ele,  care este recunoscut de ambii ca un adevăr incontestabil, sau pentru ceea ce este înțeles prin el însuși și nu necesită nicio explicație suplimentară sau alte dovezi Cu o divergență unul față de celălalt, fără cea mai mică convergență în ceva pe un teren comun, disputa ar fi o imposibilitate totală După ce și-au găsit un teren comun și s-au stabilit pe el, disputanții au ocazia de a-și comunica în detaliu diferitele declarații unul altuia și de a conveni reciproc să recunoască drept adevărat ceea ce se dovedește a fi în concordanță cu terenul comun recunoscut și incredibil ceea ce se dovedește a fi fi inconsecvent cu ea Dar, dacă în timpul unei dispute este abordat din exterior, dintre toate celelalte, și noi participanți, și noi condiții și circumstanțe care nu au fost înțelese anterior , atunci aceste noi elemente ale disputei prezintă și noi cerințe, pe care prima bază, a recunoscut ca obișnuit numai pentru elementele anterioare, ea nu mai poate corespunde sau satisface: și atunci, în mod necesar, trebuie să aprofundăm subiectul controversat mai amănunțit, mai larg și mai profund cu acesta pentru a converge pe o bază mai generală și mai profundă, sau asupra unui astfel de adevăr care ar fi înțeles de la sine, ca neîndoielnic și incontestabil, nu numai pentru primul, ci și pentru elementele nou intrate și participanții la dispută Apoi, atunci când mai mulți participanți noi vin la aceeași dispută și introduc cu ei încă condiții și circumstanțe noi care nu au fost incluse anterior în dispută, atunci în conformitate cu noile cerințe ale noilor participanți și elemente sau, după cum se spune, factori noi, este necesar, neapărat, să părăsim din nou temelia stabilită anterior și să coborâm la alta, și mai solidă, mai largă și mai adâncă; fără de care disputa, pentru imposibilitatea dezvoltării sau continuării, trebuia  s-ar opri inevitabil înainte de a ajunge la rezoluție Dar cu cât mai multe părți iau parte la dispută, cu atât mai multe împrejurări, elemente sau factori care trebuie luate în considerare, intră în el, cu atât mai mult dispută izbucnește, iar în confuzia care decurge din aceasta, nu toată lumea mai poate urmări cursul și dezvoltarea lui: ca urmare, mulți dintre cei care se certau se retrag din dispută și, lăsând-o nefalsificată și nerezolvată, rămân ei înșiși în deplină nedumerire - dacă să le spună da sau nu Dar pentru cei care, nestingheriți, păstrează liniștea și claritatea minții în mijlocul frământărilor, este evident că disputa trebuie, în mod necesar, să crească atât în lățime, cât și în profunzime în aceeași ordine - că cu cât discordia generală este mai largă , dezbinarea și dezacordul argumentării între ele a elementelor din exteriorul și de la suprafața conținutului în litigiu, cu atât mai profund converg și convin reciproc asupra acelei baze universale a disputei lor, care pentru fiecare dintre ele este înțeleasă prin sine, ca adevărul lor universal și incontestabil: căci dacă nu ar fi fost de acord în el, atunci nu ar fi avut puterea sau ocazia să se certe atât de

încăpățânat, să se agațe atât de ferm de ceea ce stau în picioare; iar disputa lor crudă nu putea continua, ci, din cauza slăbiciunii și lipsei de fermitate, avea să tacă și să se oprească într-un calm de moarte Oamenii umili de obicei protestează împotriva oricărei dispute; ei nu înțeleg de ce o asemenea gelozie și ce dorință de a se certa? Dar oamenii smeriți, temându-se de orice emoție, înțeleg cel mai puțin că orice dispută este o dovadă a acordului și că, cu cât este mai zeloasă, cu atât elementele mai eterogene participă la ea, cu atât mai puternică emoție externă și confuzie din dezacordul evident, cu atât mai clar și mai plin decât el Biblioteca "Runivers" dovada acordului imperturbabil al tuturor elementelor argumentative pe acea bază profundă și incontestabilă din care pleacă disputa și separarea lor De aceea nu se oprește: cei slabi și obosiți se retrag de ea; dar cu toate acestea se aprinde din ce în ce mai mult și captează o suprafață din ce în ce mai mare; noi sp iy, π elemente noi sunt turnate constant în el; astfel încât, în sfârșit, întreaga lume ia parte la ea și devine o dispută mondială Disputa mondială, ca o dispută nesfârșită a tuturor împrejurărilor, a tuturor condițiilor, a tuturor elementelor și elementelor lumii, ca luptă generală pentru existență, ca război crud pentru adevăr, pentru credință, pentru dreptate, pentru adevăr, nu mai este fiind purtat pe orice anume, sau exclusiv , dar pe baza universală a întregii lumi, sau pe baza acelui adevăr universal universal, care, fără a necesita nici explicații sau dovezi, fiind certitudinea și fermitatea interioară, subiectivă a oricărei ființe și toată ființa, este clară și de înțeles pentru toată lumea în imaginea ei obiectivă incontestabilă, pentru că este tocmai ceea ce se înțelege prin ea însăși pentru întreaga lume și pentru tot ceea ce există în lume O dispută mondială în toate formele și aspectele ei ar fi o imposibilitate totală, chiar dacă este doar angro nu și-a avut fundația într-un adevăr necondiționat, existent sau în acea esență infinită atotcuprinzătoare prin care întreaga lume este susținută și fără de care nici una dintre existența ei nu ar putea rezista acelei tensiuni teribile cu care se poartă disputa mondială , nici o clipă viață, nici moarte, nici bucurie, nici durere, nici plăcere, nici suferință, nici semnificații, dorințe sau aspirații particulare, nici măcar voința tuturor elementelor care se ceartă între ele și participanții la ființa controversată a vieții Teoreticieni și susținători ai viziunii științifice asupra lumii Biblioteca "Runivers" - - ei încearcă să explice această dispută, sau această evoluție a întregului conținut mondial, asupra necesității lumii; dar necesitatea unei teorii este doar un abstract, doar o necesitate complet vid, care, neavând în sine o determinare, este incapabilă să determine altceva, întrucât este absolut de neconceput ca ceva să fie determinat de o nedeterminare esenţială Și prin urmare, dacă se poate vorbi de necesitate universală, atunci numai de necesitatea adevărului necondiționat, în afară de care și în afară de care nimic altceva nu poate fi necesar Cerul și pământul vorbesc despre adevărul necondiționat, care pretutindeni și pretutindeni se înțelege pe sine Întreaga lume este plină de sensul înțelegerii ei de sine, sau în modul ei etern; ascunzând-o în sine ca pe un secret profund, inscrutabil al ființei sale, el totuși, cu naivitatea de copil și în însăși tăcerea, o exprimă involuntar și nu poate ascunde atenției ceea ce este ascuns în el Însuși lucrul care este gândit într-un mod secret, subiectiv în sine, este gândit și este într-un mod evident obiectiv în întregul celălalt, întreaga lume existentă, toate dovezile și afirmațiile ei; Acest lucru este dovedit atât de nesfârșita lui dispută mondială, cât și mai ales de calmul lui

profund, imperturbabil, de armonia și armonia lui mondială Adevărul sensului autoînțelegerii, inerent modului subiectiv de viață și exprimat într-o formulă - înțeleg, deci, șapte - este recunoscut și în conținutul obiectiv al ființei oricărui rest, nu numai în virtutea voinței , dar și în virtutea necesității, ca acea esență și temelie de nezdruncinat a oricărei existențe, ca acel adevăr necondiționat și incontestabil, care, fără nicio dovadă, atât în dispută, cât și în acord, se înțelege prin el însuși prin toată distanța nemărginită și nemărginirea nemărginită a întregului univers Distingerea esenței gândirii sau a sensului însuși al Biblioteca "Runivers" -il - raționalitatea, care gândește și este ființă subiectivă, din ființă obiectivă, care este gândită ca altceva, ca obiect, conținut sau materie de gândire, R Descartes a numit prima - substanța gândirii (la chose qui pense), iar al doilea - substanța extinderii; care a dat naștere, din cauza unei oarecare înțelegeri, să reproșeze învățăturii sale dualitate, sau ambiguitatea dualismului, care afirmă, pe de o parte, adevărul substanțial al sensului înțelegerii de sine, iar pe de altă parte, la fel de substanțial adevărul pera-meniei, lipsa de sens sau, în general, materie extinsă mecanic ii Într-adevăr, foarte mult în metodele și expresiile cu care R Descartes își expune noua învățătură de filozofie aproape obligă pe cineva să se creadă că nu era complet eliberat de viziunea dualistă; dar, gândindu-se mai profund în sensul real al învățăturii sale și mai ales la imaginea în care a fost percepută și recreată din ea prin învățătura lui B Spinoza, oricine gândește ar trebui să se convingă că reproșul lui R Descartes pentru dualismul său vine dintr-o neînțelegere evidentă și că învățătura lui este la fel de străină de dualism ca și învățătura lui B Spinoza După ce a stabilit prin formula sa, cogito, ergo sum, axioma incontestabilă, subiectiv-obiectivă a oricărei gândiri și a întregii existențe (intclligcntiae et esscntiae), R Descartes deduce din ea, ca teoremă necesară, o regulă generală, în virtutea căreia totul trebuie recunoscut ca indiscutabil sau dovedit care este gândit la fel de clar și invers ca formula însăși; și aceasta înseamnă că este necesar să recunoaștem drept adevărat doar ceea ce este pe deplin în concordanță cu adevărul însuși sensului înțelegerii de sine, care nu îl contrazice; întrucât ceea ce este în contradicție cu ea, ceea ce îl contrazice, nu poate fi nici înțeles, nici clar și de înțeles Și de aici rezultă în continuare că nicio prostie, ca un fel de esență, sau substanță, de fapt Biblioteca "Runivers" - - realitatea nu este și nu poate fi; că tot ceea ce este cu adevărat este în mod necesar plin de simț sau rațiune (Die Wirkliclikeit ist Wabrheit) Dar, dacă nu există lipsă de sens, ca substanță deosebită din sens, atunci "încă este incontestabil că întreaga lume, plină de materia ființei, care nu este cuprinsă de el și de aceea i se pare doar senzuală, adică, destul de vag, obscur sau într-un mod de neînțeles Problema vagă și de neînțeles a lipsei de sens, care este văzută de sensul uman al înțelegerii de sine doar ca limitată și insuficientă, nu are o valoare afirmativă, nu pozitivă, ci doar una negativă și insuficientă, sau așa-numita valoare privată, care servește doar ca pretext pentru dezacord general și dispută mondială; din moment ce nimeni și nimic nu poate fi de acord cu un astfel de sens și totul cu adevărat nu recunoaște, ci doar își neagă realitatea O ființă despre care există o dispută, sau o ființă disputată, în sfera căreia nu există acord, deja de dragul disputei sale nu este o ființă reală și, evident, nu poate fi o ființă reală; căci însăși controversa despre ea și despre ea mărturisește într-un mod cu totul obiectiv că nu există în ea însuși adevărul Și, prin urmare, este clar pe deplin că

adevărul sensului înțelegerii de sine este într-un mod real și incontestabil numai în afara disputei, numai în acea adâncime, sau înălțime, a înțelegerii și înțelegerii, unde un fel de dispută încetează nu din cauza lipsei de argumentare, ci din cauza absenței unei probleme de neînțelegere, lipsă de sens sau a ființei controversate, nu reale, ci doar imaginare Adevărul existent, înțelegerea în sine, este clar și de înțeles pentru orice și pentru toată lumea, desigur, nu în problema controversată a necugenței, ci doar într-un sens necondiționat și fără început, despre care nu poate exista nicio dispută; ca lumea intreaga este intemeiata si sta in picioare Biblioteca "Runivers" - - ferm în modul ei de nezdruncinat, nu în niciun fel asupra a ceea ce este supus disputei și asupra a ceea ce se poate argumenta, ci numai pe aceeași bază incontestabilă, care, cu cea mai mică luare în considerare a unuia cu celălalt, acționează ca plenitudinea acord și armonie Această armonie mondială, această muzică a sferelor, această frumusețe nespusă cu ea însăși în concordanță necondiționată cu cosmosul, nu poate fi nici auzită, nici văzută în spatele zgomotului, în spatele argumentului nesfârșit, în spatele certurilor neîncetate din lupta mondială pentru existență Dar de îndată ce se instalează calmul, de îndată ce sufletul se ridică sau se adâncește dincolo de dezacordul său jenant și disputa mortală dintre toate punctele de vedere și semnificațiile diferite din lume, din cauza contradicției dintre afirmațiile lor inconsistente unele cu altele, acel firmament de neclintit , sau acel adevăr necondiționat, asupra căruia se afirmă, de la care își împrumută forța și fermitatea, fără de care ar fi imposibil nici să intre în ceartă între ei, nici să nege sau să afirme nimic prin ei înșiși La fel ca în imaginea subiectivă a expresiei, în sfera persoanei pure, cu sensul autoproporției necondiționate, așa și în imaginea substanțial-obiectivă a expresiei, în sfera existenței tuturor celorlalte, cu sensul cu siguranță esența existenței vieții cotidiene, adevărul este unul și același adevăr necondiționat: rezonabil prin el însuși, se manifestă într-un mod incontestabil și în fiecare dintre existențele individuale, ca justificare și drept inalienabil de a fi; - și în esența obiectivă a întregii totalități a lumii vaste, ca necesitate esențială și rațiune a tot ceea ce există, care singur are dreptul să întrebe și să răspundă - de ce și de ce a fost, este și va fi tot ceea ce a fost este si va fi "Pentru că nimeni nu este fără motiv, nimeni nu poate pune la îndoială nimic și nimeni nu poate răspunde la nimic și nu are niciun drept Adevărul existent necondiționat este un sens subiectiv Biblioteca "Runivers" -ASA DE- și rațiunea obiectivă, sau însăși esența a tot ceea ce există: este infinit aproape de fiecare dintre creaturile care trăiesc în lume și este una cu el; căci fiecare dintre ei, în însăși particularitatea sa, doar respiră, trăiește și se afirmă Și, în același timp, este infinit de departe de fiecare dintre ele: pentru că, văzută doar prin renunțarea la tot ce este controversat și limitat, de toate neînțelegerile și neînțelegerile care concurează în lume, nu numai în viață, ci și în afara vieții, dincolo granița morții, prin distanța nemărginită a tuturor celorlalte, în raport cu tot ceea ce există, este necondiționat alta și deloc ceea ce se regăsește și se afirmă în nenumăratele imagini ale existenței finite Tot ceea ce există există numai prin adevăr; dar numai omul știe despre asta; pentru că, fiind în sine nu numai un fapt, ci și sensul existenței sale, el, în virtutea sensului său inerent, nu poate să nu cunoască și nu poate afirma din adâncul ființei sale că acolo, prin toată depărtarea, toată lățimea , toate înălțimile și toate adâncurile lume de neînțeles, dincolo de

toate deosebirile, neînțelegerile, disputele și competițiile ei, dincolo de infinitul extins al răspândirii a tot ceea ce altceva, există una, într-o intensitate infinită, una existentă, care, fiind înțeleasă de la sine , atât în sensul subiectiv al oricărei înțelegeri individuale, cât și în rațiunea obiectivă a întregii existențe mondiale, și se afirmă cu precizie ca fiind înțeleasă incontestabil de toți și, fără îndoială, toată înțelegerea adevărului necondiționat Cuvântului "adevăr" i se dă de obicei doar o semnificație foarte particulară și complet formală a unei gânduri adevărate sau justificate în raport cu diferite conținuturi: așa se spune despre adevărurile relative științifice, matematice Dar în filosofie, prin cuvântul "adevăr" se înțelege nu una și alta, gândire mai mult sau mai puțin justificată Biblioteca "Runivers" - sau o teorie, ci chiar acel lucru prin care fiecare gând și fiecare teorie trebuie să fie justificate pentru a fi adevărate; sau chiar acea esență, care, indiferent de orice gânduri despre ea, de orice păreri asupra ei, este înțeleasă de la sine, ca un adevăr necondiționat în imaginea sa necondiționată A fi înțeles și a fi tu însuți înseamnă a trăi, a fi viu, a fi un sens auto-înțelegător: doar ceea ce trăiește și este plin de un mod subiectiv de viață este înțeles de la sine; - non-viețuirea nu are în sine el însuși și nu poate avea niciun simț al raționamentului de sine: poate fi inteligibil, sau imaginabil de către alții, dar în niciun caz de către sine: și, prin urmare, adevărul absolut, la care fiecare existență se referă ca adevăr propriu și ca ceea ce, fără a necesita vreo dovadă, este în mod direct, pretutindeni și întotdeauna înțeles de la sine și, în plus, - este înțeles nu numai subiectiv, în gândire, ci într-un mod complet obiectiv, prin toate deosebirile, toate dezacordurile, toate contradicțiile, - prin toată confuzia și materie de existență mondială, - este prin necesitate și fără posibilitatea vreunei îndoieli, trăind preexistent, necondiționat sensul prin care întreaga lume și tot ceea ce există în lume este justificat în existența ei și nu este lipsit de sens Vorbind prin formula universală a conștiinței de sine, - înțeleg, - prin urmare, sunt, - o persoană mărturisește prin aceasta că el însuși, în însăși subiectivitatea ființei sale empirice, există un sens și fără un sens îndoială, un sens viu "al adevărului, - deoarece există un sens diferit, sensul adevărului nu este și nu poate fi Adevărul este unul; nu există două sensuri în ea, nu există ambiguități: iar sensul pe care o persoană și-l creează subiectiv în sine, ca sens al înțelegerii sale de sine, este același sens sau motiv pe care îl vede în mod obiectiv în sfera ființei, prin toată distanța imensă a unei alte existențe mondiale Biblioteca "Runivers" - - În sine, sensul adevărului are doar sensul subiectiv al înțelegerii; în sfera celuilalt și prin orice altceva, se exprimă și în mod obiectiv cu sensul deplin al ființei, sau ceea ce nu numai că este înțeles, dar h este și există în modul actual de existență Și astfel, același sens, care, în primul rând, deja la început, afectează direct o persoană aflată în apropiere infinită de ea, ca o ființă cu ea, - deoarece el însuși în subiectivitatea sa este el însuși sensul viu al sinelui -intelegere, - i se spune, in al doilea rand, si intr-un mod obiectiv, la o distanta infinita de el, ca ceva ce nu este deloc el, nu este deloc aceasta fiinta empirica, limitata, ci categoric alta si inaccesibil îndepărtat, care în imaginea sa infinită și fără început este înțeles de la sine - ns numai pentru el, ci pentru orice altceva În sfera existenței sale empirice, sau finite, persoana care se cunoaște de sine este, ca subiect existent, - fără îndoială - subiectul existenței lumii; de aceea el π se numește eu, adică eu sunt cel care înțelege π cel care

înțelege Dar ceea ce el este în sine numai prin numire din natură, sau în virtutea nașterii, el este numai în conceptul său sau numai în posibilitate - în poteiitia, - dar nu încă prin el însuși, - nu în propria sa realitate desăvârșită, nu - in acto, - nu încă în execuție; deoarece materia ființei, în care el este cufundat de existența sa empirică, făcându-l inconsecvent cu sine însuși sau spre deosebire de el însuși, separă ființa sa de esența sa, - sensul său existent empiric, limitat, de sensul său infinit, existent necondiționat Ca orice altceva, tact, iar el, în definiția materială a ființei, nu este el însuși, ci altceva, străin și străin lui însuși, sau față de ceea ce este cu adevărat în esența sa Și, prin urmare, o persoană arată dintr-un limitat Biblioteca "Runivers" - - îngustimea existenței sale empirice, prin întreaga distanță a imensei ființe lumii, prin viață și prin moarte până la adevărata și infinită esență a cuiva; la sensul propriu, care nu este aici, nu în materie sensibilă și trecătoare, ci acolo, în epra eternă a nepieritoarei, superstarul într-o lume în care adevărul absolut încă necunoscut al ființei sale îi este ascuns Prin această scindare inevitabilă a lui aici și a lui acolo, existența sa empirică și esența sa spirituală, ființa sa senzual-imaginară, în definițiile aparenței și ființa sa actuală în adevăr, omul dezvoltă întregul conținut al semnificației sale de auto-înțelegere de la ea, ca o sământă, închisă pentru sine și sub forma unui concept de stare latentă, într-o judecată deschisă sau explicită, în care credința sa interioară, secretă, sau instinctul existenței umane, ca să spunem așa, este raționat într-o religie pozitivă Sensul și rațiunea vie, pre-eternă, a adevărului existent necondiționat, infinit de aproape și direct de înțeles pentru o persoană, ca propria sa esență, ca începutul înțelegerii și înțelegerii sale - și infinit de departe de el și de neînțeles pentru limitările sale, - întrucât el nu este înțeles altfel decât prin toată imensitatea lumii vaste, există în esența sa atât un subiect necondiționat, cât și un obiect necondiționat, cel care înțelege totul de la sine și cel care este întotdeauna înțeles de toată lumea pretutindeni: el este numit Dumnezeu și este ghidat fundamental de toate modurile de existență, de fiecare conștiință, de fiecare înțelegere și de fiecare suflare de viață, așa cum a fost, este și va fi în veșnicie Într-un mod incontestabil și neîndoielnic - fără dovezi, fără explicații - ca claritate originară, numai viața se înțelege prin ea însăși: ea conține întreg sensul înțelegerii de sine; tact, cum să trăiești - și Biblioteca "Runivers" - - înseamnă a avea sens, iar a gândi, sau a avea sens, înseamnă tocmai a trăi Acolo unde nu există viață, nu există sens, adică doar lipsă de sens; în care nu există sens, nu există viață în asta, adică doar o abstracție fără viață, goală Ca semnificație necondiționată, Dumnezeu este viața necondiționată, subiectul etern și izvorul vieții, nu numai pentru sine, ci și pentru orice altceva, care pentru el nu este altul, întrucât este doar înțeles de el și afirmat ca acesta altul, adică ca liber-existent; tot ceea ce este, atât ca unul în sine, cât și ca altceva exterior, numai el este; tot ceea ce trăiește trăiește numai prin ea; tot ceea ce înțelege și este înțeles, numai el înțelege și este înțeles; pentru că este un sens unic, viu, etern existent al adevărului necondiționat și fără el este imposibil să fii, să trăiești, să înțelegi sau să gândești Chestiune de neînțelegeri și prejudecăți, în spatele căreia se află adevăratul sens al adevărului ) Un amestec de imagini concrete ale unui concept cu imagini abstracte de reprezentare A gândi într-un mod real sau adevărat, nu în opoziție, nu în sfidare, ci în acord cu sensul, înseamnă a-ți reflecta gândirea după imaginea

adevărului necondiționat, înseamnă a crede în Dumnezeu; pentru că este imposibil să nu crezi în Dumnezeu, sau să negi realitatea existenței lui Dumnezeu, fără a cădea în prostii Începând cu imaginile cele mai simple și primare ale percepțiilor și senzațiilor senzoriale, printr-o serie insondabilă de reprezentări mai mult sau mai puțin complexe cu nenumăratele lor forme sub forma unor simple observații, Biblioteca "Runivers" - amintiri, comparații, experimente, observații, judecăți, concluzii, concluzii, viziuni asupra lumii și până la concepte superioare concrete sau reale, activitatea gândirii, în orice grad sau sub orice formă se manifestă, are un punct de sprijin din care pornește și baza pe care stă și fără de care nici nu ar putea avea loc, este încrederea în sine a unei ființe vii Fără încredere în sine, ar fi imposibil să gândești Dacă ochiul s-ar putea îndoi de corectitudinea vederii sale, urechea - corectitudinea auzului său, organul tactil - corectitudinea simțului tactil, ar înceta să vadă, să audă, să pipăie; dar sunt incapabili de acest tip de îndoială Rațiunea, dimpotrivă, este adesea supusă îndoielilor cu privire la propria ei raționalitate, iar apoi vine peste ea confuzia, în care încetează să mai înțeleagă Dar dacă o persoană are și poate avea orice fel de certitudine, atunci tocmai și mai presus de toate, înaintea oricărei senzații și înaintea oricărei concepții despre orice altceva, doar o încredere de neclintit în adevărul imuabil al sensului prin care trăiește, simte, reprezintă, înțelege și gândește Înainte de sensul vieții, nu pot exista senzații, idei, concepte, nici un mod de a gândi Adevărul semnificației sale este primul lucru despre care o persoană știe, neștiind nimic altceva El nu afirmă prin ea decât ceea ce afirmă; numai cu ea neagă ceea ce neagă; și numai pe baza ei se îndoiește de ceea ce se îndoiește; întrucât este imposibil să afirmi, sau să negi, sau chiar să te îndoiești pe baza prostiei În existența finită, empirică, nimic nu este perfect și totul se întâmplă doar în treptat treptat a timpului Prin urmare, încrederea în adevărul neîndoielnic a ceea ce este afirmat prin sens, Biblioteca "Runivers" - S - la început are doar sensul subiectiv al încrederii în sine, care, până când este confirmată și justificată în altul și prin altul, poate fi acceptată și dată în virtutea ignoranței fie pentru plinătatea senzuală a superstiției, fie pentru vidul abstract de necredinţă Dar când o certitudine pur subiectivă în sine se dovedește a fi o certitudine la fel de neîndoielnică în orice altceva și prin orice altceva, atunci, fiind confirmată de orice altceva, ea capătă, pe lângă semnificația ei subiectivă, întreaga semnificație obiectivă a certitudinii complete în în mijlocul tuturor celorlalte Drept urmare, adevărul certitudinii subiective în sfera înțelegerii de sine este, de asemenea, un adevăr destul de sigur, obiectiv în sfera ființei Acest adevăr subiectiv-obiectiv, cognoscibil mai întâi în sine, în definițiile subiective ale înțelegerii și, în al doilea rând, în mijlocul tuturor celorlalte, în întreaga lume și în definițiile ființei, este adevărul necondiționat al lui Dumnezeu, sau pre-viu -sens existent, care afirmă întreaga subiectivitate a gândirii π întreaga obiectivitate a existenței A te îndoi de adevărul afirmat de mărturia a doi martori - certitudinea subiectivă și certitudinea obiectivă - este în sine destul de de neconceput; în chiar gândul, fiind un fel de gol, se umple cu ușurință de tot felul de îndoieli Este nevoie de puterea vieții pentru a afirma; căci îndoiala, slăbiciunea și neputința sunt suficiente Forța sau greutatea prejudecăților aburinde este atât de mare încât în spatele lor atât încrederea, cât și certitudinea devin vagi; - drept urmare, adevărul neîndoielnic al existenței lui Dumnezeu nu este doar îndoielnic pentru mințile moderne, ci complet de necrezut

A crede în Dumnezeu nu înseamnă de fapt nimic altceva decât a afirma cu întreaga ființă adevărul propriului înțeles și sensul întregii lumi existente; - si in acelasi timp Biblioteca "Runivers" - timpul - pentru a nega orice nesimțire - și nesimțirea superstiției și nesimțirea necredinței, ca niște fantome goale ale unei ființe imaginare Fiecare viață este o credință care afirmă sensul de care este plină La animale nu există și nu poate exista nici superstiție, nici neîncredere; fiecare dintre ele este plin de sensul său de viață, sau acel instinct de autoconservare și atitudine față de altul, pe care îl trăiește, crede că π afirmă adevărul modului său de a fi în deplină conformitate cu toate valorile exteriorului, ale sale mediu inconjurator Despre fiecare animal se poate spune pe bună dreptate că, fără îndoială, crede neclintit în adevărul naturii Și dacă n-ar avea în ea credința inerentă în sensul vieții sale, dacă instinctul său s-ar pierde în ea, ar pieri inevitabil: pentru că fără instinct, sau contrar instinctului, viața ei ar fi de neconceput și imposibil Ceea ce la animal este instinct, în om îi corespunde credința, care este instinctul naturii umane raționale Fără credința sa în adevărul sensului, o persoană nu poate trăi într-un mod uman; fără credință în eternitatea adevărului necondiționat, umanitatea lui piere inevitabil, iar dacă, după aceea, el continuă să trăiască, atunci numai viața animală și sensul ei inferior, animal Dar o persoană poate crede cu adevărat doar ceea ce este afirmat de simțul uman, ca adevărul său absolut; contrar simțului său, sau incompatibil cu simțul, nu poate crede nimic Și, prin urmare, atunci când conținutul care se dezvoltă istoric al credinței sau al credințelor sale, încremenit în imaginile moarte ale dogmatismului formal, se transformă în inconsecvențe, contrar sensului, și într-o pură prostie, într-o persecuție împotriva gândirii, împotriva cunoașterii, Biblioteca "Runivers" - - în frica de știință, în violența conștiinței sau în focurile Inchiziției - atunci credința inerentă omului, ca instinct uman, se îndepărtează de o astfel de înfățișare a credinței și, revenind la izvorul ei viu, la logica sensului, iese din el deja ca o negație pasională împotriva a tot ceea ce este inconsecvent cu sensul, împotriva a tot ceea ce i se impune din exterior de violența lipsei de sens Dar, dacă în dezvoltarea istorică, conținutul pozitiv al credinței și credințelor se transformă adesea într-o doctrină moartă a lipsei de sens, atunci pe de altă parte, în aceeași evoluție istorică, de foarte multe ori negația în numele sensului, înghețarea în abstract-vid imaginea negativității formale, se transformă exact în același mod în lipsa de sens inversă a necredinței, în care însăși esența sensului și dreptul său categoric de a afirma ceea ce este în concordanță cu ea și de a nega ceea ce este inconsecvent cu ea sunt negate Pe lângă paradoxul, în spiritul lui Proudhon, a spune - credo quia absurdum est - opinia că subiectul și conținutul credinței este și nu poate fi decât ceva de neînțeles, lipsit de sens și inconsecvent cu sensul, găsește, dacă nu justificare, atunci suficientă sprijin în faptul că sub numele de credință, de obicei, este prezentat doar materialul mort al credinței de altădată - doar denaturarea sa, doar absența ei, doar formula literală păstrată sau forma sa rituală, care este plină de conținut străin, în asemănarea cum odată vii, acum pietrificate scoici umplute cu var sau silice, înlocuind viața de odinioară în ele Subiectiv, în sine și obiectiv, în întreaga lume, în mijlocul tuturor celorlalte, numai adevărul absolut al sensului este înțeles prin el însuși, care nu este numai înapoi în esență, ci și începutul însuși al oricărei inteligibilități, deoarece fără sens sau în ea este imposibil să înțelegi ceva contrar sensului Biblioteca "Runivers" - - Și întrucât

Dumnezeu este un spirit, sau o esență vie a unui sens necondiționat, pre-etern, fără de care nu există alt sens, este evident că a înțelege, sau a înțelege într-un mod cu adevărat adevărat, înseamnă tocmai a crede în Dumnezeu , sau a înțelege și înțelege în Dumnezeu și prin Dumnezeu Fără Dumnezeu, nu există concept în sine, nu există un început al inteligibilității în sine; de aceea, nimic nu poate fi inteligibil Pentru a face orice obiect accesibil înțelegerii, se încearcă de obicei să explice conținutul acestuia; dar este evident că, pentru a putea explica, trebuie să existe ceva clar și înapoiat în sine, care nu necesită nicio explicație Desigur, clar și retrograd este tocmai sensul care luminează fiecare om viu cu lumina ei și îi explică orice alt conținut al lumii Dacă sensul vieții nu ar explica de la sine, ca o claritate originară, întregul conținut al lumii, atunci, desigur, nimic altceva, nicio lipsă de sens nu ar putea nici să explice și nici să facă de înțeles Și dacă sensul în sine nu ar fi un sens suficient, atunci, desigur, nicăieri, niciodată, nu s-ar găsi nimic prin care să poată fi înțeles Soarele luminează cu lumina sa tot întunericul pământului și face vizibile și clare toate obiectele care se află pe el, care fără el nu ar putea fi văzute Dar, deși sunt vizibile în lumina soarelui, lumina lor împrumutată de la soare, desigur, nu este în măsură nici să lumineze, nici să clarifice esența soarelui însuși: se stinge în razele sale și este întuneric Iar pretenția coroanei de a ilumina și explica soarele însuși, sursa radiantă a oricărei lumini și a tuturor explicațiilor, prin lumina pe care o primește de la soare, este, fără îndoială, doar o pretenție goală de nonsens Teoria științifică, în direcția ei modernă, Biblioteca "Runivers" - - încercarea de a explica sensul și viața prin mecanica medulara este plină de acest tip de revendicare Dar înainte de a vorbi despre pretențiile și prejudecățile așa-zisei științifice, ar trebui să se acorde atenție prejudecăților evlaviei de rutină, care nu mai puțin împiedică înțelegerea adevărului existenței lui Dumnezeu Din dorința evlavioasă de a exprima cu mai multă putere măreția lui Dumnezeu, evlavioșii vorbesc de bunăvoie despre neînțelesul lui Dumnezeu, despre imposibilitatea de a înțelege esența Lui cu rațiune Dar cu o asemenea expresie de evlavie, chiar departe de a fi de bunăvoie să fie de acord mințile evlavioase, care, arătând la o asemenea neînțeles, găsesc în ea temeiuri destul de suficiente pentru a nega existența lui Dumnezeu; pentru că ceea ce este de neînțeles în esența sa este doar lipsă de sens, iar a afirma adevărul de neînțeles înseamnă a afirma adevărul de lipsă de sens Tot ceea ce există, sau în care există sens, nu poate fi de neînțeles sensului Iar neînțelegerea în care se cade nu din evlavie și gelozie, ci din rațiune, pe care alții nu o mai folosesc în formele evlaviei, vine doar din confuzia obișnuită a imaginilor abstracte ale reprezentării cu imaginea concretă a unui concept real A exprima existența lui Dumnezeu în termenii oricărei reprezentări, sau în imagini sensibile a ceva familiar, este, desigur, imposibil; pentru că, în Dumnezeu, ca și într-un concept pur și necondiționat, nu există nicio materie de nepătruns sau de neînțeles care stă la baza oricărei idei Dar tocmai din acest motiv, Dumnezeu este tocmai ceea ce este necondiționat înapoiat și nimic nu este mai de înțeles decât ființa sa; doar pentru că este un obiect al credinței și nu un obiect al cunoașterii științifice Credința în El se bazează pe inteligibilitatea necondiționată a lui Dumnezeu, care găsește în însăși ființa Sa toate explicațiile și toate dovezile Biblioteca "Runivers" - - numai în existența sa, dar și în existența oricărui rest Dumnezeu este însăși lumina, luminând și clarificând tot întunericul lumii; iar orice

altceva, în sine mai mult sau mai puțin obscur și de neînțeles, deși foarte familiar, este explicat și devine inteligibil doar în modul ei infinit, doar în sensul său necondiționat Prejudecata cu privire la incomprehensibilitatea esenței și existenței lui Dumnezeu provine, așa cum s-a spus deja, doar din confuzia constantă, atât în sfera obișnuită, cât și în sfera științifică, a ceea ce este ușor și convenabil prezentat, cu ceea ce este înapoi și clar de în sine Și, prin urmare, trebuie să repeți neobosit că o reprezentare, și în ultimul grad de generalizare, nu este un concept; - că un concept nu este o reprezentare; - că ceea ce este în esență înapoiat găsește rar și mai des nu găsește deloc termeni corespunzători (adecvați) de exprimare în imaginile de reprezentare; - că, dimpotrivă, ceea ce este foarte convenabil reprezentat nu este, așadar, de înțeles De exemplu, atomul fizic al unei substanțe pare foarte convenabil și există, totuși, ceva complet obscur și de neînțeles Pe de altă parte, nimic nu este mai clar decât viața însăși, dar este imposibil să exprime esența vieții în termeni de reprezentare; pentru că este un lucru - subiectivitatea, sufletul, sensul - și în același timp ceva complet diferit - obiectivitate, corp, materie - sau, în general, o asemenea contradicție prin care orice imagine a reprezentării este inevitabil sfâșiată Este doar ceea ce este în conformitate cu sensul, care este însuși conceptul sau subiectul și chiar începutul oricărei inteligibilități Totul este prezentat convenabil și ușor, care este convenabil și ușor echivalat cu un fenomen empiric, adesea repetat și, prin urmare, foarte familiar Biblioteca "Runivers" - - sau o relație, care, totuși, se întâmplă foarte des, destul de neînțeles Se poate spune întotdeauna despre inteligibil că așa este și așa ar trebui să fie Despre ceea ce este reprezentat, se poate spune doar că, din câte se știe, așa este, așa se întâmplă; dar dacă așa trebuie să fie și dacă nu poate fi altfel, nu se poate nici să se hotărască, nici să se spună; rămâne într-un întuneric de nepătruns, care va fi rezolvat și lămurit abia în viitor Sistemul de gravitație mondială este foarte convenabil cronometrat pentru a coincide cu binecunoscutul fenomen al căderii unei pietre pe pământ: piatra cade - acest lucru este adevărat - dar nu este clar de ce cade și, mai mult, tocmai în aceasta fel, printr-o asemenea măsură empirică, sau prin ritmul căderii, și nu altfel Faptul căderii, ca fapt, este dincolo de orice îndoială; pentru că este atestat prin experiență și observație; dar sensul sau motivul, de ce și de ce se manifestă astfel, de ce are loc o cădere în general, este extrem de îndoielnic și de neînțeles în sfera ideilor abstracte sau științifice Dacă Seki, sau altcineva, ar explica această cădere și măsura ei din proprietățile atomilor eterului sau altceva, atunci pentru conceptul real ar rămâne încă o chestiune de neînțeles de ce acesta are o astfel de proprietate Pentru că ceea ce îl explică pe celălalt, pentru a avea puterea de explicație, trebuie să fie clar și inteligibil în sine, sau sensul care este lumină Iar materia întunecată, oricare ar fi ea, nu poate explica o altă materie, la fel de întunecată; și nici măcar nu ar intra în mintea nimănui să explice întunericul prin întuneric În calculul matematicii superioare, este imposibil să se facă fără semne de mărimi limită - infinit de mici sau infinit de mari; dar sensul acestor semne nu poate fi exprimat în termeni de cantități ușor de conceput, definite sau finite; întrucât între semnele valorilor limită și între anumite Biblioteca "Runivers" - - nu există mărimi și prin însăși natura lor nu poate exista nici comparație, nici relație Dar nu mai puțin, ca și în sfera obișnuitului, la fel și în sfera ideilor științifice, orice conținut empiric binecunoscut sau oarecum familiar,

chiar dacă era în esență de neînțeles, este de obicei trecut ca de înțeles Și ca urmare a unei astfel de distorsiuni a termenilor conceptului și reprezentării, este necesar ca, și invers, tot ceea ce este cu adevărat de înțeles, deși nu este reprezentabil, să meargă și să fie prezentat ca de neînțeles Dacă considerăm de înțeles atomul fizic al materiei și dacă considerăm de înțeles eternitatea care i se atribuie și! imuabilitatea, sunt atributele unei zeități, atunci ființa lui Dumnezeu nu poate și în nici un fel să fie și nu trebuie considerată inteligibilă În acest sens, cunoașterea științifică în întregimea ei se transformă într-o imensă prejudecată, care, stând în calea înțelegerii reale, monopolizează întregul sens al inteligibilității în avantajul său și în detrimentul a tot ceea ce este de înțeles prin el însuși Astfel, viața, sensul, adevărul și mai ales ființa și existența lui Dumnezeu dobândesc tristul privilegiu de a fi considerate complet de neînțeles și, în același timp, născociri goale și iluzorii Și atunci, bineînțeles, când realitatea inteligibilă urmează o fantomă, atunci cele mai goale fantome și cele mai sălbatice insinuări trebuie, în mod necesar, să atribuie tot sensul realității: cine nu înțelege adevărul vieții, sensul și Dumnezeu, pentru asta toate prostiile și toate lucrurile moarte trebuie să fie complet de înțeles și reale ) Experiența senzuală, ca bază a cunoașterii contemplative, Este destul de natural ca o persoană, adică în conformitate cu natura sa, să aibă încredere în dovezile sentimentelor sale -  - nyu, auzul, atingerea și altele - cât de mult îi servesc ca un indiciu pentru a-și asigura existența în lumea exterioară Pe de altă parte, știința, găsind o astfel de încredere destul de solidă, o acceptă ca bază a investigațiilor sale și, fiind complet empiric, pentru o mai mare certitudine a datelor obținute prin experiență și observație directă, construiește imagini și metode într-un sistem strict, întrucât ar trebui să verifice indicațiile simțurilor pentru a , folosind instrucțiunile lor, să nu cadă în amăgire, din cauza erorilor naturale, erorilor și uneori a halucinațiilor, la care sunt adesea supuse simțurile sau organele de simț Pentru aceasta se stabilesc anumite reguli, în baza cărora indicarea unui sentiment este verificată prin indicarea altuia, și, mai mult, de multe persoane, în situații diferite, în cazuri diferite, în împrejurări diferite Ceea ce este astfel verificat și certificat ca un dat exact, cu excluderea oricărei posibilități sau a oricărei probabilități a oricărei înșelăciuni, este recunoscut ca fapt stabilit, incontestabil sau științific, în adevăr, sau în fapt, a cărui corectitudine nu mai poate fi pus la îndoială În alt fel, într-un mod diferit, cunoștințele empirice pozitive nu s-ar putea dezvolta: trebuie să se bazeze pe experimente și observații exacte, efectuate cu acea precauție, cu acele tehnici și reguli, care sunt determinate de teorie, sau de așa-numitele metodă științifică Io, campioni ai empirismului, sau ai cunoașterii experimentale, exagerând oarecum semnificația indicațiilor diferitelor organe de simț - văzul, auzul, atingerea etc , în același timp, slăbând parcă importanța atenției vitale, care se manifestă în acestea , auzul, atingerea și simțirea - de fapt, nimic nu ar fi văzut, auzit, atins  și nu a simțit-o în mod conștient, adică în beneficiul și înaintarea cunoașterii Viața, în esența ei, este atenție, atenție de la sine către altul și atenție de la altul către sine; și toate organele de simț nu sunt altceva decât o specializare sau o ramificare a acestei atenții Prin urmare, ar fi mai corect să spunem că numai viața însăși vede, aude, atinge și, în general, simte, doar atenția ei vitală prin organele de simț, care prin ele însele, fără

viața lor animatoare, nu pot fi văzute, auzite, atinse sau atinse simțit deloc - nu sunt capabili Mai mult, trebuie remarcat că în materia existenței, dincolo de ceea ce este direct perceptibil, există multe altele și foarte esențiale, care, totuși, nu sunt supuse senzației niciunuia dintre organele speciale de simț În prezent, există deja destul de mulți oameni de știință care sunt înclinați să creadă că toată materia, sau substanța, nu este altceva decât mișcare și diverse modificări ale mișcării Și din moment ce nu este aproape nimic de spus despre materia în sine, ca despre presupusul substrat al mișcării, această opinie dobândește în fiecare zi din ce în ce mai multă probabilitate; pentru că nu e nimic de spus, ar fi trebuit să se vorbească despre asta Dar mișcarea se desfășoară în timp, astfel încât o parte a ei a trecut deja când cealaltă nu a început încă; iar ceea ce a trecut pe de o parte și nu a început încă, pe de altă parte, este imposibil de simțit, dacă presupunem că senzația urmează mișcarea, atât în trecutul ei deja trecut, cât și în partea ei încă viitoare, adică la unde deja cântă până unde se cântă încă Și, prin urmare, trebuie să ne gândim că, dacă mișcarea este simțită, atunci, în orice caz, nu de fapt de ochi, și nu de ureche, și nu de atingere, ci doar de amintire, sau amintirea a ceea ce a fost și a ceea ce nu este, și numai prin așteptarea că ce altceva va fi și ce altceva nu este Biblioteca "Runivers" - - Iar rememorarea și așteptarea, ca anumite imagini ale reprezentării, despre care nu se regăsește direct, împreună cu toate celelalte reprezentări, constituie conținutul întregii atenții a vieții și nicidecum conținutul propriu al unui sentiment special Numai în virtutea atenției generale, cu un grad incomparabil de cel mai înalt grad de atenție, care concentra în sine o amintire foarte îndepărtată a ceea ce fusese și o așteptare la fel de îndepărtată a ceea ce avea să fie, a fost posibil să fii în sfârșit convins că soarele și stelele erau la locul lor, iar pământul se întoarce pe axa sa și se învârte în jurul soarelui, care, la rândul său, întorcându-se pe sine, după toate probabilitățile, ocolește o altă stea, zburând tot în spațiu Oricât de ascuțiți ar fi fost ochii, indiferent de telescopul pe care l-au folosit, nu ar fi văzut asta fără atenție; și fără sensul universal al vieții în sine, nu există atenție și nu poate fi Pe lângă mișcarea în lume, chiar în mijlocul existenței sale senzuale, materiale, ordinele și ordinele, relațiile, corelațiile, legăturile, conformismul și conformismul, armonia, viața și, desigur, sunt văzute nu cu ochii, ci doar cu atentie Susținătorii empirismului pur subliniază că, fără organe speciale de simț, atenția vitală singură nu ar fi capabilă să distingă nu numai conținutul mai complex, ci și cel mai simplu și mai elementar al lumii existente Dar, în primul rând, dacă atenția este neputincioasă fără organele de simț proprii, speciale, atunci toate organele de simț sunt și mai neputincioase dacă nu sunt animate de atenția vitală, care, în al doilea rând, în lumea plantelor se manifestă fără ajutorul unor specialiști organe de simț; deoarece planta scrie și distinge foarte sensibil prin atenția plantei tot ceea ce are nevoie Biblioteca "Runivers" - - a distinge pentru a observa propriul mod vegetativ de a fi în mijlocul tuturor celorlalte În raport cu cunoștințele științifice, ar fi de neiertat nu numai să nu recunoaștem, ci și să slăbim importanța și marea semnificație a datelor obținute prin organele speciale de simț; dar nu rezultă deloc de aici că facultatea atenției vitale și sfera ei de vedere ar trebui limitate la limitele empirismului pur, că nu putea vedea ceea ce este invizibil pentru ochi, nu putea auzi ceea ce era inaudibil pentru ochi ureche, nu putea simți ceea ce este intangibil și nu are dimensiuni S Mill afirmă

în logica sa că obiectele matematice, planurile, liniile, cercuri de cercuri, puncte sunt doar obiecte ipotetice, fără nicio realitate; pentru că nu sunt lucruri și nu au trei dimensiuni O astfel de afirmație este destul de ciudată într-o viziune asupra lumii în care atomii fizici ai materiei se bucură de semnificația deplină a realității Dacă atomii sunt reali, atunci este imposibil ca relațiile lor reciproce, exprimate prin tot felul de linii și curbe, să nu fie reale; sau altfel, pentru a fi consecvenți, ar trebui să negați în același timp întreaga realitate a materiei însăși În general, dacă există motive de încredere în indicațiile unei atenții speciale, manifestate în vedere, auz, atingere și în tot felul de alte simțuri, atunci există și mai multe motive să ne încredem în mărturia unui om special, universal, vital atenție, sau atenție Sunt o minte care este capabilă să asculte și la ceea ce este inaccesibil vederii senzoriale, auzului, atingerii, dar care este destul de accesibilă speculațiilor Calculul infinitezimal matematic nu este ghidat de empirism, de speculație pură; între timp, datele lui sunt atât de adevărate și precise încât până și cei mai încăpățânați empiristi sunt nevoiți să-și verifice propriile calcule și definiții cu ele Biblioteca "Runivers" - - Existența lumii în întregime, ca o reprezentație dramatică într-un teatru, are propriul decor în culise, tehnologie, cu mașinile sale, personalul și alte accesorii, care, sub formă de fizică, mecanică, chimie, geologie, biologie și alte subiecte de cunoștințe pozitive, se studiază și se discută empiric pe baza experienței directe și a observației: în acest caz, mărturia organelor speciale de simț este fără îndoială cea mai bună dovadă, deoarece oferă exact indicațiile care sunt necesare pentru cunoașterea acestei situații Dar dacă un tehnician sau un mașinist este suficient de capabil să judece corect calitățile, meritele și demeritele situației din culise, aceasta nu înseamnă totuși că sunt la fel de capabili să judece sensul însuși al dramei date; pentru că o astfel de judecată necesită mai mult de o tehnică, dar sensul vieții și atenția ei universală Percepțiile directe sau senzațiile percepute prin organe speciale de simț sunt foarte suficiente și, prin urmare, sunt capabile să judece sau să evalueze orice conținut empiric în semnificația sa senzorială Raționalitatea minții este foarte suficientă și, prin urmare, are dreptul să discute și să ia în considerare orice conținut teoretic în sensul său abstract Dar în ceea ce privește realitatea însăși, sau adevărul vieții și al sensului, numai rațiunea este capabilă să o judece, sau însuși sensul adevărului auto-înțelegerii, deoarece numai ea se cunoaște pe sine și despre sine, numai ea singur are un concept real despre sine, liber atât de materia senzațiilor senzoriale, cât și de materia ideilor teoretice, abstracte Justificând și găsind că este în concordanță cu natura lucrurilor să ai încredere atât în dovezile sentimentelor speciale ale cuiva - în sfera senzuală, cât și în dovezile rațiunii teoretice - în sfera abstractă a oricărui fel de reprezentări raționale, Biblioteca "Runivers" - - rațiunea, sau însuși sensul adevărului, are încredere numai în rațiune, sau numai în rațiunea însăși și în speculația ei vie și se bazează numai pe ea însăși când vine vorba de adevărul său, sau de realitatea însăși; deoarece nici senzațiile senzoriale, nici ideile abstracte, ca două abstracțiuni opuse față de realitatea însăși, nu sunt capabile să dea cel mai mic concept despre ea Problema adevărului este determinată în esență de cel care judecă și care decide, care are puterea și dreptul de a judeca și decide Ca senzații și percepții senzoriale, precum și concluzii abstracte și reprezentări științifice ale cunoștințelor empirice, ele

pot afirma, stabili fapte sau latura faptică a problemei, dar nu au nici puterea, nici capacitatea juridică de a judeca și decide ceea ce este adevărat În sfera lor empirică, problema adevărului nu este ridicată sau chiar subînțeles Ca mărturie de martori în instanță, datele lor, mărturia lor, au doar valoare faptică; În fine, judecătorul judecă și hotărăște, care, cunoscând calitatea martorilor, apreciază mărturia acestora la adevărata ei valoare și, înțelegând esența cauzei, o judecă după conștiință și hotărăște după înțelesul legii În cazul adevărului, oricare ar fi martorul, dovezile faptice și percepțiile directe, senzuale și ideile abstracte, științifice, singurul judecător competent este, fără îndoială, numai rațiunea sau sensul, plin de lumina originară a rațiunii de sine Ideile științifice, teoretice, chiar și în cele mai înalte grade de generalizare și sub forma unor viziuni cuprinzătoare asupra lumii, nu ajung niciodată la realitatea unui concept specific; urcând la o înălțime extraordinară în sferele abstracției, toate sunt strâns legate de materie de nepătruns și de neînțeles și sunt ca acele zmee care zboară sus Biblioteca "Runivers" - - se topesc și se țin sus atâta timp cât rămân legați, dar cad imediat de îndată ce legătura lor de reținere este ruptă ) Elemente de cunoaștere empirico-teoretică, atât dualitatea, cât și inconsecvența reprezentării Cunoașterea experimentată sau științifică este în esență cunoaștere abstractă, care nu poate atinge niciodată realitatea; este alcătuit din două elemente, o observație pur empirică furnizată de activitate și o considerație teoretică propriu-zisă comunicată de activitate Ce, unde și când există ceva, așa cum există direct, constituie aceste observații și se numește, în general, un fenomen Și acea imagine finală a ființei, într-un fel de conținut, cutare sau cutare fenomen este concepută, sau contemplată, acea imagine în care acest conținut este reținut în reprezentare și fără de care nu s-ar putea menține și ar fi trebuit să fie împrăștiat și pierdut, este numită în general lege Fenomenul are în trăsătura sa esențială, definitorie, toate semnificațiile singularității și ale întâmplării; întrucât, de dragul fidelității, pentru acuratețe și pentru imparțialitatea care este cerută în observație, nu trebuie să fie legat de niciun gând preconceput, trebuie să fie complet liber de influența oricăror teorii sau idei: și, prin urmare, așa cum o observație dată, nu ar trebui să fie altceva decât doar aceasta, un fenomen complet unic și complet aleatoriu, fără nicio relație și legătură cu niciun alt fenomen Trăsătura principală, definitorie a imaginii care este concepută, sau este considerată drept lege sau ca ordine de ființă a conținutului găsit, este asumată, dimpotrivă, Biblioteca "Runivers" - - o definiție care îmbină toate semnificațiile universalității și necesității Oriunde, oricând și în orice fel este exprimată o lege, cea mai mică particularitate, cea mai mică particularitate a exprimării ei trebuie să fie gândită cu precizie și strict modelată de maniera teoretică a definiției sale; cea mai mică incongruență, cea mai mică excepție, l-ar lipsi de orice forță și de toată semnificația legalității Astfel, întregul merit al acestor observații constă în faptul că, sub masca unui fenomen, ele sunt prezentate în imediata lor neatinsă de gândire, sau de teorie, printr-un conținut pur senzual: acesta este ceea ce le dă sensul individualității perfecte și șansa, sau exclusivitatea și incoerența cu ceilalți Virtutea a ceea ce, ca concluzie a considerației, se prezintă sub forma unei legi, ca imagine determinată, sau ordine a ființei, constă, dimpotrivă, în determinarea perfectă și în completitudinea generalizării gândirii ; care, excluzând orice joc al individului și al accidentalului, îi conferă semnificația

sa esențială de universalitate și necesitate E Kant, în critica rațiunii pure, văzând definiții contradictorii ale a ceea ce, sub masca percepțiilor senzoriale, este a posteriori, ca un conținut empiric, sau un fenomen direct existent, și ce, sub forma unei forme abstracte de gândirea, este considerată a priori, ca o anumită imagine teoretică și ordine a ființei, sau a legii, a indicat imposibilitatea completă de a închide la unitatea reciprocă întregul sens al singularității și șansa unui conținut dat senzual cu tot sensul universalității și necesitatea unei legi abstract-gândire-mago; Ca urmare, a ajuns la concluzia despre imposibilitatea cunoașterii esenței lucrurilor, ceea ce echivalează cu imposibilitatea cunoașterii reale, sau imposibilitatea cunoașterii realității Biblioteca "Runivers" - - Având în vedere doar cunoașterea empirică, E Kant nu a putut ajunge la nicio altă concluzie, întrucât singularitatea și aleatorietatea oricărui conținut senzorial, sau fenomen, prin însăși definiția sa, este incompatibilă cu universalitatea și necesitatea oricărei imagini abstracte teoretic, sau lege; dar luate separat, de la sine, o imagine fără conținutul ei, o lege fără manifestarea ei, reprezintă doar o imagine goală, doar o lege goală; - un conținut fără imaginea lui abstractă, un fenomen fără legea lui teoretică - doar materie neîngrădită și complet evazivă, fără nume În ambele cazuri, doar un abstract, sau doar o abstracție senzuală, dar nu și realitatea În realitate însăși, fără îndoială, nu există fenomene ilegale nicăieri și niciodată; în ea fiecare manifestare este plină până la refuz de propria ei legitimitate De fapt, în același mod, deși se vorbește mult despre legile universale ale necesității, dar nimeni nu a văzut vreodată, și nicăieri nu a putut să vadă vreodată, legi concepute teoretic care ar pluti, ca anumite entități în sine, în robe și coroane în spații goale, nelimitate Dacă se văd legile, atunci este doar în însăși manifestarea acelor fenomene individuale și accidentale, în raport cu care ele au sensul de legi În realitate însăși, evident, nu există nici săpături care există separat fără fenomen, nici fenomene care există separat fără o lege; dar există doar unitatea lor inseparabilă, doar indivizibilitatea lor vie între ele! Această indivizibilitate (individualitate) a acestor doi termeni, numită pe de o parte, în sensul sensibilității, conținutului, fenomenului ființei și pe pe de altă parte, în sensul abstracției, imaginea, ordinea, legea ființei, este de fapt însăși esența, sau însăși realitatea; si tertul ei- Biblioteca "Runivers" - - minele, atât senzuale cât și abstracte, sunt doar abstracțiuni, doar termeni de expresie Dar în sfera teoriei, în domeniul cunoașterii științifice sau al reprezentării abstracte, conținutul pur empiric al fenomenului observat cu definiția sa de ființă unică și aleatorie și imaginea pur teoretică a unei legi contemplate cu definiția ei a unui universal și ființa necesară, dar însăși contradicția acestora este determinată ii, în nicio circumstanță ele nu se pot contopi unele cu altele în unitatea indivizibilității lor vii; sunt incompatibile și nu se potrivesc între ele, ci doar se exclud reciproc Teoria știe în primul rând că individul nu poate fi universal, că contingentul nu poate fi necesar; și de aceea, în sfera ei, indivizibilitatea unor astfel de termeni contradictori se manifestă doar prin incongruență, pe care teoria nu o poate înțelege sub nicio formă de reprezentare: aceasta înseamnă că, prin metodele sale empirico-teoretice, nu poate înțelege însăși realitatea fiind şi rămâne în abstracţiile ei Termenii realității - aspectul și legea, conținutul și imaginea - rămân separați în teorie și în fiecare concepție teoretică, iar teoria se dovedește a fi complet incapabilă de a cunoaște realitatea sau însăși esența lucrurilor Principiul după care

se formează toate reprezentările abstracte și toate teoriile care decurg din ele este principiul identității sau regula judecății tautologice, conform căreia una este tocmai una, iar cealaltă este doar alta Nicio imagine a reprezentării, nicio teorie nu poate merge departe de o asemenea identitate Dacă este permisă vreo distincție între termenii lor, atunci doar o distincție finită sau pur formală, în care conținutul distins formal este la fel de Biblioteca "Runivers" - - se reduce formal la unitate prin generalizare Rămânând la formalitatea ei, teoria cunoașterii științifice vede de fiecare dată fie doar un fenomen, doar un conținut, fie doar o lege, doar un mod de a fi, adică întotdeauna un singur termen, o singură abstracție Conform învăţăturii ei, lumea este materie, care în toate modificările ei rămâne aceeaşi materie; mai mult, identitatea sa este concepută ca o esență înghețată pentru totdeauna sub forma unor atomi de materie neschimbați, eterni Indiferent ce s-ar întâmpla cu această chestiune, indiferent cum se va schimba, nu se întâmplă niciodată, nicăieri și în nimic și nu poate fi nimic altceva - orice nu este important A-surd scăpată în imaginea moartă a unei identități atât de abstracte, o asemenea materie exclude din ea însăși, în mod necesar, orice posibilitate a oricărei subiectivitati non-materiale a vieții și a sensului; și prin urmare, atât viața, cât și sensul nu pot fi admise într-o teorie științifică altfel decât sub masca unei combinații mecanice speciale a acelui jug al materiei Teoria și ideile teoretice nu se pot abate niciodată și în niciun caz de la principiul identității care le domină și, prin urmare, ele sunt forțate să rămână sub formalismul purului abstracție, sub care, dacă conținutul este câștigat, atunci imaginea se pierde, iar dacă imaginea este câștigată, atunci conținutul ființei se pierde Absența conținutului se exprimă prin indiferența termenilor judecății tautologice; un anumit conținut este exprimat printr-o judecată în care termenii de subiect și predicat sunt diferiți; cu cât conținutul exprimat este mai mare și mai deplin, cu atât devine mai mare diferența dintre termenii judecății sale expresive; pentru că, în care nu este nimic de distins, în aceea nu există nimic; în care mult diferă, în atâtea Biblioteca "Runivers" - - merge și este; care este cel mai mare conținut, atunci se exprimă prin cea mai mare diferență În cele din urmă, lumea, sau conținutul infinit de mare, afectează doar o diferență infinit de mare; şi prin urmare, realitatea, ca infinitate reală, se exprimă numai în termeni de contradicţie Ca urmare, individul și universalul, accidentalul și necesarul, conținutul și imaginea, fenomenul și legea și sunt exprimate prin termeni contradictori; pentru că ei sunt termenii expresiei infinitului însuși și, asemenea celor doi poli ai lumii, conțin între ei conținutul său infinit de mare, infinitul ei imens infinit de lume cu tot ceea ce în ea se compară și diferă în felul său infinit de mare Dar chiar lucrul care în realitate este infinit legat în așa fel încât formează un indivizibil viu, în teorie, dimpotrivă, este separat doar la infinit în așa fel încât se transformă în termeni abstracti și incompatibili între ei Dovada acestui lucru poate servi ca o dispută nesfârșită și încă nerezolvată între realiștii medievali și nominaliștii despre esența lucrurilor, pe care primii le-au crezut în idee, adică în imagine, în lege, în generalizare sau în sensul însuși de a fi; în timp ce acestea din urmă, dimpotrivă, se află numai în materia sa, în conținutul ei, în manifestarea ei sau în semnele senzuale și singulare ale oricărei existențe de simț emiric În sferele cunoașterii teoretice, această dispută nu poate și nu își găsește soluționarea; pentru că, în primul rând, termenii teoretici ai ființei, în virtutea interoperabilității

lor între ei, sunt incompatibili; și în al doilea rând, tot ceea ce este o imagine generalizată, lege sau sens a ființei fără conținutul său individual și semnul ei evident, este doar o imagine goală, doar un sens abstract, sau doar numele de ființă; și orice conținut unic, orice semn direct vizibil sau senzual al ființei fără imaginea sa generalizantă, zakop, sensul, Biblioteca "Runivers" - - sau un nume, există numai materie fără nume, care, înfrânată de nimic și nedesemnată de nimic, se împrăștie în infinit și dispare fără urmă Sub alte denumiri, tocmai această contradicție între termenii ființei, între imagine și conținut, între înmormântare și fenomen, între sens și semn, este reprodusă cu toată forța și în acele întrebări de mult cunoscute despre legătura dintre suflet și corp , Dumnezeu și lume, libertate și necesitate, eternitate și efemeritate, care în sfera rațională a teoriei senzual-abstracte sunt prezentate sub numele de antinomii insolubile ale rațiunii și conțin nodul misterios al însăși esenței ființei și problema constantă a atât întreaga filozofie a antichităţii cât şi toate speculaţiile timpurilor moderne Gânditorii moderni, renunțând la întregul câmp al speculațiilor și având în vedere în loc de un concept viu, concret, doar imagini abstracte, sau complet materiale, sau pur abstracte, ale reprezentării, din frica metafizicii și dar fără speranță de a găsi o soluție, nu nu intra în întrebări atât de misterioase și întunecate și, lăsând însăși esența și cu ea toată realitatea, deoparte, ei vorbesc cu sațietate despre celule, despre molecule, despre nervi, despre reflexe, despre materia creierului, despre percepțiile senzoriale și subliniază că toate acestea sunt numai materie, o, care, totuși, nimeni nu știe ce este? Pentru gândirea modernă, se decide în sfârșit că esența ființei este de neînțeles și inaccesibilă cunoașterii; că poate că nu există deloc o astfel de entitate; că nu este decât un vis gol al unei minți lene; că nu trebuie să se gândească la asta, ci doar la fenomenul vizibil în fenomenalitatea lui senzuală: întrucât natura iluzorie neînsemnată și goală a existenței trecătoare este realitatea reală a lumii și a omului: întrucât lumea contează a ființei, cu toată lipsa de sens și cu toată incongruența ea, și este singura conformitate și singurul sens al întregii ființe Biblioteca "Runivers" - - vaniya, cu care oamenii sensibili, impregnați cu spiritul științei, și ar trebui să fie mulțumiți, să nu caute și să nu solicite altceva A căuta altceva, a gândi și visa la altceva, la ceva care nu este nici materie, nici mecanica ei, pentru mințile saturate de știință modernă, se dovedește a fi o faptă complet goală și zadarnică Pentru că, din mărimi finite, determinate, din existențe finite, limitate în mod real, este imposibil să numărăm sau să cunoști realitatea ființei infinite Pentru a ajunge la el cu un punctaj real, pentru a ajunge la el cu cunoștințe reale, ar fi necesar atât să numărăm, cât și să cunoști cu o viteză infinit de mare, care nu este dată în timp Întrucât în sfera finită a ființei reprezentate abstract senzual sau abstract-abstract, totul are loc numai în timp și nu există nimic perfect Dar realitatea, pe care cunoașterea teoretică nu o cuprinde și nu o cuprinde nici prin reprezentări senzuale, nici prin reprezentări abstracte, este tocmai ceea ce diferă de teoria abstractă și aceasta este singura realitate, că în ea tot ceea ce pare irealizabil și de neînțeles s-a adeverit deja din chiar început, împlinit, făcut, considerat, cunoscut și înțeles, desigur, nu prin imagini abstracte ale gândirii teoretice, ci prin acea imagine foarte reală și infinită a adevărului, care pentru gândirea abstractă se manifestă doar ca o contradicție de neînțeles Aceste observații și aceste considerații, care trebuie să se contopească într-

o unitate reciprocă pentru a deveni cunoștințe eminrich-teoretice, sau științifice, sunt separate unele de altele și sunt incompatibile , din cauza contradicției reciproce a definițiilor lor ) Ca urmare , în sferele ѣ cogniție, sunt amânate cu o latură, o serie nesfârșită de fenomene semnificative Biblioteca "Runivers" - IOS - niy, care în empirismul lor continuu, ca fenomene ale materiei sensibile, sunt în afara oricărei relații cu acele imagini teoretice, sau legi, prin care ele, conform teoriei, ar trebui luate în considerare; și pe de altă parte, o serie la fel de nesfârșită de imagini teoretice, sau legi ale ființei, care în teoretizarea lor fără conținut, precum legile unei teorii abstracte, precum schemele goale de reprezentare, sunt concepute în propria lor ordine specială prin respingerea conținutul care, deși este conținutul lor, conform este considerat împreună cu ei a fi complet izolat, aleatoriu și deci nesemnificativ Ca rezultat al unei astfel de inconsecvențe, sau al unei astfel de diviziuni între o serie de empirism solid și semnificativ și o serie de teoretizări formale, goale și relația lor complet externă, mecanică între ele, se poate, pe de o parte, cu deplină justificare, în sensul deducției, afirmă că toate fenomenele individuale sunt ѣshnyago externe, existențele aleatorii sunt guvernate de legile universale ale necesității imuabile și, pe de altă parte, din cauza indeterminarii ideii de necesitate imuabilă și din cauza ignoranței conținutul legilor sale imuabile, care sunt întotdeauna ajustate la fapte empirice și la observații date, se poate, cu același drept, să afirme și invers, în sensul inducției, că săpăturile universale ale necesității imuabile sunt strict controlate de conținuturile senzuale ale acele fenomene nedeterminate, singulare și complet accidentale care se găsesc doar pentru că sunt găsite Astfel, cele două serii care alcătuiesc cunoștințele empirico-teoretice sau științifice - o serie de fenomene și o serie de săpături - se dezvoltă unul lângă altul, adaptându-se una la alta, urmându-se, ca un mal după un râu sau ca un râu după o bancă, niciodată și nicăieri nu poate fuziona și converge una cu alta pentru a deveni cunoștințe reale, Biblioteca "Runivers" - - sau, dacă ele converg, atunci numai, ca niște linii paralele, numai în infinit, adică numai dincolo de reprezentările empiric senzuale și teoretic abstracte, numai în sfera concretă a unui concept viu, actual În viziunile moderne ale așa-zisului pozitivism științific, în însăși esența lor, există și nu poate fi nimic real, nimic înapoiat; deoarece elementele din care sunt compuse - conținutul lor senzual și imaginea lor abstractă - din cauza absenței legăturii lor vii dintre ele, sunt legate reciproc doar prin violența determinismului teoretic printr-o ordine complet externă, mecanică, în care libertatea de Înțelegerea de sine este de neconceput și nu există viață, nici ordinea ei vitală sau logică de corelare, adică nu există nici un concept, nici un principiu al întregii inteligibilități în sine Imaginea unei viziuni științifice asupra lumii, excluzând din sine însăși posibilitatea unui concept viu al infinitului, pe care îl conține în sine ca viață și ca sens al vieții, rămâne în mod necesar depărtată de viață și de realitate; și, prin urmare, este destul de clar la ce să ne așteptăm de la cunoașterea științifică, dacă a găsi în cunoștințele științifice o confirmare sau o negare a adevărului existenței lui Dumnezeu, este cea mai mare prejudecată și este o neînțelegere pozitivă Nicio experiență, nicio teorie nu poate da nici cea mai mică idee despre Dumnezeu sau despre actualitatea existenței sale; pentru că, fără să înțeleagă nici realitatea, nu viața, ei cunosc în sfera lor doar o abstractizare moartă a materiei și a mecanismului ei ! Dar Dumnezeu nu este o abstracție; prin urmare, nici empirismul

sensibilității, nici teorismul abstracției nu atinge esența ei: ea este înțeleasă prin ea însăși ca adevărul absolut sau viața întregii realități și ca esența și realitatea întregii vieți Biblioteca "Runivers" - - Perspectivă religioasă În instinctul animalelor, înainte de orice experiență, există o viziune inerentă acestora asupra acelor obiecte cu care existența lor este legată într-un mod atât de semnificativ încât fără ele este imposibil Erbivorele nu ar putea exista, nu ar putea să se dezvolte sau să se înmulțească, dacă nu ar exista iarbă cu care să trăiască și să se hrănească Pentru fiecare animal există obiecte, ființe, relații, există altceva în general, prin care trăiește și fără de care nu ar putea trăi și nu ar exista în modul său de viață Această legătură între un animal existent și acel alt conținut prin care trăiește și se hrănește este obiectul viziunii sale instinctive În aceeași ordine, o persoană, cercetând tot conținutul lumii exterioare existente în jurul său, cunoaște în sine și afirmă într-un mod intern sensul inerent, uman, nu ceea ce se încadrează în mod direct în sentimentele sau experiențele sale, nu acela de pe baza acelorași percepții și experiențe senzuale pe care le concepe ca o imagine a teoriei sau științei, dar cu siguranță altceva, existând dincolo de percepțiile sale senzoriale și teoriile abstracte, ceea ce el, ca om, trăiește și se hrănește din și fără de care existența sa umană ar fi imposibil și de neconceput Prin nume, pentru că conținutul cunoscut în secret și afirmat instinctiv de el nu este deloc ceea ce se cunoaște senzual sau abstract, ci absolut diferit, nu experimental și nu științific, se presupune, ca din punctul de vedere al empirismului științific, deci din punctul de vedere al teoreticii științifice, neavând nicio bază, nici obiectivitate, invenție complet goală și arbitrară Biblioteca "Runivers" - ili - neem, care este dat drept adevăr doar din cauza ignoranței și a prejudecăților; astfel încât odată cu dispariția acestor prejudecăți și a acestei ignoranțe, adevărul imaginar trebuie să dispară inevitabil Pentru că dezvoltarea cunoașterii pozitive face posibilă distingerea născocirilor goale ale subiectivismului de realitatea obiectivă a existenței actuale Unul dintre acei oameni de știință, ale căror cuvinte trec în istorie, a exprimat de mult timp că știința poate, fără să piardă nimic, să se descurce fără niciun pre-! afirmații despre Dumnezeu De atunci, cunoașterea științifică, pătrunzând în cele mai sacre sfere ale existenței mondiale, s-a dezvoltat cu un succes incredibil în toate direcțiile și nu numai că nu a găsit în conținutul obiectiv al lumii nici cel mai mic motiv care ar da dreptul de a-și asuma existența lui Dumnezeu, indică pozitiv că în Dincolo de ceea ce este deja cunoscut, nu există loc pentru Dumnezeu în lume Fără a atinge realitatea însăși, cunoașterea științifică, desigur, nu îl privește pe Dumnezeu și nu este deloc chemată să vorbească despre el nici în sens afirmativ, nici în sens negativ Și în plus, cu excepția poate istoriei și științelor istorice, de fapt, în sfera pozitivă a cunoașterii științifice, nu există niciun motiv să vorbim despre Dumnezeu; deci, de fapt, interesul științific este complet separat de orice gândire despre el Dar peste știință și pe temelia ei se formează ceva ca o atmosferă științifică, sau științificitate, care, după părerea unora, se dezvoltă într-un fel de filozofie științifică sau pozitivă, spun eu negând și negând numai în numele și pe baza păianjenului Această opinie, sub forma unei viziuni științifice speciale asupra lumii, neagă adevărul existenței lui Dumnezeu, deoarece nu are concept de realitate Fără a spune nimic despre necunoscut și despre necunoscut Biblioteca "Runivers" - - cunoscută, adică fără a spune nimic despre realitatea însăși, întrucât

este imposibil să spunem ceva definitiv despre ea pe baza caracterului științific, viziunea științifică asupra lumii indică totuși că, în limitele cunoașterii exacte și definite, nu este doar posibil, dar trebuie spus că, după toate probabilitățile, niciun Dumnezeu nu există în lumea reală, deoarece existența lui neconfirmată este respinsă în mod pozitiv de toate faptele stabilite și bine studiate Când abstracția îi apare realității, atunci, dimpotrivă, realitatea însăși trebuie să apară în mod necesar ca o abstracție, sau un vis gol: și oricât de reală în esență și în sine, dar, problema este hotărâtă, pentru toți cei care stau sub prejudecata unei astfel de viziuni asupra lumii, va fi totuși ъ să se prezinte un vis, o invenție sau o fantomă a imaginației subiective În acest sens, realitatea sau adevărul împărtășesc aceeași soartă cu frumosul, care este văzut și înțeles în mod egal, nu în virtutea vreunei viziuni științifice asupra lumii, sau a unei teorii, capabile să vadă doar orice altceva, - doar ceea ce nu este nici realitate, nici frumusețe căci nimic nu poate fi mai iluzoriu decât realitatea imaginară, construită prin puterea teoriei, și nimic nu poate fi mai urât decât făcut, imaginar-frumos, reprodus în virtutea oricărei viziuni științifice asupra lumii Adevărul, realitatea și frumusețea sunt umplute cu infinitatea vieții și sunt cuprinse doar de sensul vieții însăși; fără sensul ei, doar moarta mecanică a lipsei de sens apare înapoi Așa cum ceața și pulverizarea unei cascade, reflectând razele soarelui, strălucește în toate direcțiile cu nenumărate curcubee, pline de strălucire și lumină, tot așa este conținutul care curge neîncetat și constant  timpurile lumii existente, se adună în timpul contemplării ei în nenumărate considerații, despre care fiecare se poate spune că este o dovadă vie a adevărului neîndoielnic și pretutindeni evident al existenței lui Dumnezeu: căci fiecare atom și fiecare moment al lumii existente poartă în respirația lor infinitul ei, care de fapt este dovada sa completă Dar dintre multele dovezi, una este mai clară și mai accesibilă din punctul de vedere al uneia, cealaltă din punctul de vedere al altei minți și fiecare - din fiecare punct de vedere, ca razele de lumină - doar pentru a-și vedea lumina - conduc în mod egal și inevitabil la unul și același la aceeași sursă de lumină, la același sens și înțelegere a adevărului necondiționat Dintr-o multitudine de puncte de vedere diferite, unele, aflându-se chiar la granița dintre domeniul ideilor familiare și cel al concepției actuale, dau naștere la anumite considerații care oferă atât o bază mai generală, cât și o bază mai largă pentru atât numite dovezi ale adevărului existenţei lui Dumnezeu Adevărul se dovedește numai prin adevăr, adică numai prin el însuși, sau prin însuși sensul înțelegerii de sine, după formula lui R Descartes: "Înțeleg, deci, eu sunt eu> există un finit, și chiar cu atât mai mult Dumnezeu, o ființă infinită; căci fără infinitatea ei, semnificația unei ființe finite nu ar fi altceva decât lipsa de sens Dar unele considerații speciale, concentrând toată lumina atenției asupra acelor aspecte și manifestări ale ființei, care, deși sunt cunoscute, nu sunt suficient de observate și discutate incorect în timpul distracției obișnuite, pot facilita într-o oarecare măsură calea care duce de la infinit -sfera exteptivă a conștiinței despre lumea conținutului extern și vizibil, în sfera infinit de intensă a conștiinței de sine, în care adevărul absolut este înțeles în secret de la sine și, în același timp, este explicat și clar ca un adevăr neîndoielnic și evident  În acest sens, dovezile pentru existența lui Dumnezeu sunt prezentate sub forma unor considerații: ) despre imaginea reală a lumii, ) despre esența

metafizică a ființei, ) despre esența cunoașterii științifice, ) despre diferitele puncte de vedere din care este văzut adevărul, ) despre sistemul complet de cunoștințe Imaginea reală a lumii Tot ceea ce este, tot ceea ce există, este în sine și în relație cu sine - viziune, cunoaștere, înțelegere a sinelui și a celuilalt Cunoașterea sau înțelegerea în sine, fiind în interior ca subiectivitate, nu are propria sa imagine vizibilă, sensibilă și este un spirit sau un sens invizibil Dar orice altceva pe care viziunea îl cunoaște, cunoașterea cunoaște, rațiunea înțelege, se află înaintea sensului într-un anumit mod de a fi, iar imaginea viitoare, în măsura vederii, cunoașterii sau înțelegerii, este fie superficială, fie mai profundă, adică mai departe de esența sau mai aproape de esența obiectului viziunii, cunoașterii sau înțelegerii Sfera și profunzimea cunoașterii și înțelegerii corespund întotdeauna puterii de atenție inerente subiectului care cunoaște - o persoană sau o altă ființă capabilă să cunoască - Nicio viziune, nicio cunoaștere nu poate avea loc fără atenție, care este de fapt înțelegerea în sine (în germană, a asculta este exprimat prin cuvântul Vernehmen, de la care provine Veriiiinft - rațiune) În consecință, în funcție de puterea și puterea atenției inerente subiectului, se formează în el viziunea sa definită asupra lumii, al cărei conținut, în funcție de o astfel de viziune, π este prezentat subiectului într-un fel, cu o oarecare certitudine , într-o anumită legătură sau conformare, în grad și putere ѣ atenție, prin care este percepută și înțeleasă Într-un fel, într-o oarecare măsură, gândirea  Conținutul lumii feminin* este numit de oameni realitate, realitate, natură sau lumea în general Puterea atenției, ca orice altă putere, schimbându-se după schema cantității, poate fi atât mai mare, cât și mai mică Când coborâm de la un grad mai înalt de atenție la unul mai mic, când puterea de atenție dată și împreună cu aceasta și cunoștințele deținute prin ea scad, este evident că atât viziunea asupra lumii, sau viziunea asupra lumii, cât și însăși imaginea din care conținutul lumii trebuia să fie o astfel de viziune asupra lumii yu, nu poate rămâne la fel ca înainte, ci trebuie neapărat să se schimbe în proporție exactă cu diminuarea puterii de atenție sub care au fost formați inițial Cât de mult scade puterea atenției, cât de mult ajunge puterea elementară a absentului; în consecință, cu un grad mai mic de atenție, însăși imaginea lumii trebuie să se dovedească neapărat mai răspândită și mai puțin consistentă; întrucât ansamblul, cu o vedere mai înaltă, a conexiunilor, corelațiilor și conformităților percepute, va fi tăiat în ea, drept urmare, conținutul îmbrățișat de acesta va trebui să apară atât mai material, cât și mai puțin înțeles Chiar și puțină observație este suficientă pentru a ne asigura că puterea atenției este exercitată în lume în nenumărate grade; fiecare dintre aceste grade de atenție corespunde viziunii sale speciale asupra lumii cu imaginea sa specială viitoare despre lume Deja oamenii, cu o mare diferență în abilitățile lor, dezvoltarea lor, epocile lor, patria lor, sexul lor, vârsta lor, mediul lor și toate celelalte trăsături ale mediului lor, văd lumea sau ceea ce li se pare însăși realitatea lumea este departe de a fi la fel Părerile lor despre conținutul lumii, viziunile lor despre lume, sunt diferite din toate punctele de vedere, atât în raport cu lățimea și profunzimea lor, cât și în raport cu certitudinea, claritatea sau obscuritatea lor *  Și dacă, în plus, ținem cont de viziuni asupra lumii infinit diferite inerente tuturor felurilor de animale; și apoi - de asemenea viziuni asupra lumii caracteristice plantelor, după felul și aspectul lor; întrucât este indubitabil că ei trăiesc și stau față de lume, față de

mediul lor exterior, ca subiecți ai vieții, în special, numai pentru ei și relații deosebite și, prin urmare, își cunosc în ei înșiși propria lor viziune asupra lumii, vegetativă; dacă atunci, dincolo de tărâmul plantelor, amintindu-ne de învățătura lui Leibniz despre monade, luăm în considerare și acel fundament elementar pe care se naște viața, atât a plantelor, cât și a animalelor, sau acel întuneric de nepătruns al așa-numitei substanțe neînsuflețite sau anorganice, în toate combinațiile, descompunerea și diferențele sale, care, deși sunt considerate doar un mecanism sau o chimie, arată, fără îndoială, și propria lor relație particulară cu lumea exterioară în care se află; - ceea ce i-a dat lui Leibniz motive să afirme că fiecare monada a existenței are ea dețineți o idee specială sau propria viziune asupra lumii; - dacă luați în considerare de la început până la sfârșit întreaga serie infinit de mare a acestor grade de atenție în scădere a lumii, atunci în conformitate cu aceasta, o serie la fel de infinit de viziuni diferite asupra lumii , sau viziuni asupra lumii, vor fi indicate prin ea însăși, și lor diferitele imagini în față, în care lumea este prezentată fiecăreia dintre aceste viziuni, cu claritatea care scădea treptat și la fel de vag crescând treptat a contururilor sale lumii În cea din urmă, în limita extremă a puterii în scădere a atenției, când oo devine infinit de mic, iar distracția, dimpotrivă, devine infinit de mare, însăși viziunea asupra lumii, sau perspectiva, se pierde sau se împrăștie din necesitate în confuzie fără margini; mai mult, ultima imagine în care lumea apare la o privire atât de distrasă trebuie inevitabil și în cele din urmă să se risipească și să se transforme în Biblioteca "Runivers" - - haos nelimitat, deja neîngrădit, urât Un astfel de haos este de fapt chiar elementul materiei în forma sa originală, pură, sau, poate, obiectivitatea necondiționată a ființei, complet înstrăinată de cel mai mic semn și urmă de sens și subiectivitatea ei Această materie, în forma sa cea mai pură, sau însuși elementul haosului, care apare în prezența unei distrageri complete a gândirii, ca obiectul însuși al lipsei de sens, este de obicei presupus a fi începutul natural al lumii și nu este deja nici jumătate de lumină, nici pe jumătate de întuneric, ci un întuneric necondiționat de nepătruns în care nu este absolut nimic de văzut, pentru că nu este nimic și nimic de văzut în el Renunțând mental la orice subiectivitate, adică de la orice imagine, de la orice formă de gândire, E Kant a ajuns la ideea de obiectivitate pură, de esență pură sau de ființă pură, pe care nimeni nu o gândește și nu o poate gândi, care este doar despre sine existentă, ființă necondiționată de neconceput și i-a atribuit tot sensul adevărului existent în mod obiectiv Văzând că un astfel de adevăr nu este decât limita extremă a abstracției, Hegel, luând-o drept punct de plecare al logicii sale, sau ca limită de la care începe gândirea, în contact cu elementul lipsei de sens, subliniază că esența unui astfel de adevăr ființa elementară este materie pură, sau abstractizare pură - și există doar un obiect al unui nonsens complet, al golului complet și al absenței complete atât a gândirii reale, cât și a ființei reale; sau numai o asemenea gândire, în care nu mai rămâne altceva decât să spună: Sein ist Niclits De fapt, absența necondiționată a oricărui mod de a gândi este tocmai haosul elementar al ființei, care se află și nu există decât în sfera opiniei goale, precum confuzia ei inerentă, precum nesimțirea ei, care consideră incongruentul drept obiectul său, Biblioteca "Runivers" - - ființă imaginară, care nu există deloc în realitate Între urâțenia haosului și imaginea lumii, așa cum i se pare omului, există o serie nesfârșită de toate celelalte viziuni mediatoare, sau viziuni asupra

lumii, precum și o serie la fel de nesfârșită a fiecăruia dintre ele care vin și fiecare dintre ele imagini distincte a lumii; în această serie există un loc pentru empirismul pur al materiei și pentru panteismul plantelor și pentru materialismul senzual al animalelor și, în sfârșit, pentru cel mai înalt idealism al omului Dintr-o considerație generală, pe de o parte, o serie nesfârșită a tuturor vederilor subiective existente asupra lumii și, pe de altă parte, o serie nesfârșită a acestora cu; imagini corespunzătoare, obiective, în care lumea este prezentată fiecăreia dintre aceste vederi, urmează ca o concluzie necesară că lumea se privește pe sine în nenumărate milioane de vederi și se vede pe sine în nenumărate milioane de imagini Fiecare dintre opiniile existente în lume este realizată de forța inerentă a atenției sale disponibile, cu participarea acelei distrageri spontane în care este cufundat de însuși empirismul ființei sale, vaniya Și din moment ce obiectul viitoarei distragere a atenției este doar o ființă imaginară sau o chestiune de lipsă de sens, atunci este o greșeală că fiecare dintre imaginile lumii care ajung la viziuni existente, sau viziuni asupra lumii, trebuie în mod necesar să fie materiale sau umplute cu materia unei vieţi imaginare, elementare ia; drept urmare, fiecăreia dintre vederile existente, cu toate deosebirile lor, conținutul lumii este întotdeauna prezentat într-un grad mai mare sau mai mic de materialism natural sensibil sau teoretic abstract, respectiv cu acela inferior sau superior Biblioteca "Runivers" - - gradul în care o anumită viziune sau o anumită viziune asupra lumii se află în linia tuturor celorlalte vederi sau viziuni asupra lumii Gradul de materialism, în care imaginea lumii este prezentată uneia sau alteia vederi, este direct proporțional cu gradul de atenție și gradul de distragere a atenției în care se formează viziunea asupra lumii Puterea atenției și elementele absentului stau una lângă cealaltă și se dezvoltă într-o relație inversă, iar dacă primul crește în detrimentul celui de-al doilea, atunci invers, cu orice scădere a primului, al doilea câștigă și crește Și întrucât obiectul văzut în atenție este întotdeauna un sens, o conformitate sau o corelație a unuia cu celălalt; și, dimpotrivă, obiectul văzut în distragerea atenției este un fel de prostie - o anumită incongruență a unuia cu celălalt, sau, în general, unele contează, atunci este clar că cu cât atenția este mai slabă, cu atât este mai mare distracția care a participat la formarea acestei viziuni, sau perspective asupra lumii, adică, cu cât mai materială, adică mai incongruentă și mai de neînțeles, cu atât imaginea lumii pe care o vede ar trebui să apară mai aproape de haos; și, invers, cu cât puterea atenției este mai mare, cu atât elementul de distragere a atenției care a participat la formarea unei viziuni date sau a unei viziuni asupra lumii este mai slab, cu atât mai ideal, cu atât mai semnificativ, adică mai consistent și mai înțeles, cei care sunt mai departe de haosul, cu atât mai aproape de realitate și adevăr trebuie prezentată și imaginea lumii percepute Dintre toate ființele cu existență finită, omul are cea mai înaltă putere de atenție; dar atenția umană este doar relativ mai înaltă și nu este încă o atenție infinit de mare; căci, chiar și în cea mai înaltă manifestare a sa, totul nu este încă eliberat și eliberat de elementul distracției Nu există nicio îndoială că umanul Biblioteca "Runivers" - - cunoștințele atât ca amploare, cât și în profunzime, și în claritate clară și în versatilitate, sunt incomparabil mai înalte și mai pozitive decât cunoștințele dobândite pe pământ de alte ființe; dar cu toate acestea, este încă departe - nu atotștiința, ci doar o oarecare cunoaștere, cu mare ignoranță Și, prin urmare, imaginea lumii care vine la o persoană,

ca realitate mondială pe care o cunoaște, fiind formată nu numai prin puterea atenției sale, ci cu toată neputința distragerii sale și fiind nu numai obiectul a cunoașterii sale actuale, dar și obiectul cunoașterii sale imaginare, sau ignoranța lui, dacă, pe de o parte, este prezentată în toată bunătatea cosmosului armonios, ca armonia cerească a sferelor, ca lumea frumoasă a Dumnezeu, plin de viață și frumusețe, atunci, pe de altă parte, trebuie neapărat prezentat într-un mod complet vag, plin de conținutul cel mai incongruent, deloc armonios, complet de neînțeles și de nepătruns al problemei lipsei de sens, distracției și ignoranței - acest element inițial de haos, ființă imaginară sau neființă Aceasta este cealaltă parte a lumii, cu care o persoană se confruntă, ca o povară nerezonabilă a vieții, ca suferință, durere, boală, ca moarte și înșelăciune a tuturor speranțelor sale de viață, ca bază complet suficientă pentru dezvoltarea de orice fel a pesimismului, fiind o nesimțire evidentă și negare a tot ceea ce este de la sine înțeles în el, ca adevăr neîndoielnic, nu i se poate părea altfel decât ca o inconsecvență mondială cu totul de neînțeles și o contradicție mondială insolubilă; întrucât, din punct de vedere al sensului și pe baza sensului și adevărului, este destul de - inconsecvent ca în lumea reală să existe prostii reale; conform sensului sensului, esența sau realitatea lipsei de sens este o himeră care nu poate fi Și între timp, în ochii unui om, tocmai această himeră domnește în lume și, ucigând un om, ucide cu Biblioteca "Runivers" - - el și semnificația lui umană, care afirmă că himera nu poate fi, că este doar o fantomă goală Această contradicție este contradicția evidentă și insolubilă a lumii față de om Dar toată puterea și toată semnificația cunoașterii umane constă nu atât în conținutul ei, cât în capacitatea critică cu care o persoană este capabilă să judece însăși natura și limitările cunoștințelor sale Știind multe lucruri, o persoană știe în același timp despre sine că atenția sa inerentă este încă departe - nu cea mai înaltă limită a întregii atenții - că, cu o atenție mai completă, atât cunoștințe mai complete, cât și vederi mai înalte asupra lumii trebuie realizat; mai mult decât atât, conținutul lumii, sau însăși realitatea lumii existente, trebuie neapărat prezentat într-o imagine diferită, mai apropiată de adevăr: astfel încât dacă o persoană s-ar putea ridica în minte din acel punct de vedere din care acum privește lume, la cel mai înalt -, apoi cu ea, fără îndoială, foarte mult ceea ce acum îl confundă ca o prostie, i-ar fi explicat și s-ar dovedi a fi în acord cu sensul lui Copiii mici văd lumea și discută conținutul ei în felul lor copilăresc și copilăresc; dar ceea ce văd ei, picto nu ia drept adevăr real; pentru că cine altcineva nu știe că la copii nu există nici suficientă atenție, nici suficientă cunoaștere pentru a vedea și cunoaște adevărul Dar în acest sens, adulții, la fel ca și copiii, văd nu ceea ce este cu adevărat și nu așa cum este cu adevărat, ci doar ce și cum sunt capabili să vadă, în funcție de puterea atenției lor inerente Și bineînțeles, ceea ce se vede cu atenție slabă, cu cunoștințe limitate, nu urmează în niciun fel și este imposibil de acceptat Biblioteca "Runivers" - - mama pentru realitatea adevărată sau pentru adevărul real Puterea și profunzimea cunoștințelor pe care o deține o persoană nu se află deloc în sfera a ceea ce știe, ci în esență - în sensul său critic, prin care măsoară și judecă însăși capacitatea cunoștințelor sale: văzând relativitatea, convenționalitatea și limitarea acesteia , o persoană, în virtutea simțului său critic, mai știe că conținutul incongruent, urâțenia, răutatea și lipsa de sens pe care le vede în lume, care îl încurcă atât de mult, nu este real, ci doar o ființă imaginară, care, ca un obiect

al ignoranței sale, trebuie să-i pară în mod necesar sub forma realității - materia existentă a lumii până când ignoranța ei trece complet și nu este înlocuită de omnisciență; pentru că, adevărul real, sau adevărata realitate, se dezvăluie în imaginea sa doar cu o atenție infinit de mare, doar în fața omniscienței Pornind de la cel mai de jos și atingând cea mai înaltă manifestare pe pământ, viața lumii apare ca o trezire treptată, destul de lent, pas cu pas, dintr-un somn profund, spontan, de distragere la atenție În comparație cu materia anorganică, care pare să doarme încă într-un somn netrezit, urmele unei astfel de treziri, deja sesizabile în plantă, sunt clar vizibile la animal; dar până la plinătatea conștiinței sale de sine a tuturor ființelor de pe pământ, doar omul s-a trezit; cu toate acestea, și el abia își recăpătase cunoștința și, nefiind reușit să-și revină complet, este încă învăluit în negura băncii elementare și doarme treaz Visele, fantomele și coșmarurile ființei elementare primitive, sub forma unei materie de nepătruns de necugetat, care îl înconjoară, așa cum se întâmplă într-un vis, încă încurcă și îi umplu sufletul cu tulburări inexprimabile; dar chiar și în această frământare a spontaneității sale senzuale, el este deja conștient că aceasta nu este realitate, ci doar un vis, că el Biblioteca "Runivers" - - nu este nimic de care să te temi nici de aceste fantome, nici de aceste șanțuri koshema; i se par, dar în realitate, în realitate, nu sunt; nu trebuie decât să se trezească complet, iar ele vor dispărea și vor dispărea instantaneu, la fel cum descântecele nocturne dispar când răsare soarele și vine ziua Știind despre sine că nu posedă nici plenitudinea atenției, nici atotștiința, o persoană nu poate să nu știe că lumea din fața sa nu este deloc aceeași în realitate și în adevăr, așa cum își imaginează că este prin confuzia dintre distragerea lui elementară și materia impenetrabilă a ignoranței sale Dar majoritatea oamenilor, la fel ca și copiii, nu sunt în stare nici să vadă, nici să cunoască adevărul după propria imagine; pentru că nu posedă nici atenție suficientă, nici cunoștințe suficiente pentru aceasta Așa cum, pe de o parte, toată absurditatea haosului este accesibilă doar unei lipse totale de atenție, doar unei distrageri infinit de mare, cu care nici măcar materia anorganică nu se poate lăuda, tot așa, pe de altă parte, însuși adevărul sau imaginea cu adevărat existentă a lumii, este de înțeles și accesibilă doar prezentului -atenție inerentă, infinit de mare Poeții și marii artiști sunt capabili să vadă adevărul și să transmită parțial imaginea lui reală în operele lor, tocmai pentru că sunt înzestrați cu o putere deosebită de atenție și pot vedea realitatea în imaginea sa adevărată, care scapă imperceptibil din privirea împrăștiată a oamenilor care nu posedă darul lor Prin urmare, operele poeților și artiștilor, în care ei traduc realitatea însăși în limbaj, sau în imagini înțelese și accesibile tuturor oamenilor, pot fi recunoscute, în dreptate, ca o adevărată revelație a adevărului Dar majorității li se pare, dimpotrivă, că în operele de poezie și artă se exprimă deloc Biblioteca "Runivers" - - nu adevăr, ci doar un vis, doar idealuri care nu se găsesc cu adevărat Profitând de o astfel de amăgire, poeții și artiștii imaginari, nevăzând ¡și neputând să vadă în realitate altceva decât banala vulgaritate a existenței, o idealizează cu imaginația lor, o îmbracă în versuri și imagini și o dau drept poezie și artă Și deși vulgaritatea nu este niciodată și nu poate fi poezie, oricât de poetizată ar fi ea, și deși poezia nu este nici o idealizare, nici un vis gol al unei imaginații la fel de goale, totuși majoritatea oamenilor, neobservând nici distracția, nici ignoranța, foarte confundă cu ușurință ceea ce sunt capabili să vadă și să observe cu ceea ce este

cu adevărat adevărul; și când ocazional, poet, artist sau natura le prezintă adevărul în forma sa reală, ei nu-i recunosc trăsăturile și acceptând fantomele distragerii lor și problema ignoranței lor pentru realitatea reală, ei sunt forțați în mod necesar să ia în considerare adevărul însuși ca o fantomă goală, un ideal inexistent, un vis al imaginației poeți și artiști Dar oricât de întunecat și vag ar fi deasupra, este imposibil de nega că, ascunzându-se în spatele ceților și norilor, se ridică un cer senin și albastru și soarele lui iluminator arde pe cer: și la fel de exact, este imposibil de nega că în spatele tuturor fantomelor distracției, în spatele întregului întuneric și a mamei ignoranței, se află adevărul cu adevărat existent, necondiționat și sensul viu pre-etern al înțelegerii sale de sine, numit Dumnezeu A nega realitatea adevărului este posibil doar printr-o masă de minciuni; a nega realitatea sensului adevărului auto-înțelegerii este posibilă numai în absența sensului; dar în numele și pe baza minciunii și a lipsei de sens este imposibil să negi sau să afirmi ceva Morții nici nu afirmă, nici nu neagă nimic; Biblioteca "Runivers" - Õ - cei vii, negând orice minciună și orice prostie, afirmă cu întreaga lor fiinţă numai adevărul şi sensul lui Și pentru că, fără îndoială, că în realitate, indiferent cum ar părea prin confuzia absentului și a ignoranței, există doar adevăr absolut și doar sensul absolut al înțelegerii sale de sine ! Tot ceea ce este trecător este doar o asemănare cu ceea ce este "cu adevărat" Chiar și lumea existentă în modul în care este așteptată de la o persoană nu este o himeră a urâțeniei: plin de subiectivitatea înțelegerii de sine, el însuși se ascultă și se privește cu nenumărate milioane de imagini ale ființei, propriile sale vederi speciale , și fiecare dintre punctele sale de vedere existente, și în b inclusiv privirea unei persoane, ei văd adevărul esențial al lumii, dar numai în felul lor special, limitat, și nu în felul său propriu, necondiționat; și prin urmare, toți, în loc de imaginea ei actuală, văd și înțeleg numai ceea ce fiecare dintre ei este capabil să vadă, să înțeleagă și să conțină în sine - doar o imagine specială a propriului discernământ și înțelegere În imaginea sa reală, adevărul existent necondiționat este văzut și înțeles doar în imaginea necondiționată a atenției și a înțelegerii sale infinit de mari, numai de către Dumnezeu Mai mult, dacă înțelegerea fiecăreia dintre viziunile existente asupra lumii, după gradul de atenție inspiratoare, are loc numai în timp, mai încet sau mai repede, atunci înțelegerea vederii necondiționate asupra lumii, animată de putere de o atenție infinit de mare, are loc cu o viteză infinit de mare, adică yace nu are loc, dar a avut loc complet și a fost deja din veșnicie fără niciun timp Pentru că a fi realizat cu o viteză infinit de mare este tocmai ceea ce înseamnă să fii perfect necondiționat în eternitate, dincolo de definiția timpului și spațiului Biblioteca "Runivers" - - proprietățile și semnificațiile pe care le au în existența finită Obiectul etern, sau adevărul necondiționat al lumii întregi, strălucește prin întunericul nemărginit al împrăștierii lumii ca o rază de viață pentru fiecare dintre vederile existente, finite, ca adevăr propriu, special, pe care el îl cunoaște în sine, pe care îl cunoaște el afirmă, trăiește și respiră, dar pe care îl îmbrățișează în absolutul ei nu poate; pentru că ea, datorită imensității sale pentru tot ceea ce este finit, este îmbrățișată doar de o atenție infinit de mare, doar de privirea necondiționată a subiectului etern, în fața căruia atât timpul, cât și spațiul nu mai sunt elementul dizolvant, pe care se află în existență finită, ci doar acel ritm etern și acea măsură eternă a ființei care respiră ca un puls vital în creațiile

poeților și artiștilor, nu sfâșiind, ci legând conținutul lor de unitatea vieții eterne și a armoniei Prin felul său necondiționat de a fi, subiectul infinit și sensul pre-etern al adevărului, numit Dumnezeu, trăiește în afara condițiilor finite de timp și spațiu El a fost necondiționat înainte să se întâmple ceva, iar avertizarea lumii întregi este trecutul său necondiționat Va fi necondiționat și până la urmă tot ceea ce mai trebuie să fie și, conținând toată dezvoltarea viitoare și toate procesele viitoare, sau evoluțiile lumii, este viitorul său necondiționat Ca raport etern, ca indivizibilitate vie (individualitate) a sensului infinit a tot ceea ce a trecut cu ființa infinită a întregului viitor, ca ritm viu al conștiinței lor de sine unul în celălalt, este și prezentul necondiționat, și adevărul etern existent al întregii rațiuni și al întregii existențe Să te îndoiești că există un Dumnezeu este posibil doar prin îndoiala de adevărul adevărului însuși; să te îndoiești că adevărul este adevăr și
 a ghici adevărul unei minciuni, sau MINCIUNEA ADEVĂRULUI, ESTE POSIBIL numai cu lipsa de sens, în care întreaga realitate a lumii se transformă într-o salbatică himeră a minciunii și a rușinii Dar nu există o astfel de himeră și nu poate fi; se hrănește și trăiește numai din lipsa de sens, care neagă adevărul sensului; iar adevărul sensului constă în faptul că există un Dumnezeu deasupra pământului și deasupra cerurilor, care salvează lumea de toate minciunile, de toate himerele prin semnificația veșnică a necondiționată a lui înțelegere de sine Ontologia, metafizica ființei În ceea ce privește expresiile - este sau nu este, ar trebui în primul rând să distingem întrebuințarea lor gramaticală de sensul lor logic: din punct de vedere gramatical, se spune mult că este, atunci când logic, nu este și nu poate fi, sau, - că este nu, când logic, este și există în orice mod de existență Gramatical, se poate spune că sunt multe erori în lume, multe absurdități, multe minciuni, adică sunt multe lucruri care logic nu au existență, despre care ar fi necesar să spunem că nu există și nu poate exista Pe de altă parte, din punct de vedere gramatical, se exprimă foarte des că nu există nicio posibilitate, nici un motiv, nici un motiv de a crede, a permite, a gândi etc , dar logic, dacă se presupune că este, este permis, se gândește , atunci este evident că nu există doar o posibilitate, ci și o bază, și un motiv, și chiar o necesitate Apoi, și în utilizarea logică a cuvântului este, este imposibil să nu se facă distincția între ceea ce este doar într-un mod imaginar, numai în opinie, de ceea ce este și într-un mod complet real, ca existent și existent nu numai în opinie , dar şi în realitatea însăşi O părere despre ceva este un semn mai mult sau mai puțin cert al existenței, depus în conștiință;
 despre ceea ce în conștiință nu există părere, nici semn, nici să vorbești, nici să gândești - este imposibil Dar pot exista opinii, sau semne ale ființei, care, ca semnele goale, nu au nici un sens corespunzător în realitate și sunt doar opinii complet goale, în care ceva pare să fie ca și cum ar fi, deși în realitate, noi cu adevărat nu avem o au deloc ѣтъ Conținutul inexistent, care, totuși, pare să existe și căruia îi este atribuită în opinie toată semnificația ființei actuale, este de fapt imaginar, sau o ființă fantomatică, care își imaginează, își imaginează, se predă sau apare ca ceva care există , dar dispare, ca o fantomă goală, de îndată ce dispare opinia de care a fost ținută în conștiință Cei care cred în Dumnezeu și nu se îndoiesc de adevărul existenței sale îl recunosc ca o esență aparte și îi atribuie, în cel mai înalt grad, întreaga realitate a ființei Cei care nu cred și neagă existența lui Dumnezeu consideră că

esența lui este o esență imaginară, plină doar de o ființă fantomatică imaginară, care nu conține nici cel mai mic semn de realitate O persoană nu poate nici afirma sau nega nimic decât printr-un fel de gândire; și întrucât orice fel de opinie este, fără îndoială, și un mod de a gândi, atunci se pune întrebarea cum să distingem ceea ce este doar o opinie goală, care are ca obiect doar o ființă imaginară, iluzorie, din alte moduri de gândire, care au ca obiect ființa reală? - sau, s-ar putea întreba așa, - între două moduri de a gândi, dintre care unul afirmă, iar celălalt neagă existența lui Dumnezeu, cum și pe ce bază să se determine care este doar o părere goală și care este o opinie adevărată, veridică exprimarea gândurilor Biblioteca "Runivers" - - nu ceea ce este doar imaginat în minte, ci ce este cu adevărat în realitate? S-ar putea răspunde la această întrebare că un adevărat mod de a gândi, care are ca obiect realitatea însăși, se înalță în conștiință ca un cer neschimbător și constant - deasupra pământului și deasupra nețurilor sale schimbătoare, care apar și care dispar, și diferă în aceeași constantă neschimbătoare din opiniile care apar rapid și la fel de repede dispar; dar aceasta ar fi doar o comparație, care, fără să admonesteze pe nimeni, poate, cu cunoașterea modernă a esenței cerului albastru, să dea naștere la tot felul de obiecții și concluzii care nu ar face decât să întunece, dar să nu clarifice întrebarea Și, prin urmare, cel mai bine este să lăsăm comparațiile deoparte și să coborâm pe un teren alunecos, pe care cunoașterea și ignoranța, întâlnindu-se, în felul lor disting și pun de acord imaginile subiective ale conștiinței cu conținutul obiectiv al existenței Întregul conținut al existenței este perceput de conștiință fie în imaginea percepției directe, ca materie perceptibilă, fie într-o imagine empiric abstractă a considerației, ca conținut reprezentat, fie în cele din urmă, în imaginea ideală a unui concept, ca un viu și realitate înapoiată În conformitate cu aceste imagini ale percepției, însuși gândirea subiectului conștient se realizează fie în sfera senzațiilor senzoriale, fie în sfera ideilor abstracte, fie în sfera concretă a conceptelor vieții În termeni mai familiari, același lucru este exprimat prin expresia că subiectul conștient percepe toată materia perceptibilă sau senzuală a ființei direct cu nervii săi de senzație sau cu epiderma superficială a ființei sale, tot conținutul empiric abstract al ființei reprezentate prin facultatea sa rațională sau, mai mult, avantajul Biblioteca "Runivers" - - se numește propriu-zis ingeniozitatea lui, mintea lui; şi, în sfârşit, întreaga esenţă inteligibilă, sau realitate a fiinţei, nu altfel decât în intestin, sau cu întreaga fiinţă a lui, nu numai prin ceea ce gândeşte, ci şi în esenţă prin ceea ce trăieşte Este posibil să simți și să-ți imaginezi o mulțime de lucruri diverse și eterogene, schimbându-te în același timp în propria ființă; pentru că, ca materie sensibilă, tot așa rămâne și conținutul reprezentat și, după percepția lor de către exterior, esența însăși, și o atinge numai într-un mod complet superficial, sau numai într-un mod abstract-formal Dimpotrivă, ceea ce subiectul a înțeles, ceea ce a devenit conceptul lui, intră apoi în carnea și oasele lui, în urma căruia găsește în ființa sa ceva nou, pe care nu îl bănuia în sine înainte; atunci el este conștient de sine ca o ființă complet diferită / gpm, nouă sau reînnoită și renascută Pe aceasta se bazează, de fapt, cunoscuta doctrină a celei de-a doua nașteri Dacă conștiința subiectului ar fi plinătatea omniscienței, atunci atât materia simțită, cât și conținutul reprezentat, esența înțeleasă a lucrurilor, ar fi doar imagini diferite ale percepției realității în sine, sau ființei reale Dar, din moment ce niciunul dintre subiecții existenți empiric nu

posedă atotștiință, întrucât cunoștințele sale personale sunt limitate și îmbrățișate din toate părțile de ignoranța sa, atunci în fiecare dintre modurile sale de gândire există un element necesar și o părere ignorantă goală, care chiar și în sfera senzațiilor pure, iar în sfera reprezentării abstracte și în sfera vitală a conceptului însuși, de foarte multe ori și ușor pare a fi destul de real, deloc real, ci doar o ființă imaginară și complet fantomatică Toată lumea știe posibilitatea unor senzații imaginare,  impresii înșelătoare și tot felul de halucinații, care apar adesea nu numai în boală, ci și într-o astfel de stare încât este dificil să se distingă de o stare complet normală Pe tărâmul ideilor abstracte, toate teoriile false sau incorecte, luând adevăruri pseudoștiințifice drept adevăruri reale, arată cum opinia ia locul cunoașterii, chiar și în sferele abstracte ale științei Din cauza absenței sau lipsei cunoașterii reale, opinia este deseori ținută în propriul său tărâm al conceptului real, iar acceptând din el, dacă nu însăși esența, atunci măcar întregul aspect exterior al manifestărilor sale de viață, apare cu pasiune fanatism de fuziune și fervoare, fanatism π tot felul de doctrine false, în care adevărul imaginar, fiind perceput și pretinzându-se ca real, invadează viața însăși și îi distorsionează conținutul cu cerințele sale insolubile și cu el înțelesurile inconsistente Dacă o opinie cu conținutul său obiectiv imaginar este deja neplăcută în sfera superficială a senzațiilor senzoriale, dacă servește drept bază pentru erori și erori importante în sfera teoretică a reprezentării abstracte, atunci avertismentul va duce la consecințe fatale, dezastruoase , o sferă specifică a conceptelor reale ; pentru că are puterea de a îmbrățișa și emoționa viața și realitatea ei în profunzimea ei Cu cât este mai profund sfera în care domnește opinia, cu atât se agață mai mult de ea și cu cât este mai dificil să o corecteze, cu atât este nevoie de mai mult efort pentru a o elimina și a acelor consecințe binevoitoare sau dezastruoase de care este însoțită Dându-și seama de asta, omule, după multe experiențe ale acelor greșeli, ale acelor iluzii amare și ale acelor calamități în care este cufundat de puterea stăpânirii mne- *  niya, nu numai în sferele unui concept concret, ci și în sferele reprezentării abstracte, din prudență a început să trateze cu mare neîncredere tot felul de afirmații teoretice, și mai ales - enunțuri cu conținut speculativ sau filozofic Deci, atunci când prezentăm orice adevăr științific, în loc de orice obiecție, este suficient să spunem - aceasta este o teorie pentru a pune la îndoială realitatea a ceea ce este afirmat În ceea ce privește doctrina eticii, esteticii sau adevărului speculativ, nu trebuie decât să o numim filozofie sau metafizică, pentru a pronunța un verdict complet asupra inconsecvenței sale Din cauza fricii de a cădea sub puterea opiniei și de a-și lua obiectele imaginare, fantomele ei pentru realitatea însăși - întrucât nici sfera teoretică a ideilor și nici sfera concretă a conceptelor nu este ferită de erorile și erorile opiniei - mințile moderne, în forma unei reacții împotriva pasiunilor anterioare, au început să trateze cu extremă neîncredere obiectele ideilor teoretice și conceptelor speculative și să se bazeze, dacă nu exclusiv, mai ales pe dovezile directe ale percepțiilor și senzațiilor lor senzoriale Ceea ce văd, aud sau ating, nu mă înșală, sau, dacă înșală, este foarte rar și numai în cazuri excepționale și, mai mult, o astfel de înșelăciune poate fi ușor corectată)! Ceea ce cred eu nu mai este atât de adevărat și, imaginându-ne marea posibilitate a tot felul de concluzii incorecte și incorecte, în cazul unei erori sau erori, este mult mai greu de

corectat Ceea ce înțeleg în mod speculativ, de cele mai multe ori se dovedește a fi o greșeală completă, o amăgire completă, care, dacă vreodată sunt corectate, este doar cu încordare extremă a tuturor forțelor minții și ale vieții; np acest tip de eroare, np nu le remediați niciodată Biblioteca "Runivers" - - nu sunt gratuite, dar sunt adesea plătite toată viața Din cauza unei asemenea lipse de încredere în datele teoriei și speculațiile pure, trebuie, punându-și toată încrederea exclusiv în datele senzației imediate, să afirmi că există într-adevăr - care există nu ca un imaginar, ci ca un real și real neîndoielnic fiind - numai substanţă sensibilă, sau în general - numai materie perceptibilă, care serveşte drept bază pentru viziunea materialismului în toate formele sale Unul dintre cei mai cunoscuți gânditori moderni, expunându-și doctrina logicii, a găsit posibilitatea de a pune la îndoială chiar și realitatea distanței, pe baza că o linie dreaptă matematică, neavând trei dimensiuni, nu are o ființă reală, ci doar ipotetică Prin urmare, pe aceeași bază și chiar mai amănunțit, rezultă că sensul primordial al oricărei ființe, care, ca și viața, nu are măsurători și nu este nicidecum materie, în nici un caz, nu materie de senzații senzoriale, nu trebuie să fie atribuit ființei reale; întrucât este evident doar produsul unor invenții goale, fără nici cea mai mică căptușeală materială Încrederea în adevărata realitate a tot ceea ce este simțit, ca substanță, ca ființă materială, transformându-se într-un obicei solid, rezonează în întreaga sferă a gândirii ca incapacitatea sa completă și, în sfârșit, ca o imposibilitate totală de a recunoaște adevărul ordinea speculativă ca realitate Dar, cu o oarecare reflecție, în ciuda obiceiului de a se baza pe evidența directă a simțurilor, se dovedește că ființa și materia sensibilă sensibilă nu sunt identice și pot fi prezentate separat și independent una de cealaltă Deci, de exemplu, se poate sublinia că lucruri din trecut care nu mai există, precum și lucruri din viitor care mai există, totuși, cu Biblioteca "Runivers" - - amintire vie sau cu nădejde arzătoare, se întâmplă să fie atât de palpabile, încât din cauza lor se uită cu desăvârșire lucrurile prezentului, care sunt aici - pe față, dar nu dau nicio senzație Apoi, de recent, starea de hipnoză, atât de intens studiată, face posibil să se afirme că materia percepută, în anumite condiții ale aparatului nervos și sub influența reprezentării predominante, poate să nu corespundă deloc cu materia reală a fiind; altfel ar fi imposibil ca un hipnotizator, beat cu cerneala sau ceara, sa simta ca toarna sampanie sau cafea Aceasta aduce în minte și reînvie obiecțiile străvechi la certitudinea simțitului, extrase din faptul că în vis, după cum toată lumea știe, obiectele, împrejurările și relațiile lor sunt resimțite - și uneori cu o claritate și distincție extremă - obiecte, împrejurări și relaţiile lor, care nu există deloc în realitate Și de aici rezultă în mod evident că, dacă, pe de o parte, se poate vedea, auzi și simți lucruri care nu există deloc, ființa reală nu este deloc una și aceeași; - că la fel ca primul, tot așa și al doilea se pot descurca unul fără celălalt - că sensibilul poate să nu existe, iar insensibilul să existe cu totul Din acele trucuri și metode la care recurg oamenii pentru a distinge senzațiile adevărate, care au ca obiect o ființă reală, de senzațiile false, care au ca obiect doar o ființă imaginară, inexistentă, se poate observa că constau în merit credința de universalitate și necesitate, sau în deplină independență o senzație dată de subiectivitatea celui care percepe și de dispozițiile și dispozițiile sale private, speciale mar de fapt, dacă senzația dată este de așa natură încât se află într-un anumit mediu, sub anumite

Biblioteca "Runivers" - - circumstanțe exterioare și, după cum se spune, cu memoria deplină și cu mintea sănătoasă a celor care verifică și mărturisesc, se repetă invariabil și constant în aceeași ordine și, ca să spunem așa, impusă cu forța fiecărui individ, fără nici cea mai mică voință din partea lui , atunci nu există niciun motiv de îndoială că această senzație este un indiciu adevărat și o dovadă veridică a prezenței unei ființe reale prin care este produsă, ca cauză Numai o ființă vie poate simți; fără viață nu poate exista senzație În sine, viața este plină de propriul său arbitrar, care își păstrează starea de viață specială, inerentă, în noi toți Dacă starea de spirit a vieții s-ar putea răspândi fără limită, niciodată, nicăieri și în nimic, întâmpinând granițe sau limite ale răspândirii sale, ea ar rămâne în ea continuu de la sine, infinitul pur al conștiinței sale de sine, și nu ar ști nimic altceva, nici ființă exterioară Dar, găsindu-și limitele, starea de spirit deosebită a vieții este întreruptă de ele și schimbându-se independent de voința sa, ea devine senzația altuia, independent de sine, ființă, care se impune senzației sale nu prin arbitrariul ei, ci prin necesitate , astfel încât să nu poată fi făcută din sine , și să nu-l poată anula Drept urmare, tot ceea ce este sau este simțit de viață, în afara sferei conștiinței sale de sine productive, ca altceva, existând fără ea, este legat în ea de conștiința imuabilității sale, sau a necesității sale Și de aceea, dacă pentru viață, în sfera senzațiilor sale senzuale, materia simțită de ea are sensul de a fi, atunci numai prin conștiință sau prin certificarea necesității ei; și există într-adevăr Biblioteca "Runivers" - - ca un fel de existență, independentă de viața însăși, separată, sau în general o altă existență, nu că ar fi cumva, ci doar ceea ce este în mod necesar simțit de ea Din care rezultă că adevărata semnificație a ființei nu constă în sensibilitatea materiei sensibile, nu în faptul că este roșie sau albă, sonoră sau tăcută, caldă sau rece, plăcută sau neplăcută, ci doar atât, indiferent de arbitraritatea subiectului sensibil, apare în definițiile necesității Și astfel, necesitatea se dovedește a fi nu numai un semn, ci însăși esența a ceea ce este ființa, care are o existență reală Pe tărâmul senzațiilor imediate, multe lucruri pot fi imaginate, imaginate, au aspectul senzual de ființă, dar nu pot fi recunoscute ca ființă reală până când nu sunt mărturisite ca atare prin necesitatea ei Ca un indiciu al existenței a altceva, necesitatea se poate manifesta ca atare necesitate doar pentru un caz unic, special sau excepțional; ca, de exemplu, în cazul icterului, toate obiectele sunt făcute galbene pentru pacient, deși nu sunt deloc galbene pentru alții; - o astfel de necesitate ca o singură excepție, ca un caz special și în sine încă - accidentală și, prin urmare, nu este încă o necesitate deplină și nu poate servi o garanție deplină pentru realitatea ființei certificate de aceasta Pentru a fi în orice caz un π complet, o garanție complet neîndoielnică, trebuie, de altfel, să conțină sensul universalității, adică este necesar să apară nu numai în acel caz unic, ci pentru orice, pentru toată lumea, pretutindeni și Mereu Doar ceea ce este într-un mod necesar și universal este indiscutabil și egal pentru toți - ființă reală sau actuală Biblioteca "Runivers" - - Astfel, adevăratul criteriu al ființei, după care se poate judeca dacă materia sensibilă este ființă reală sau numai ființă imaginară, nu stă deloc în sensibilitatea ei, care este adesea resimțită chiar și în ființa imaginară, ci doar în necesitatea și universalitatea ei, care înseamnă doar ființă existentă cu adevărat Dar necesarul și universalul nu este simțit direct, ci doar cunoscut; și de aceea, intrând în sfera necesarului și universalului,

conștiința trece din sfera imediată a senzației senzoriale în sfera cunoașterii sau în sfera ideilor generale abstracte Doar copiii mici sau oamenii complet neinteligenti care nu au fost învățați de ea, postulează realitatea în suprafața perceptibilă senzorial, sau învelișul exterioară a existenței; oamenii care au experiență și au învățat să deosebească ființa imaginară de ființa reală știu că realitatea este ascunsă privirii senzuale și pândește în profunzimea existenței, în care este cunoscută doar teoretic, prin experiență și observație Ființa cognoscibilă teoretic este ființa teoretică, purificată din învelișul ei senzorial perceptibil; și prin urmare, it yate nu este simțit, ci apare ca o ființă universală și necesară, diferită de ceea ce era perceput direct prin senzație Ființă necesară și universală, în virtutea însăși semnificației necesității și universalității sale, separându-se de materia senzuală sau de însuși conținutul unei nenumărate multitudini de fenomene, existențe sau obiecte aleatorii și individuale, deși este prezentată ca o singură imagine , ca o ordine neschimbată la care este supus acest conținut senzual ca și propria sapătură, dar nu coincide niciodată, ci dimpotrivă, se deconectează din ce în ce mai mult de pnm'b; întrucât unul și mulți, necesar și întâmplător, universal și individual, în însuși sensul lor, unul cu celălalt - greutăți Biblioteca "Runivers" - - locale și nu se pot contopi într-o singură imagine a reprezentării Prin urmare, a fi perceput ca imagine a reprezentării trebuie neapărat dublat și prezentat fie empiric, ca conținut fără imagine, ca ființă accidentală, fie teoretic, ca imagine fără conținut, ca ființă necesară și universală Progresând treptat, conform experienței crescânde și cunoștințelor crescânde, această bifurcare a ființei imaginate se exprimă, pe de o parte, prin depunerea a tot ceea ce se află direct situat, ca materie senzuală, sau ca însuși conținutul unei nenumărate mulțimi de diferite fenomene și, pe de altă parte, a tot ceea ce este conceput ca o imagine teoretic abstractă, o ordine neschimbătoare sau o lege a ființei Prin observații ulterioare și generalizări ulterioare, în continuă creștere și creștere, această bifurcare ajunge în cele din urmă la infinit și, separând, ca un abis de netrecut, tot conținutul senzual de imaginea imaginabilă a ființei, nu lasă între ele nici cea mai mică posibilitate nici de contact, nici de apropiere; astfel încât ambele părți devin complet străine și irelevante una pentru cealaltă Iată evoluția care se desfășoară, o goană de neînțeles de atomi indiferenți față de orice, o luptă inutilă și în cele din urmă inutilă pentru existență oricui și se prezintă întregul empirism al materiei perceptibile senzual, care, în spatele distanței incomensurabile, în spatele absenței complete a unei imagini, se preda, în urâțenia ei, numai în plinătate urâțenia, doar materia neîmpărtășită a pesimismului Acolo, trecând de la generalizare la generalizare, de la abstracția celui mai de jos la abstracția de ordin superior, prin toate tipurile, genurile, clasele, prin toate imaginile și sistemele naturii, teorismul celei mai înalte, extreme viziuni asupra lumii se stabilește în toată puterea sa , în care imaginea universală a existenței lumii, pentru îndepărtarea din ea a întregii materie și a întregului conținut, prin lipsa ei totală de conținut și abstracție, Biblioteca "Runivers" - - se preda numai golului neconditionat si fantomei imense a unei nevoi universale goale, nedeterminate; prin care atât lumea însăși, cât și întreaga realitate a existenței lumii se dovedesc a fi, în bifurcarea lor într-o continuă jumătate de rușine materială și într-un vid pur al iluzoriei abstracte, numai incongruente cu nimic, o himeră sălbatică a haosului și a inexistenței Dar în timp ce ultima scânteie a sensului

său uman s-a stins în om, care în el, înțelegându-se, înțelege realitatea însăși, el știe că ființa nu este neființă și nu poate crede în realitatea urâțeniei, nici în realitatea unui fantomă, nici în b realitatea unei himere atât de ambigue și sălbatice a ființei; și, prin urmare, văzând atât lipsa de sens a celor percepute senzual, cât și natura iluzorie goală a ființei imaginabile abstract, el se întoarce de la ele la realitatea conceptului sau la realitatea înapoiată, care nu este înțeleasă prin bifurcarea acestor elemente abstracte sau termenii ființei, ci, dimpotrivă, numai în indivizibilitatea lor vie între ele, numai în viaţă şi în sensul autoînţelegerii lor reciproce, individuale Gândirea abstractă, sau capacitatea de raționament a unei persoane, ca ferment mental de descompunere, descompunând ființa actuală în elementele ei abstracte, primește, pe de o parte, materia senzuală, ca însuși conținutul lumii existente cu multitudinea ei nenumărată de eterogene fenomene; iar pe de altă parte, o teorie abstractă, ca o singură imagine, o ordine universală și un mormânt necesar pentru toată existența: dar atât materia sensibilă, cât și teoria abstractă sunt tocmai produse abstracte ale descompunerii; în realitate ele nu există, nu există sau nu sunt deloc ceea ce par a fi în sfera reprezentării empirico-teoretice; par a fi deconectate și, de fapt, Biblioteca "Runivers" - - ele sunt conectate prin atenție vitală în unitatea indivizibilă a vieții, sau sensul înțelegerii de sine, în care ceea ce în sfera abstractă era numit fenomen, se înțelege și se înțelege pe sine în mintea inerentă acesteia; și tocmai acest motiv, reprezentat în aceeași sferă doar ca o lege abstractă, se realizează ea însăși în manifestarea sa vitală și pe deplin rațională Ca auto-înțelegere reală, ca sinteză reală a ambilor termeni ai ființei, atât a sensibilității sale sensibile, cât și a abstractității sale imaginabile, viața este, în același timp și în aceeași relație, atât fenomenul ei real, cât și legea ei ideală, și toată individualitatea arbitrară și întreaga necesitate a universalității ființei Legând prin sinteză reală în indivizibilitatea vie (individualitatea) acei termeni ai ființei care se destramă, părând reciproc incompatibili pentru toate imaginile gândirii empirico-teoretice, viața demonstrează prin aceasta că este o imagine reală, la nivel mondial, a ființei, este împlinită cu toate plinătatea conținutului său lumesc, real Și, prin urmare, în sfera unui concept concret, ființa reală și, în același timp, singura ființă de înțeles, plină de sens, este atribuită numai vieții, care este însăși realitatea și întregul sens și întreaga ființă a realității A trăi corect înseamnă a fi; despre ceea ce nu are, care este lipsit de viață sau care se presupune că este lipsit de viață, chiar dacă este imaginat, simțit sau închipuit că există, nu se poate decât să spună cu adevărat că este, dar ar trebui să spunem că este cântat ; pentru că, atât ca abstracție a sensibilității, cât și ca abstracție a abstracției, nu sunt decât o fantomă goală, care apare prin neînțelegere Întreaga lume trăiește, întreaga lume este plină de viață; ci viața lumii, îmbrățișată de elementul senzual al Biblioteca "Runivers" - - Perspectivele, sau distragerile, adunându-se cu ele însele de la infinitul existenței împrăștiate la atenție și manifestându-se în condițiile de timp și spațiu, se desfășoară într-o multitudine de nenumărate existențe speciale diferite Fiecare dintre aceste existențe, după gradul de atenție actuală în ea, sau atenția inerentă acesteia, realizează realitatea ființei, fie adevărul vieții, în măsura în care se potrivește în natura ei specială, fie în scopul prin pe care o trăiește, ceea ce este special, viața lui inerentă Ca existență reală a opo, fără îndoială, în virtutea necesității însăși,

participă la existența sa și la tot ceea ce, datorită strângerii scopului său de viață special, nu se încadrează în el; dar nu trăiește în această altă ființă de neînțeles din ea, ci doar moare, iar moartea ei este o altă latură a vieții, încă neînțeleasă de ea, care o afectează, în contrast cu pozitivitatea vieții sale, scopul ei de înțeles, ca soarta ei întunecată și de neînțeles Începând de la cele mai de jos și trecând prin toate cele de mijloc până la ultima cea mai înaltă existență empirică de pe pământ, gradul de atenție disponibil al fiecăreia dintre ființe este în continuă creștere; și cu aceasta, natura lor se extinde, sau acea definiție specială, acel scop prin care trăiesc Fiecare dintre ființele superioare conține în sine și realizează prin ea însăși realitatea însăși, sau adevărul de a fi într-o măsură superioară și într-o ordine superioară Aceste existențe diferite ale realității realizabile, universale, pot fi comparate cu diferitele teoreme ale matematicii: fiecare dintre ele, și cu particularitatea ei, este un adevăr matematic complet și o expresie neîndoielnică a universalității și necesității sale; dar acest lucru nu anulează diferența, în virtutea căreia există teoreme ale lui inferior - și există teoreme ale lui mai mare în Biblioteca "Runivers" - - riadkov; fiecare dintre ele, exprimând același adevăr matematic, nu îl exprimă în egală măsură; și deși există, fără îndoială, ceea ce se poate numi un simț matematic, sau un suflet viu care animă fiecare dintre teoreme - drept urmare fiecare dintre ele este o expresie matematică -, dar nici una dintre ele nu conține întreaga matematică, nici una dintre ele nu este întreaga realitate - întreaga ei viață Dintre toate ființele de pe pământ, omul realizează prin el însuși realitatea existenței lumii și a vieții lumii în cea mai înaltă măsură; este în ea, parcă, cea mai înaltă teoremă a ei, și totuși nu este încă ultima și nici cea dincolo de care nu mai pot exista alte teoreme El există, trăiește mai mult, mai adevărat, mai deplin decât mările, decât munții, decât pietrele, decât plantele, decât animalele; pentru că în sine înțelege și știe ce înseamnă să fii și să trăiești într-un mod real; dar împreună cu asta, el însuși știe și înțelege că nu realizează această imagine în întregime în sine, că și el, ca orice altceva și imperfect din lume, moare și are propria soartă, care, deși este deja considerată cu ea, privind fără teamă în trăsăturile ei și în ochii ei, îl înconjoară totuși, ca ceva invizibil, impenetrabil și inevitabil Și dacă realitatea, sau adevărul vieții, nu este încă pe deplin realizată în om, dacă el, care este mai mult și mai real decât tot ce este în lume, nu este încă pe deplin acolo și cu toată realitatea ființei sale , este încă îmbrățișat, ca π orice altceva, de elementul de inexistență n trebuie să moară; atunci, dacă omul ar fi privit ca limita ultimă a ființei și a vieții actuale, ar trebui să tragem concluzia că realitatea în sine nu este pe deplin reală, că adevărul însuși nu este pe deplin adevărat; adică - ce este dey- Biblioteca "Runivers" - - realitatea nu este realitate, acel adevăr nu este adevăr Dar, așa cum se spunea în vechile manuale de matematică, acest lucru este imposibil de admis, pentru că este absurd; adică pentru că este incompatibilă cu sensul care este înțeles prin ea însăși la o persoană, este o axiomă inerentă și indiscutabilă a oricărei existențe și gândire, de la care, prin urmare, atâta timp cât gândește și în măsura în care gândește, nu poate deviază Și întrucât, fără a renunța la sens, este imposibil să negați conformitatea sensului cu adevărul și adevărul cu sensul, este necesar să recunoaștem că realitatea, sau adevărul, este complet adevăr și realitate, că conține viața în sine în toată măsura ei , deoarece ființa reală și adevărată, nu permite neființa în

sine, nici în cea mai mică măsură a ei Fără a cădea în lipsa de sens, o persoană nu se poate îndepărta de propriul sens; iar sensul ei este o afirmare directă a indubitabilității adevărului existenței lui Dumnezeu, întrucât, în deplină concordanță cu ceea ce a fost predat de R Descartes, Toma d'Aquino, Anselm de Canterbury, Augustin, Aristotel, Platon, este, desigur, , nu o minciună, nu o amăgire, ci doar cea mai adevărată; dar adevărul, adică, nu poate fi altfel decât pe deplin adevăr, pe deplin realitate, pe deplin viață; pentru că prin sensul său, prin care este înțeles de la sine, orice imagine a inexistenței și orice urâțenie a lipsei de sens este exclusă din ea Și de aceea, evident, există un sens necondiționat, pre-etern viu, care se numește Dumnezeu și fără de care, dacă nu ar fi el, care este tocmai cel care este, desigur, în alt mod nu ar putea exista orice altă ființă finită, care numai că nu este în deplină măsură și nu în toată plinătatea adevărului Fără realitatea perfectă, nimic nu s-ar întâmpla și nu ar exista realitate nicăieri și în nimic, nici în cea mai mică măsură Biblioteca "Runivers" - - Realitatea necondiționată, plină de viață, sau însăși esența ființei, care este totul, orice este real, într-o oarecare măsură și fără de care nimic nu ar putea fi, este Dumnezeu; este invizibil, nu este perceptibil de simțuri, nu este prezentat într-un mod abstract sau teoretic, dar atât de inerent gândirii actuale, sau unui concept concret, încât a gândi înseamnă a crede în Dumnezeu sau a afirma adevărul său necondiționat cu întreaga ființă ; întrucât fără Dumnezeu, fără afirmarea adevărului său în sine și în sine, este imposibil să înțelegi sau să gândești ceva În așa-numita dovadă optologică sau de fapt cosmologică a existenței lui Dumnezeu, el este prezentat ca cauza esențială a întregii lumi existente, sau ca acea ființă necondiționată, fără de care nu ar exista ființă Sensul acestei dovezi constă în faptul că, deși ființa infinită nu are un mod adecvat de a o reprezenta, întrucât niciuna dintre idei nu o poate conține în sine, dar încercarea de a o conține își pierde claritatea și cade într-o confuzie fără margini, cu toate acestea, gândirea ființei infinite, deși nu sub formă de reprezentare, se impune gândirii, nu prin arbitraritatea ei, ci prin necesitate, ceea ce mărturisește că această gândire este evocată în subiectul gânditor din el de către o ființă existentă independent De fapt, dacă se presupune că nu există o ființă infinită care să nu fie simțită sau imaginată deloc - să nu existe - că este imaginată doar ca o fantomă goală a gândirii subiective, atunci dintr-o astfel de presupunere rezultă în mod necesar că există doar o existență finită, doar limitată, dincolo de care nu există nimic, sau nu există doar nimic Dar nimic, care nu definește nimic, nu poate fi, nici nu poate servi drept definiție, nici nu poate pune limite la nimic Biblioteca "Runivers" - - Dacă, în spatele existenței empirice a lumii, și de fapt nu există nimic altceva, sau nu există doar nimic, atunci în afară de imposibilitatea evidentă de a găsi limite într-un asemenea nimic, sau în ceva care nu există, ar trebui recunoscut că lumea existentă nu este limitativă, sau o lume finită, ci complet nelimitată și fără sfârșit; și prin aceasta, ființa infinită, care a fost respinsă ca o concepție exterioară, ieșită din lume și contradictorie a întregii existențe a lumii, invadează însăși esența lumii, ca determinare inerentă și internă a ei; astfel încât, dacă nu recunoaștem realitatea infinitului în afara finitudinii, atunci trebuie să o recunoaștem în finitudinea însăși, care, prin urmare, trebuie neapărat să se manifeste și în sine ca ființă infinită Acest lucru pare complet de neconceput și contradictoriu cu toate definițiile și însăși esența finitudinii Dar, deși o astfel de claritate clară a lumii finite nu poate fi trecută

drept o infinitate reală, totuși, este fără îndoială că, din însăși finițiunea ei, există o trimitere netulburată și neîncetată către acea ființă infinită, care este, de asemenea, infinit aproape de ea, chiar unul cu el, și infinit de departe de el, cu siguranță altul, pe care nu-l poate simți, închipui sau asimila în niciun fel cu sine, dar fără de care nu ar putea fi ceea ce este Tot ceea ce există în lume este împlinit în sine prin imaginea ființei sale, care îi este inerentă, ca natura sa specială, ca scop sau determinare, dusă la îndeplinire de ea în întreaga sa existență Acest mod definitoriu de a fi, natura proprie, sau scopul fiecărei ființe, este pus în el de acel trecut, din care a devenit tocmai această ființă particulară, cu o astfel de natură și nu cu altă natură și fără de care, neavând Biblioteca "Runivers" -HG- nici o definitie, nu ar putea fi nimic, nu ar exista deloc Așa cum fiecare dintre ființele speciale, așa exact întreaga lume, luată în întregul ei cosmic, are propriul ei scop, propriul ei mod definit de a fi sau propria sa natură cosmică Natura lumii este subiectul de studiu nu numai al științei naturii, ci al oricărei științe în general Și oamenii păianjen - oamenii de știință știu că definițiile naturii sunt neschimbate și constante, că ea, atât în întregimea sa, cât și în cea mai mică dintre manifestările sale, este întotdeauna fidelă cu sine și, așa cum a fost la început, va rămâne așa până când sfârşitul - lumea universală o regulă care nu admite excepţie Mărturisind imuabilitatea și imuabilitatea naturii, ca însuși fundamentul pe care se bazează întregul sens al cunoașterii științifice, oamenii de știință resping astfel orice gând despre supranatural și nu permit în sfera existenței reale nici cea mai mică posibilitate ca miracolele să se împlinească; pentru că totul supranatural și orice minune ar fi doar o negație a acelei naturi definite, care este lumea ceea ce este Dar dincolo de asta, din moment ce natura inerentă lumii ca destinație sau determinare a ei a fost încă de la începutul lumii, aceeași natură neschimbătoare și determinată, așa cum este acum și va fi întotdeauna, atunci în numele naturii însăși se pune întrebarea - de unde a luat-o și ce a impus lumii definiția ei neschimbătoare? Dacă înainte ca lumea, înainte să treacă primul moment al existenței ei, înaintea unui singur moment al viitorului ei nesfârșit, purtând în sânul ei tot destinul ei, nu exista decât nimic, atunci natura hotărâtă a lumii nu ar putea fi; căci nimic, nedefinind nimic, ar putea pune în lume o definiție pe care ea însăși nu o are Prin urmare, conform observației, din care este clar că tot ceea ce există își trage natura, Biblioteca "Runivers" - - sau definirea ei, numai din cauza trecutului din care a luat naștere și fără de care nu ar fi avut definiția sa, este necesar să concluzionăm că atât înainte de lume, cât și înainte de vremea lumii, sau înainte de orice timp, a existat deja un trecut necondiționat care nu a trecut, nu a avut loc, nu a devenit, - căci nu era timp, - dar în felul său necondiționat și mistic a devenit, a trecut, s-a întâmplat în veșnicie Această ființă desăvârșită și desăvârșită este Dumnezeu, care există atât înainte, cât și după toate timpurile, care în primul moment al existenței lumii și-a împlinit atât determinarea inerentă, cât și natura sa Prin urmare, a te îndoi de existența lui Dumnezeu înseamnă a nu crede în imaginea imuabilă a naturii lumii, care este singurul subiect de studiu pentru întreaga știință și singurul motiv pentru care cunoașterea științifică respinge cu atâta încăpățânare nu numai realitatea, dar și însăși posibilitatea miracolelor și a tot ceea ce este supranatural Este posibil să respingem supranaturalul, sau miracolele, doar cu afirmația neîndoielnică că Dumnezeu, prin puterea sa divină, păstrează ordinea existenței lumii și nu permite nici

încălcarea lui, nici schimbarea ei Astfel, ca toată ființa finită, tot așa și toată cunoașterea finită este, necunoscută pentru sine, doar o referință continuă și o indicație a adevărului neîndoielnic al ființei infinite și a semnificației eterne a înțelegerii sale necondiționate de sine; și prin urmare, dacă există ceva cu adevărat-existent, adevărat, solid și neîndoielnic, atunci doar ființa veșnică a lui Dumnezeu, a cărei imagine necondiționată strălucește prin toate negura distragerii, ignoranței, îndoielii și neînțelegerii Știință și cunoștințe științifice O trăsătură distinctivă a direcției moderne a minții, vorbind practic, este dispoziția generală de a de- * Biblioteca "Runivers" -NE- Mocratizarea, sau eliminarea cuprinzătoare a tuturor tipurilor de particularități și diferențe sociale, este marcată, în plus, de o tendință predominantă teoretic către mari generalizări, din cauza căreia toate doctrinele și viziunile asupra lumii nou apărute, în vederea unificării generale iminente, sunt geloase unul de altul nu atât de multă distincție a ceea ce era amestecat, cât de mult de un amestec de ceea ce era diferit Ca urmare, toate trăsăturile sale distinctive sunt șterse din conținutul lumii și apare doar ca o existență abstractă, complet indiferentă și, prin urmare, complet goală, goală Căci acolo unde nimic nu este diferit, nu există nimic, există gol Astfel, în virtutea doctrinei consacrate despre originea genurilor și speciilor și a originii omului, susținătorii ei repetă cu insistență că omul, descendent din animale, are un principiu comun cu ei; că tot ceea ce s-a deosebit până acum de ei - raționalitatea, socialitatea, cunoștințele, religia, gustul pentru frumos, moralitatea - nu numai că nu îl desparte, oricât de irevocabilă ar fi linia de diferență, dar , dimpotrivă, , îl leagă și îl pune într-un rând zoologic comun cu ei; căci observațiile și studiile făcute cu grijă arată că ele, ca și el, au atât raționalitate, cât și publicitate și cunoștințe și gusturi, precum și rudimentele neîndoielnice ale religiei, moralității și chiar instituțiilor jurisprudenței Și de aici rezultă că omul este un animal înzestrat doar cu cele mai bune mijloace de luptă pentru existență; iar sociologia, care are ca obiect viața umană în manifestările ei individuale și sociale, nu este decât o ramură specială a uneia, zoologia generală Prin astfel de generalizări se poate ajunge la cele mai neașteptate concluzii Oricare ar fi înălțimea și adâncimea Biblioteca "Runivers" - - oricât ar ajunge cunoașterea, nu este greu să arăți că ea provine din ignoranță, de care, la început, nu se deosebește cu nimic; și întrucât fiecare sfârșit este doar concluzia finală a începutului său, raționând pe această bază, se poate ajunge la concluzia că plinătatea ignoranței și plinătatea cunoașterii sunt complet identice și nu reprezintă nicio diferență esențială în conținutul lor Generalizările abstracte prin care teoriile moderne sunt atât de lăudate, după cum se știe de mult, sunt încă produse prin aceeași cale de renunțare la toate distincțiile și tot conținutul; ca urmare, ele realizează unitatea completă a vidului universal, în care, desigur, atât manifestarea celui mai grosolan mecanism, cât și manifestarea celei mai profunde speculații trebuie să se dovedească a fi o manifestare complet identică a aceleiași forțe; căci, în absenţa unui conţinut care se distinge, nu există nimic de distins în nici unul şi amândouă apar doar în deplina lor indiferenţă Și fără îndoială, atât ignoranța extremă, cât și cunoașterea supremă sunt la fel doar imagini ale subiectivității; atât manifestarea mecanismului, cât și manifestarea speculației sunt în egală măsură doar manifestări ale ființei, iar atunci când sunt generalizate, desigur, toate imaginile diferite ale subiectivității

sunt expresii ale aceleiași subiectivitati, toate manifestările diferite ale ființei sunt doar manifestări ale aceluiași sfera ființei; în generalizarea abstractă, toate deosebirile dispar de la sine, de parcă n-ar fi avut nici un sens esenţial în ele însele, şi totul apare doar ca unul şi acelaşi conţinut gol al celui mai pur vid Dar, nu trebuie uitat că însăși sferele, atât ale subiectivității, cât și ale ființei, sunt o sferă infinit de mare; prin urmare, expresiile sau manifestările lor extreme, care sunt, pe de o parte, ignoranța și mecanismul, iar pe de altă parte, cunoașterea și inteligența Biblioteca "Runivers" - - viziune, sunt separate unul de celălalt prin tot infinitul și, prin urmare, reprezintă cea mai mare diferență care poate fi concepută Se poate crede, desigur, că într-o serie infinit de mare de toate imaginile subiectivității sau toate manifestările de ființă, imaginile din ce în ce mai mari, manifestările din ce în ce mai mici sunt conectate continuu între ele prin nenumărați membri intermediari; întrucât nenumărabilitatea lor nu poate fi socotită niciodată printr-o socoteală reală, membrii inferiori și superiori ai unei astfel de serii trebuie să apară în mod necesar doar ca fiind despărțiți unul de celălalt printr-un abis de nepătruns sau printr-o diferență infinit de mare Neobservând diferența infinit de mare prin care întreaga existență a lumii este distribuită în toate direcțiile în lumea imens de mare și stăruind mai degrabă pe fleacuri și detalii ale oricărui fel de manifestări unice, oamenii de știință ajung adesea la atâta naivitate încât din faptul că elefanții oferă o viață deosebită și îngenunchează la răsărit, care, după cum se știe, este întâmpinat cu bucurie de toată lumea doar de elefanți, dar și de majoritatea animalelor vii - păsări, rațe, găini; - datorită faptului că animalele și păsările se îngrămădesc periodic , iar fluturii și tot felul de gândaci (cum ar fi racii fierți) înfățișând în permanență diverse anexe, creșteri, coarne, pene și mai ales flori strălucitoare, concluzionează cu toată seriozitatea metodei științifice, inductive, că animalele nu sunt lipsite de faptele religiei , că elefanții sunt deosebit de religioși, că sunt cu gust estetic, că în special păsările se disting prin estetica lor Atribuind acelui animal înclinațiile societății și moralității și, pe baza unor anecdote actuale, chiar minte și responsabilitate, acești oameni de știință recunosc, desigur, doar o diferență cantitativă între cunoaștere, posesie Biblioteca "Runivers" - - date de animale și de om și ei nu văd - în orice caz nu recunosc - că între cunoașterea celor dintâi și cunoașterea omului se află o diferență de neșters, infinit de mare, în virtutea căreia unul și celălalt au nimic în comun unul cu celălalt Fiecare viață este propriu-zis un act dublu de atenție - în primul rând, de la sine însine către orice altceva și, în al doilea rând, din mijlocul tuturor celorlalte către sine Așadar, se exprimă atenția vitală a fiecărei ființe, manifestându-se în ființă, ca judecată vitală, în care judecă orice altceva din ea însăși, sau prin ea însăși, și din mijlocul tuturor celorlalte, sau prin imaginile tuturor celorlalte , se judecă singur Diferența dintre natura proprie și natura altuia, sau între termenii judecății de viață a fiecărei ființe, după gradul dezvoltării ei, este și mai mică și mai mare; mărimea acestei diferențe determină amplitudinea sau gama judecății de viață și măsoară volumul sau lățimea existenței fiecărei ființe: pentru că fiecare ființă trăiește numai în măsura în care judecata ei este suficientă și numai în modul în care este judecată în statul Cunoașterea celuilalt în sine, pe care fiecare dintre ființe o posedă sau o poate poseda, se află întotdeauna în limitele judecății sale de viață și în niciun caz nu poate depăși

amplitudinea ei dată; fiecare dintre fiinţe nu poate cunoaşte decât ceea ce conţine şi este lipsită de orice posibilitate de a cunoaşte sau judeca ceea ce nu îmbrăţişează Termenii judecății de viață, în care fiecare dintre ființe trăiește și posedă cunoștințe, sunt unul față de celălalt în relație unul cu celălalt, iar ființa însăși, cu natura ei specială sau felul special de a fi, este una, adică una termenul judecății, iar cel de-al doilea termen al acesteia, sau altul în general, este postulat de celălalt, acea substanță sau acele ființe de care se hrănește această ființă Biblioteca "Runivers" și vieți, care sunt necesare vieții sale și fără de care nu ar putea trăi Această altă diferență, mai mare sau mai mică a naturii sale față de natura ființei însăși, determină amplitudinea judecății sale de viață, care, în consecință, plecând de la una infinitezimală, când unul și celălalt, sau ambii termeni de judecată, aproape coincid unul cu celălalt în indiferența lor, - trece, crescând și extinzându-se treptat, prin toate mărimile definite, în mod corespunzător cu o diferență crescândă între cei doi termeni, și atinge limita extremă, transformându-se într-o amplitudine infinit de mare, la care ambii termeni de judecată, unul și celălalt, se deosebesc deja printr-o diferență infinit de mare, astfel încât includ infinitate între ele; iar celălalt, despre care judecă ființa și prin care ea însăși este judecată, nu mai este, în raport cu ea, într-un mod empiric finit, nu numai parțial, ci într-un mod infinit și fără a ține seama de ea - ea neconditionat altul Celălalt, prin care animalele se hrănesc și trăiesc, prin care se determină amplitudinea sau intervalul atins prin judecata lor de viață, este și cu cea mai mare diferență între natura sa și natura animalului, doar un altul determinat empiric; în consecință, judecata însăși rămâne o judecată empirică, iar amplitudinea ei este măsurată empiric, printr-o măsură finită Și prin urmare, cunoașterea care este posibilă în limitele unei astfel de judecăți este, în esența sa și prin necesitate, numai cunoaștere empirică Trăsăturile zoologice prin care diferite animale, inclusiv oamenii, diferă, alcătuind specia și diferențele lor generice, se află în esență în definițiile empirice ale organismului lor și cele externe, fizice Biblioteca "Runivers" condiţiile în care trăiesc şi pot trăi, cu care existenţa lor este legată de necesitate Prin aceleași definiții empirice, se determină și se măsoară întregul, volumul, conținutul sau însăși amplitudinea judecății lor de viață, relația lor cu orice altceva În limitele sale și pe baza datelor sale empirice, determinate zoologic, se dezvoltă acele cunoștințe empirice, în care atât animalele, cât și oamenii cunosc despre celălalt, gândindu-se la el, fiecare în felul său, în felul său special, sensul lor inerent , sau instinctul lor autoconservare individuală sau ancestrală Nu poate exista nicio îndoială că animalele, și încă mai mulți oameni, sunt destul de capabili să posede o cunoaștere empitică foarte extinsă, semnificativă și extrem de variată, care, deși adesea se dovedește a fi inconfundabil adevărată, totuși, niciodată cu un pas nu depășește limitele ceea ce este legat empiric de nevoile organice ale vieții animale, în legătură cu hrana, adăpostul, reproducerea și siguranța animalului Tot ce are nevoie un animal pentru conservarea, dezvoltarea sau reproducerea organismului său, el știe, iar dacă nu știe, atunci este capabil să cunoască Io, cunoscând tot conținutul pe care îl cunoaște numai pe baza luării în considerare a acestuia cu nevoile sale organice, ea nu cunoaște deloc nici celelalte relații ale sale, nici celelalte semnificații ale sale - nimic altceva care, nefiind legat de nevoile sale, pentru el, parcă, nu există deloc Când se consideră conținutul cognoscibil numai cu cutare sau cutare nevoie organică a

cunoscătorului, el este cunoscut nu în esența lui, lăsat în propria sa natură, ci, ca să spunem așa, numai din exterior; ca urmare, primește numai semnificații și definiții de la terți cu privire la adecvarea și nepotrivirea, plăcutul sau neplăcutul pentru cel care este o astfel de parte- Biblioteca "Runivers" - - el știe într-un fel Deci un iepure sau o găină este recunoscută de o vulpe, ca pradă, ca o pasăre foarte plăcută; deși nici iepurele, nici găina în sine nu se consideră deloc nici pradă, nici hrană și, fiind ei, nu găsesc nici potrivite, nici plăcere Însemnând doar satisfacerea nevoilor organice ale ființei și numai conținutul imediat, senzual al obiectelor individuale, cunoașterea empirică, deși diferă ca amploare și conținut în funcție de natura și gradul de dezvoltare a ființei cunoscătoare, dar, rămânând toate aceleași cunoștințe empirice, strict practice și întotdeauna egoiste, nu se referă niciodată la natura însăși, la însăși rațiunea de a fi sau la esența conținutului pe care îl cunoaște; și, cunoscându-l exclusiv dintr-o parte într-un mod complet unilateral, nu se poate ridica la semnificația teoretică și cu atât mai puțin la semnificația cunoașterii științifice Drept urmare, niciunul dintre animale nu este capabil să privească în adâncuri, dincolo de învelișul exterioară, senzual, a conținutului cognoscibil și să-și cunoască celelalte laturi și semnificații ascunse din spatele lui Spre deosebire de limitarea strânsă a cunoașterii empirice a animalelor, cunoașterea la fel de empirică a omului se remarcă prin versatilitatea ei, care, aparent, nu are limite în sfera existentului Nu numai orice latură anume, orice tip anume, ci, în general, toate laturile, toate tipurile de cunoștințe empirice sunt accesibile omului și, folosind-o într-o măsură mai mare decât oricare dintre animale, el, așa cum spune, se unește, în viziunea umană, toate opiniile lor împrăștiate asupra obiectelor, lucrurilor, ființelor și asupra tuturor conținuturilor lumii existente Nimic din ceea ce animalele văd sau știu, Biblioteca "Runivers" nu scapă de cunoașterea omului, dar, pe lângă asta, vede și știe ceea ce niciun animal nu poate vedea sau cunoaște Din varietatea nenumărată a diferitelor tipuri de viață animală, fiecare fel special de animal, după ce a ascultat și acceptat în scopul său un singur motiv special, privat, din armonia universală a ființei infinite, lumești, îi rămâne fidel în toată ea existenta, dar nu aude alte motive ale aceleiasi fiinte nu stie Omul, după ce a ascultat din aceeași lume armonia ființei și luând în scopul său uman nu unul, ci toate motivele sale, și nu numai motivele individuale în particularitatea lor, ci și întreaga lor armonie universală, o aude în sine , ca propriul său - și ca un motiv universal al ființei mondiale, care îl afectează, ca instinct uman, ca sens al înțelegerii sale de sine Combinând în sine definițiile atât ale materiei fizice, cât și ale plantelor și ale yashvotpago, o persoană trăiește atât viața fizică, cât și cea vegetală și animală; nici una dintre judecățile lor de viață nu îi este străină: dar ca om, el se hrănește și trăiește deja din conținutul empiric, deja din materia acelor sau a altor ființe și obiecte empirice; celălalt al său, de care este indisolubil legat de judecata lui vitală, umană, este dincolo de limitele existenței finite empiric și nu este deloc ceea ce este vizibil sau tangibil, ci absolut diferit Ca realitate existentă în mod obiectiv a sensului subiectiv al auto-înțelegerii umane, ca aceea prin care un om, ca om, trăiește și se hrănește, prin care este tocmai om, și nu animal, acest celălalt se numește adevăr și nu numai adevărul lui, ci adevărul întregii lumi, care din existența ei empirică este îndepărtat la infinit; dar pe- Biblioteca "Runivers" - G - Mai mult, amplitudinea sau sfera judecății sale de viață, prin care el este

conectat cu adevărul, este măsurată doar prin infinit Și, prin urmare, o persoană nu poate fi mulțumită de ea, alături de animale, deținând cunoștințe empirice: nemulțumit să cunoască vreun alt conținut al lumii existente și relația acestuia cu nevoile sale organice, el se străduiește să-l cunoască în adevărul esențial, în esența ei, într-un mod cu totul dezinteresat , conform luării în considerare a ei cu adevărul necondiționat, cu care se consideră și el însuși Din această străduință de a cunoaște lucruri, obiecte, ființe, fiecare conținut existent al lumii și pe sine, în nici un alt mod decât în considerarea adevărului, în limitele unei judecăți omenești infinit de mare, se concep, se formează și se dezvoltă cunoștințele teoretice, care, trecând în cunoștințe științifice, ulterior și se dezvoltă în știință Altfel, ca în limitele unei judecăți infinit de mare, prin care o persoană este indisolubil legată de adevăr, nici cunoștințele științifice, nici știința nu s-ar fi putut forma Judecata vieții, prin care se măsoară existența animalelor, și judecata vieții, prin care se măsoară existența omului, sunt aceleași în sensul că se află în același șir fără compromisuri de toate judecățile imensului lume mare; dar prima este doar o judecată copioasă din punct de vedere empiric, măsurabilă zoologic, în timp ce cea de-a doua este o judecată infinit de mare, nemăsurabilă zoologic; care presupune meledu la unul si celalalt o diferenta infinita si incomensurabila În primul, doar empiric este posibil în limitele celei de-a doua, tot cunoştinţele ştiinţifice Și deși cunoașterea empirică și cunoașterea științifică au același sens general al cunoașterii, totuși între prima și a doua există o diferență incomensurabilă, infinit de mare, care nu permite nimic între ele Biblioteca "Runivers" ce amestec Dacă totuși, o asemenea diferență, tocmai pentru că este infinită, dacă infinitul însuși, care este expresia reală a vieții și însăși esența ființei, este ignorată sistematic, atunci întregul conținut al lumii se amestecă în indiferența generală a o unitate abstractă, moartă, și atunci trebuie neapărat să recunoaștem atât faptul că elefanții sunt religioși, cât și că cunoștințele științifice sunt disponibile atât pentru oameni, cât și pentru animale În limitele judecății infinit de mare a vieții asupra unei persoane, sau în sfera relației sale inseparabile nu cu ceea ce vede, aude și atinge, ci tocmai cu ceea ce nu vede, aude și atinge, - cu ceea ce este necondiționat altul , cunoștințele științifice, la început, din lipsă de experiență și de observație, neavând încă conținutul pozitiv, se manifestă, desigur, nu într-o imagine științifică, ci în imagini de necunoaștere aproape fără limite, care, ca și primar, frunzele seminale, neavând nimic în comun cu frunzele reale ale plantei, se exprimă doar în bâlbâială incoerentă și structură inconsecventă a unei imaginații cu totul copilărești Dar această imaginație, deja de la început, este incomensurabilă; fără nicio dificultate și explicând în felul său esența invizibilă a lumii, ea creează din sine cea mai incongruentă teogonie și cosmogonie și, conturând prin ele doar limita extremă a judecății omenești infinit de mare, dezvoltă doar o pânză, fără de care realitatea unui semn științific și pozitiv real nu a putut apărea niya Prostii de neînțeles, copilărești despre lume și conținutul ei, precedă cunoștințele reale, care nu s-ar fi dezvoltat deloc dacă astfel de prostii nu ar fi existat anterior Ulterior, cu o putere de atenție tot mai mare, cu scăderea distragerii copilărești, cu acumularea de experiență și tot felul de observații, delirul copilăresc Biblioteca "Runivers" - - balbuitul omului, cu inconsecvențele sale uimitoare și bizare, de care niciun animal nu este capabil, sunt înlocuite cu semne care sunt mai potrivite

cu sensul acelor lucruri, obiecte, relații și conținutul pe care îl semnifică Aceste prime și la început încă foarte rare semne ale cunoașterii reale, o persoană, ieșind din întunericul ignoranței, prețuiește până în punctul în care vede ceva minunat în ele; pentru că prin ele posedă nu numai lucruri și conținut, ci și însăși esența acelor lucruri și conținutul pe care ele îl desemnează: deci, cu naivitatea minții primitive, foarte firesc, alături de primele rudimente de cunoaștere, idei și credințe despre puterea supranaturală inerentă semnelor, despre vrăjitorie, despre farmece și magie, despre puterea fără margini a celui care posedă semnele cunoașterii Dar însuși sensul unei asemenea superstiții, evocând zâmbetul oamenilor serioși cu copilăria ei, își găsește în ei deplina justificare, atunci când, renunțând la expresiile naive ale copilăriei, se transformă în plinătatea conștiinței că cunoașterea este adevărata putere și putere prin căruia omul, subjugându-se natura, îi posedă de fapt conținutul și, poate, esența Treptat și, în funcție de împrejurări, favorabile sau nefavorabile dezvoltării vieții umane, apoi, mai devreme sau mai târziu, de la primele semne, semne și fantome ale cunoașterii, se dezvoltă, ca un fel de învățătură, un sistem complet de teorie, sau cunoașterea științifică, în care o persoană, învățând din a-ți face amăgirile din adevăr, le tratează critic și, respingându-le, are doar mintea să investigheze acel cirpterium, care i-ar permite să recunoască mereu ce este eroare și ce este adevăr În era timpurie a dezvoltării minții critice, care Biblioteca "Runivers" - - Ochiul stabilește de fapt știința, sensul profund și inexprimabil al adevărului însuși prevalează, în sfera cunoașterii științifice, asupra semnelor deja dobândite, puține și încă foarte imperfecte; însemnând prin ele însele doar anumite valori particulare și relative ale conținutului existent, semnele științifice ale cunoașterii par importante și semnificative nu în sine, ci doar în măsura în care arată calea către cunoașterea acelui zpak infinit, care ar exprima toate sensul inexprimabil al adevărului însuși Ca urmare, cunoștințele științifice de la început și până la ultimul, într-o înălțime de neatins de concluzie pierzătoare, au avut aspectul unei scări nesfârșite, mistice, care, ridicându-se de jos de pe pământ, a urcat până la ceruri și, înecându-se în profunzimea lor fără fund, au condus la cunoaşterea adevărului necondiţionat; și i se părea minții pătrunzătoare, se vedea limpede, se auzea cu sensibilitate cum îngerii urcau și coborau pe pașii ei, măturați din infinit însuși de spiritul mistic al vieții, trecând din mână în mână garanția adevărului veșnic, care ajungea coborât până la ultima suflare pe pământ și s-a înălțat până la semnificația pre-eternă din cer Învățând, urcând din treaptă în treaptă, o persoană a urcat această scară; speranța inexprimată - de a cunoaște incognoscibilul, de a îmbrățișa imensitatea - îl făcu semn Plin în sine de cel mai profund și subiectiv sens al adevărului, el spera, prin puterea cunoașterii din ce în ce mai mari, să cunoască și să înțeleagă semnul său infinit existent în mod obiectiv, prin care, eliberându-se de confuzia spontană a ignoranței și a fantomelor erorii, el ar poseda toată realitatea yu și esența durabilă a ființei Dar după aceea, predominanța inițială a sensului cunoașterii științifice asupra semnelor sale s-a schimbat în predominanța inversă a semnelor sale asupra semnificației sale Cantitate, certitudine, acuratețe, calitate și Biblioteca "Runivers" - - deținătorii semnelor pozitive ale cunoașterii științifice, în toate sferele ei, au crescut și s-au înmulțit într-o asemenea măsură încât, în spatele abundenței lor, în spatele semnificației proprii, semnificația însăși a cunoașterii, de dragul căreia i-au fost cerute

semnele, diminuat şi părea a fi complet uitat La fel ca în cele mai vechi timpuri, la prima naştere a cunoștințelor științifice, când puterea miraculoasă, magică a fost atribuită semnului său inițial, când scrierea și scrisul erau considerate magie, așa că acum, într-o perioadă ulterioară, este ca și cum vechea credință sau superstiție, în virtutea căreia semnele științifice, generalizările și formulele științifice sunt semnificative în sine și sunt capabile să dea deplină stăpânire a întregului conținut real al lumii, fără a avea nevoie deloc de sensul profund al unui adevăr necondiționat și necunoscut Dar, rupându-se de adevăr, care este însuși sensul întregii cunoștințe științifice, ea se transformă din necesitate în ceva asemănător unui discurs destul de coerent curgător, din belșug în tot felul de cuvinte, propoziții, judecăți, concluzii și concluzii, care însă, datorită absenței atât a începutului, cât și a sfârșitului acestuia, cuprinzând tot felul de conținut, nu conține doar sensul în sine Fără motivul său real și esențial, nu există mișcare, dezvoltare, viață "Așadar, dacă nu ar exista soare, nici căldură, nici lumină, atunci orice mișcare, orice dezvoltare, orice creștere ar înceta inevitabil și nu ar exista viață vegetală sau animală, totul ar îngheța într-o stupoare mortală În același mod, nu ar fi existat și nici nu ar fi putut exista dezvoltarea cunoștințelor științifice dacă nu ar fi fost mișcată de motivul ei inspirator, care constă în faptul că o persoană, ca persoană, trăiește și se hrănește numai din adevărul, este constrâns de nevoia lui inerentă de a se transforma Biblioteca "Runivers" - - a-l pune în obiectul cunoașterii cuiva, adică a-l exprima în semnele științei Dar întrucât semnele științifice, pornind din experiență și observație, sunt prin însăși esența lor doar semne finite, ele nu sunt capabile să-și exprime sensul infinit altfel decât ca o serie nesfârșită și neîntreruptă, în care fiecare semn finit este în mod necesar completat de un alt următor, și asta - din nou diferit; mai mult, cunoașterea științifică nu se poate opri la niciuna dintre ele, ci trebuie să se străduiască mai departe pentru a-l cunoaște pe altul, apoi pe altul și pe altul, și așa mai departe fără sfârșit, până ajunge la acel altul necondiționat, pe care îl caută pretutindeni, nicăieri nu îl găsește Orice fel de mișcare este de fapt o trecere de la un lucru la altul, de la primul la altul, de la vechiul cunoscut la nou încă necunoscut Dar, la fel ca în cursul obișnuit al vieții umane, în loc de celălalt așteptat, noul, există întotdeauna doar vechiul cu multă experiență și insuportabil de plictisitor, plictisitor de același lucru pentru toată lumea; deci exact în dezvoltarea progresivă a cunoștințelor pozitive, științifice, în renunțarea ei la adevărul său animator, tot conținutul nou cunoscut, deși pare la prima vedere ceva nou și diferit, dar, cu o oarecare atenție și în esență, se dovedește a fi să fie același un capital nesfârșit de același conținut, același material, același solid, sau toată aceeași pedanterie, care a fost de mult cunoscută, la care nu s-a adăugat nimic nou, nimic altceva, care, în aceeași ordine, repetând el însuși la infinit, înșală ca înainte, toate așteptările și ajunge din urmă cu melancolia și plictiseala cu monotonia ei mortală Ca și cum ar fi confirmarea scepticismului înțelepciunii senile, care a anunțat de mult timp că nu este nimic nou sub lupă, cunoștințele științifice și-au pierdut credința în P Biblioteca "Runivers" - - adevărul convențional și nu îndrăznește să privească direct în fața lui contradicția iminentă, care este doar o formulă pentru însăși infinitatea lumii, care are într-unul dintre polii săi - materia, mecanica și necesitatea, iar în celălalt - toate semnificațiile, viața și libertatea de a fi, nu încearcă să închidă acești termeni ai unei

judecăți lumești, nesfârșite, nu îndrăznește să pronunțe numele lui Dumnezeu și, prin urmare, se înghesuie fără speranță într-un singur loc și nu iese nici un pas din indiferența goală a tautologia monotonă și plictisitoare de moarte: unul este unul, celălalt este altul, materia este materie, forța este forță, lipsa de sens este lipsa de sens Din frica speculațiilor metafizicii, din frica semnului infinitului, care, făcând ecou misticismului, pare a fi o contradicție ireconciliabilă, a luat naștere și a dezvoltat învățătura modernă a pozitivismului, care, îmbrăcată în demnitatea filosofiei, învață în numele adevărului că cunoștințele științifice trebuie smulse din sensul adevărului absolut, că în locul lui există foarte multe adevăruri relative care merită toată atenția unei persoane cu gândire sobru În spiritul filozofiei pozitive, el știe foarte pozitiv că în întreaga lume, nicăieri și în nimic nu există vreun sens, niciun semn al unui singur adevăr, necondiționat - că primul este doar inventat în zadar - că al doilea este la fel de zadarnic cautat; - care este cel mai sigur lucru - că, fără a inventa ceea ce nu poate fi găsit, să rămâi ferm pe baza cunoștințelor pozitive și fără speranțe de prisos și goale, să te mulțumești cu ceea ce este în stare să dea, chiar dacă materia este materie si nimic altceva Ignoranța este cel mai puțin conștientă de propria sa ignoranță; limitarea este cel mai puțin suspectă de limitarea ei și este cu atât mai înclinată, îndreptându-se către filozofie, în numele ei, să pună stâlpii lui Hercule nu numai cunoașterii, ci întregii sfere a gândirii; din moment ce este pe deplin convinsă că acolo, dincolo de limitele ei, dincolo Biblioteca "Runivers" - G - dincolo de limite, începe sfera incognoscibilului, care nu privește nimic aici și nu are parte în nimic, nicio afacere; și de aceea nimeni să nu se atingă de el sau să aibă vreo treabă cu el Cu o astfel de perspectivă filosofică, așa cum ar fi, acea scară infinit de înaltă a cunoștințelor științifice, care s-a înălțat de la pământ la cer, astfel încât îngerii au coborât de sus, iar omul a urcat treptele de jos, legând cerul și pământul într-o viață continuă , pierzându-și susținerea de mai sus, nu a mai putut să țină, ci s-a rupt și la început, doar s-a clătinat, apoi, căzând, a căzut la pământ și nu mai duce la nimic și nicăieri: cunoștințele științifice nu au ce să urce la, nicăieri să urce; trebuie să rămână foarte pozitiv tot la fel, cu aceleași semne fără sensul lor, cu aceeași materie fără sens Lăudându-se cu o mare bogăție, realizată în semnele cunoașterii moderne, științifice, pozitivismul se mulțumește cu ea, crede în semnificația ei și nu întreabă despre semnificația ei; după părerea lui, să pună întrebări - de ce, de ce, pentru ce este însăși cunoașterea? există doar o curiozitate goală, care nu duce nicăieri, complet inactivă În același timp, se amintește involuntar de avarul care, după ce a acumulat bogății nespuse și ne-a pus întrebarea - de ce π de ce? moare cu el de foame, de epuizare De fapt, în ciuda popularității extreme și a răspândirii pozitivismului, el nu este, totuși, știința în sine, ci îi aparține doar cu pretențiile unui moștenitor lângă o rudă pe moarte, care, în opinia sa, este obligat să-și lase moștenirea averea l; dar relația lor este îndoielnică; și, în plus, imaginar-muritor, deși moșitor, dar deloc * Biblioteca "Runivers" - - nu se gândește să moară și, aparent, vrea să supraviețuiască moștenitorului său imaginar și pretențiilor sale imaginare Știința și cunoașterea științifică sunt vii prin propria lor viață inerentă și în niciun caz prin opinia și învățătura pozitivismului, care, îmbrăcat în demnitatea filozofiei, încearcă în zadar să renunțe la știință și la cunoașterea științifică de la adevăr însuși, de la viață și de el sens Dacă cunoașterea

științifică ar putea renunța cu adevărat la adevărul ei necondiționat animator și, fără să se gândească la semnul său infinit, să se mulțumească doar cu semnele finite ale științelor empirice, așa cum le cere pozitivismul, atunci ar îngheța inevitabil; mișcarea sa și dezvoltarea ulterioară ar fi trebuit să înceteze; și în această imobilitate mortală, moștenirea pozitivismului ar rămâne, ca niște rămășițe moarte și martori muți ai vieții sale dispărute, doar informații, instrucțiuni sau prescripții și reguli împrăștiate, incoerente, pur practice, luate de la nimeni nu știe de unde să se îndrume într-un existență de rutină fără sens Foarte practică și utilă, ca un fel de disciplină de observat în studiile științifice, predarea pozitivismului, fără să atingă o singură întrebare și fără a cunoaște sensul real al filozofiei, nu numai că nu este filozofie, dar nu reprezintă nimic din ceea ce ar da este dreptul de a fi considerat orice perspectivă specială La fel, polițiștii și slujitorii desemnați să observe și să mențină ordinea pot fi foarte eficienți în munca lor și nu au nici cea mai mică idee de ce și de ce este necesar un astfel de ordin Dar serviciul lor util se transformă imediat într-o opresiune insuportabilă, de îndată ce visează în ignoranța lor că viața însăși ar trebui să servească scopurilor ordinului poliției pe care le respectă, și nu invers Este imposibil să nu admitem că nici să trăiești în societate, fără o ordine ferm păzită a vieții comunitare, nici să contribui la Biblioteca "Runivers" - - Este imposibil să promovăm dezvoltarea cunoștințelor științifice fără o disciplină a ocupațiilor la fel de ferm respectată Dar este încă imposibil să trăiești în societate doar de dragul instituirii unui ordin al poliției sau să înveți doar cu scopul de a stabili disciplina științifică Așa cum viața nu poate fi cuprinsă în statutul decanatului, care este mai degrabă negația lui decât afirmarea sa, tot așa cunoștințele științifice nu pot fi reduse la măsura limitată a regulilor disciplinare ale pozitivismului; pentru că, în ciuda exigențelor sale foarte pozitive și a motivelor foarte practice, cunoștințele științifice, atâta timp cât sunt în viață, nu pot renunța la sensul adevărului, iar renunțând, ea îngheață neapărat și nu mai are nevoie de nicio disciplină: pentru morți, nicio poliție nu este necesar A cunoaște științific nu înseamnă a cunoaște într-un mod pozitiv, practic sau util; în felul acesta știu și animalele, care nu posedă cunoștințe științifice, ci doar empirice A cunoaște într-un mod uman sau științific înseamnă a cunoaște într-un mod adevărat, adică nu în funcție de subiect, sau de conținut cognoscibil, cu anumite nevoi empirice, obiective sau beneficii, nu în conformitate cu vreun fel de a fi aleatoriu, relativ condiționat, ci numai după imaginea necondiționată a adevărului existent, fără ființă obiectivă și fără recunoașterea subiectivă a căruia nu ar exista și nu ar putea exista cunoaștere științifică Ì Cunoașterea științifică, realizată ca știință, nu este filozofie, ci ca străduință irezistibilă și nesățioasă de a cunoaște adevărul, își trăiește și respiră atmosfera, numai în limitele judecății sale infinit de mari și s-ar sufoca inevitabil în strângerea empirică a judecăți finite ale cunoașterii vitism care interzice cu strictețe intrarea în metafizică și respirația în zona gândirii sale speculative, suflarea vieții în sine și infinitul Biblioteca "Runivers" - - Cercetând și studiind tot ceea ce îi apare ca altceva, cunoașterea științifică nu se poate opri la una dintre imaginile sale empirice, pe care o găsește în extinderea infinită a existenței lumii împrăștiate și se străduiește irezistibil pentru cunoașterea acelei imagini infinit de intense, care, ca necondiționat celălalt, ca semn infinit al tuturor semnificațiilor

ființei și vieții, ca ultimă limită a tuturor judecăților și a tuturor cunoașterii, este sensul pre-etern a tot ceea ce există, numit Dumnezeu La fel ca fără soare, nu ar exista mișcare, așa că fără Dumnezeu ar exista și nu ar putea exista cunoștințe științifice, sau știință sau dezvoltarea ei Dar cunoașterea științifică, știința, cu mișcarea și dezvoltarea lor, este un fapt incontestabil care pătrunde și determină întreaga istorie a omului Și de aceea, în însăși realitatea titlului științific, există o dovadă reală, incontestabilă a dovezii neîndoielnice și a realității depline a existenței lui Dumnezeu Compararea diferitelor puncte de vedere sau puncte de vedere ale cunoștințelor științifice În disputele, care au loc asupra diferitelor obiecte, între persoane care nu le privesc în același mod, se observă în special o mare diferență între modul în care fiecare dintre disputanți se privește pe sine și opiniile sale și modul în care se uită în general la oricare altul iar în părerile lui Fiecare se judecă pe sine și propria sa viziune diferit, deloc în același mod în care judecă alte persoane sau obiecte și alte opinii care îi sunt străine Privindu-se la sine, fiecare se află în sfera conștiinței de sine și își vede ființa din centrul ei, din adevăratul sens, sau sensul ființei; deci Biblioteca "Runivers" - - o privire asupra sinelui este o privire directă, imediată, în care ceea ce este perceput de ea, conținutul său nu este supus nici unei perversiuni a perspectivei: ceea ce este în ea și cum este în ea este același și exact așa cum este, și nu altfel, ea înșelător și vede În adâncul adânc al subiectivității sau al relației de sine, unde conștiința de sine este direct cu ea însăși, nu există loc sau posibilitate de înșelăciune, așa cum în însăși sursa de lumină nu există loc sau oportunitate pentru căldură, care nu este în ceea ce strălucește, dar numai din ceea ce este luminat Nu este corect să credem că nebunia este în esență legată de posibilitatea de a se înșela pe sine; pentru că într-o stare normală, este imposibil să te înșeli în sine Deoarece în sine, înțelegându-se ca un adevăr existent imediat, fiecare este o expunere directă a oricărei înșelăciuni Adevărat, într-o oarecare măsură, prin propria voință, se poate stinge lumina inerentă a adevărului în sine și prin aceasta, se întunecă, se întunecă; dar apoi, începe scindarea ființei cuiva în sine și în ea apare inevitabil conștiința că nu este demnă de încredere pentru sine și se îndepărtează de adevăr, nó lipsă de lumină, din cauza întunericului prefăcut; și imediat este nevoie să ne întoarcem din nou la lumina vieții, la adevărul înțelegerii de sine, care nu tolerează în sine nimic - cu atât mai puțin înșelăciune arbitrară și prefăcută Astfel, în raport cu sine, fără voință proprie, nu se poate fi înșelat; fiecare, dacă nu vrea să se înșele, vede sau poate vedea în sine adevărul său neînșelat; pentru că, privindu-se, fiecare se vede în lumina adevărului, sub raza directă a adevărului însuși, care, în același timp, nu depinde deloc de înălțimea punctului de vedere; poate fi mai jos sau mai mare Biblioteca "Runivers" - es - dar raza vederii rămâne aceeași rază directă, iar adevărul văzut în ea este același adevăr neschimbător Dar orice altceva, tot ceea ce nu este el însuși, tot ceea ce stă de partea lui π la distanță de subiectul care se uită, este văzut de el numai în sfera conștiinței și nu chiar din centrul ființei, pentru care nu există condiții de perspectivă, dar numai de pe suprafața exterioară a ființei și, mai mult, în deplină dependență de înălțimea punctului său de vedere, în raze mai mult sau mai puțin indirecte ale vederii sale; drept urmare, celălalt conținut pe care îl vede nu îi apare direct, altfel decât așa cum este în și pentru sine, nu așa cum este înțeles prin el însuși în lumina și în adevărul ființei

sale, ci ca un esențial sens, dar numai ca de înțeles și conceput de o vedere a celuilalt al său, numai, ca unele contează, numai în condițiile unei anumite perspective, sub raze indirecte, deviate către acea considerație, sau acea vedere, prin care este concepută Diferența puternică dintre o viziune care se uită la sine și aceeași viziune care se uită la altceva se arată foarte clar atunci când comparăm modul în care îndrăgostiți reciproc sunt prezentate de la ei înșiși și cum sunt prezentate din exterior, pentru ceilalți Pentru ei înșiși, sunt plini de realitate deplină și de cel mai înalt extaz al ființei, pentru alții, sunt doar de neiertat ridicoli Unul și același conținut pare a fi diferit de nerecunoscut, sub raza directă a conștiinței de sine, ca conținut propriu și văzut în raze indirecte, adesea rupte ale conștiinței, ca conținut străin, mai mult sau mai puțin îndepărtat Cu excepția propriei persoane, orice altceva, orice alt conținut conceput din exterior, este conceput, așa cum se spune, doar într-un mod unilateral, doar dintr-un anumit punct de vedere, care, oricât de Biblioteca "Runivers" - G - dreptul în sine, sau în raport cu el însuși, nu este suficient drept, în raport cu orice altceva și are nevoie de o justificare mai înaltă În sfera conștiinței de sine, în raport cu corectitudinea obiectivă a privirii pe sine, înălțimea punctului de vedere nu are o importanță semnificativă; de el poate depinde gradul de vag sau claritate cu care este perceput adevărul sau adevărul auto-înțelegerii cuiva; dar adevărul însuși, sau adevărul său, rămâne același adevăr, același adevăr, de la orice înălțime ar putea fi văzut și nu poate fi denaturat de nimic În sfera conștiinței de sine, în care ființa este privită direct direct, chiar din centrul ei, nu există și nu pot exista condiții de perspectivă, sau de abatere a razelor de vedere în lateral: în ea, gândirea și gândirea sunt una si la fel Pe tărâmul conștiinței, dimpotrivă, în raport cu corectitudinea obiectivă a vederii celuilalt, înălțimea punctului de vedere este o chestiune de extremă importanță; pentru că, în funcție de ea, condițiile perspectivei se schimbă, motiv pentru care obiectul de vedere primește o altă privire, o altă imagine Deși perspectiva la care se face referire aici este, ca termen comparativ, doar perspectiva mentală a conținutului reprezentat, și nu perspectiva optică a obiectelor vizibile; Dar între primul și al doilea, ca și între vederi și vedere, există o analogie atât de completă încât numai sfera optică a vederii este în vederea expresiei, sau pentru explicarea condensurilor care au o sferă mentală, și pentru că ți se pot aplica fără teamă de vreo neînțelegere Odată cu creșterea cercului de conștiință și proporțional cu elevația corespunzătoare a punctului de vedere al privirii reflectorizante, indirectitatea razelor vederii sale scade și, odată cu aceasta, împreună cu diferitele obiecte văzute din ea, Biblioteca "Runivers" - - văzuți mai drept, îndreptați în fața privirii și sunt văzuți într-o imagine nu atât de oblică, nu atât de spartă, - mai puțin dependente de acea altă imagine în care sunt concepute și mai aproape de imaginea reală în care apar pentru ei înșiși Și, prin urmare, în măsura în care obiectul de vedere, în virtutea ridicării punctului de vedere din care este privit, este eliberat de elementul terț, care îi este atribuit privindu-l din exterior , în condiții de perspectivă, devine din ce în ce mai asemănător cu sine și mai aproape de ceea ce este el cu adevărat Dar dincolo de asta, oricât de sus ar ajunge punctul de vedere al unei priviri date, din el obiectele văzute nu se văd totuși decât în condițiile perspectivei razelor indirecte, care, deși se diminuează, nu este complet distrusă; şi, prin urmare, obiectele văzute în condiţiile

ei nu sunt văzute direct, ci numai din exterior, nu în acelaşi fel în care văzătorul se vede pe sine, ci doar aşa cum vede altceva, mai mult sau mai puţin îndepărtat de el, străin lui, numai indirect asupra lui prin raza de vedere sau considerație în cădere; în virtutea căreia, acest lucru perceput - un fel de obiect, un fel de conținut - în concordanță cu înălțimea acestui punct de vedere, precum și cu îndepărtarea lui de la cel care privește, este văzut de el nu așa cum este , dar doar mai mult sau mai puțin înclinat spre considerație, mai mult sau mai puțin rupt, sau distorsionat într-o rază indirectă de reprezentare străină Aceasta, de fapt, explică de ce conținutul lumii pare pentru majoritatea oamenilor doar o anumită modificare a aceleiași materie; - de ce materialismul, în ciuda tuturor învățăturilor și filozofiilor, este încă viziunea dominantă asupra lumii Biblioteca "Runivers" Dacă priviți întregul conținut existent al lumii doar din exterior, chiar dacă în cel mai științific și modern mod, atunci în afară de materie este dificil și greu de văzut altceva în ea În critica rațiunii pure, E Kant ar putea afirma pe bună dreptate că noi cunoaștem obiectele pe care le cunoaștem, nu așa cum sunt pentru ele însele, ci doar așa cum ni se apar prin prisma reprezentării noastre, mai mult sau mai puțin rupte de această considerație străină , prin care îi reprezentăm Dar refracția razelor cunoașterii are loc numai în sfera conștiinței, sau numai în mijlocul altuia; în sfera conștiinței de sine, sau a relației cu sine, nu există o astfel de refracție și nu poate fi Razele non-indirecte, directe, indiferent de mediul în care intră, nu se sparg, ci rămân drepte Pe lângă faptul că în sfera conștiinței de sine nu există un alt mediu refractor pentru subiectul cunoaștere, el în ea se raportează la sine nu indirect, din exterior, ci direct, nu ca obiect străin, ci ca obiect străin chiar sensul auto-înțelegerii sale, care, ca claritate originală, explică, judecă și cunoaște tot ceea ce există în lume și este singurul criteriu al oricărui conținut Generalizând doctrina sa despre caracterul iluzoriu al cunoașterii și filosofiei și susținând că subiectul, din cauza inconsecvenței naturii sale cu natura obiectului, nu are cunoștințe reale, nu numai în sfera externă a conștiinței despre esența altuia , dar și în sfera internă a conștiinței de sine despre esența sensului său, oh, că el este în sine, E Kant neagă astfel însuși sensul cunoașterii și se lipsește de orice drept și orice oportunitate de a judeca ceea ce poate subiectul și nu pot ști; întrucât, în spatele negării sensului însuși al înțelegerii de sine, judecata și Biblioteca "Runivers" cunoaștere, trebuie să judeci numai pe baza lipsei de sens; iar o astfel de judecată nu este nici convingătoare, nici neapărat Ceea ce este aici, comparativ sau figurat, numit indirectitatea razelor, sau perspectiva vederii, se exprimă în sfera științifico-filozofică prin termenul de subiectivitate, care se opune obiectivității și de la care viziunea științifică asupra lumii cere o posibilă respingere completă pentru ca obiectul de vedere să fie prezentat cunoașterii în cea mai mare obiectivitate Dar spre deosebire de vechile învățături scolastico-dogmatice, în care obiectivitatea era înțeleasă ca cea mai mare abstractizare a unui obiect, exprimată ca esență, cauzalitate, ca concept său generic sau ca lege și ordine generală a ființei, în învățăturile moderne, sub influența pozitivismului, ceea ce este înțeles sub obiectivitatea unui obiect, coincide aproape complet cu modul în care este localizat direct, sau resimțit în percepția sa senzorială Acordând prioritate percepției senzoriale față de percepția în imagini abstracte ale reprezentării, gânditorii moderni, parcă în mod deliberat, nu văd că prima, prin natura sa, este subiectivă, dacă

nu mai mult, atunci nicidecum mai puțin decât a doua, care, prin virtutea generalității sale, deși ar fi abstractă, totuși mai aproape de obiect și de natura sa decât cea mai completă senzație senzorială În orice caz, gândul pozitiviștilor moderni și ai adepților învățăturilor lui O Comte și neo-kantienilor, care se învârt în zadar de la abstractizare la senzualitatea obiectului și invers - de la senzualitate la abstracția lui, îi apucă ici și colo doar umbre abstracte și nu este în stare să-și asimileze conceptul concret, sau realitatea ei, care rămâne evazivă și inaccesibilă, ca și pentru abstracția neo-realistilor, susținători ai unui abstract gol Biblioteca "Runivers" nostp, iar pentru abstractizarea neonominaliștilor, susținători ai senzualității continue Dintr-un punct de vedere foarte înalt, obiectele cele mai apropiate de subiect sunt văzute de el, dacă nu complet, atunci aproximativ direct, aproape așa cum se văd ele înșiși sau așa cum sunt în sine Dar, cu cât punctul de vedere este mai înalt, cu atât orizontul vizibil al câmpului vizual este mai larg; iar obiectele mai departe, vizibile de pe ea, sunt văzute, într-un mod foarte vizibil, doar în raze indirecte pentru o vedere complet străină Și cu cât obiectele stau mai departe, cu atât mai mare și mai puternică această indirectitate și perspectiva care depinde de ea, sau subiectivitatea, așa cum ar spune reprezentanții științei, devin din ce în ce mai mari și mai puternice Odată cu ridicarea punctului de vedere din care se privește conținutul lumii, fără îndoială, atât indirectitatea razelor, cât și perspectiva vederii, cu neregulile, distorsiunile și erorile rezultate, descresc Dar oricât de înalt este un punct de vedere, atâta timp cât înălțimea lui este doar o înălțime definită, măsurată sau finită, el nu poate scăpa de eroarea sa inerentă a unei vederi indirecte, ci doar indirecte și terțe Și între punctele de vedere cele mai înalte, cum ar fi înălțimea lor finală, măsurată empiric, nu există și nu poate exista așa ceva din care conținutul lumii să poată fi văzut în tot adevărul său, nu așa cum apare, ci așa cum este în sine Pentru ca toate obiectele care umplu lumea și alcătuiesc imensul ei conținut mondial să nu fie văzute oblic față de niciuna, deși foarte sublime, ci totuși doar o considerație particulară și finală, ci destul de direct, așa cum reprezintă ele însele sau înaintea propriei persoane , în toată realitatea sau adevărul lor, punctul de vedere din care sunt văzuți trebuie să fie pe o înălțime infinit de mare, nemăsurată empiric, de la care urcă toate razele Biblioteca "Runivers" - De- viziunea, procedând în paralel, cad asupra tuturor obiectelor, în fiecare punct al orizontului nemărginit al lumii, la fel de direct și exact în același mod ca setea și un singur atom, sau magma ființei și existenței, se cunoaște în sine și se uită la însuși, înșelător, în deplină independență față de tot felul de considerații indirecte și străine, față de orice rupere și perversiune din partea perspectivei, sau subiectivitatea vederilor private, străine, într-o atmosferă liberă de universalitate necondiționată, în sine, sau în foarte simțul auto-înțelegerii cuiva - sub specie aetenii-tatis Opiniile diferite existente asupra conținutului lumii sunt nenumărate în lume; și fiecare dintre aceste vederi este una dintre imaginile existente ale ființei lumii; Lumea este plină și se privește pe ea însăși, la conținutul ei cu nenumărate milioane de puncte de vedere și, prin urmare, ea trebuie să fie, arătându-se în sine, în nenumărate milioane de imagini ale ființei sale Iar dacă lumea nu ar avea o singură viziune existentă asupra ei însăși, atunci nu ar avea niciunul dintre modurile sale de a fi, atunci nu ar exista în niciun fel, nu ar avea nicio existență Dar lumea există și, deși printre

nenumăratele milioane de vederi diferite care există în ea, există și una în care tot conținutul ei este văzut doar ca imaginea unei lupte nesfârșite pentru existență, care, printr-o ordine inevitabilă, datorită necesitatea fatidică care predomină în lume, este purtată neîncetat tuturor, împotriva tuturor, și cu o clică neîncetată - vai de cei slabi și învinși! - îi privează de loc, lumină, aer și orice prilej de a trăi; totuși, aceasta din multitudinea nenumărată a tuturor celorlalte vederi finite nu o exclude în niciun caz pe cea în care, dimpotrivă, este destul de evident că întreaga lume, parcă la margine, Biblioteca "Runivers" ca o ceașcă plină peste margine, plină de viață, că cerul și pământul sunt îmbrățișate de suflarea ei vitală și, ca o harpă cu multe coarde, răsună cu infinitul ei, unde nu este etanșare și nu poate lipsi spațiul : de vreme ce în el chiar și cel mai imens conținut se poate dezvolta fără eforturi, fără nici cea mai mică constrângere, într-o ordine complet liberă; - deoarece în el oceanul nemărginit și mările cu adâncurile lor apoase, π spațiile aeriene ale atmosferei și uscatul pământului cu deșerturile sale, câmpiile, munții, pădurile, cu nenumărații lor locuitori care le umplu, trăiesc într-o întindere nemărginită, pentru a măsura deplină a vieții lor inerente - întrucât nu numai reprezentanții săi mari și puternici trăiesc în ea, ci pe picior de egalitate cu cei mai puternici și mai adaptați dintre ei, cei mai slabi și mai neînsemnati; - cel mai mic fir de iarbă al vieții lumii trăiește în egală măsură, trăiește cu tot sufletul, așa cum știe și vrea, neștiind nimic despre necesitatea pe care o impun concepțiile științifice ale gânditorilor, privind acest fir de iarbă, precum și la întreaga lume de la înălțimea viziunii lor punctuale științifice Ei văd necesitatea, sau această strângere, a existenței lumii tocmai pentru că pericolul le constrânge conștiința printr-una dintre acele considerații particulare și finale, dintre care există o mulțime nenumărată în lume Dar nici una dintre aceste puncte de vedere nu poate nici lega sau constrânge realitatea însăși prin îngustimea considerației sale private; pentru că mai presus de toate detaliile unor asemenea considerații și strângerea lor, există o considerație mai înaltă, necondiționat universală: în imaginea sa infinită, care este înțeleasă prin ea însăși ca adevăr necondiționat, ea nu pune și nu creează în lume nici necesitate, nici etanșeitate, în libertate și întinderea nemărginită a fiinţei Lumea întreagă, în cea mai mică singularitate și în toată universalitatea ființei sale imense, este, trăiește și respiră Biblioteca "Runivers" - - cu suflarea infinitului și necondiționat liber în fiecare dintre manifestările sale; pentru că de la o înălțime infinită, Dumnezeu se uită la el - nu printr-o considerație anume, finită, ci prin semnificația pre-eternă a înțelegerii sale divine de sine Religia, ca sinteză finală a judecății cognitive, după învățăturile lui Comte / Filosofia pozitivă a lui Comte, expunând sistematic într-o ordine ierarhică dezvoltarea consecventă a științelor, sau cunoașterii științifice, deși nu aduce această dezvoltare la concluzia ei logică, reprezintă, nu mai puțin în sfera filosofiei, o bază cu totul semnificativă pentru o înțelegere corectă a modului în care cunoștințele științifice, treptat fiind realizate, se transformă în științe, nu numai în ordinea istorică, ci și în ordinea logică a dezvoltării și dependenței lor unele de altele A ști ceva înseamnă a judeca ceva într-un fel; prin urmare, orice fel de cunoaștere, corectă sau greșită, completă sau incompletă, presupune un fel de judecată Ceea ce se judecă se găsește, sau se distinge prin senzație (percepție senzorială) ca un conținut, distins de el de orice altceva, ca ceva simțit, sau ceva existent, distins de el de mediul

exterior al ființei comune Acea imagine, acel semn, prin care acest conținut distins și distins al ființei este perceput, sau notat în conștiință, este în general un anumit mod de a gândi, sau un anumit gând Din tot ce este, ce există, ceva se găsește mai întâi ca ceva ce se simte, în senzație; atunci va fi gândit, ca ceva gândibil, în gândire; modul de gândire este precedat de conținut, sau de materia senzației; si de aceea zic: niliil est in mente Biblioteca "Runivers" - - quod non fuerit in seusu, te că în conștiință, în gândire, nu există nimic care să nu fi fost înainte în senzație Dar spunând aceasta, ei uită de obicei că senzația, sau percepția senzorială, este primul contact al gândirii cu ceea ce ea însăși îl distinge de ea însăși și îl consideră exterior, ca celălalt al său În absența gândirii, totul ar rămâne indiferent și nicio senzație ar putea avea loc; căci gândirea însăși este acel principiu activ care, în primul rând, deosebește unul de celălalt, gândibilul de cel simțit și apoi, comparându-le între ele, consideră conținutul simțit la unitate cu imaginea sa imaginabilă Deosebindu-se unul de altul, pânza însăși este prevăzută pentru formarea unei judecăți; compararea lor, sau luarea în considerare între ele, este calea către cunoaștere sau chiar procesul de cunoaștere; iar unitatea lor comparată sau considerată, sinteza lor realizată este cunoaştere realizată În modul în care unul și celălalt sunt relaționați unul cu celălalt, din lipsă de critică, pot intra și elemente de ignoranță - tot felul de inconsecvențe, prejudecăți, superstiții etc de fapt, se poate dovedi a fi pură prejudecată sau pură ignoranță Dar de îndată ce critica, luând parte la însăși imaginea luării în considerare a unuia cu celălalt, îndepărtează din ea sau caută să elimine toate elementele străine și o purifică de amestecul natural al oricărui fel de incongruență, apoi de se formează o considerație purificată critic cunoașterea științifică, din care știința ia treptat contur Judecata elementară, fără de care nu ar putea exista cunoaștere, care se dezvoltă din atenția inerentă oricărei vieți, este în general doar relația dintre unii și alții, care mai întâi, în sferele în care distracția este și mai mult Biblioteca "Runivers" - - posedă peste stratul de atenție, nu numai că nu diferă, ci mai degrabă se contopesc între ele într-o unitate indiferent de spontană; într-o fuziune indiferentă, pur spontană a unuia cu celălalt, dacă există vreo judecată între ele, atunci doar una complet spontană - mecanică, chimică și multe lucruri vegetale, sau fără obiect, prin care planta, în contact cu vechiul elemente ale lumii, este cu focul (caldura si lumina), cu apa, cu aerul si pamantul, nu este inca in stare sa se adune cu sine din nedeterminarea fiintei la un fel de senzatie, sau sa scoata in evidenta vreun obiect din cele imprastiate mediul de orice altceva Și dacă acest gen de relație spontană a unuia cu altul poate fi recunoscut, printr-o generalizare largă, ca imagine primară, sau ca element originar al judecății, atunci, în orice caz, îi lipsesc totuși termenii săi specifici, numiți subiect și predicat În această ființă spontan împrăștiată, ei nu trebuie decât să fie, dar în prezența lor sunt încă cinci; întrucât în ea nu a fost încă determinată și exprimată distincția, sau însăși judecata dintre mediul existenței și mediul gândirii: ambele nu au fost încă găsite în ea, ci rămân doar împrăștiate și confuze unul în celălalt Prima senzație care a avut loc este, împreună cu aceasta, primul semn că ființa a ieșit din spontaneitatea ei, că atenția ei s-a trezit la conștiință și, devenind o judecată, a distins deja una de alta, în timp ce primul, ființa ca existență devine subiectul ei, iar al doilea , vorbind ca gândire, prin predicatul său Ceea ce se găsește ca ceva perceptibil, sau perceptibil,

este indisolubil legat de locul în care și de timpul în care este simțit; și din moment ce, în virtutea tranziției universale, sau a cursului a tot ceea ce este, nici acest loc, nici acest timp Biblioteca "Runivers" - - Dacă este imposibil să le remediați, atunci dispare și ceva perceptibil cu ele, care, prin urmare, se dovedește a fi doar un conținut pâlpâit incontrolabil, complet individual și complet aleatoriu: aici și acum - este pe față, și acolo și apoi - este nu mai este acolo; a plecat și a dispărut cu acel loc, cu acel moment sau cu acele împrejurări care l-au ținut La început, după cum se poate judeca de la copii, ea dispare astfel, fără a lăsa nicio urmă notabilă, nici cea mai mică amintire; și, probabil, nu trece puțin timp până când în cele din urmă, prin repetare frecventă, se fixează în memorie și devine în ea un mod de a gândi Ca mod de a gândi, ceea ce a fost simțit și a fost percepție senzuală nu mai este simțit, ci doar amintit, gândit sau prezentat ca ceva care a fost acolo, atunci și în asemenea împrejurări; astfel încât o amintire vie despre el este trezită din nou de fiecare dată, deoarece ceva fie legat de el, fie apropiat de el, sau similar, fie complet opus lui, îi amintește de el, evocând în conștiință deja indiferent, nu conținutul din primul, ci doar imaginea lui, doar o idee despre el Această imagine imaginată nu mai este legată de acel mediu aleatoriu, sau de situația de existență în care s-a găsit prima dată, ca ceva ce se simte; este conceput, sau poate fi conceput, mai viu sau mai slab, ca ceva general și constant; nu numai acolo sau atunci, ci destul de independent și în orice alt loc, în orice alt moment, în orice circumstanță Astfel, în ordinea naturală a judecății, termenul subiectului său este conținutul însuși, sau materia senzației, care a marcat ceva accidental și singular din mediul comun, încă destul de nedeterminat, al întregii existențe; și termenul * Biblioteca "Runivers" - ISO - predicatul său este acea imagine generală și constantă în care este prezentat sau gândit acest conținut marcat sau simțit al ființei Însăși necesitatea întregii judecăți constă numai în necesitatea ca tot ceea ce este situat direct sau simțit, ca semnificație individuală și accidentală a ființei, perceput senzual, să fie înțeles printr-un sens sau un semn propriu al gândirii și să fie prezentat conștiinței într-un mod general și constant de gândire; și, de asemenea, invers - așa cum se întâmplă în judecățile puse în ordine inversă - astfel încât întregul sens al modurilor generale de gândire își găsește semnele percepute senzual, sau sensul său existent, în mediul imediat al ființei, sau al existenței: în caz contrar, cel senzual conținutul, lipsit de sensul său, ar fi doar un semn extern și fără sens intern, sau pur și simplu nonsens; iar imaginile generale abstracte ale gândirii fără conținut de a fi, ca un sens fără semn sau ca semne fără sens, ar fi doar imagini goale și iluzorii Și, prin urmare, pentru a nu te pierde nici în lipsa totală de sens, nici în fantomatologia goală, pentru a fi în realitate, este absolut necesar să schimbăm toate semnele unice, aleatorii ale ființei tranzitorii în sensul modurilor generale și permanente de gândire și invers, orice semnificație a modalităților generale și permanente de a traduce gândurile în perceptibile, vizibile, adică în semne unice ale ființei exterioare În sensul său profund, sau în esență, întreaga semnificație a termenului de ființă, sau subiect, constă tocmai în particularitatea sa completă, în individualitatea sa exclusivă, în virtutea căreia opusul este tocmai aceasta, și nu ceva general, care , neavând în sine nimic al său, se amestecă fără piedici cu orice altceva: un astfel de amestec este detestabil și odios pentru tot ceea ce există cu adevărat Biblioteca "Runivers" - ÍSl - Într-un sens atât de profund, sau în

esență, întreaga semnificație a termenului gândire, sau predicat, constă tocmai în universalitatea sa unificatoare, în sfera căreia orice altceva este îmbrățișat sau înțeles de el ca un singur sens pătruns și justificat în sine fiind La început, termenii judecății, subiectul și predicatul ei, apărând și denotându-se din generalitatea nedefinită a indiferenței complete între ființă și gândire, se disting cu greu și atunci doar în cel mai superficial mod; căci între ele există incomparabil mai multă chestiune de vagă confuzie decât de claritate a distincţiei Diferiți unul de celălalt doar superficial sau formal, termenii judecății inițiale, în absența unei definiții distinctive, clare între ei, care se ating direct, coincid de la sine și fără cel mai mic efort în conformitatea lor reciprocă unul cu celălalt, ceea ce este începutul cunoaşterii Ținând cont de poziția fizică, conform căreia în orice mediu, ceea ce se întâmplă mai întâi este acela care întâmpină cele mai puține obstacole în calea finalizării sale, întrucât acțiunea oricărei forțe este în primul rând în locurile cele mai slabe care prezintă cea mai mică rezistență față de ea, O Comte concluzionează că începutul cunoașterii ar trebui să se dovedească a fi cele mai puțin complicate, cele mai simple și cele mai generale propoziții, care, în opinia sa, par a fi propoziții matematice Dar, cu toată simplitatea și generalitatea judecății matematice și a propozițiilor matematice, totuși, ele nu pot fi recunoscute nici ca fiind cele mai simple, nici cele mai generale; în fața lor există o judecată de bază, inițială, cu o concluzie care decurge din ea, care, în simplitatea și generalitatea sa necondiționată, formându-se ca de la sine, se reflectă într-adevăr în cele mai simple și mai generale cunoștințe mult mai devreme decât atunci când conștiința a avut timp să se trezească până la deplinătatea conștiinței și când nu încă Biblioteca "Runivers" - - s-ar putea vorbi de orice prevederi matematice Cu cât termenii de ființă și gândire sunt mai superficiali, cu atât mai generali, în sensul indiferenței și al incertitudinii, cu atât sunt mai apropiați unul de celălalt și cu atât este mai convenabil și mai ușor să ajungeți atât la distincția reciprocă, cât și la compararea reciprocă Termenul de a fi este primul - doar semnul cel mai general al obiectivității; termenul de gândire, în ce măsură se deosebește deja de ființă, este doar sensul cel mai general al subiectivității La început, cu suprafața perfectă a relației lor unul cu celălalt, când nici unul dintre ei nu pătrunde încă în profunzimea celuilalt, ci doar îl atinge cu o atingere complet exterioară, diferența lor unul față de celălalt, în sensul de semn și sens, este mai degrabă indiferența lor pentru că, la început, semnul și sensul, din lipsa materiei lor distinctive între ele, se dovedesc a fi o identitate simplă, cu totul generală și indiferentă sau o tautologie goală Prin senzație repetată, ca printr-un fel de semn sensibil, ceva care există și este simțit este scos în evidență, sau este notat, ca fiind ceva, din mediul nedefinit, general al oricărei alte existențe, și devine în general obiect, deoarece își primește semnificația generală, imaginabilă sau subiectivă în titlul sau numele care i se dă Concluzia sau sinteza unei astfel de judecati constă tocmai în a desemna ceva ce există prin numele său O astfel de judecată se formează într-un mod direct formal și, deși, în formă, este cea mai adevărată și indiscutabilă, dar, din cauza absenței dintre termenii ei a oricărei chestiuni în discuție, a oricărui conținut cu diferențele sale, se exprimă Biblioteca "Runivers" - - doar o tautologie complet indiferentă şi lipsită de sens A este A; acest lucru este sigur, deoarece nu se poate spune nimic împotriva lui; aceasta este acea propoziție

incontestabilă care, în logica formală, este tocmai ceea ce se numește legea identității Totuși, cu această identitate, nu trebuie uitat că primul A, ca subiect, conține întregul sens al acestei ființe unice, trecătoare; al doilea A, ca predicat, este umplut cu întregul sens al unui mod general, constant a gândirii: primul este doar un semn sau materie externă, iar al doilea este deja un sens sau un sens intern al ființei În concluzia tautologică, care ar trebui să stea la baza primului dintre toți păianjeni - onomatologia - înrudită cu aceasta - terminologie, fiecărui subiect, ca obiect, izolat de mijlocul tuturor celorlalte, i se atribuie, ca predicat imaginabil, lui numele potrivit: acest vizibil este luna, acesta este - soarele, acesta este un munte, acesta este un cal; adică luna este luna, soarele este soarele, muntele este muntele, calul este calul Deși nici acum nu este atât de ușor, după cum se crede, să numim fiecărui obiect pe nume, deși disputa medievală dintre realiști și nominaliști nu a fost încă finalizată, referitoare tocmai la problema deosebirii și identității conținutului existent și imaginea sa imaginabilă, care îi este numele, dar, cu toate acestea, în vremea noastră, judecata tautologică și-a pierdut orice sens și onomatologia nu este considerată o știință specială Dar, chiar la început, când cunoașterea tocmai începuse, abilitatea de a numi lucruri și obiecte pe nume, stârnind uimirea omului primitiv, i s-a părut o faptă minunată și magică; pentru că atunci s-a crezut involuntar că cel care cunoaşte numele lucrurilor şi obiectelor posedă şi el esenţa lor  Și acest lucru a fost gândit nu fără motiv: deoarece nu există nicio îndoială că o persoană nu ar putea nici să posede și nici să nu se străduiască să posede forțele naturii dacă nu ar putea vorbi și numi lucrurile pe nume În propoziția tautologică, "A este A", nu pare să existe nici cea mai mică diferență între termenii săi; ceea ce îl face de fapt începutul unei serii întregi de judecăţi cognitive ulterioare Dar cu o oarecare atenție, nu este greu de observat că subiectul său înseamnă prin el însuși doar ceea ce se găsește imediat, sau conținutul senzual perceptibil al oricărui obiect individual; iar predicatul său exprimă modul în care chiar acest conținut este conceput în imaginea generalizantă a substantivului său comun Fără să locuiască pe suprafața formală a ființei și nemulțumită cu denumirea la fel de formală a lucrurilor și obiectelor, sau a obiectelor gândirii prin nume, judecata cognitivă se dezvoltă și, aprofundându-se, apoi pătrunde în însăși materia conținutului lor; drept urmare, ieșind din indiferența sa tauto-logică inițială, devine semnificativă Conținutul unei judecăți, pe măsură ce se dezvoltă, crește, ca orice cantitate, într-o ordine continuă, prin incremente infinit de mici; după continuitatea dezvoltării sale, precum și a continuității creșterii cantității, exprimată în numere trunchiate, apare numai într-o ordine trunchiată de păianjeni succesivi, separați, dintre care fiecare are propria definiție și propria sa zonă, propriu special de la alții, dar în calitate și cantitate, diferit și exclusiv judecată care îi aparține Într-o ordine trunchiată de dezvoltare și succesiune, cea mai apropiată de judecata tautolistă este judecata despre egalitate și inegalitate, sau în general despre determinarea cantitativă a conținutului existent, care, la fel de multe și puține, la fel de mare și  π mic este exprimat în numere, măsuri și în diferitele lor relații între ele Prin urmare, prima judecată tautologică, care a învățat să denumească și să distingă obiectele și lucrurile după nume, este dată și se dezvoltă imediat după ea în următoarea - o judecată matematică, care definește domeniul matematicii Astfel, în cursul dezvoltării

judecății cognitive, matematica nu este prima, ci deja a doua știință Într-o judecată matematică, subiectul său este dat de cantități existente empiric, senzații senzoriale de egalitate sau inegalitate, iar predicatul său, exprimându-și relațiile reciproce între ele, le exprimă ca axiome, definiții și teoreme necesare În comparație cu judecata tautologică formală, care constituie doar punctul de plecare al cunoașterii, la care încă nu există nimic de știut, judecata matematică pare să aibă deja sens; dar este îndeplinită prin cantitate, număr, măsură și relațiile lor, care de fapt n constituie materia de mărime dată empiric Subiectul său nu mai este niciun obiect, sau niciun conținut în general; ci tocmai - doar obiectul, numai conținutul mărimii Predicatul său nu este, de asemenea, doar un nume general și formal al subiectului sau conținutului; și deja - o definiție esențială și o regulă generală a acelor relații în care cantități diferite, în modul necesar de a fi, sunt legate între ele O judecată matematică îmbrățișează în termenii ei ansamblul unei judecăți tautologice, ca materie proprie, discutată, care trebuie pătrunsă, care trebuie stăpânită, pentru a putea, în primul rând, să distingă prin judecată și, în al doilea rând, să conecteze subiect matematic la concluzie Biblioteca "Runivers" - - schee cu un predicat matematic; prin care se formează cunoștințele matematice Pentru a calcula și măsura orice fel de conținut, pentru a-l determina cantitativ, trebuie neapărat să fie deja un conținut pre-numit; dacă nu ar fi fost numită, adică dacă nu ar fi fost marcată de un mod general de gândire și nu ar fi devenit subiectul sau obiectul ei, atunci nu ar exista nicio posibilitate nici de a o număra, nici de a o măsura: căci, tocmai asta, fiind numită o mărime, de aceea este capabilă doar să fie numărată sau măsurabilă Pentru a îmbrățișa cu sine, ca materie proprie, întregul conținut al judecății tautologice, plp sensul identității unuia cu celălalt, trebuie neapărat să se audă amplitudinea judecății matematice; drept urmare, termenii săi, despărțindu-se în două direcții opuse, se depărtează și, îndepărtându-se unul de celălalt, dau loc conținutului pe care trebuie să-l încheiem de la sine În măsura în care subiectul pleacă într-o direcție și, ca termen de ființă, devine izolat, nemaifiind ființă în general, nu orice ființă, ci tocmai o ființă determinată, cantitativă, în aceeași măsură predicatul se îndepărtează în cealaltă, direcție opusă și, ca termen al gândirii, devine universală, exprimându-se prin teorema unei relații constante, a unei ordini neschimbate și a însăși necesitatea oricărei ființe cantitative Ieșiți dintr-un mediu nedefinit de generalitate indiferentă și amestecându-se unul cu altul, termenii judecății matematice disting identitatea originară a ființei și gândirii și, îndepărtându-se de aceasta, sunt îndreptați - unul spre izolare, iar celălalt spre generalizare; depărtându-se în acest fel în direcții opuse, se îndepărtează astfel unul de celălalt; distanța lor reciprocă, separarea lor unul de celălalt sau diferența lor unul față de celălalt crește, devine Biblioteca "Runivers" - - nou mai mare și mai semnificativ; ca urmare, judecata în sine, ca mai semnificativă, are mai mult interes, mai multă semnificație Dar pentru aceasta, termenii săi - subiectul său izolat și predicatul său la fel de generalizat - din cauza diferenței lor separatoare, nu mai coincid de la sine în unitatea lor imediată consecventă unul cu celălalt; pentru a le lega și a înțelege între ele, pentru a ajunge la o concluzie prin sinteza lor, sau la o cunoaștere care a avut loc, sunt necesare efort și muncă, capabile să depășească persistența care este materia lor separatoare, impenetrabilă, care, deosebindu-le, împiedică coincidența lor reciprocă sau luarea în

considerare între ele Anterior, în sfera identităţii, în judecata tautologică, era suficient să se uite pentru a concluziona că muntele este tocmai muntele, calul este calul, cel mare este mare, iar cel mic este mic; iar decizia a fost destul de satisfăcătoare Și într-o judecată matematică, și mai ales cu relații mai complexe de o amploare cu altul sau cu alții, la mare distanță, prin impenetrabilitatea materiei despărțirii și deosebirii, de la un termen la altul - nu se vede, și la decide prin vedere, sau cu ochi despre unitatea lor - imposibil; și, prin urmare, este necesară o atenție intensă și toată puterea argumentelor, care, depășind încăpățânarea materiei impenetrabile și făcându-i transparentă impenetrabilitatea, ar face posibilă conectarea celor deconectați, compararea diferitului, înțelegerea conținutului dat empiric al subiect cu predicatul necesar, și astfel să ajungă la judecata concluzie adecvată, care va fi realizată cunoștințele matematice Dezvoltându-se în continuare și răspândindu-se și mai mult, judecata cognitivă se transformă într-o judecată mecanică Biblioteca "Runivers" - - cosmic, care se formează în primul rând în sfera cerească a astronomiei Cerurile reprezintă ele însele, parcă intenționat, o tablă nerezonabil de mare, pe care corpurile cerești o trasează în toate direcțiile cu semne, linii, calcule și formule matematice; totuși, materia lor pur matematică - mărimea, numărul și măsurile - sunt completate de mișcare, care este de fapt problema mecanică Îmbrățișând conținutul imens al tuturor fenomenelor lumii cerești, judecata astronomico-mecanică nu poate ajunge la nicio concluzie până când observațiile neobosite, continue și pe termen lung vor depăși persistența și pătrund în impenetrabilitatea materiei care separă termenii ei, care, de altfel, a mișcat despărțiți, dezintegrați, au fugit și s-au îndepărtat mai mult unul de celălalt Mergând și mai largi și mergând și mai adânc, atât spre o ființă și mai izolată, cât și spre o gândire și mai generalizată, termenii judecății astronomico-mecanice își măresc amplitudinea atât de mult încât să cuprindă între ei, ca și în materia în discuție, întreaga totalitate a judecăţilor tautologice şi matematice Subiectul său este mișcarea dată, observată a corpurilor cerești, iar predicatul său este exprimat ca un sistem general, structură sau armonie a lumii Nestăduindu-se pe mecanica cerească, nemulțumit de cunoștințele astronomice, judecata cognitivă se dezvoltă și mai departe și, pătrunzând mai adânc în însăși natura lucrurilor și în modurile lor de ființă, trece prin judecăți mecanico-fizice și fizico-chimice, la un fiziologic, sau judecata biologica, in care termenul subiectului este dat in fenomenele si functiile nenumarate ale vietii vegetale si animale, iar termenul predicatului, daca nu este exprimat complet, din lipsa de sine in Biblioteca "Runivers" - - acceptat, este cel puțin prezentat într-un mod universal, subiectiv, sau în sensul însuși al vieții În urma biologiei, care include psihologia ca parte, dacă nu se distinge într-o știință specială, O Comte propune, ca conținut și concluzie a unei judecăți științifice speciale, sociologia, care, după presupunerea sa, ar trebui să fie extrema limitează cunoștințele științifice și completează întreaga dezvoltare a întregului proces cognitiv Dar o astfel de presupunere, împreună cu sociologia, despre care nu există motive suficiente pentru a considera o știință deja consacrată, este în mod evident o presupunere nefondată și complet arbitrară Pentru că atunci când subiectul judecății nu este doar viața societății, nu doar viața unei persoane, ci viața în general, chiar și în cea mai simplă manifestare a ei, atunci predicatul ei nu se găsește, ci mai degrabă se pierde și dispare într-o inexprimabilă nedeterminare Căci, deși

emniric, ca fenomen, care, spre deosebire de orice altceva, este desemnat cu numele de viață, este ceva foarte bine cunoscut, dar a spune ce este și a lega obiectivitatea fenomenului său cu subiectiv semnificație, nu a reușit încă; predicatul a ceea ce este viața este învăluit într-o ceață de misticism încă nerezolvată În această ceață, fără nicio îndoială, se ascund în mod ascuns o mulțime de științe care încă nu s-au desfășurat, care astăzi și după nume nu sunt cunoscute și deci nu intră încă în domeniul cunoașterii care a avut loc Deja chiar din cursul dezvoltării primilor, bine-cunoscuți membri ai judecății cognitive, este evident că acesta nu poate fi întrerupt de o asemenea inconsecvență precum este prezentată așa-numita sociologie În ignorarea a ceea ce este viața - și mai ales a ceea ce este viața umană - nu există nicio posibilitate de a judeca ce este societatea umană, totuși Biblioteca "Runivers" - - să decidă în ce mod se va realiza dezvoltarea lui ulterioară Cu nivelul modern de cunoaștere, marginea întrebărilor deja respinse despre Izniya și specii, transformism, despre morfologia embriologiilor, care sunt în general legate de sfera generală a zoologiei și antropologiei și, dacă este necesar, subordonate domniei de o întrebare semnificativă despre ce este viața, se poate pretinde a fi prestigios Ce științe noi se vor dezvolta și forma în membri speciali ai judecății cognitive pentru a urma în sistemul general al științelor deja consacrate și a completa seria abia conturată a stiintelor biologice Legile mișcării planetare descoperite de Kepler, împreună cu teoria gravitației universale a lui Newton, se poate spune că au dat astronomiei sensul său deplin și concret și, după ce și-a pus sufletul în ea, au completat-o ca o știință complet solidă; pentru că înainte de asta, părea să fie doar o colecție extinsă de fapte și informații, dar, în absența principiului lor animator, nu era și nu putea fi o știință adevărată În sfera fiziologiei, îmbrățișând între termenii judecății sale, ca conținut propriu, special, întreaga chestiune a fitologiei, zoologiei și antropologiei și, ca conținut general, întreaga materie fizică a mecanicii și hpmin, se poate în mod egal vezi o acumulare enormă de observații exprimate într-o ordine condiționată, fapte, informații; dar, între ei, ca într-o pădure, e mult mai ușor să te rătăcim decât să fii; pentru că întreaga fizică a materiei anorganice, cu toate ajutoarele mecanicii și chimiei, fără a explica începutul vieții, se dovedește a fi doar un ghid insuficient pentru a explica conținutul său imens Și până nu se va spune ce este viața însăși, până atunci judecata fiziologică va lipsi predicatul ei clar definit și cu toată bogăția deja pusă Biblioteca "Runivers" - - acumulată în sfera sa materială, nu poate fi considerată o știință consacrată și cu atât mai puțin finalizată Așa cum în formulele matematice membrii lipsă ai unei serii incomplete sau infinite sunt indicați la locul potrivit prin puncte, rezultă că într-o serie neterminată de membri succesivi ai unei judecăți cognitive în curs de dezvoltare, fără a prejudeca nimic, se notează doar prin puncte m locuri care vor fi completate treptat mai târziu de cei care au format științe, care acum par a fi doar premature și, prin urmare, presupuneri goale În sfera științifică, este foarte permis să se folosească ipoteze, dar o singură condiție este să nu uităm că o ipoteză nu este o bază validă care dă dreptul de a afirma sau de a nega adevărul Dar dacă este imposibil să inventezi noi științe fără un motiv suficient, asta nu înseamnă că ordinea reală de dezvoltare a judecății cognitive rămâne conjecturală și nedeterminată Traiectoriile sau traseele corpurilor cerești care abia au apărut și nevăzute până acum pot fi determinate cu precizie pe baza elementelor mișcării lor, clarificate în scurt timp a

apariției și vizibilității lor în ceruri În același mod, cursul ulterioar, sau ordinea de dezvoltare a judecății cognitive, este determinată destul de precis, cu desemnarea limitelor sale, pe baza acelor elemente care au devenit deja clare din ele a căii perfecte Din modul în care s-a dezvoltat până acum judecata cognitivă, este destul de clar că termenii săi, pe de o parte, subiectul său, iar pe de altă parte, predicatele sale, care la început, la punctul de plecare al oricărei cunoștințe, coincideau cu reciproc într-un mod nedefinit generalitatea și indiferența tautologiei, îndepărtându-se de ea, diverg treptat și, îmbrățișând tot conținutul din ce în ce mai mare, din ce în ce mai mult Biblioteca "Runivers" - - liniile, dar necesitatea, dezvoltându-se și înaintează în aceeași ordine, diverg mai departe, până când îmbrățișează tot conținutul, toate diferențele existente, toată distanța și toată lățimea lumii infinit de mare Astfel, judecata cognitivă în întreaga sa dezvoltare este determinată de două rânduri, pe de o parte, un rând al tuturor subiectelor succesive, iar pe de altă parte, un rând corespunzător al tuturor predicatelor succesive Ca două linii drepte care se intersectează, care, pornind de la punctul de secțiune, diverg în mod constant, aceste două serii de termeni de judecată, de asemenea, coincid între ele doar la punctul lor de plecare, la care sunt indiferenți și lipsiți de conținut, și dincolo că, de altfel, pe măsură ce materia lor separatoare ajunge între ele și amândoi conținutul crește, așa diferențele discutate de judecată, diverg, îndepărtându-se unele de altele; în plus, o serie de subiecte deviază spre izolare, iar un număr de predicate în aceeași măsură - spre generalizare Prin determinarea ordinii de dezvoltare a unei judecăți cognitive se determină și limitele între care se realizează - de unde începe și cum se termină Pornind din tautologie, sau din indiferența identității, cunoașterea se răspândește prin creșterea treptată a conținutului și a diferenței și nu poate fi completată înainte, trecând peste toate diferențele de la cel mai mic la cel mai mare și îmbrățișând fiecare conținut de la cel mai simplu la cel mai complex, ea nu va ajunge la o diferență infinit de mare, care, acționând ca o contradicție, indică prin aceasta că termenii judecății cognitive au atins ultima limită a distincției lor și, extinzându-se în infinit, îmbrățișează deja conținutul imens al unei lumi infinit de mare Astfel, în limitele în care Biblioteca "Runivers" - - se aşteaptă dezvoltarea cunoaşterii, se găseşte la începutul ei, identitatea, iar la sfârşitul ei, contradicţia, care, însă, este doar o formulă a infinitului însuşi Toată cunoașterea științifică, în persoanele primilor ei reprezentanți, s-a străduit constant și spre infinit, sau spre cunoașterea adevărului său infinit; dar mai târziu, când adevărul infinit, atotcuprinzător, i-a apărut și i s-a exprimat parțial ca o formulă de contradicție, cei mai noi reprezentanți ai săi, în persoana gânditorilor moderni, neînțelegând sensul formulei sale și ținând seama doar de inițial acumularea de identitate, s-au temut de contradicția acesteia și, întorcând spatele adevărului, au mers invers, luptă înapoi spre tautologia originală din care au apărut cunoștințele științifice În această încercare inversă, de la cea mai înaltă speculație înapoi la percepția senzorială primară și cea mai directă, se află însăși esența învățăturii moderne a pozitivismului Strigătul său puternic este exprimat într-un apel, "du-te înapoi, înapoi, acasă", fie că doar pentru a pleca cât mai curând posibil și pentru a nu face față acelei contradicții la care duce cunoștințele și în fața căreia fizica, mecanica și chimia se confundă, - sunt confuzi pentru că în germană se ascunde chiar începutul și însuși sensul vieții și al lumii Însă nu ar

fi suficient să ne mărginim să subliniem că, în întregime, întreaga dezvoltare a cunoașterii se mișcă între limitele identității și ale contradicției; Pentru ca această contradicție, care nu încurcă obiceiurile de gândire, încă legate de principiul abstract al identității, să devină cu adevărat înapoiată, este necesar să se exprime și sensul ultim pe care îl primesc termenii unei judecăți cognitive atunci când, pe de o parte, incluzând între ele întregul conținut al infinitului lumii, subiectul ajunge de fapt la limita extremă a izolării sale, iar pe de altă parte, să spunem Biblioteca "Runivers" - - ceea ce este la fel de real ajunge la limita extremă a generalizării sale Dincolo de limita izolării infinite, nimic altceva nu poate fi recunoscut ca fiind doar individualitatea necondiționată a unui atom complet original, sau un individ cu adevărat existent al ființei Dincolo de limita generalizării infinite, nimic altceva nu poate fi recunoscut, în mod egal sau adecvat, decât universalitatea necondiționată a simțului infinit, atotcuprinzător, viu al autoînțelegerii Întreaga serie de subiecte de cunoscut, începând de la identitate, în care primul subiect este încă amestecat în indiferență cu predicatul său, până la limita extremă, în care ultimul subiect este deconectat de predicatul său de întreaga infinitate a lumii, ca întreaga serie a predicatelor sale, pornind de la identitate, în care primul predicatul este încă amestecat în indiferență cu subiectul său, până la limita extremă în care ultimul predicat se exprimă în contradicție cu subiectul său, este imposibil de enumerat exact ; întrucât ambele sunt infinit de mari; fiecare dintre ele conține un set nenumărat de membri și, numărându-i de la început, nu există nicio modalitate de a număra până la sfârșit, la fel cum numărându-i de la sfârșit, nu există nicio modalitate de a număra până la început Și de aceea, pentru cunoașterea finită, realizată numai în timp, atât seria una cât și cealaltă trebuie, dar în mod necesar, să pară întrerupte de un abis de netrecut, care nu permite nicio legătură între primii și ultimii lor membri Cu toate acestea, există o legătură reală și inseparabilă între ele; și deși nu poate fi nici numărat, nici cunoscut printr-un mod real de cunoaștere pozitivă; dar necesitatea ei este evidentiata de logica gandirii si a sensului, astfel incat a nu-i recunoaste realitatea ar insemna a recunoaste realitatea lipsei de sens Biblioteca "Runivers" - - Fără cea mai mică îndoială, cea mai joasă dintre manifestările tărâmului empiric al mecanismului și cea mai înaltă dintre credințele speculației ideale stau una cu cealaltă într-o succesiune neîntreruptă de membri ai aceleiași serii a tuturor existențelor unei lumi infinit de mare; dar, cu toate acestea, cunoașterea pozitivă nu va putea trece niciodată din domeniul empiric al primului în domeniul ideal al celui de-al doilea: întrucât sunt despărțiți unul de celălalt prin infinit, exprimat doar prin contradicție Însă contradicția afectează limita de netrecut a gândirii, doar în sfera imaginilor abstracte senzual ale reprezentării, pentru care și viața pare a fi ceva de neînțeles Pentru concept, contradicția, ca semn formal al infinitului, este doar o dovadă a adevărului și a realității sale Prin limita extremă a izolării atinsă de ultimul subiect al ultimei judecăți și prin termenul întregii realități a atomului individual necondiționat, sau a individului ființei, nu se înțelege clar altceva decât omul însuși și nu omul în general , ci tocmai acest om individual, sau însăși inima lui , plin de dorință pasională, de o sete de viață nepotolită și de o așteptare tremurătoare a împlinirii ei viitoare, care urmează, dar încă nerealizată; de aceea omul este doar o ființă imperfectă, chinuită de speranță și îndoială

Limita extremă a generalizării, la care se reduce ultimul predicat al ultimei, infinit de mare judecată, și termenul de universalitate necondiționată a sensului infinit al oricărei înțelegeri și al întregii ființe, al întregului adevăr și al întregii vieți, este clar înțeles ca fiind nimic altceva decât Logosul sinucigaș central, sau Dumnezeul viu, fără început și infinit, în care totul a trecut, totul a fost realizat într-un mod infinit și necondiționat; co- *  care, prin urmare, este trecutul necondiționat și perfect; orice altceva, încă imperfect, aspiră la el și, trecând prin el, nu trece decât în el Tot viitorul, numit materie, materie, existență finită, trup, viață, suflet, om - tot ce este trecător nu are alt sens decât a trece în trecut, adică în perfect, care este izvorul viu, inepuizabil al realului, viata reala Prin urmare, în ultima judecată, infinit de mare, cu care se încheie procesul de cunoaștere, termenul subiectului este un moment trecător al ființei - această persoană; iar termenul predicatului este eternitate, este Dumnezeu Dar, luarea în considerare a acestor doi termeni la unitatea lor concretă unul cu altul, sau la încheierea lor, care are loc prin tot infinitul, sau prin toată materia contradicției lor separatoare, nu mai apare sub forma vreunei științe pozitive și nu poate fi un știință, dar, desigur, în sensul cunoașterii, ca filozofie, și în sensul credinței, ca religie Apoi, în amplitudinea infinit de mare a judecății filozofiei sau religiei, care este judecata de viață a omului, toate științele și disciplinele speciale ale cunoașterii umane sunt cuprinse doar ca judecăți particulare și particulare, care nu ar avea niciun sens dacă nu ar fi comunicate lor prin judecata infinit de mare a filozofiei și sau religiei, care îi păstrează în sine și le înțelege cu sensul ei necondiționat  II Viata umana Toate dovezile prin care se dovedește adevărul existenței lui Dumnezeu, propriu-zis, nu sunt deloc dovezi, ci doar o explicație a acelui sens, care, ca fundament însuși al tuturor dovezilor, este înțeles de la sine în singura sa veșnicie mod existent și nu are nevoie de dovezi De fapt, din moment ce nici realitatea sensului, nici adevărul adevărului nu pot fi dovedite prin puterea lipsei de sens, sau prin minciuni pure, este evident că sensul este dovedit doar prin sensul însuși, că adevărul este dovedit doar prin adevărul însuși: i e , - că nu este deloc nu este dovedit, ci doar înțeles prin sine, ca adevăr incontestabil al sensului și ca sens indubitabil al adevărului În același mod, existența lui Dumnezeu nu este dovedită de nimic, decât de Dumnezeu însuși: Dumnezeu este acel adevăr necondiționat, care, ca firmament al oricărei afirmații, ca axiomă a oricărei dovezi, ca sens al oricărui gând, este pretutindeni și întotdeauna înțeles de la sine și este chiar acel lucru cu care toată lumea este de acord, împotriva căruia nimeni, nicăieri și vreodată, nu argumentează și nu poate argumenta A gândi, deja în esența sa, înseamnă a afirma existența lui Dumnezeu; a nega existența Lui ar fi posibil doar prin negarea sensului gândirii, sau numai într-un asemenea mod de a gândi, care, în loc de sens, ia ca bază nonsensul  Prin semnificația lor, sau prin atenția instinctului lor de viață, animalele sunt legate inseparabil de acel altul determinat empiric, care constituie condiția necesară a vieții lor și fără de care, prin urmare, nu ar putea exista Animalele nu se desprind niciodată, nici cu un singur gând, de acel alt conținut la care sunt limitate empiric de însăși esența vieții lor Ei cred în El, iar credința lor nu este tulburată sau slăbită de nicio îndoială, nicio ezitare; deoarece empirismul existenței lor și teoreticismul gândirii lor sunt destul de adecvate și coincid atât de strâns între ele încât

nu există nici cel mai mic loc între ele pentru orice opinii sau îndoieli exterioare Prin simțul său, sau prin atenția instinctului uman inerent în el, prin credința sa, o persoană se raportează din finitul existenței sale empirice la acel celălalt necondiționat, care, fiind în infinit, îi vorbește din el, ca necondiționat adevărul, ca simțul său etern existent, prin care trăiește și este cu adevărat om Dar empirismul existenței și teoretismul persoanei persoanei nu este adecvat și, necoincidând unul cu celălalt, ci inconsecvența lor, lasă printre spații lor nelimitate pentru orice fel de gândire terță, munim, sabat și tot felul de simțuri senzoriale sau abstracte, pentru care sensul Este cheltuit ca soarele în spatele norilor; în urma căreia însăşi relaţia cu sensul sau credinţa în adevăr este întreruptă Atâta timp cât o persoană rămâne fidelă instinctului său uman, sau sensului prin care existența sa finită este legată de infinitatea adevărului necondiționat, care există mereu - atâta timp cât crede în Dumnezeu, atâta timp cât el cu toate ființa și fiecare gând Biblioteca "Runivers" - - leagă și adună împreună cu eternitatea, tot conținutul trecător al ființei și cea mai mică și trecătoare suflare a lumii finite, atâta timp cât el păstrează neslăbit structura înaltă a înțelegerii sale a adevărului, ca niște fire întinse; - până atunci, existența lui umană în lume, și viața lui, rezonează, neapărat, în întreaga sa ființă, ca o coardă puternică, ca o consonanță misterioasă, toate semnificațiile și întregul sens al eternității însăși, și o persoană trăiește într-un mod cu adevărat fără sfârșit, cu toată plinătatea vieții reale și a sensului real Când aceste sfori sunt slăbite sau rupte și nimic, care nu se leagă de nimic, nu-și păstrează ordinea, ci numai, atârnând, zgâiind în golul nemărginit al tot felului de opinii, nedumeriri și îndoieli - când din cauza lor o persoană își pierde credința, apoi, de necesitate, își pierde odată cu ea instinctul de viață, care îl leagă de adevăr, iar viața lui și întreaga existență se transformă inevitabil într-o fantomă goală, într-un coșmar sălbatic, într-un joc jalnic de tot felul de iluzii, minciuni, rușine și lipsă de sens, în care apar atât păcatul originar, cât și cel derivat al omului Credința în judecata sa, contradicția mondială Unul dintre reprezentanții materialismului modern, folosind și jucând deloc întâmplător, în toate limbile de origine ariană, consonanța comună a cuvintelor - este și este, s-a exprimat în glumă și sub forma unui protest împotriva idealismului pe care orice creatură imeppo este ceea ce este, ceea ce hrănește (ist was es isst) - și, fără a bănui, exprima prin această glumă adevărul real, care, cu toată naivitatea exprimării sale, este un adevăr incontestabil, nu numai în sensul a materialiştilor, dar cu atât mai mult în sensul idealismului Biblioteca "Runivers" - - Într-adevăr, fiecare ființă trăiește tocmai din ceea ce se hrănește; iar natura a ceea ce se hrănește se află în cea mai strânsă, inseparabilă legătură cu natura sa și îi servește drept determinare De aceea, hrana animalelor și, în general, natura acelei celelalte, acele alte substanțe, plante sau animale, care le servesc drept hrană, sunt considerate în zoologie trăsături esențiale în determinarea genurilor, speciilor și a locului ocupat de fiecare dintre ele, în ordinea clasificării zoologice ! Pentru a înțelege ordinea reală a existenței, cel mai important lucru este să renunțați la erorile obișnuite ale ideii abstracte a unei ființe luate în separare și să acordați o atenție deplină relației specifice dintre unul și altul În sine, sau în raport cu ea însăși, fiecare ființă (una) este plină de sensul ei interior, care îl afectează numai pe el, ca o anumită imagine subiectivă a relației sale de sine cu el însuși, - ca un fel de

conștientizare în sine, conștiință sau conștiința de sine, - în general, ca ceea ce cunoaște în sine (găsește, simte, își imaginează sau înțelege) Și în raport cu celălalt, și mai ales cu celălalt cu care trăiește și se hrănește, dar, ca semn clar al existenței pozitive, exterioare, are propria definiție a ființei, care este plină de un fel de conținut definit vizibil cu unele calități - cum ar fi ceva mare sau mic, puternic sau slab, util sau dăunător etc În noțiunea abstractă că o ființă există și este, ea este înțeleasă ca ceva una, izolat în singurătatea sa și smuls din relația ei esențială și inseparabilă cu altul; mai mult, de obicei se uită că o astfel de izolare este tocmai o abstractizare - Biblioteca "Runivers" - - că din legătură cu celălalt, unul nu este nicăieri și nu a fost niciodată Separat, sau luat în abstract, nu există nici una, nici alta; realitatea lor, în care ar fi doar niște fantome goale, stă în întregime în legătura lor inseparabilă, doar în relația lor esențială unul cu celălalt Deci, dacă această legătură este ruptă și această relație este distrusă, atunci atât unul cât și celălalt nu mai pot fi și inevitabil să dispară, plp, dacă nu se păstrează într-o reprezentare abstractă, atunci doar sub formă de mumii care și-au pierdut tot sensul unei ființe vii Tot ceea ce este considerat în abstracția reprezentării, așa cum învață despre unitate vechile manuale de aritmetică, - ca ceva unic, fără nicio legătură cu altul, este doar o fantomă goală a unei invenții goale, fără nicio ființă; căci întreaga determinare şi însuşi sensul fiinţei sunt date exclusiv numai prin celălalt şi cu celălalt La fel, ceea ce în abstracția reprezentării este considerat doar ca altul, în afara raportului său cu unul, este prezentat doar ca materie de ființă, fără nici un gând, fără niciun sens, - ca altul, pentru care există nici un motiv pentru a fi diferit; căci există tocmai aceea în raport cu care este diferită, care, prin urmare, nu este deloc diferită, ci doar o prostie pură A fi diferit nu are alt sens decât a fi diferit de unul, în raport cu care nu este deloc celălalt - și anume celălalt al său, tocmai acel celălalt, în care unul găsește și primește determinarea obiectivă a ființei sale, și fără de care nu ar putea fi Dar, în determinarea ființei unuia, celălalt apare doar ca limită, sau graniță Ca limită și graniță a ființei unuia, care este determinată de m și fără definiția sa ar fi doar Biblioteca "Runivers" - - un sens definit, subiectiv, fără semnul său obiectiv, - un gând fără cuvânt și fără ființă, o fantomă goală de invenție - celălalt determinant este în același timp limitarea sau negația unuia; întrucât toată ființa se termină, încetează să fie tocmai în limitele sale, tocmai acolo, unde începe ființa altuia Și așa, tot ceea ce există, ca ceva unul, întâlnindu-se cu celălalt, își găsește în el, în primul rând, definiția sa, iar în al doilea rând, negația ființei sale; și decât celălalt al său este mai diferit, cu cât este mai diferit de el prin natură, cu atât mai puternică și mai hotărâtoare este negarea ei a acelei ființe, pe care ea însăși o definește ca fiind și în raport cu care este doar alta Deja B Spinoza a învățat că orice determinare este o negație; dar fără determinare prin alta, nu ar exista ființă determinată în mod obiectiv - nu ar exista semne evidente ale acesteia și totul ar rămâne doar o fantomă a nedeterminarii subiective Dar apoi, fiecare ființă vie este umplută de sensul subiectiv al autoafirmării sale și, percepând de la altul definiția ființei sale evidente, nu mărturisește decât realitatea ființei și vieții sale, că nu tolerează pe altul în ea | diferență direct-negativă față de sine - ca limită proprie, sau ca negație a ființei sale, dar, depășind diferența dintre natura sa și propria natură, o asimilează și o transformă în propria sa ființă: o

devorează, se hrănește cu ea și trăiește mai departe Tot ceea ce trăiește nu trăiește altfel decât hrănindu-se cu alții, care sunt diferiți de el Pentru a ne hrăni cu un altul diferit, este necesar să ai capacitatea și puterea de a-și depăși diferența față de tine însuți și de a o asimila (asimila) cu tine însuți Și cu cât diferența de natura celuilalt este mai semnificativă, cu atât este mai originală și independentă Biblioteca "Runivers" - - de la ființa care se hrănește cu ea, cu atât mai mare și mai semnificativă ar trebui să fie forța și capacitatea de asimilare pe care o posedă această ființă Dar pentru asta, cu atât mai semnificativ, cu atât mai semnificativ și mai plin - și acea realitate a ființei, existenței și întregii vieți, care se desfășoară cu cea mai mare tensiune, cea mai mare forță și capacitate de a asimila pe altul "Mărimea diferenței dintre natura altuia și natura ființei care se hrănește și trăiește din ea măsoară exact volumul, amplitudinea existenței sau sfera vieții pe care această ființă o atinge Ea trăiește cu atât mai puțin, cu atât mai slab și mai insuficient, cu atât este mai mică diferența - și cu cât mai mult, cu atât mai puternic și mai semnificativ, cu atât este mai mare diferența dintre natura sa față de natura celuilalt, de care are nevoie pentru hrănirea și viața sa Această diferență, așadar, poate servi drept volum sau măsură, ca o indicație adevărată a ordinii în care ființele mai puțin sau mai dezvoltate, se ridică unele peste altele în virtutea abilităților lor mai mici sau mai mari, sau adaptării la lupta pentru existență, reprezintă, parcă, o scară vie de ascensiune viață din sfera inferioară a ființei actuale la cea mai înaltă Începând cu o diferență infinit de mică, sau cu indiferența însăși, în care amplitudinea infinit de mică a znzpp este egală cu absența sa completă, diferența dintre natura unei ființe față de natura a ceea ce trăiește, crește; în consecință, cu care crește amplitudinea sau volumul vieții și, trecând unul după altul toate gradele de diferență, ajunge în sfârșit, în limita extremă a creșterii sale, la o diferență infinit de mare, sau la o contradicție completă între ființă și altele prin care trăiește și se hrănește Deja acel alt lucru cu care se hrănesc și trăiesc Biblioteca "Runivers" - - aceste animale, apărând prin natura lor în imagini și tipuri eterogene, într-un grad foarte semnificativ de diferență față de natura acelor animale care se hrănesc cu ele, le impune să poată asimila abilități foarte semnificative - multă atenție, inteligență, memorie , observație, putere de gândire, cunoaștere: fără de care realitatea vieții lor nu ar putea fi realizată în mediul exterior al existenței lor Detinand in deplina masura abilitatile necesare existentei lor, animalele traiesc in plinatatea realitatii: nu sunt niciodata si nicidecum jenate de vreo fantome de existenta imaginara Neavând în ei înșiși nicio înclinație de a visa cu ochii deschisi, nu se complace în vise; dar au în vedere numai conținutul absolut real al lumii și, nefiind pozitiviști, în practică, totuși, nu se pierd niciodată în gândurile lor în nemărginirea invizibilului și inaccesibil pentru ei și nu părăsesc nicio clipă sol pozitiv al existenţei lor reale şi precis definite G ! Strain tuturor viselor si strict definit Pozitivitatea animalelor este condiționată de faptul că însăși obiectele gândurilor lor, sau ceea ce trăiesc și mănâncă, chiar dacă natura lor diferă cel mai mult de cea a animalului, rămân totuși obiecte foarte pozitiv senzuale și pe deplin empirice Extinderea sferei existenței animalelor la toată lățimea și la întregul volum al acelei diferențe, sau acelei distanțe, la care sunt îndepărtați de animal, ei totuși, fiind cu el în aceeași sferă empirică, nu o depășesc, dar sunt în ea obiecte complet accesibile, care, cu efortul corespunzător din

partea animalului, sunt convenabil atinse și asimilate de către acesta În virtutea originii naturale și a existenței empirice, omul, ca animal, Biblioteca "Runivers" - - se mișcă cu aceleași impulsuri și nevoi și este plin de gânduri comune tuturor animalelor despre obiecte complet pozitive care sunt necesare pentru ca el să poată exista; nu mai puțin decât animalele, deși cu mai mare abilitate și previziune, el se asigură cu hrană, își îngrijește locuința, refugiul sau bârlogul, se ferește de dușmani și se ferește de tot felul de primejdii În acest sens, omul se dovedește a fi cel mai inteligent, capabil, viclean și cu greu cel mai crud și însetat de sânge dintre toate animalele Dar oricât de extins, oricât de variat ar fi conținutul existenței sale empirice, acesta, în sensul scopului său uman, nu este nicidecum scopul lui ultim, ci doar o condiție și un mijloc, -; doar printr-o particularitate a vieții sale, în spatele căreia i se deschide și îi face semn cu distanța ei nemărginită, o altă perspectivă, deloc pozitivă, a ființei Celălalt prin care omul trăiește și se hrănește, nu ca animal, ci în propria sa calitate de om, de ființă rațională, celalalt pe care trebuie să-l asimileze pentru a-și realiza realitatea umană, este deja un empiric alte; deosebindu-se de natura naturală a omului nu printr-o oarecare diferență particulară, empirică sau finită, ci printr-o diferență infinit de mare, este în fața lui, ca deloc, ca necondiționat altul, care în întreaga sferă empirică a tuturor celorlalte nu este nicăieri, niciodată, nu localizat Ceea ce este absolut diferit, prin care o persoană trăiește și se hrănește, pentru a-și îndeplini destinul, pentru a trăi ca o ființă umană, este adevărul absolut; iar viața umană, în toate manifestările ei, se mișcă, se dezvoltă și este determinată doar de definirea a ceea ce se află în fața lui în imaginea infinită a adevărului necondiționat Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Mat IV- ) Biblioteca "Runivers" - - Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu este un adevăr necondiționat, sau acel altul necondiționat, care, prin diferența de natură, este separat de natura empirică, finită a omului pentru tot infinitul Și totuși, nu mai puțin, omul, ca om și prin toată infinitatea, este indisolubil legat de adevărul necondiționat al vieții sale, judecata umană, care pornește din însuși sensul înțelegerii sale de sine, în virtutea căreia el este un fiinţă raţională Dacă judecata lui ar fi vizat infinitul și nu și-ar fi legat întreaga existență de el, nu ar fi părăsit rândurile animalelor, iar existența lui pe pământ, fără a părăsi limitele zoologiei, nu ar fi fost istorie Viața lui se dezvoltă ca istoria lumii, tocmai pentru că este indisolubil legată de adevărul necondiționat; prin ea trăiește și se hrănește; cu ea - el este un om și își creează realitatea umană După ce a spus că omul este ceea ce este - der Mensch ist was er isst - acel reprezentant al materialismului a spus adevărul absolut Pe lângă cele imediate, extrem de naive și cunoscute de toate animalele, pe care băutura și mâncarea le au ca mijloc de a potoli setea și foamea, ele au și un alt sens mai profund și mai mistic Pentru a trăi, este necesar să bei și să mănânci; este un act esențial, vital, prin care se creează și se reproduce viața și prin care se dezvăluie că esența ei nu constă în izolarea ei de altul, ci, dimpotrivă, și anume în comuniunea sa deplină cu altul, în comuniunea sa cu tot conținutul lumii imense, - în comuniunea ei cu adevărul necondiționat, fără de care nu poate exista culme a realității Toată realitatea constă numai în comunicarea vie, doar în indivizibilitatea unuia și a celuilalt in afara Biblioteca "Runivers" - - o astfel de comunicare, orice altceva, ca limită, este doar o negare

a ființei, o negare a libertății vieții; și, prin urmare, nicio viață nu-l tolerează pe celălalt în izolarea lui Dar a devora pe altul, ca să nu-și întâlnească limita în el, a fi infinit de liber, este, în firescul lui, actul cel mai naiv, cel mai grosier de comunicare al unuia cu altul; pentru că, distrugându-și pe celălalt, unul își pierde ființa determinată și, căzând în somn, cade în distragerea neființei ~~ Este posibil, fără să distrugi altceva, să-l faci al tău - însuşindu-l ca pe un lucru propriu - prin a-l înrobi; ceilalți însușiți, sclavii înrobiți, ca lucruri proprii, nu mai pot fi limita puterii și voinței stăpânului Dar chiar și acest act de a comunica unul cu celălalt este deopotrivă grosolan și insuficient: transformând orice altceva în sclavi și lucruri pe care le deține, stăpânul sclavilor și al lucrurilor se transformă însuși într-un sclav și într-un lucru al acelor sclavi și lucruri pe care numai el se presupune că posedă Cel de-al treilea act de comunicare al unuia cu altul constă în asimilarea lui către sine prin cunoaşterea teoretică a naturii sale; ca urmare, nu mai este distrusă sau distorsionată, ci, rămânând așa cum este, nu mai este decât străină și, prin urmare, nu mai este atât o limită, cât o continuare, ajutor, unealtă și mijloc de viață Dar este imposibil să știi totul prin rațiune teoretică În fine, ultimul și cel mai înalt act de comuniune al unuia cu altul este să iubești adevărul necondiționat cu toată ființa ta - în cuvânt, faptă și fiecare gând și în el orice altceva; căci opa este însăși esența atât a uneia, cât și a celeilalte Orice altceva este cu totul pătruns de iubire, ciudățenia ei este eliminată de ea, astfel încât tot ceea ce era negativ în raport cu unul cu celălalt se transformă din ambele părți în afirmarea lor reciprocă reciprocă, în libertatea lor necondiționată unul în celălalt  Mistic, într-o strânsă unitate, ca întregul plantă dintr-o sământă, toate semnificațiile fiecăreia dintre aceste imagini de comunicare între ele, sunt direct în sensul primului și cel mai naiv act de a bea alimente; legând viața unuia cu viața altuia, el prefigurează în mod simbolic cel mai înalt act de comunicare, în care viața unei persoane și viața întregii lumi, ajungând la deplină realitate și deplină conformare, ajunge la încheierea sa finală De aceea, nu numai în creștinism, ci deja în rândul strămoșilor, în marea lor Eleusinia, acceptarea pâinii și a vpna, ca satisfacție simbolică a foametei spirituale și a setei spirituale a omului, era un mare sacrament, semnificând că el trăiește și mănâncă alimente neempirice, după care vin din nou foamea și setea, nu prin fenomenalitatea fenomenelor senzuale, trecătoare, care pâlpâie și dispar; ci - esența Divină și viața necondiționată a sensului pre-etern, care este hrana adevărată, viața reală și lumina reală a fiecărei persoane care vine pe lume Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Adevărul său absolut nu este un obiect empiric vizibil, sensibil; inaccesibil privirii senzuale, este, în raport cu tot ceea ce este vizibil, absolut diferit, infinit departe de orice existență empirică și de natura finită senzuală a omului, care, așadar, nu o vede altfel decât prin tot infinitul a lumii imens de mare Pe de altă parte, însă, chiar acest adevăr, infinit depărtat de om, este cel mai aproape dintre toate de esența lui: o, este infinit de aproape de el și chiar una cu el; pentru că, el este sigur de ea, ca de sine; pentru că trăiește și mănâncă  "Io, iar dacă crede în ceva, dacă afirmă ceva sau - ceea ce neagă, atunci numai prin puterea adevărului și a sensului lui; fără sensul ei, nu putea nici afirma, nici nega nimic, nu putea distinge ceea ce este plin de sens de ceea ce este doar necugetare; și în indiferența de moarte a ceea ce este viața și ceea ce este moartea,

nu putea trăi; - pentru că toată viața este doar diferența dintre sens și lipsă de sens; - nici nu s-ar putea ști că, neavând existență, el doar își imaginează, își închipuie și este o fantomă goală a lipsei de sens și o adevărată minciună, care nu este și nu poate fi în realitate Dar un om știe direct în sine, prin certitudinea vieții sale, că nu este o minciună și nu o fantomă, că trăiește și își deosebește viața de moarte, viu de mort, adică de lipsă de sens; știind aceasta, nu poate să nu știe că el însuși - cunoscând și discriminând - știe și discriminează numai pentru că adevărul absolut îi este infinit aproape, că este unul și același lucru în el tocmai ca încrederea în sine Dar, vorbind în astfel de definiții: - la fel de infinit de departe de om și necondiționat diferit de el și la fel de infinit de aproape de el și una cu el; - cum ceea ce el nu vede deloc, nu cunoaște și nu poate înțelege în niciun fel și cum ceea ce el direct în sine, cu întreaga sa ființă, este cel mai aproape de toate, vede și știe totul din ce în ce mai clar - adevărul necondiționat afectează o persoană, deja de la bun început, doar ca o contradicție imensă și aproape de neînțeles Pentru o idee abstractă, este complet de neînțeles cum este posibil ca o persoană să nu știe exact ceea ce știe cel mai mult și cel mai bine dintre toate; - cum este posibil ca ceva infinit de departe, despărțit de el de toată infinitatea lumii, să fie tocmai ceea ce este infinit de aproape de el și chiar una cu ea? Biblioteca "Runivers" - - Dar, concluzând între ele, atât întregul sens al subiectivității, cât și toate semnele obiectivității lumii, atât intensitatea infinită a sensului ei atotcuprinzător, cât și extinderea infinită a imensei sale existențe lumești, termenii de necondiționat adevăr, pentru a îmbrățișa un astfel de conținut, trebuie să fie nevoie să se împrăștie și să divergă unul de celălalt la tot infinitul, care, nepermițând nicio considerație între ele, rupe toate imaginile finite ale reprezentării; de aceea, termenii și însăși formula adevărului absolut apar și nu pot fi exprimate altfel, ca doar o imensă și de neînțeles contradicție Ca unica expresie a infinitului, contradicția, fiind pentru orice imagine a reprezentării o imagine complet de neconceput și ultima limită a posibilei gândiri, dă naștere confuziei în conștiință și îi servește drept semn că și-a pierdut accidental drumul și a mers de-a lungul un drum impracticabil, fals În întregul domeniu al cunoașterii, un singur matematician a îndrăznit să treacă acest prag al gândirii și, folosind semne matematice, a urcat fără teamă în sfera infinitului de mic și infinitezimal de bine, în care s-a transformat în calcul infinitezimal, instrumentul cel mai puternic și precis de cunoaștere Lipsite de astfel de semne perfecte, alte științe nu pot părăsi, ca și matematica, solul pur empiric pe care stau și se dezvoltă; pentru întreaga cunoaștere și gândire, contradicția, prin care se exprimă însăși esența oricărei ființe, nu ar fi trebuit să fie un motiv de confuzie: deși este de neconceput în imaginile reprezentării, nu este mai puțin - destul de neclară, ca o formulă a unui concept viu, real Există o contradicție similară; opa îmbrățișează în indivizibilitatea sa același infinit n, neîncadrându-se sub nicio singură imagine a reprezentării finale, desigur, este la fel de neînțeles, Biblioteca "Runivers" - - la fel de neînțeles în esența sa și, între timp, nu este mai puțin un fapt incontestabil și incontestabil și însuși fundamentul oricărei gândiri, al oricărei reprezentări și al oricărei cunoștințe; căci fără viață, ar fi imposibil să simți, să-ți imaginezi, să gândești sau să cunoști Asemenea pânzei însăși, conform căreia sunt reproduse nenumăratele imagini ale existenței nemărginite de răspândite a lumii imense, contradicția ei mondială apare mai întâi, chiar și nu sub forma vreunui

fel de gândire, ci doar ca o confuzie directă și nemărginită a materia senzuală a ființei, ajungând la ignoranța primitivă, elementară o persoană, ca întreaga realitate Așa cum orbirea este leagănul natural din care se naște vederea, tot așa ignoranța este originea și leagănul din care provine cunoașterea ) Contradicția mondială, ca o revendicare nesfârșită și păcatul originar al omului Cine s-a gândit vreodată la natura omului - la rațiunea sa, la nerațiunea lui, - la măreția sa, la ticăloșia lui, - la cunoștințele sale, la ignoranța sa, nu poate să nu realizeze că contradicția ireconciliabilă inerentă însăși ființei sale este însăși temelia existenței sale Spre deosebire de animale, care aparțin categoriei de creaturi nerezonabile și iresponsabile, el este recunoscut ca o ființă rațională, responsabilă pentru faptele sale și liberă; pentru că, posedând facultatea critică a minții și folosind-o, se poate judeca însăși ordinea existenței, natura universală și permanentă a lucrurilor și, distingând între ceea ce este esențial și ceea ce nu este esențial, ceea ce este în consonanță cu mine și ceea ce este inconsecvent, alege ce este mai bun este ceea ce urmează, ceea ce se cuvine și să te abții de la orice nerațiune, de la orice inconsecvență, de la tot ce este rău * Biblioteca "Runivers" - - Astfel, raționalitatea, responsabilitatea și libertatea atribuite omului fie au, fie presupun în baza lor, capacitatea sa de a privi totul în mod critic; deoarece fără ea, el ar trebui să fie pus pe picior de egalitate cu animalele față de aceeași creatură nerezonabilă Dar, pentru a fi valabilă, critica trebuie să aibă neapărat propriile sale criterii adevărate și neschimbate, fără de care ar fi invalidă - dar doar critica imaginară, goală Pentru a măsura, este necesar să existe o singură măsură neschimbată; pentru a testa, trebuie să avem credință fermă; pentru a judeca critic este necesar sa ai ca baza judecatii sale in toate cazurile un criteriu adevarat, universal si imuabil Un astfel de criteriu, dacă ceva poate fi, atunci, fără îndoială, nimic altceva, de îndată ce adevărul însuși Totuși, oricine recunoaște că o persoană, ca proprietate și demnitate inalienabilă a sa, este rațiune, responsabilitate și libertate, este pe deplin de acord că nu cunoaște adevărul, că, din cauza limitărilor sale, acesta îi este inaccesibil Și de aici rezultă deja de la sine că critica sa, neavând adevăr, nu este în temeiul ei reală, universală și imuabilă - ci, dimpotrivă, doar o critică foarte condiționată, iluzorie și imaginară, prin care nu se decide absolut nimic și determinat Și, prin urmare, raționalitatea, responsabilitatea și libertatea atribuite unei persoane se dovedesc a fi la fel de invalide, dar doar iluzorii - o raționalitate imaginară, o responsabilitate imaginară, o libertate imaginară Deci, se poate spune că o persoană, tocmai în virtutea însăși a rațiunii sale, a însăși responsabilitatea și însăși libertatea sa, este obligată în mod necesar să se renunțe la sine Biblioteca "Runivers" - - în sine și raționalitatea sa, și responsabilitatea și libertatea sa Este imposibil de conceput ceva mai contradictoriu decât acea contradicție evidentă, care este negarea rațiunii în numele rațiunii - responsabilitatea în numele răspunderii și - libertatea în numele libertății însăși Motivul, responsabilitatea și libertatea omului se dovedesc, așadar, a fi complet insuportabile și cele mai goale definiții Și totuși, nu mai puțin, sau tocmai din această cauză, o persoană este plină de o infinitate de îngâmfare cu privire la superioritatea naturii sale; distingându-se de mediul animalelor, el se consideră, prin natura sa, regele înnăscut al întregii naturi; i se pare a fi atât rațional, cât și discernător între bine și rău, și o ființă liberă Așa s-a născut și prin harul lui Dumnezeu, așa este, prin

dreptul de naștere; nu - prin ea însăși, nu în virtutea) sensului său, sau rațiunii actuale, ci numai în virtutea lucrurilor, care, prin urmare, sunt recunoscute! exist deasupra sensului și domină asupra sensului Și ca urmare a acestui fapt, odată cu dominația puterii lucrurilor asupra puterii ju sensului, în sfera existenței umane, lipsa de sens trebuie să domnească în mod necesar A fi rațional, a fi începutul deosebirii dintre bine și rău, a fi liber - înseamnă, prin însuși sensul ei, doar o astfel de ființă, care este și este înțeleasă prin ea însăși Ceea ce este și nu este înțeles prin el însuși, ci numai în virtutea lucrurilor, numai de către alții, sau prin altceva, este doar o ființă mecanică, care nu este din sine și, prin urmare, nu poate fi nici rațional, nici începutul diferenței bine și rău, nici liber Și un om se naște om nu de unul singur, ci doar în virtutea unei definiții naturale, zoologice Biblioteca "Runivers" - - diviziunea, care, așa cum este dată de natură, îi este impusă, fără știrea lui și fără nici cea mai mică participare a voinței sale Umanitatea sa se bazează și se bazează pe organizarea sa specială: pe dezvoltarea înaltă a sistemului său nervos și a creierului, pe capacitatea sa fiziologică de a articula vorbirea, pe armonia și conformitatea reciprocă între ele a fiecăruia dintre organele sale individuale, pe perfecțiunea membrii lui și mai ales ai lui tuturor mâinilor capabile; - în general, pe acele adaptări și avantaje universale ale organismului său, prin care, deosebindu-se de alte animale, se ridică atât de sus deasupra lor, în ordinea existenței naturale În virtutea acestor avantaje, omul depășește toate animalele în facultățile sale mentale; în comparație cu acestea, cercul conștiinței și al considerațiilor sale este incomparabil mai larg și mai profund ca sferă; având ocazia să vadă mai exact, să-și amintească mai mult și să prevadă mai departe, judecă toate lucrurile, toate fenomenele, toate relațiile de la o asemenea înălțime de generalizare, la care niciun animal nu se poate ridica Prin urmare, numai lui i se recunoaște dreptul de a fi considerat o ființă rațională, morală și liberă Și dacă omul nu ar exista, atunci o astfel de creatură ar fi, după toate probabilitățile, recunoscută ca o maimuță Dar a fi rezonabil, moral și liber - nu prin sine, nu prin sine, nu prin propria voință, ci numai prin naștere, numai în virtutea determinărilor organice, numai în virtutea lucrurilor - este o contradicție evidentă, destul de evidentă Dacă o persoană este liberă numai prin darul naturii, atunci el, în raport cu ea și în fața ei, ca țap ispășitor în fața fostului său stăpân, nu poate în niciun caz să stea liber, ci rămâne Biblioteca "Runivers" - - în esență un sclav; pentru că robia lui este înglobată în el prin însuși actul eliberării sale Libertatea unui slobozit, care este eliberat nu prin voința sa, ci numai prin voința stăpânului său, este doar o libertate imaginară: uitând de actul eliberării sale, el uită de libertatea sa; și amintindu-și de el, el, împreună cu el, dacă este cazul, trebuie să-și amintească despre sclavia lui Prin urmare, prin natură, este imposibil să fii fie o ființă cu adevărat rațională, fie o ființă cu adevărat morală, fie o ființă cu adevărat liberă Cu organismul fizic, natura îi comunică omului doar posibilitatea formală de a fi rațional, moral și "liber, în însăși realitatea că ea este incapabil să-i comunice; pentru că tot ceea ce este comunicat de el, tot ceea ce îi dăruiește, este invariabil doar nelibertate , doar dependență de condițiile externe și peșteri Libertatea, și odată cu ea atât moralitatea, cât și rațiunea, nu sunt date de stratul exterior al altuia; ele se realizează numai printr-un act al propriei voinţe: raţiunea se realizează numai prin raţiune; moralitate - numai moralitate; libertatea este doar libertate Aceasta

înseamnă că ele, ca și adevărul însuși, sunt afirmate și înțelese numai prin ei înșiși, doar prin totalitatea sensului, și nu prin forța lucrurilor Și, prin urmare, dacă omul, prin naștere sau prin natură, în virtutea abilităților și dispozițiilor sale organice și poate, spre deosebire de alte animale care împărtășesc un asemenea avantaj cu el, să fie recunoscut ca o ființă rezonabilă, bună și rea, distinctivă și liberă , atunci numai într-un mod pur formal, - numai în sensul de posibilitate (in pa-tentia), și în nici un fel - nu într-un mod semnificativ-concret, în nici un fel - nu în sensul realității (in actu) De fapt, fiind doar la posibilitatea formală a rațiunii, a bunătății și a libertății, o persoană, dincolo Biblioteca "Runivers" - - absența realității lor concrete, pline doar de imaginile lor imaginare, complet goale, milioane - doar infinitate goală de îngâmfare de sine, care nu-l informează despre nici un drept real, ci doar imaginar, doar formal, sau - doar gol, deși infinit în imensitatea ei, o revendicare la demnitatea unei ființe raționale, morale și libere Din exterior, între un drept imaginar, sau o revendicare, și o dispoziție reală, ca între o cunoaștere imaginară, sau ignoranță și cunoașterea actuală, diferența lor infinit de mare este foarte vizibilă; în sine, nici unul, nici celălalt nu se deosebesc, ci amestecându-se, ei se succed unul pe altul și, cum ignoranța se preda cunoașterii, astfel orice pretenție este îndreptată Rangul real este cunoașterea adevărului, prin care ea, deosebindu-se de cunoașterea falsă, distinge și afirmația, plp dreptul fals de dreptul real Dar la început, în acele definiții firești ale animalității, în care omul se naște și își începe existența, în loc de cunoaștere, posedă doar ignoranță, în care adevărul îi este inaccesibil; el este despărțit de ea de o distanță infinită; prin urmare, fiecare dintre pretențiile sale îi este predată prin dreptul său inalienabil Deși în mod obiectiv și în conținut, ignoranța este doar imaginară și invalidă, dar în formă, subiectiv, este toată cunoaștere și se predă cunoașterii Deci este adevărat, iar revendicarea, deși în conținut, în mod obiectiv, este invalidă, ci doar imaginară, dar în formă, subiectiv, este totuși un drept și se predă unui drept În același mod - dar, desigur, numai în sensul negativ - privat a tot ceea ce este inaccesibil și infinit de îndepărtat - o persoană trebuie să se ocupe de Biblioteca "Runivers" este dat, dacă nu cu un conținut cu adevărat obiectiv, atunci cu o formă subiectivă și cu infinitatea formală a adevărului Conștient de ea în sine, ca golul său imens, ca foamea sa nesățioasă și dorința lui nemărginită, el își găsește măsura exactă în infinitatea formalismului său subiectiv, în pretențiile nemărginite ale vanității sale goale, infinit de mare, prin care are puterea și capacitatea de a da sens, adică demnitate infinită și cea mai joasă manifestare a bestialității și ignoranței sale Nu există nimic mai firesc pentru un om, plin de nemărginirea încrederii sale de sine și de pretențiile sale nemărginite, decât să se accepte și să se prezinte ca centrul întregii lumi, în jurul căreia pământul și cerul s-au pliat într-un singur cer, - în jurul căruia sunt înghesuite toate celelalte obiecte, de parcă nimic nu miroase semne schie în așteptarea că le va comunica marea lui semnificație; i se predă involuntar că toate lucrurile vizibile și ființele finite - oameni, animale, plante, soare și corpuri cerești - se raportează la el ca la începutul lor infinit; pentru că le măsoară și le determină, dar el însuși nu are nevoie de nicio măsură sau definiție; printre multe alte lucruri, există o esență cu totul specială, unică și incomparabilă, plină de tot sensul infinitului Dar această infinitate este numai infinitatea încrederii de sine goale și a pretenției goale, - numai

infinitate goală, sau - numai vidului infinit A da goliciunii infinite a îngâmfarii sale naturale și a revendicărilor naturale ale cuiva semnificația unei infinitate reale, a recunoaște nesemnificația cuiva pentru măreția sa, vanitatea goală pentru demnitatea cuiva - de fapt, constituie esența a ceea ce se numește păcatul originar sau natural omului; o, și într-adevăr, primul născut, pentru că, Biblioteca "Runivers" - - este înnăscut în esența omului prin determinarea naturală a naturii însăși și este doar o expresie a acelei contradicții care stă la temelia existenței sale umane Păcatul originar al omului este, în plus, eu sunt un păcat adevărat; deoarece stabilește puterea și stăpânirea lucrurilor asupra sensului și rațiunii; ca urmare, omul însuși se dovedește a fi nu un om, ci un lucru, nu o ființă rațională, responsabilă, liberă, dar nerezonabilă, insensibilă și nu un sclav liber al lucrurilor Necunoscând adevărul și plin de neștiință, își înzestrează zeii, în care înțelege începutul ființei, dar după chipul și asemănarea lui, cu propriile calități și avantaje; drept urmare, cereștii săi nemuritori, posedând nu atât rațiune cât putere, nu atât moralitate cât fericire, trăiesc și acționează nu după voința libertății, ci numai după destinul necesității fatale, care domnește atotputernic peste ei, ca și peste el, în imaginea soartei universale, invizibile, irevocabilă și imuabilă a tot ceea ce există și există Conform acestei definiții, păcatul originar al omului, din cauza ignoranței sale, se manifestă cu acea naivitate primitivă, la care nu se poate aștepta decât într-o sferă îmbrățișată de totală nerațiune, orbire și surditate la tot ceea ce se ridică deasupra lumii senzuale a lucrurilor și relațiile lor corporale Cu o asemenea naivitate a naturalismului, nu există încă morală, etică, estetică, nici măcar conștiință; iar ceea ce se numește rău, neavând încă un asemenea înțeles, iese în față, lăudându-se cu puterea lui, mai degrabă decât rușinându-se de răutatea sa "Deci este de netăgăduit, altfel, ca un adevărat miracol al descoperirii adevărului, nu s-ar fi putut întâmpla ca într-un întuneric atât de deznădăjduit al neștiinței să vină lumina și surzii să fi auzit, orbii să fi văzut și cei ce au revăzut - înțelegerea au înțeles Înainte de întuneric Biblioteca "Runivers" - - cum a avut loc o astfel de minune, oamenii au păcătuit, înălțați fără scuze în caz de succes și plângându-se cu amărăciune în caz de eșec, și-au găsit atât justificarea, cât și condamnarea lor nu în conștiință, ci doar în rezultatul dorit sau nedorit al faptelor și întreprinderilor lor Ei nu cunoșteau nici auto-condamnarea, nici auto-justificarea; nu au fost justificați sau condamnați de ei înșiși, ci doar de alți oameni, plp alte lucruri π evenimente; cu noroc - glorie și onoare; în caz de eșec - rușine, dispreț, adesea o execuție malefică; dar în ambele cazuri, nu de dragul meritului lor recunoscut sau al vinovăției lor reale, ci numai în conformitate cu soarta care le-a căzut în soarta, după predestinarea unei destine atotputernice În necunoașterea adevărului însuși, binele și răul au fost poziționate nu atât în ființa însăși, ci în respectarea strictă sau în încălcarea decențelor și a ritului vieții comunitare stabilite, ci într-un mediu fericit sau nefericit de existență Secretul a rămas un secret, de care nimănui nu-i păsa; și tot ceea ce era evident a fost judecat după o judecată externă, după o ordine clară a evenimentelor Care a dat zecimea legală de mentă, anason, chimen și orice urmaș, care nu a călcat Sabatul, care a făcut libațiile cerute de zei, care nu a căzut în sărăcie și a stăpânit orice fel de bine, - o mulțime de vii , sclavi, vite etc , nu se mai cerea nimic de la asta; el, ca un favorit evident al zeilor, era recunoscut de alții și se recunoștea în orice altceva drept și fără

vină, cel puțin, în plus, nu observa nici adevărul, nici mila Din lipsa de moralitate și conștiință și din cauza ignoranței, în această sferă: predominarea lucrurilor asupra sensului, păcatul, neavând profunzime, s-a săvârșit tot la suprafața ființei Pe teren aspru) de deşertăciune naivă şi tot atât de naive dorinţe, oamenii erau ca nişte copii proşti, şi nicidecum tresărind, păcătuiau, săvârşindu-se în faţa tuturor, nu numai fără sfială, ci cu lăudări, ca vrednici de slavă, de tot felul de scandaluri, Biblioteca "Runivers" - - înşelăciune şi ticăloşie În epoca copilăriei umane, chiar și cea mai răutăcioasă faptă se preda adesea unei fapte eroice; lăudându-se cu lipsa de inimă și cruzimea lor, oamenilor le era rușine de blândețea și compasiunea ca o slăbiciune nedemnă și nu recunoșteau asupra lor decât o forță nemiloasă și lipsită de sens, doar o judecată fără patimă a lucrurilor fără suflet Recunoscând puterea și judecata lucrurilor - deasupra judecății și puterii sensului - omul, în mod necesar, s-a transformat însuși într-un lucru fără suflet Păcatul irațional al omului Obiectul ignoranței, sub orice formă ar apărea, este doar materia trecătoare, care nu rămâne, ci trece, iar ignoranța trece odată cu ea și apare cunoașterea Pe măsură ce copilăria trece, fiind înlocuită de o vârstă mai matură, ignoranța primitivă se retrage în fața luminii cunoașterii, pătrunzând de la suprafața exterioară în însăși esența lucrurilor, și grosolănia naivă a relațiilor primitive, umane, sub influența durerii și profunde vederi, concepte și înțelegere, se transformă în moravuri rafinate ale unei societăți cultivate și deja mai mult sau mai puțin dezvoltate Sub influența idealurilor superioare, comunitatea oamenilor este impregnată de o conștiință mai profundă a prescripțiilor conștiinței și moralității, care, nemai multumite cu justificarea exterioară a succesului sau eșecului, necesită o autojustificare internă, pur subiectivă; pentru că, pentru toată lumea, este clar că o persoană este responsabilă pentru faptele sale nu în fața lucrurilor, nu în fața oamenilor, ci numai în fața sa, în fața curții minții sale, a moralității și a libertății sale Prin acceptarea unei astfel de cerințe, decența unui fel de decență, sau așa-numita cultură, se stabilește între oameni, în care păcatul, Biblioteca "Runivers" în forma sa tactil grosolană, senzuală și nerușinată, nu mai este expusă oamenilor de dragul gloriei sau lăudării, ci pândește în întuneric, în sferele aspre, inferioare, unde lumina, pe care nu o poate îndura, nu a avut încă străpuns, ca condamnarea sa Într-o societate decentă, păcatul împotriva celor zece porunci - idolatrie, impietate, desfrânare, minciună, invidie, înșelăciune, crimă - precum și orice fel de crimă gravă și atrocități sălbatice nu sunt permise și nu sunt tolerate; fiecare om cumsecade, cu cea mai mică pretenție la ceea ce se numește respectabilitate, față de public, păzește cu grijă și se ferește de astfel de păcate; pentru că, nu numai să fii vinovat, ci chiar să fii bănuit de ei, este considerat o rușine, care este mai grea și mai amară decât moartea însăși Prin urmare, nu este nimic surprinzător că, având conștiința de nesatisfăcător, dezordine și dezordine în sistemul existent de relații umane, oamenii privesc ca singurul mijloc de a corecta și elimina răul perceput și își pun toate speranțele în principal pe răspândirea în societate a lipsa acestor cunoștințe - asupra dezvoltării treptate a educației și culturii sale De la un picto sălbatic, nu se așteaptă la fructe dulci; sunt aduse numai de plante cultivate Toată lumea este conștientă de faptul că ignoranța este atât mediul însuși, cât și însăși sursa tuturor relelor societății; și, prin urmare, este destul de firesc și mai ales în acea gaură, când nu există lumină reală, ci doar amurgul cunoașterii înaintate, să vedem mântuirea

în răspândirea cunoașterii, în iluminarea generală și în respingerea unei persoane din) sale superstiții, prejudecăți și tot felul de necazuri! fantome și sugestii de obscurantism Dar oricât de mare ar fi lumina, ea luminează doar atât ceea ce este și, fără a schimba însăși esența lucrurilor, dezvăluie doar ceea ce, ascuns în întuneric, nu era vizibil Contradicția inerentă însăși esenței omului Biblioteca "Runivers" secolul, ca bază a existenței sale, luminată de lumina cunoașterii, nu încetează să fie o contradicție; în lumina cunoașterii, materia lui vagă dispare, dar pentru asta, imaginea lui apare cu atât mai clară și mai conștientă, știind care, la fel ca tot ceea ce se întâmplă și se creează în lume, o persoană știe că totul este doar o vanitate spre supărarea lui spiritul Termenii vieții - sufletul și trupul, legea și fenomenul, universalul și individualul, necesarul și accidentalul, unul și mpogoe, precum și termenii adevărului absolut - Dumnezeu și om, - eternitatea iar momentul trecător, înglobând infinitul între ele, sunt prezentate, după imensitatea conținutului său , doar o contradicție de neînțeles, care pentru majoritatea oamenilor, nu numai teoretic, ci și practic, înseamnă doar infinitatea vidului, doar absența de putere și imposibilitatea completă de a trăi într-un mod real, fără să lâncești ca o fantomă goală într-o existență fără sens și ignorantă Numai aceasta explică de ce toate așteptările și promisiunile vieții, atât de rar îndeplinite, sunt de obicei rezolvate prin cea mai puternică dezamăgire, la care se recunoaște că viața este o înșelăciune, fermecătoare doar pentru cei care nu știu, nu gândesc, nu cred gandeste-te - care, fiind purtat si nestiind cum este inselat, traieste in fantomele sperantelor, viselor si ignorantei sale goale Prin urmare, se spune că gândul și cunoașterea otrăvesc bucuria și ucid farmecul vieții; pentru a te putea bucura de ea și a te bucura de farmecele ei, este necesar să rămâi în ignoranță - să nu cunoști și să nu gândești În această privință, viața animalelor, fiind într-o lumină favorabilă, pare a fi complet opusul vieții umane: animalele trăiesc în plinătatea vieții, care, fără nicio șmecherie din partea lor, debordează cu ea simplă, nesofisticată și destul de conținut real Biblioteca "Runivers" Viața omului, dimpotrivă, în ciuda tuturor șmecherilor sale, negăsind în nimic împlinirea sa deplină, corespunzătoare scopului său, răspunde doar la infinitatea vidului ei și la înșelăciunea mereu repetată a speranțelor irealizabile și a conținutului său iluzoriu Depinde, desigur, nu dacă omul, ci de propria ființă, este mai rău, mai slab sau mai prost decât animalele; dimpotrivă, el domnește asupra lor cu puterea și totalitatea abilităților sale fizice și mentale Dar din acest motiv, sarcina care i se prezintă pentru rezolvarea naturii sale umane este nemăsurat mai largă și mai dificilă decât cea care este rezolvată atât de satisfăcător de existența animalelor Celălalt lucru cu care trăiesc și cu care se hrănesc se află în fața lor sub forma unor obiecte empirice, finite și se află fie în imediata lor apropiere, fie, deși departe de ele, dar niciodată în afara sferei precis definite și limitate a existenței Ca urmare, știind întotdeauna, exact și sigur, de ce au nevoie, au nevoie sau au nevoie și, de asemenea, în ce modalități se obține, animalele nu doresc nimic mai mult decât atât, nu caută și, nu se pierd în vise goale și lene , ca adevărații pozitiviști, cu fermitate și se străduiesc din toată puterea lor să realizeze doar ceea ce sunt destinați să realizeze prin natura lor Și destinația o persoană fără limită; acel alt lucru din care scrie și se hrănește nu este un fel de copie-empiric, ci cu siguranță diferit și deloc ceea ce poate fi văzut, simțit, găsit în sferele existenței-copie-empiric Fiind în afara

lumii finite, vizibile, îi vorbește de la o distanță infinită, inaccesibilă! imaginea idealurilor sale eterne, de care se atinge nu chiar, ca orice lucru, ci doar un vis; și, prin urmare, ei, amestecându-se în mintea lui într-un singur cat- Biblioteca "Runivers" - - durerea cu celelalte vise și invenții ale sale, pierde pentru el sensul unei ființe existente în mod obiectiv și apar doar ca creații subiective fantomatice ale fricilor, speranțelor și imaginației sale Dar din acest gen de sugestii, după cum mărturisesc atât logica, cât și întreaga istorie a omului, el nu poate scăpa de ele și nu este în stare să le gândească în așa fel încât să nu le cunoască; pentru că sunt indisolubil legate de ființa sa - necesitate Orice ființă se hrănește și trăiește, cu siguranță are nevoie de el; și pentru el ar fi cea mai mare nenorocire dacă nu ar exista exact ceea ce are nevoie și fără de care îi este imposibil să trăiască; sau dacă ar putea, atunci când este supusă îndoielii, să se predea ca o fantomă goală sau doar un vis, fără nicio esență Animalul nu se îndoiește niciodată de realitatea deplină a ceea ce trăiește și mănâncă și este mereu plin de o încredere de neclintit că tot ceea ce are nevoie și de care are nevoie există cu adevărat; îl găsește și, găsindu-l, îl transformă în hrana și viața ei Dar idealurile prin care omul trăiește și se hrănește sunt foarte asemănătoare cu un vis evaziv și este foarte ușor să te îndoiești de realitatea lor; de fiecare dată când o persoană se străduiește pentru ele, îi urmărește și în imaginație îi apucă deja, îl ocolesc irezistibil și se îndepărtează într-o distanță nesfârșită, inaccesibilă; când el însuși refuză și se îndepărtează de ele, intrând în empirismul lui firesc al ființei, atunci ei se impun necruțători asupra lui, transformând într-o fantomă goală și fără sens mortal tot ceea ce atinge cu existența lui reală, empirică În orice caz, idealurile umane rămân doar idealuri, care, din câte știe omul din experiență, din câte vede și știe, de fapt, nu se realizează niciodată și nicăieri Ne fezabil Biblioteca "Runivers" - - puntea idealurilor - un adevăr atât de vechi și cunoscut, încât de mult, aproape de când o persoană trăiește și își amintește de sine, a fost marcat ca o trăsătură distinctivă și esențială; drept urmare, de regulă, tot ceea ce este irealizabil, visător, invalid, ceea ce nu se întâmplă niciodată nicăieri, tocmai de aceea se numește ideal Omul visează mereu la frumos, pentru a trăi efectiv doar în vulgaritate și urâțenie; - visează mereu la bunătate, la iubire, la libertate, pentru a trăi efectiv într-un bazin de rău, ură, violență și sclavie, visează mereu la adevăr, pentru a trăi și respira efectiv miasma mortală a minciunii, pe care el însuși până la fundul sufletului a mințit și și-a pierdut încrederea în sine Și, prin urmare, îi rămâne doar să lânceze și să dispară ca o fantomă goală între fantome, coșmaruri și sugestii sălbatice de vulgaritate, urâțenie, violență și minciuni Fiecare ființă, văzând instinctul inerent în ea, știe cel mai bine și pe deplin ceea ce trăiește și mănâncă; căci însăși natura ei este determinată de natura şi esenţa a ceea ce o hrăneşte În același mod, omul cunoaște cel mai bine și pe deplin în sine, prin înțelesul său uman, acel ideal divin prin care trebuie să trăiască și să se hrănească pentru a fi om - care comunică naturii sale empirice finite a divinității muritoare și conștiința că el, ca ființă, rezonabilă, responsabilă și liberă, este obligat să facă ceea ce, aparent, nu poate face în niciun fel - și să facă exact ceea ce poate și este capabil să facă Și de aceea, între timp, asemenea unui animal, fără să se îndoiască de nimic, fără nicio perplexitate, trăiește într-o ordine zoologic precis definită și, fără ezitare, rămânând ferm pe terenul pozitiv al existenței sale empirice,

cu îndrăzneală, fără speranțe și temeri goale, procedează la pozitivul Biblioteca "Runivers" - - conținutul vieții sale și se bucură de beneficiile sale reale; omul, pe de altă parte, trăiește doar ca un visător gol, căruia, când prin teologie, când prin metafizică, îi este interzis să trăiască așa cum ar putea trăi dacă nu ar fi tulburat de visele sale nefolosite ale naturii sale divine, iar obligația este impus să trăiască așa, cum nu poate trăi, conform definiției naturii sale empiric finite Având în vedere natura sa divină, recunoscându-se ca o ființă rațională, responsabilă și liberă, omul neagă în sine limitările empirice ale naturii sale animale și neagă definițiile acesteia ca ceva străin de el, jos și nedemn Dar, convins de experiența zilnică de limitarea extremă și dependența completă a existenței sale de forțele și condițiile exterioare, el, în același timp, nu poate scăpa de conștiința că divinitatea sa este lipsită de orice realitate și este doar un vis iluzoriu, doar un gând inactiv despre inaccesibil, în depărtarea unui ideal pierdut fără sfârșit Astfel, el este conștient de ambiguitatea nefericită în care se află, sfâșiat între termenii contradictori ai certitudinii sale subiective în sine și borcanul său de certitudine obiectivă în forța irezistibilă a tuturor celorlalte Și totuși, om fiind, nu poate nici să renunțe la idealul său infinit de îndepărtat, pentru a se preda inseparabil animalității sale, nici să se rupă de animalitatea sa senzuală, imediat apropiată, pentru a se ridica liber la deplinătatea posesiunii celor dragi ideal Și fără speranță, pierdut în contradicția ireconciliabilă a infinitului său conceput cu finițiunea lui testată de pretutindeni, el rămâne în golul nemărginit, între primul și al doilea, doar o fantomă mizerabilă, veșnic însetată și flămândă să-și potolească setea și Biblioteca "Runivers" pentru a-și potoli foamea cu realitatea lipsă Contradicția inerentă înseșii fundației ființei umane, care indică conținutul infinit pe care ea este capabilă să-l cuprindă în sine sau să-l îmbrățișeze cu sine, este fără îndoială un semn al măreției sale Dar acest semn de măreție, punându-l atât de neatins deasupra tuturor animalelor, este, împreună cu el, o sursă amară inepuizabilă de chin insuportabil și suferință de nespus, pe care animalele nu le cunosc Între timp, așa cum animalele se bucură de viață și se bucură de existența lor, fără să se gândească la nimic altceva, stânjenită de nimic altceva, o persoană trăiește, pierdută constant în gândurile altuia, care este infinit de aproape de el, astfel încât nu poate să nu se gândească la el - și infinit de departe de el, astfel încât toate gândurile lui despre el sunt complet zadarnice și nu duc nicăieri, pentru că, din finit, nu există cale către infinit Inconsecvența conținutului empiric pe care îl găsește și prin care trăiește ca un animal, cu acel incontestabil diferit, despre care se gândește involuntar, dar pe care nu-l găsește nicăieri, arătând în el discordia cu sine însuși, îi întoarce întreaga existență într-o fantomă de nesuportat, într-un coșmar dureros, în chinul fără speranță al lui Ixion și Tantalus Găsind în sine, pe de o parte, toate îndemnurile, toate nevoile, toate impulsurile naturii sale empirice animale, și cunoașterea gândurilor sale, pe de altă parte, cerințe și obligații complet diferite, chemări și motive cu totul diferite ale idealului său , natură uman-divină, om incapabil să se predea inseparabil nici unuia, nici altuia, el rămâne între ei în dualitatea sa ca ființă ambiguă, ruptă și înșelătoare, în care tot ceea ce afirmă este negat direct de el și tot ceea ce el neagă este la fel, în același " Biblioteca "Runivers" - - timp şi în acelaşi sens, se afirmă şi de acesta Realitatea, sau însăși esența vieții, constă numai în indivizibilitatea (în individualitatea concretă) a termenului său de

universalitate, sau a sensului său universal, cu propriul său termen de individualitate necondiționată, sau originalitatea liberului său, numai prin el însuși împlinit fiind În om, ambii termeni, ambele sensuri ale vieții sale, divinitatea și animalitatea sa, în loc să fie o indivizibilitate vie, sau întregul ființă, se dovedesc deja la rădăcină și chiar la început, incompatibile și contradictorii sau separate de unul pe altul prin întregul infinit Și prin urmare, în loc de viața reală, el experimentează doar tortura și chinul vieții Lâncește de foame și sete, dar fie nu găsește nici mâncare, nici băutură cu care să-și potolească foamea și setea, fie, dacă o găsește, se abține, interzicându-și, ca ceva nepotrivit pentru el, toată dulceața de satisfacție Când foamea fizică îl chinuiește, invitându-l să guste din fructele pământului și să se mulțumească cu ele, așa cum animalele sunt mulțumite de plăcerea lor, el nu îndrăznește să se apropie de ele, nu îndrăznește să-și potolească foamea de teamă să nu-l mânie pe zei cu lăcomia lui și invitând mânia lor asupra lui Așa se întâmplă cu fiecare dintre îndemnurile și îndemnurile pe care le simte, pe care animalele le urmează fără teamă și găsesc satisfacție deplină, în loc să-și urmeze vocea puternică, o persoană se gândește cu teamă la altceva și, nemulțumindu-se, socotește cu frici vagi și și mai vagi speranțe, aruncate asupra lui de la distanța necunoscută a unei alte lumi, nesfârșite Și, prin urmare, nu cunoaște nici bucuria, nici fericirea vieții, de care toată lumea le folosește și se bucură în mod liber Biblioteca "Runivers" - alte animale; de aceea, orice bucurie și orice plăcere este mereu ruptă, mereu otrăvită în el de invidia geloasă a zeilor, despre care animalelor nu le pasă și nu se gândesc, dar el, om, nu poate uita niciodată Cu atâta ambiguitate și diviziune a ființei cuiva, cu atâta discordie între natura sa divină și bestialitatea cuiva, nici fericirea, nici bucuria de viață nu sunt de neconceput și imposibil pentru un om; și fiecare animal, îmbrățișat inseparabil de bestialitatea sa, este incomparabil mai fericit în existența sa fără ambiguitate, simplă, întreagă și netulburată de nicio fantomă Conștiința profundă a lumii antice despre esența omului este exprimată de el cu o claritate și o completitudine inimitabile în povestea sa mitică despre Prometeu, care, fiind el însuși zeu, nu este mai puțin înlănțuit de zei de stânca de neclintit a necesității El este în lanțuri, se cunoaște pe sine și nu poate decât să știe că este un zeu; dar din această cauză, propriul său gând despre divinitatea sa, despre infinitatea lui, despre libertatea lui și zboară asupra lui din ceruri, sub forma unui zmeu nesățios, pentru a-și chinui zilnic interiorul și a-și umple toată ființa cu suferințe insuportabile și dureroase conștiința acelei contradicții fără speranță și teribile, în care opt răsturnat de voința zeilor și de soarta inexorabilă Zeii înșiși, deși bănuiesc, nu cunosc pe deplin acel taipa prețuit, adânc, pe care îl păstrează cu gelozie de la ei în pieptul lui de om și care constă în faptul că el, deși este trădat ca un animal, ca un muritor, să arbitrariul și violența lor, dar în esență, ca om, există un zeu egal pentru ei; iar vremea nu va trece când li se va dezvălui zeitatea lui, iar atunci ei, zeii invidioși, prin necesitate, în virtutea sorții, căreia îi sunt supuși, ca și el, îl vor recunoaște și îl vor recunoaște ca zeul lor egal Biblioteca "Runivers" - - Folosindu-se de puterea lor și de chinurile sale insuportabile, zeii încearcă să ademenească din el secretul lui drag, pentru ei formidabil, și promit să-l salveze de chinuri dacă el, cu umilință, își recunoaște puterea asupra lui însuși și le dă secretul său Prin emiterea unui taipa, zeii intenționează nu numai să o spună și să o dezvăluie, ci și să renunțe complet și să

renunțe voluntar la tot ceea ce este conținut în ea - de la toate speranțele și promisiunile care sunt ascunse în ea Dar Prometeu o ține în piept și chinuit de chinuri, nu o trădează; nici nu vrea și nici nu poate, trădându-le esența prețuită a naturii sale umane, să renunțe la divinitatea sa și să devină animal Și de aceea, chinul său nu se oprește și, prin voința zeilor, nu se poate opri până când el, om fiind, renunță de bună voie și cu totul la sensul profund al umanității sale De fapt, dacă ar putea doar să rupă lanțurile indestructibile ale necesității, atunci ar avea deplina realitate a ființei sale divine libere și ar gusta din fericirea zeilor-locuitori ai cerului Sau, dacă ar putea, renunțând la ființa sa și la sensul divinității sale, să uite cu desăvârșire de asta, atunci s-ar transforma într-un animal și ar putea, conform învățăturii pozitivismului, să guste cu plăcere și fără teamă bucuria neînnoră a vieții animale și pofta dulce a vieţii animale existenţa O astfel de ieșire a lui Zeus Olimpian cu zeii și cu reprezentanți ai pozitivității moderne este oferită unei persoane pentru a-l scăpa de gândire și pentru a-i oferi plenitudinea fericirii și o viață nedureroasă Dar omul nu este în stare să rupă lanțurile necesității pentru a deveni cu adevărat Dumnezeu, cunoscând binele și răul; și nu vrea, și într-adevăr nu poate, să renunțe la ai lui Biblioteca "Runivers" divinitate, pentru a deveni un animal care nu cunoaște nici răul, nici binele Și, prin urmare, soarta atotputernică îl obligă să rămână jumătate dumnezeu și jumătate zhpvotpy și să rămână, din cauza contradicției insolubile a ființei sale, o ghicitoare dureros de vagă și încă nerezolvată Anticii zvoneau, așa cum se mai repetă și acum din când în când, că marele Hercule a lovit cu o săgeată un zmeu care îl chinuia de atâta vreme pe Prometeu înlănțuit și, prin urmare, l-a eliberat de chinuri insuportabile Dar acesta s-a dovedit a fi doar un zvon prematur, generat de speranțe și așteptări arzătoare O Copt sau Karl Marx - poate fi confundat cu Hercule Și bătrânul zmeu, după mărturia tuturor oamenilor, până în ziua de azi, ca în vremurile trecute, zboară nestingherit în ceruri și zilnic, ca în vremuri de altădată, coboară de acolo pentru a chinui și a chinui o persoană care este încă legată de aceeași necesitate fatală A existat un zvon printre antici și chiar și acum se repetă uneori un alt zvon, că Oedip deștept și perspicac, întâlnind groaznicul sfinx la răscruce, și-a rezolvat ghicitoarea despre esența omului; drept urmare, ca și cum sfinxul, înghițind oameni proști care nu puteau să-și rezolve ghicitorile, a căzut în abis și a oferit astfel unei persoane posibilitatea de a trăi fără teamă și liber Dar și acesta s-a dovedit a fi doar un zvon gol și prematur Vechea ghicitoare a omului rămâne până astăzi la fel de nerezolvată ca înainte; iar sfppsk-ul străvechi o mai cere tuturor celor care trec prin viață și amenințarea lui nu rămâne în zadar: devorează pe oricine știe să-și rezolve ghicitorile Toată lumea știe că Oedip, lung și inteligent, a fost mereu nesăbuit; şi de data aceasta s-a grăbit nesăbuit, ca ei şi modern Biblioteca "Runivers" - - Oedip, ca să vestească lumii întregi despre succesul rezoluției sale rapide și nu a observat că vicleanul sfinx nu a dispărut, așa cum i se părea, ci s-a ascuns doar o vreme, pentru a-și bate joc cu cruzime de orbirea lui înfățișată În vremea noastră, când epocile sau fazele copilăreşti ale gândirii teologice şi metafizice au fost înlocuite de o filozofie pozitivă ridicată pe temelia nezdruncinată a cunoaşterii pozitive, gânditorii moderni s-au angajat să rezolve dureroasa ghicitoare a sfinxului antic într-un mod cu totul diferit, mod pozitiv și o metodă strict științifică b: sunt mai întâi, anunțați public că nu există sfinx, dar nu sa întâmplat niciodată; că este doar o ficțiune

mitologică goală, potrivită teologicului și în niciun caz timpului pozitiv al predominării cunoașterii pozitive Și apoi, în al doilea rând, - de aici este de la sine înțeles - că, în ceea ce privește esența omului, nu există un mister special și nu a existat niciodată, decât poate în tărâmul sumbru al obscurantismului teologic sau metafizic Și în zona gândirii pozitive și cunoașterii pozitive, totul este clar, totul este determinat, totul este dezlegat; și dacă este permisă sub forma unei oarecare îngăduință față de înclinațiile naturale de vis ale unei persoane, sfera necunoscutului și a necognoscibilului, atunci numai cu conștiința deplină că ea depinde de o persoană, nici o persoană nu depinde de ea și altceva nu contează Din punct de vedere al gândirii pozitive, este mult, mult, care servește drept ieșire pentru îndepărtarea prin ea a ceților sau vaporilor nocivi care se acumulează în conștiința umană, din cauza fermentației vitale și a unor nemulțumiri față de realul, pozitiv continutul vietii Esența omului părea a fi o contradicție misterioasă și insolubilă doar ca urmare a doi termeni incompatibili unul cu celălalt, prin care se definește, fiind pe de o parte, într-unul Biblioteca "Runivers" împreună cu toate existențele empirice, finite, stând sub legea exterioară a necesității imuabile și vorbind cu o altă ființă, rațională, responsabilă și liberă, care trăiește și se hrănește nu cu materia empirică, finită a tot ceea ce este trecător, ci numai cu necondiționat sensul şi esenţa eternă a adevărului nepieritor Termenul de fenomenalitate sau materie condiționată, finită și trecătoare și termenul de esență sau adevăr al unui sens necondiționat, infinit și etern, sunt despărțiți unul de celălalt de toată infinitatea, care, în modul indivizibil de viață, sau în însăși esența omului și reiese ca contradicția sa inconsecventă și ireconciliabilă Pentru a fi o ființă reală sau întreagă, el trebuie neapărat să închidă ambii termeni ai definiției sale în unitatea lor indivizibilă, adică să închidă infinitul lor separator cu pieptul unui muritor sau, așa cum este exprimat ironic, să înțeleagă neînțelesul , îmbrățișează imensitatea, realizează imposibilul Având în vedere imposibilitatea evidentă a rezolvării unei astfel de probleme, gânditorii moderni, iar în fruntea lor reprezentanți ai pozitivismului și neocaptianismului, recurg la metoda științifică; folosind metode pur științifice ale gândirii pozitive, ele elimină din sfera acesteia unul dintre cei doi termeni prezentați de contradicție - și anume, termenul de infinit; la eliminarea acesteia, în viziunea lor științific pozitivă asupra lumii, desigur, orice contradicție dispare, tot ceea ce este misterios este anulat și nu există nimic de rezolvat Și dacă, deci, nemulțumiți de o astfel de rezoluție științifică, deși mai mult negativă decât pozitivă, ei arată că nu mai este nimic de trăit după aceasta, atunci susținătorii noii doctrine obiectează că este zadarnic să se gândească așa; că, excluzând orice fel de infinitate din domeniul cunoaşterii umane, ei Biblioteca "Runivers" - - puțin se ia din viață din conținutul ei real, nici din idealurile ei pozitive, care îi conferă valoarea reală, pozitivă, și cu care oamenii, care au rămas în urmă visurilor goale ale de neatins și au asimilat o metodă pozitivă de gândire, pot fi mulțumiți și bucurați-vă, fără a solicita și fără a aștepta la infinit O astfel de viziune asupra lumii, așa cum s-a spus deja, are ca bază cunoștințe pozitive, adică empiric abstracte; mai mult decât atât, ținând cont de starea de spirit și de starea actuală a societății, ea găsește în cultura sa, în direcția ei generală, în aspirațiile și conceptele sale, sprijin suficient și justificare deplină pentru afirmațiile sale Dar, în raport cu cunoașterea propriu-

zisă, și mai ales cu cunoașterea pozitivă, nu trebuie uitat că, așa cum viața unei persoane începe din copilărie, așa începe din ignoranță - pentru că ignoranța este primul pas și prima verigă în dezvoltarea lui ulterioară dezvoltare Obiectul ignoranței, căruia opusul îi acordă toată semnificația realității, este, desigur, ceva invizibil, și anume despre care ignoranța, fără să știe nimic, crede că știe totul, sau ceea ce se numește în general materie Apoi, și fiecare pas următor, fiecare pas nou, sau o verigă dintr-un lanț neîntrerupt de cunoștințe în curs de dezvoltare, fiind condiționat de începutul ei inițial, pe care nu îl poate schimba sau desființa, se bazează, în mod necesar, toate pe aceeași materie, care , indiferent de formă ar fi, ea nu este încă obiectul primar al ignoranței originare În același mod, umanitatea, care se dezvoltă odată cu dezvoltarea societății, sau așa-numita cultură și civilizație, în virtutea determinărilor naturale ale omului, nu sunt concepute altfel decât în Biblioteca "Runivers" - - animalitate; în consecinţă, la început, el urmează în primul rând acele sugestii şi direcţii pe care le găseşte în instinctul animal de autoconservare Apoi, fiecare pas al dezvoltării sale ulterioare, fiind determinat de începutul său inițial, pe care nu îl poate schimba sau anula, rămâne, în esență, doar dezvoltarea aceluiași început și a aceleiași bestialitate, atât în cel mai simplu, cât și în cel mai complex manifestări Și la fel cum cunoașterea, dezvoltându-se din ignoranță, atinge doar cel mai înalt grad de teoreticism sau pozitivism, tot așa și cultura, umanitatea sau umanitatea unei persoane care trăiește în societate, dezvoltându-se din animalitate, atinge doar cel mai înalt grad de naturalism natural ; mai mult, atât pozitivismul științific, cât și cel teoretic, și naturalismul natural nu au alt sens decât semnificația anumitor etape sau faze realizate prin evoluție, ignoranță inițială și bestialitate inițială Prin urmare, materia, care a fost obiectul originalului ignoranța naturală, rămâne obiectul "ignoranței teoretice sau pozitivismului"; cu aceeași diferență, însă, că ceea ce era așteptat inițial într-o imagine superficial senzuală a materiei moale, plastice, maleabile la toate transformările, devine, sub pozitivismul teoretic, materie teoretic abstractă, încăpățânată, rigidă și neschimbătoare: oops este îndepărtat din pasaj şi fixat în imuabilitatea sa prin predare despre eternitatea atomilor reali În mod asemănător, animalitatea, care era conținutul primar al stării inculte, sălbatice a oamenilor, rămâne același conținut chiar și cu cea mai înaltă cultură și se manifestă în aceleași pretenții, în aceleași nevoi naturale, în aceeași luptă pentru existență, aceeași bestialitate; astfel încât Biblioteca "Runivers" - G - este nevoie doar de o ușoară ruptură din învelișul exterior, cultural, și de sub ea iese imediat un om natural, așa cum este prin natură, sau un animal în toată puterea sa, capabil să dea tot sensul infinitului fiecăruia dintre cei mai buni sugestii sau impulsuri animale Continutul animalitatii ramane in urma, in toate etapele evolutiei pe care o face, tot aceeasi animalitate; dar cu această diferență, că la început, a fost o manifestare schimbătoare a unei copilărie cu totul naivă, necântătoare și trecătoare, dar, exprimată ca naturalism, se fixează ca un conținut legitimat teoretic și pe deplin justificat, care ar trebui să fie ceea ce este este Materia teoretică a pozitivismului, sau a materialismului în general, și bestialitatea teoretică a naturalismului sau realismului, nu sunt determinate de ele însele, ci doar de puterea celuilalt, de puterea necesității, motiv pentru care nu pot fi sau deveni diferit Ca urmare, chiar și o persoană cu totul cultă, ca una dintre nenumăratele multitudini de manifestări ale acestora, neconținând în sine nici cel

mai mic depozit de vreun fel de originalitate sau independență, găsește goale toate pretențiile sensului său uman; tactul, deoarece nu numai că este incapabil să măsoare și să determine prin el însuși semnificația și puterea lucrurilor, ci, dimpotrivă, în întregime, în toate privințele, este pe deplin măsurat și determinat numai de puterea și determinarea lucrurilor pe de care depinde, de care este condiționat și aprobat și tot ce trece drept rațiune, moralitate și chiar libertatea omului Astfel, ignoranța și bestialitatea, chiar și în ultimele etape ale evoluției lor, nu fac decât să-și întărească poziția inițială cu privire la dominația puterii lucrurilor și a necesității asupra libertății și puterii sensului Și-a pierdut originalul, naiv-copilăr
 sens și senzual și, devenind un studiu teoretic abstract, ca concluzie finală, științifică, ca afirmare a pozitivismului și naturalismului, dominația puterii lucrurilor asupra puterii sensului se transformă într-o dură, încăpățânată și, ca să spunem așa, , dominație irevocabilă Înainte, când nu exista nici cunoaștere, nici cultură, materie senzuală și animalitate naturală, cărora omul, în ignoranța și în sălbăticia sa, le atribuia toate semnificațiile infinitului, fiind singurul fundament din viața lui, l-a condus firesc la violență, crimă , jaf și toate manifestările crude ale cruzimii sălbatice și îngâmfate După ce, odată cu dezvoltarea deplină a cunoașterii și a culturii, când materia senzuală s-a transformat într-o teorie abstractă, când animalitatea naturală a apărut în imaginea teoretică justificată a naturalismului, sau a realismului, omul nu mai este din ignoranță, ci în mod conștient și în virtutea teoriei, a renunțat la principiul infinit al rațiunii, moralității și libertății și, mărturisind săpătura imuabilă a necesității universale, își caută atât îndreptățirea, cât și mântuirea nu mai în sens, ci doar în puterea irezistibilă a lucrurilor fără sens Dar puterea lucrurilor se manifestă numai prin violență; și de aceea, o persoană, mărturisind și recunoscând ca adevăr imuabil doar forța lucrurilor, în mod conștient și în numele teoriei, se trădează pe sine, și orice altceva cu el, în puterea lipsei de sens și a violenței Astfel, esența păcatului natural, originar al omului constă în faptul că el, din ignoranță, îmbrățișat de materia vagă a contradicției fundamentale din ființa sa, încă nu distinge ceea ce este în posibilitate de ceea ce este el în realitate; și, transformându-și pretențiile în drepturi proprii, el atribuie jjcb semnificațiile infinitului manifestărilor și motivelor directe, senzual-materiale ale limitării sale empirice, ignoranței și bestialității sale; drept urmare  era destul de firesc pentru el, în loc să trăiască și să se hrănească cu esența divină, să priveze o persoană de sensul său uman profund, să-l transforme într-un lucru fără sens și, găsind în el hrană comestibilă, să-l omoare, să-l prăjească și să-l devoreze Sălbăticia, urâțenia și chiar oroarea unui astfel de canibalism i-au dat toată semnificația unui act divin Ulterior, odată cu dezvoltarea cunoașterii și odată cu dezvoltarea culturii, păcatul originar, natural, se transformă într-un păcat derivat, teoretic, constând în faptul că o persoană, cunoscând contradicția care stă la baza ființei sale, nu găsește în sine nici forța, nici puterea capacitatea de a rezolva oops, iar pentru a scăpa de confuzia nerațiunii sale, încearcă să elimine din conștiință unul dintre termenii contradictori ai definiției și judecății sale Dar a elimina ceea ce este, ceea ce este inerent în esența unei naturi solide, este imposibil altfel, ca solid al abstractizării sau al teoriei; și de aceea, în lumea mentală a omului, se naște o teorie care, sub masca incognoscibilului, inexistentului, irealului subiectiv

etc , neagă orice conținut, orice existență, orice semnificație a infinitului și orice relație reală cu acesta Și din moment ce, o astfel de teorie neagă și esența infinită a sensului necondiționat, prin care o persoană trăiește și se hrănește ca o persoană, atunci umanitatea sa, lânceind, lâncește și dispare în el de foame, din cauza lipsei de hrană reală, și puterea și semnificația tuturor crește cu aceeași cantitate finit, totul empiric real, orice materie care este afirmată în existență, nu prin sens, ci numai prin lucrul sau realitatea sensibilă În absența oricărei alte definiții, puterea lucrurilor finite este una și nelimitată; iar omul, fiind printre ei unul singur și, în plus, unul dintre cele mai mizerabile lucruri teoretice sau economice, este supus, ca un lucru fără sens, oricărui fel de exploatare - este vândut și cumpărat; Biblioteca "Runivers" - - ca urmare, lumea umană, a lui Dumnezeu din templu, frumusețe, bunătate și adevăr se transformă într-o piață frenetică de cumpărare și vânzare, plină de toate sugestiile de urâțenie, violență și minciună Când sensul infinitului este retras din conștiință, aceasta înseamnă că sensul sfântului este retras din ea; și apoi, însuși sensul sensului este înlocuit cu sensul lipsei de sens, iar sensul vieții cu semnificațiile vulgarității și a cariului Valul necurat al urâțeniei, violenței și minciunii se oprește și se retrage numai în pragul sfântului, care / singur este plin de sens și de toate înțelesurile infinitului | ness După îndepărtarea sfântului din conștiința omului, nicio demnitate, niciun ideal al acesteia, nicio nevoie sau sugestie de altruism nu poate rezista presiunii sale; ea inundă fără milă totul cu murdăria și vulgaritatea ei Și omule, uitând de sfânt! trebuie să se înece inevitabil în afluxul său impur ) Biblioteca "Runivers" III Încheierea și rezolvarea contradicției în idealismul omului Tot ceea ce trăiește, ea cunoaște în sine, cu viziunea sa de viață, și nu are nevoie de nicio explicație pentru a ști ce este viața Desigur, cunoașterea vieții despre sine, sau despre viață, nu constă în cunoașterea numeroaselor ei definiții fiziologice și psihologice, ci doar în faptul că ea, ca claritate originală și imediată, este destul de clară pentru sine; iar dacă nu era suficient de clară, dacă mai avea nevoie de o explicație, atunci nimic altceva nu i-ar putea spune despre asta Pentru că viața este clară în sine doar prin sensul inerent al înțelegerii sale de sine: înțeleg, deci sunt Dar a fi viață, a fi sens sau plinătatea ființei în sine, fără nicio explicație exterioară și independent de orice altceva, este ființa cea mai de neînțeles și complet de neînțeles, atât pentru materialismul senzual, cât și pentru teorismul abstract: în reprezentarea senzuală a prima, toată ființa este explicată și este numai prin materie; în reprezentarea abstractă a celei de-a doua, toată ființa este explicată și există doar prin teorie; în general, ca și în primul, așa și în al doilea - doar prin altceva și în niciun caz de la sine Iar sensul însuși al vieții, sau autoînțelegerea ei vitală, constă, dimpotrivă, drept Biblioteca "Runivers" - - în a fi pe sine şi prin sine, şi în nici un fel prin altul, - nici în prezenţa vreunei materii şi nici în virtutea vreunei teorii Vorbind pe de o parte, în sine, ca fiinţă cu totul originală, independentă de orice altceva, viaţa înţelege libertatea în sine ca termen esențial al definiției sale; apărând de cealaltă parte, ca existență empiric exterioară, în chiar mediul și în toate condițiile oricărui rest, ea este în toate direcțiile și din toate părțile conectată și condiționată de altul; -si deci, dependenta de altul, cu toate semnificatiile fiintei, datorita necesitatii, se dovedește a fi un alt termen, la fel de esențial, al definiției sale Și în ciuda faptului, legând prin auto-înțelegerea vitală de plinătatea

unității indivizibile - definiția libertății necondiționate cu definiția unei necesități la fel de necondiționate, viața, cu această dualitate a termenilor ei definitori, fără a intra în | cea mai mică ambiguitate, este simplitatea absolută sau ^ființa adevărului perfect; drept urmare, are și semnificația purului necondiționat, adică acel cu care nici un nimic, nicio falsitate nu este incompatibil Mai mult, întrucât termenii definiției vieții - libertate și necesitate - stau unul cu altul într-o contradicție evidentă, ceea ce indică faptul că între ei există o diferență infinit de mare, sau un conținut infinit de mare, sau infinitul în sine, atunci viața, concluzionand în sine însuși, ci față de tot adevărul, prin felul său necondiționat de simplu de a fi, tot infinitul, ca propriul său conținut vital, se manifestă astfel nu numai ca necondiționat pur sau cu totul veridic, ci și ca necondiționat sfânt sau infinit Fiecare conținut particular care este în viață sau care îi este atribuit, pentru a-și exprima valoarea reală și demnitatea esențială, de dragul căruia se cere, să nu fie neglijat, ci foarte apreciat și Biblioteca "Runivers" prețuiește darul ei - plăcerea, culmea dezvoltării, triumful prosperității, subjugarea forțelor naturii, beneficiul, binele comun, sentimentele altruiste, toată dulceața și plăcerea etc - nu pot suporta privirea severă a unui atotcuprinzătoare, gândire abstractă, ironie nemiloasă, se dovedește că mănâncă greutate și măsoară doar praf nedemn de atenție și nesemnificație, ceea ce este o prostie, sau o asemenea lipsă de sens, încât cu ea nu este nimic la care să te oprești, nimic la care să te gândești; pentru că apare doar ca un plan superficial al ființei, fără nicio adâncime și fără nicio perspectivă în depărtare Întregul sens al vieții nu stă, așadar, în niciun fel în aceste particularități și anexe ale ei, ci doar în acel conținut universal care este îmbrățișat de termenii ei și este infinitul însuși Oricare ar fi înălțimea de abstracție atinge un gând, el este confundat involuntar nu numai de conținutul sau imaginea actuală, ci chiar de semnul formal al infinitului; pentru că nici un grad de abstracție nu poate fi înțeles sau înțeles și toată puterea ironiei sale nemiloase cade de la sine în fața ei cu conținutul necunoscut și sensul necunoscut al faptului că aceasta fără cuvinte și explicații, prin însăși tăcerea, vorbește ca infinit Viața este infinitul, dar la propria ei esență; este singur și se cunoaște ca infinit, în fața căruia încrederea în sine a teoriilor științifice și ironia negativă a gândirii abstracte se transformă în confuzie: și de aceea, viața este sacră și inviolabilă pentru tot ceea ce gândește Întreaga lume este plină de viață; trăiesc atât pământul cât și cerurile și, pornind de la cel mai mic fir de iarbă și ajungând prin toate gradele de dezvoltare până la om, atât în cea mai de jos cât și în cea mai înaltă dintre manifestările lor, viața și suflarea vieții sunt pretutindeni și întotdeauna simple , curat și sfânt Dar, în toată realitatea ei este necompromis de grandios Biblioteca "Runivers" - - ce sens, sensul vieții, sau lumina vieții, se realizează numai în om, care, ca vârf al întregului univers, este desăvârșirea efectivă a tot ceea ce înaintea lui abia începe în vaga incertitudine a existenței lumii Lumea trăiește, trezindu-se treptat din lipsa de viață elementară, trezindu-se treptat la viață și trecând pas cu pas de la imaginea ei cea mai vagă la cea mai clară Și acea claritate originală, care, manifestându-se într-o oarecare măsură în fiecare dintre diversele existențe ale lumii, pâlpâie deja în ele cu o lumină rudimentară, ca semnificație vitală a înțelegerii de sine, atinge o asemenea intensitate și plenitudine într-o persoană, încât explică și devine clar și de înțeles tot ceea ce înainte părea doar întunecat și

vag Pentru a vedea, cunoaște și înțelege tot ceea ce este, care este în lume, este suficient ca o persoană să se cunoască pe sine; pentru că, în sine, în sine este sensul clar și de înțeles a tot ceea ce se ascunde, ascunzându-se în spatele învelișului exterior și a materiei impenetrabile a existenței lumii În primul rând, să se arate în sine ca un singur lucru, ca tocmai acest moment existent empiric, necondiționat individual și trecător și, acordând atenție în sine la ceea ce îl afectează, ca necondiționat diferit, ca esența universală a ființei și legea eternă, sau mintea din toată existența, omul, din cauza ignoranței sale, este incapabil să înțeleagă cei doi termeni ai definiției sale unul cu celălalt și, realizând incompatibilitatea lor reciprocă, nu este, ci doar pierdut în problema vagă a contradicției lor de neînțeles și ireconciliabile Ca urmare, el cade mai întâi în păcatul originar al bestialității sale imediate, pe care îl investește cu toată demnitatea infinitului și a divinității, iar după aceea, în păcatul derivat al teorismului abstract, prin care reduce sensul infinit al divinului la gradul de empiric * Biblioteca "Runivers" - - animalitatea fiziologică; si totusi, nenuntand nici primul, nici al doilea sa-si sufoce esenta in sine, sau sa scape de ambiguitatea inerenta lui, oricat ar pacatui, nu se poate transforma in animal, ci ramane doar cu dualitatea fiintei sale , care apare în existența sa urmată de urâțenie, violență și minciună Pentru că animalitatea nu poate deveni divinitate, nici divinitatea nu se poate transforma în animalitate Dar, dezvoltând treptat și cunoscând mai profund și conținutul lumii exterioare și al lui însuși, o persoană pătrunde cu sensul său în materia vagă a imensei contradicții mondiale, în care a fost pierdut atât de mult timp și atât de fără speranță cu pretențiile sale goale, si, vazand chiar adevarul, invata in sfarsit ca ceea ce i s-a parut o contradictie nu este deloc o contradictie, ci doar o expresie a acelui infinit infinit in care este distribuita, din necesitate, lumea existenta pentru a o cuprinde in ea imensul său conținut mondial Polii opuși, sau termenii definiției lumii existente, pe oricare dintre axele sale mondiale, despărțiți unul de celălalt printr-o distanță infinit de mare, nu pot apărea altfel ca incompatibili între ei sau contradictori, deoarece, la urma urmei, marele conținut, sau diferența infinit de mare, are o expresie adecvată numai în formula contradicției În domeniul suprem al empirismului sensibil sau abstract, niciunul dintre modurile sale de existență sau concepție nu este capabil să înțeleagă ceea ce este semnificat printr-un semn sau o formulă de contradicție; deoarece niciuna dintre ele nu este capabilă să conţină conţinutul infinitului Ca urmare, contradicția, ca semn al infinitului, i se pare empirismului doar un semn de inconsecvență Biblioteca "Runivers" - ' - imagini, în fața căreia toate considerațiile lui sunt sfâșiate, devenind complet insuportabile Viaţa este un fapt incontestabil, care însă, în primele ei manifestări, rudimentare, cuprinde infinitul şi se exprimă în contradicţie vădită, ca indivizibilitatea subiectului şi obiectului, ca legătură de neînţeles între suflet şi corp, lege şi fenomen, una; și multe, simple și complexe, universale și individuale, necesare și întâmplătoare, trecute și viitoare, eterne și instantanee Și, prin urmare, cu considerente de orice alt conținut, pentru a nu exclude din considerația cuiva însăși faptul vieții, care singur înăbușă considerațiile - întrucât orice altceva este considerat numai din cauza ei, pentru ea și prin ea - este necesar și cel mai mult important din toate co-ì să reprezinte contradicția pe care o încheie, cu care ajutor! vorbește despre infinitul său real Cu viziuni moderne despre

lume, care pornesc de la o idee abstractă a universalității mecanismului lumii, viața este redusă la un grad de pâlpâire! o fantomă simplă, nesemnificativă și o combinație aleatorie a aceleiași ființe mecanice Dar atâta timp cât o persoană trăiește, îi este imposibil să-și recunoască viața ca o fantomă; întrucât este pentru el un fapt neîndoielnic, singurul fundament al tuturor modalităților de gândire și a însuși sensului, în fața căruia orice altceva, care este asumat fără el și nu de către el, care pare să fie, ca ceva ce există în afara lui el, este doar nesimțire, asupra căreia nu se poate sta pe care, conștient și cu cunoștințele proprii, nimeni nu o poate accepta ca temelie Omul trăiește și, de altfel, este singurul dintre toate ființele vii și știe că viața pe care o trăiește este un infinit intens, în sine închis, destul de egal cu infinitul exponențial al lumii imense; ca însuși sensul de a fi, o, în curs de dezvoltare, ca o plantă dintr-o sămânță, se desfășoară în interior Biblioteca "Runivers" - - o amplitudine finit de mare a judecății vieții umane, care este adevărata măsură a întregii existențe și realități nu numai a omului, ci a întregii lumi Atingând cu unul dintre termenii judecății sale despre viața măruntă un moment necondiționat unic și trecător, iar cu altul - cu esența eternă a sensului universal și necondiționat, sau rațiunea oricărei ființe, o persoană îmbrățișează imensitatea și, concluzionand în Viața sa sintetizează termenii unei judecăți universale infinit de mare, leagă un moment trecător, trecător, cu eternitatea și eternitatea cu un moment trecător, trecător O astfel de concluzie, ca concluzie și sinteză concretă a contradicției lumii, este realizată de el, în primul rând, după imagine, în sfera esteticii, - în al doilea rând, în ceea ce privește conținutul, în sfera eticii, și , în sfârșit, - în al treilea rând, în esență, în chiar adevărul, sau în realitatea perfectă ) Realitatea, ca rezoluție estetică a contradicției lumii Mortului, în sfera naturală, corespunde vulgarului, în sfera intelectuală sau spirituală; și așa cum viața se îndepărtează în mod natural de tot ceea ce este mort și de orice trup, tot așa este așa cum simțul viu urăște tot ceea ce este vulgar și orice vulgaritate este ură Începutul vulgarității stă în dualitatea ființei, sau în ambiguitate, care este însăși sursa a tot ceea ce este impur, viclean și înșelător Dar lumea lui Dumnezeu, ci cosmosul armonios și arătos, așa cum este revelat unei persoane care înțelege că contradicția, care i se părea o inconsecvență a lumii, este doar un semn clar al infinitității conținutului lumii și a vieții lumii, plină de la început până la capăt, de la capăt la capăt, de la cel mai mic Biblioteca "Runivers" un fir de iarbă, tremurând sub o rază de soare, și până la luminarii nestingheri ai cerului, unul și același adevăr, unul și același înțeles: nu există în el nici dualitate, nici ambiguitate; el este necondiționat de simplu, pur și sfânt, ca un altar pe care o persoană aprinde flacăra nestinsă a recunoașterii sale infinite pentru un răspuns la fericirea de nestins a vieții Corzile invizibile, ca și corzile unei harpe mondiale, leagă cerul și pământul și, ascultând armonia lor infinită, o persoană vede clar cum pământul cu mările și munții săi, cuprins de încântare, într-o răpire mută, se înalță la cer, încercând să susține-i pe sânul lui larg și cum cerurile, de la înălțimile lor de neatins, azurii, se înclină cu dragoste spre pământ și, îmbrățișându-l, își îmbină respirația cu respirația ei într-o viață imensă a infinitului Existența finită, pământească contrazice ființa infinită, dar se contopește cu ea într-o singură viață, într-un sens etern; finitul trece, dar nu are unde să treacă decât în infinitul însuși; infinitul rămâne veșnic, dar rămâne să se reverse cu el, pentru

a străluci cu eternitatea lui până la finit și a-și umple ființa trecătoare cu conținutul său infinit Prin urmare, între finit și infinit nu există invidie; unul și celălalt se pierd unul în celălalt: finitul uită de finitatea sa, îmbrățișând tot infinitul, iar infinitul uită de infinitul său, odihnindu-se în sânul finitului Pentru că într-adevăr și în adevăr, numai viața însăși este infinită, care este unitatea indivizibilă și însuși sensul atât al întregii finitudini, cât și al întregului infinit Dacă nu ar exista cer deasupra pământului, atunci pe pământ ar fi doar aglomerație insuportabilă; pentru că orice finit s-ar preda inevitabil și inexorabil Biblioteca "Runivers" - - lăsat de presiunea și violența de orice altceva, la fel de finit; și nici unul, nici celălalt nu ar mai avea loc sau aer să respire liber: în lumea întreagă nu ar exista un singur moment de libertate, iar toată viața, orice sens ar fi înlocuit de opresiunea necondiționată a muților, surzilor și fără sens necesitate Pe de altă parte, dacă nu ar exista pământ sub ceruri, atunci cerurile ar tânji după întinderea lor goală, nemărginită și nefolositoare; negăsind nicăieri și în nimic înfrânarea lor, centrul lor determinant, ei s-ar confunda și împrăștiați în infinitul lor în, cu libertatea lor nemărginită, nici timpul și nici locul constrânși, n-ar fi nimeni care să fie liber: toată infinitul lor ar fi numai ca infinitatea unei ființe necondiționat abstracte, care este doar așa și infinită încât nu există absolut nimic în ea Și o astfel de finitudine, fără infinit, și așa infinitate, fără finitudine, sunt doar niște fantome goale, sau coșmaruri pe care ignoranța, care nu cunoaște adevărul real, le poate imagina, pentru că nu există în realitatea însăși, în care finitudinea și infinitul sunt numai unul în celălalt , - finitate - numai în infinit, și infinit - numai în finit Indivizibilitatea lor este realitatea însăși, sau viața; în afara ei rămân doar fantome goale, himere și coșmaruri ale existenței imaginare Pentru care acest lucru este de neînțeles, el este încă cufundat într-o chestiune vagă de inconsecvență și contradicție, nu trăiește, ci doar lâncește într-un mediu impur al oricărei dualități, al oricărei ambiguități, sufocându-se într-o atmosferă mortală de înșelăciune și vulgaritate Picto nu a văzut niciodată infinitul în sine; în lumea finită este imposibil să o vezi cu ochiul, în față, așa cum se văd obiectele finite; ea este invizibilă; dar, ca soarele, ascuns vederii, în spatele unui văl ușor Biblioteca "Runivers" - - norii înfundați, strălucește prin ei și evocă viața pretutindeni, așa că infinitul, fiind invizibil, pătrunde în felul ei invizibil tot ceea ce este pământesc și, dând viață a tot ceea ce este finit, îi sufla sufletul, care nu afectează fiecare dintre ființele vii din cele mai de jos la cel mai înalt, este în deplin, fără identitate nelocuită, și în integritatea tuturor miracolului - întinderea sa nemărginită, unde pentru toate - pentru Soare cu lumile, care își croiesc drum în cer și pentru lama mică a vălului gol, nu este suficient pentru nimeni, și nimeni, și nimeni, și nimeni, și nimeni nu este nici cea mai mică jenă pentru nimeni Frumusețea zveltă a lumii lui Dumnezeu, cu ordinea invariabilă a definițiilor ei, și armonia ei mondială nu sunt forțate de forța neîmpărtășită a necesității imuabile, ci iau naștere și se întemeiază numai pe baza libertății, care respiră infinit Fiind captivat de o structură atât de fină a ordinelor cerești și pământești, unde totul se întâmplă în succesiunea obișnuită, în timpul său și în propria sa măsură, o persoană încearcă să-și stabilească atât existența, cât și ordinea socială în conformitate cu aceeași ordine, si cu aceeasi libertate care nu se cunoaste de nimic; în acelaşi timp, într-un mod imperceptibil, prin ea însăşi, viziunea

lui naturală, în expansiune, este completată de speculaţii; auzul său, fiind format, devine receptiv și capabil să distingă ritmul abia perceptibil, evaziv al lucrurilor existente și al relațiilor lor; atingerea lui se transformă în ritmul vieții, însuși gustul și mirosul se transformă într-un gust rafinat și o sensibilitate subtilă de recunoaștere, care, întorcându-se de la tot ce este murdar, aspru și vulgar, se hrănesc doar cu ceea ce este plin de măsură, decență și bune maniere Ca urmare, întregul mediu social, impregnat de o stare generală și de receptivitatea subtilă a rezonanței generale și a ritmului de viață, devine Biblioteca "Runivers" - - limpede și transparentă, ca un cristal; totul este vizibil în ea - se vede cum, stabilindu-se pe pământul pământesc a nevoilor sale cele mai simple, înțelese, cotidiene și satisfacerea lor necomplicată, și, dezvoltându-se atât în profunzime cât și în înălțime, urcă direct în sfera cerească, pentru a fii în deplină comuniune cu imaginile și definițiile sale superioare, nepământene; astfel încât grijile, neliniștile și faptele ei trecătoare, pământești, se îmbină cu gândurile veșniciei și este clar pentru toată lumea, deoarece, pe de o parte, zeii cerești coboară pe pământ și, trăind împreună cu oamenii, participă pe deplin la întreținere și în interesul lor viața pământească; și - ca și în cazul celorlalți - oamenii muritori urcă la cer și trăiesc în același timp cu zeii, luând parte din plin la interesele lor divine și la viața divină Prin aceasta, în mediul social, se stabilesc moravuri comune atât pentru zeii nemuritori, cât și pentru oamenii muritori; ceea ce este plăcut oamenilor este plăcut zeilor, iar ceea ce este plăcut zeilor este plăcut oamenilor Viitorul necunoscut, vag care vine, cu dorințele, așteptările, temerile și speranțele lui, agitat de neliniștile momentului care trece, se sprijină cu încredere pe o temelie de nezdruncinat de experiența trecutului, plină de, până acum, care, revărsând cu dragoste lumina calmă a cunoștințelor sale, a tradițiilor și legendelor sale, le luminează cu o confuzie anxioasă plină, trecătoare, de existență reală Eternul și trecătorul, natura infinită a nemuritorilor și natura finită a muritorilor, universalitatea și individualitatea, libertatea și necesitatea, legea necondiționată și fenomenul condiționat, accidental, mișcarea arbitrară a vieții, a cerului și a pământului, una și ceilalți nu stau unul cu celălalt în contradicție, nu se rup, nu se crampează, nu se distorsionează unul pe celălalt, dar, captivaţi de măsura, ritmul, tactul și aspectul lor inerent, coincid liber unul cu celălalt într-un singur, Biblioteca "Runivers" o imagine indivizibilă a realității lor perfecte, care, realizând prin ea însăși o ființă necondiționat de simplă, pură și sfântă, este prezentată zeilor și omului în strălucirea frumuseții divine și omenești, ca un adevărat mod de viață, ca o ființă cu adevărat frumoasă Frumosul este frumos tocmai pentru că este doar o conformitate necondiționată unul cu celălalt a acelor doi termeni ai existenței lumii, care, distanța unul de celălalt pe întreaga distanță a lumii enorm de mari, păreau reciproc inconsecvenți și inconsecvenți și astfel au provocat contradicție mondială Dar incompatibilitatea lor, inconsecvența lor, contradicția lor nu erau decât o fantomă, doar o himeră sălbatică a ignoranței grosolane De fapt, nu există o asemenea fantomă, nu există o astfel de himeră; dar există una singură, frumusețea plină de bunătate Frumos, ca unitate desăvârșită și vie a ambilor termeni ai contradicției lumii, cuprinzând în sine, ca suflet propriu, care îi despărțea infinitul, este însăși realitatea; nu există altă realitate și nu poate fi: pentru că ceea ce nu este frumos este incongruent; iar ceea ce este inconsecvent, atunci este invalid, atunci

nu are nici putere, nici posibilitatea de a fi; ea doar închipuie, sau închipuie, și nu este reală, ci doar ființă imaginară, care este întreținută doar de ignoranța direct sensibilă, sau teoretic abstractă Păcatul omului constă numai în aceasta, că el, prin forța ignoranței sale și contrar adevărului, se încăpățânează să se țină de himera sălbatică a inconsecvenței și să-i atașeze, îi atribuie toată semnificația realității El este liber să o facă; dar de ce face aceasta, de ce păstrează o asemenea himeră, lăsând-o să stăpânească în frumoasa lume a lui Dumnezeu, el singur știe despre aceasta și nimeni altcineva nu poate spune; pentru că este al lui, păcatul său de moarte, Biblioteca "Runivers" care este ascuns în inima lui, unde, fără voia lui, nimeni altcineva nu poate pătrunde S-ar părea că este suficient să deschizi ochii și să privești lumea pentru a vedea imediat că ea este, ca o ceașcă, debordantă de realitate, de înfățișare și de frumusețe, în care nu este loc pentru himera urâțeniei și a prostiei; între timp, o persoană rămâne oarbă și, nevăzând realitatea în sine, nici frumusețea ei, crede doar în realitatea unei himere sălbatice și îi permite să umple atât lumea lui Dumnezeu, cât și viața cu urâțenia ei În Capela Sixtină, există o imagine a lui Michelangelo, cum Dumnezeu face un legământ cu omul Rezemat pe un nor, El și-a întins mâna către bărbatul care zăcea pe pământ, pentru ca, în pomenirea legământului reciproc încheiat între ei, să-și atingă degetul de degetul său Și prin gest, prin mișcarea Mâinii Divine, este clar că este mișcat de o decizie neschimbătoare și trezește o persoană din somn cu chemarea sa nesfârșită la comuniune cu eternitatea Iar omul pe jumătate adormit, încă învăluit în negura haosului și a inexistenței, abia se ridică și, leneș, întinzându-și mâna fără tragere de inimă, plin de îndoială, aproape fără participare, fie și numai pentru a scăpa repede de chemarea supărătoare, atinge mâna Divină cu ea și, parcă constrâns, printr-un vis, fără nicio dorință din partea lui, acceptă să accepte de la ea promisiunea vieții fără sfârșit În orice caz, până când o persoană se trezește complet din spa-ul elementar în care este scufundat, până când se eliberează de păcatul său senzual, original sau teoretic, derivat, până atunci nu doar realitatea nu există pentru el, ci și posibilitatea însăși legământul său cu Dumnezeu, în care nu crede, considerându-l doar o fabricație goală și complet neștiințifică; - până atunci nu poate vedea realitatea însăși și Biblioteca "Runivers" - - în loc de o ființă frumoasă, simplă, pură și sfântă, plină de frumusețe umană și divină, trebuie neapărat să vezi peste tot și în orice doar o himeră a urâțeniei, care este de fapt o inconsecvență direct senzuală sau teoretic abstractă a gândirii sale cu realitatea, sau cu adevărul însuși În spatele materiei impenetrabile a ignoranței senzuale, cerurile rămân invizibile; iar în spatele materiei abstracte a ignoranței teoretice, deși sunt vizibile, ele sunt goale, reci și lipsite de viață, pentru că prin teoria abstractă se vede în ele nu viața împlinită și libertatea vieții, adevărul ceresc, ci doar mecanica, cu moartea ei prostii necondiționate de necesitate Recunoscând într-o oarecare măsură cauza inițială (eficientă), teoria științifică respinge hotărât ceea ce în filosofie se numește cauza finală, finală (finală); și, prin urmare, pentru viziunea științifică asupra lumii, întrebarea este - de ce, pentru ce, pentru ce? rămâne o întrebare complet inactivă și goală În opinia sa, întreaga lume și tot ce există există pentru nimic, fără niciun scop, fără nicio permisiune, fără nicio coardă finală Dintr-o asemenea presupunere, cunoașterea științifică se poate opri tocmai pentru că ea, în virtutea naturii sale teoretice, păcătuiește mai ales prin absența completă a gustului,

măsurării, ritmului, tactului de viață sau a tot ceea ce este însuși sufletul frumosului, care, în opinia sa, nu este realitatea în sine, ci doar un deliciu foarte plăcut și un sos excelent de gustos al vieții Pentru a îndulci cumva materia uscată pe care o oferă ca bază a vieții, unii dintre pozitiviști, fără teamă de eclectism, vorbind cu îndrăzneală despre idealurile umane, le atribuie o semnificație foarte importantă în economia existenței umane Biblioteca "Runivers" - - Dar, în același timp, pozitivistul idealizant, închipuindu-și pe alții să accepte aceste idealuri pentru orice le place, pentru sine, în cunoștințele sale cele mai înalte, științifice, știe sigur că nu există nimic real în ele - nici o esență reală - că ele sunt doar Produsele gândirii în sine sunt doar fantome și fantome, doar înșelăciuni captivante generate de iritația gândirii lumești; că este imposibil să te predai farmecelor lor altfel decât uitând și încetând să gândești, la fel ca pentru a te răsfăța în vise a unui vis, este necesar mai întâi să uiți și să adormi Răsfățându-se astfel de vise, înșelăciune atât de captivantă și farmecul unor astfel de idealuri, o persoană experimentează, fără îndoială, senzații foarte dulci și plăcute; și, observând că prezentarea unor astfel de idealuri este de obicei însoțită de astfel de senzații, el dorește foarte firesc să trezească ph-ul în sine și, în acest scop, caută să-și însuflețească și să-și orienteze imaginația în consecință La rândul ei, imaginația este foarte maleabilă și, de îndată ce există o dorință, ea, cu o oarecare asistență, se aprinde ușor și, fără a necesita obiecte reale, orice ființă reală, realizează sau concretizează în propriul copil, tot ceea ce dorește și tot felul de idealuri Dar la fel ca o persoană flămândă, văzând în vis că mănâncă pâine și alte alimente din belșug și gustoase, nici această pâine, nici această mâncare nu sunt deloc săturate și nu le pot mânca, așa este exact cu idealurile imaginare, indiferent cât de mult sunt captivante, nici să mănânci, nici să fii săturat, nici să trăiești nu este imposibil A-și excita imaginația la generarea spontană arbitrară a unor astfel de idealuri, pentru a reproduce în sine senzații dulci, nu numai că nu are nimic de-a face cu percepția estetică sau cu Biblioteca "Runivers" - - creativitate estetică, dar - contrar oricărei estetici; dar din partea gpginei, se dovedește a fi o faptă cu totul condamnabilă, foarte vătămătoare și uneori un viciu ireparabil; și, mai degrabă decât să cedezi farmecul idealurilor iluzorii și să te lași dus de înșelăciunea lor captivantă, este mult mai adevărat și mai lăudabil să aderăm cu strictețe la o anumită regulă, care interzice orice joc spontan de nervi Pentru că este o jucărie foarte rea și deloc sigură În orice caz, nu poate exista nicio îndoială că cerurile teoretic abstracte ale unei viziuni pozitive asupra lumii sunt incomparabil mai pure și mai estetice atunci când răsună cu o severitate nemiloasă, frig și gol decât atunci când sunt încălzite de căldura imaginară și animația imaginară a unor asemenea suspecte b idealuri Pentru a le răsfăța și a se bucura de ele, este nevoie de o lipsă totală de gust, măsură, ritm și tact de viață - este nevoie de o lemnență supremă, cu o incapacitate totală de a înțelege frumosul Și de fiecare dată când în societate se instaurează o astfel de slăbiciune și o asemenea incapacitate - când mediul ei, debordant de materia impenetrabilă a sensibilității, realității sau abstracției, își pierde transparența și rezonanța receptivă - atunci când conceptele, relațiile și moralele sale sunt ținute împreună doar prin puterea lucrurilor fără suflet, dar nu sensul viu al adevărului necondiționat, atunci fiecare urmă și însăși posibilitatea frumuseții dispar în ea și domnește nestingherită, pretutindeni și pretutindeni, vulgaritatea de

nedescris cu idealurile și idealizările sale vulgare Idealul adevărat și real este doar adevărul existent cu adevărat, necondiționat, doar sensul viu, pre-etern, numai Dumnezeu, a cărui suflare este infinitul; și de aceea întreaga lume trăiește prin respirația lui Cu suflarea lui se spiritualizează și fiecare artist, căruia îi sunt inerente imaginile frumosului; si totul este mai rau  - - operele naturale sunt artistice și frumoase doar pentru că și pentru că sunt pline și impregnate de suflarea infinitului Aceasta nu înseamnă că sfera artei ar trebui să fie teologia sau filozofia; dar asta înseamnă că doar cel care este plin de sensul, semnificația și realitatea infinitului poate fi artist sau poet Din cauza a tot ceea ce există, un singur infinit este interesant și semnificativ; orice altceva, în sensul esteticii, este doar - pretențios, numai - plictisitor, numai - insuportabil de vulgar Și, prin urmare, un artist se poate dezvolta și deveni un adevărat artist doar într-o sferă profund religioasă, receptivă, răspunzând cu rezonanță deplină, sau un ecou viu la vocea din infinit Matematica știe că, dacă nu există infinit de mare sau infinit de mic, atunci nu poate exista o magnitudine finită Logica știe în același mod că, dacă nu există înălțime absolută, dacă nu există adâncime absolută, atunci nu poate exista, în nimic și nicăieri, nimic înalt sau adânc, și totul trebuie să stea, să fie și să se desfășoare în mod necesar pe una și la fel același plan neschimbător; dar chiar și cea mai umilă dintre operele de artă necesită totuși atât o anumită înălțime, cât și o anumită adâncime; nu poate fi în niciun caz stabilită pe un plan, care, în raport cu el, este exact ceea ce se numește vulgaritate; iar o operă de artă, oricât de modestă, nu este nici sublimă, nici deosebit de profundă și în niciun caz nu poate fi nici plată, nici vulgară Arta modernă, în direcția ei realistă, caută să dea interes și formă artistică tocmai acestei vulgarități plate, în ipoteza că este posibilă, exactă, fotografică  Reprezentarea picturală a lucrurilor poate fi, fără niciun sens, interesantă în sine, sau dacă nu interesant, atunci cel puțin util, ca edificare și excitare a vieții Și de aceea, cu scopul bun de a ajuta la reînvierea spiritului uman în bine, artiștii și poeții moderni nu se obosesc să-l entuziasmeze cu nenumărate imagini și descrieri ale tot felul de vulgarități și urâțenie ale existenței reale Dar, având în vedere doar fiziologia și temperamentul empiric al publicului lor, acești artiști și poeți uită că gradul de excitare posibil din punct de vedere fiziologic nu este nelimitat; cu o emoție adesea repetată, nervii sunt ușor și rapid atenuați, iar o persoană se obișnuiește să privească cu deplină indiferență la tot felul de durere, chin și rușine Anterior, când conștiința de sine umană nu fusese încă aruncată de valul mișcării istorice pe bancul de nisip al realismului modern, ea trăia cu un suflu puternic al sensului infinitului: pentru că frumusețea, bunătatea, adevărul nu erau pentru el gol, nu cuvinte degeaba Ecourile acelei vremuri sunt încă uneori auzite și răsună într-o persoană; el trăiește și încă nu s-a stins complet; participarea lui și compasiunea pentru durerea și suferința oamenilor încă îl afectează Aceste rămășițe ale fostei vieți largi și reale a omului sunt pe care artiștii moderni le exploatează, obținând în bine ultimele firimituri din ea cu excitațiile lor în bine și neobservând că problema excitabilității, datorită exploatării sale, se usucă treptat și omul modern, obișnuit, zi de zi devine din ce în ce mai indiferent și mai indiferent atât față de cel mai rău cât și de cel mai bun Ceea ce este destul de inexact; pentru că de îndată ce în sensul necondiționat al frumuseții, al bunătății și al adevărului nu există nicio semnificație,

atunci tot ce este mai bun și tot ce este mai rău își pierde orice semnificație și rămâne doar vulgaritatea plată Biblioteca "Runivers" - - o existență plictisitoare și insuportabilă; deci, un singur lucru este surprinzător: - de ce nu toți oamenii alfabetizați devin pesimiști, de ce se mai bucură și la ce se așteaptă? Dar cerurile goale, pline doar cu determinismul fără sens al mecanicii, și pământul agitat și lipsit de viață, plin doar cu nesimțirea fără suflet și bătăitul atomilor fizici care duce la nimic și singurul plan posibil, vulgar al existenței, fără înălțime și fără profunzime, nu sunt altceva decât un produs al teoriei științifice moderne, care, deși incapabil să înțeleagă realitatea însăși, nu cuprinde decât fantome și fantome ale materiei abstracte, sau ale ființei fără sens pe care aceasta poate fi concepută O astfel de teorie este foarte capabilă să se întărească și să dobândească o putere mai mare, o semnificație mai mare în sfera teoretică a științificității, în cărți și în ideile abstracte științific ale minții umane; dar tot ceea ce este în sfera vieții este realizat doar de viața însăși; - și din moment ce viața nu poate conduce ceea ce ea însăși și sensul ei sunt complet negate, este foarte clar că nicio teorie nu poate pătrunde în sensul vieții și nici nu poate fi consecventă cu realitatea ei Și de aceea, între învățătura consacrată a teoriei dominante, moderne și sensul vieții în sine, există întotdeauna o mare inconsecvență; ca urmare, direcțiile mentale, conștiente și vitale inconștiente, dezvoltându-se contrare una față de cealaltă, se interferează reciproc și nu lasă între ele decât un teren controversat, foarte crunt și extrem de slab pentru dezvoltarea artei; teoria și viața se întrerup în mod constant, iar în această frământare, sensibilitatea artistică a gustului, măsurării, ritmului și tactului îngheață aproape până la dispariția completă; - și sub denumirea de operă de artă apar fie planul viziunilor abstracte - teoretice, fie vulgaritatea dorințelor și nevoilor vieții senzuale; iar artiștii se întorc Biblioteca "Runivers" - - fie devin profesori stricți cu o ferulă pedepsitoare, fie zhuir ușoare cu o înșelăciune captivantă a idealurilor exagerate de către ei; amândoi - cu o mare înclinaţie spre raţionamentul descurajat şi spre o carieră excelentă Și totuși, în această frământare, și pe acest pământ, viața și respirația realității ei neînchipuite, neimaginative nu se opresc complet, ci sub acoperirea unor împrejurări deosebit de favorabile, ele apar ici și colo, deși nu mari, mici, ci toate sau opere de artă Așadar, în sânul larg al naturii care nu moare și în mijlocul unei ierni aspre, o rază de soare este suficientă pentru a găsi stropi de viață într-un colț confortabil, sau lângă o pădure sau lângă o stâncă: aici o lamă de iarba a prins viață și înflorește, arătându-și culoarea și aroma , acolo - ce pasăre mică își cântă cântecul strălucitor și mărturisește că încă nu este totul pierdut - că bucuria vieții încă curge și nu se usucă Lucrări mici și nepretențioase, dar cu adevărat artistice, apărând pe ici colo, mărturisesc la fel; Prin jena și mgla tuturor fantome posibile, Koshmarov și Himer, dragi viața unui om, ei sunt încă reproduși de același, iar pecetea artei este expusă în ei cu o originalitate inimitabilă, prin care, ca prin cadru , se vede aceeași infinitate despre care Majestatea și Majestatea cei mai mari artiști și, fără sensul căruia nu există nici artă, nici estetică, ci doar nespusă vulgaritate senzuală sau abstractă ) Realitatea ca rezoluție etică a contradicției lumii În sfera esteticii se realizează doar imaginea realității care, ca și frumusețea, își are propria sa Biblioteca "Runivers" - - solul este conformitatea deplină a sensului și semnificațiilor infinitului cu sensul și sensurile finitudinii, care

determină orice bunătate sau frumusețe Etica are ca sferă realizarea realității nu numai după imaginea ei, ci și după conținutul ei, care se numește bine, și, ca însăși activitate de luare în considerare a sensului infinit sau a rațiunii universale, cu manifestări unice, accidentale, de trecătoare , ființă finită, își are pământul - libertatea Viața este creată de viață și este bună ca obiect al creației ei; crima, ca negare a vieții și a sensului ei, este, dimpotrivă, rea Crearea bunătății se numește activitate morală, faptă morală sau moralitate în general A face răul, a ucide viața, a împiedica sau a rezista binelui, este imoral Conținutul care umple sfera eticii este doctrina binelui și a răului, sau doctrina moralității, atât în sensul ei pozitiv, cât și în cel negativ Activitatea, comportamentul, faptele oamenilor pot fi foarte diferite și contradictorii din punct de vedere empiric; pentru că motivele în sine, sau impulsurile pe care le urmează în cazuri diferite, nu sunt aceleași, dar sunt foarte diferite și adesea contradictorii; Dar etica nu învață cum acționează oamenii, ci doar cum ar trebui să acționeze, astfel încât acțiunile lor să fie în concordanță cu moralitatea Și dacă este vorba despre cum ar trebui să acționeze o persoană, atunci este evident că în acest caz se presupune că este posibil să se acționeze într-un fel sau altul; din care rezultă în mod necesar că nici datoria, nici morala, nici învăţătura etică nu pot fi gândite decât pe baza libertăţii; fără ea, datoria, moralitatea și întreaga învățătură etică ar fi complet de neconceput Dar ideea de libertate ca bază Biblioteca "Runivers" - - doctrina etică despre datorie, despre moralitate, despre sănătatea mentală a unei persoane, ideea de necesitate, care stă la baza întregii viziuni pozitive, științifice asupra lumii, ca ordine neschimbătoare a existenței lumii, excluzând din aceasta orice posibilitate de miracole, este inevitabil evocată, și deci și libertatea; căci cea mai minunată dintre toate miracolele este libertatea însăși Semnificația lui este asumată într-un fel - omnipotență sau puterea de a crea ceva din nimic și din nimic pentru a începe o nouă serie de relații și lucruri Așadar, chestiunea etică a moralității obligă gândirea să intre în sfera uneia dintre acele antinomii ale rațiunii, care a provocat o mare confuzie nu numai în sfera mentală a vieții umane, ci și în însuși cursul istoriei Pentru ca, fără a cădea într-o asemenea confuzie, să înțelegem clar oricare dintre definițiile și propozițiile etice, este necesar mai întâi să înțelegem materia contradictorie care se află între termeni - libertatea, care stă la baza doctrinei etice, și necesitatea, care este fundamentul pe care se construiește perspectiva științifică În raport cu ceea ce este conceput ca libertate, noțiunea de necesitate are cel mai apropiat sens de robie, sau negația liberului arbitru Și de aceea, în primul rând, pentru a înțelege ce se spune când se vorbește despre liberul arbitru, despre liberul arbitru, despre necesitate și despre libertate, este necesar să lămurim și să definim ce este voința Pe vremuri, sub dominația viziunii medievale, scolastic-arnstoteleene, ființa omului, de dragul confortului studierii diferitelor sale atribute, era împărțită în funcție de abilitățile sale - rațiune, sentiment și voință, în trei rubrici, și a fost expusă, ca doctrină a logicii, ca om de știință, adică psihologia Biblioteca "Runivers" - - și ca doctrină a eticii despre direcțiile voinței, care distinge între bine și rău și alege liber una sau alta Mai mult, voința omului, ca voință a unei ființe raționale, trebuia să fie liberă, fără nicio critică, numai pe baza teologiei dogmatice și a aceleiași metafizici Ulterior, E Kant, evidențiind necondiționat critica sa la adresa

rațiunii practice, cu postulatul ei etic, de la critica rațiunii pure, cu începutul ei logic, a rupt prin aceasta orice legătură rațională, orice relație semnificativă între rațiune și voință, între logică și etică Din dualismul ireconciliabil astfel format între pozițiile rațiunii și determinările voinței a rezultat, ca o consecință necesară, că, pe de o parte, în pozițiile logice ale rațiunii, nu există și nu poate exista nici cea mai mică participare a liberul arbitru, ci doar necesitatea și determinismul pur, deci, pe de altă parte, în deciziile etice și definițiile liberului arbitru, nu există și nu poate exista nici cea mai mică participare a raționalității, ci există doar impulsul necondiționat orb al postulatului - doar motivul atotputernic al imperativului categoric care nu face față la nimic și nu se gândește la nimic Ca urmare a unei astfel de scindari, unii dintre adepți, deși nu contemporani lui E Kant, acceptând rațiunea ca bază a viziunii lor asupra lumii, fără libertate, au pus bazele doctrinei determinismului, prin care liberul arbitru este exclus datorită la incompatibilitatea sa cu necesitatea rațiunii; alții, luând ca bază a viziunii lor despre lume libertatea, fără rațiune, sau atotputernicia abstractă, au pus bazele doctrinei pesimismului, prin care rațiunea este exclusă din orice existență, din cauza incompatibilității ei cu libertatea necondiționată a voinței atotputernice Care este exact lucrul care vă oferă de ales - sau, de dragul motivului, să renunțați la orice pretenție asupra dvs Biblioteca "Runivers" - - voința voinței și aderă la doctrina determinismului, în care nu este nimic de vorbit despre moralitate; Plp, dimpotrivă, de dragul pretențiilor de liber arbitru, renunțați la toate pozițiile rațiunii și aderați cu toată ființa la învățătura pesimismului, în care chiar și logica însăși este interzisă Este imposibil să slujești doi stăpâni în același timp și să urmezi separat, când la unul, când la celălalt, din motive diverse, străine, deși, poate, nu tocmai decent Apoi, ca de obicei, oameni inteligenți, puternici în bunul simț, arătând triumfător spre totul spre contradicția evidentă dintre învățăturile deterministilor filozofi și filosofilor pesimiști, proclamă că nu trebuie să se încreadă în nicio filosofie, că totul în ea este discutabil și totul este contradictorie; - că este cel mai corect să te bazezi în totul pe indicii faptice, neînșălitoare ale experienței și cunoștințe pozitive bazate pe experiență Pe această bază, se ridică o viziune științifică pozitivă, sau pozitivă, asupra lumii, care rezolvă problema liberului arbitru și a necesității pentru faptul că, ocolindu-l, nu o atinge niciodată La ce, dar despre pozițiile și deciziile sale în domeniul sociologiei, rămâne complet necunoscut dacă fizica constituie un anumit departament de etică sau, dimpotrivă, etica nu este altceva decât un departament de fizică? Pentru a scăpa de o astfel de incertitudine, este necesar să apelăm la acele date directe de experiență și observație, din care se naște însuși conceptul de voință Comparația este binecunoscută din vechime, în care calmul vizibil, imperturbabil al lumii atât pe pământ, cât și în cer, este asemănat cu o imagine complet nemișcată, neschimbătoare și constantă a unei cascade care se prăbușește rapid și irezistibil: în ambele, dintr-o privire, totul este calm, dar între cei doi, în chiar Biblioteca "Runivers" - - de fapt, în ambele, totul este în mișcare și nu există niciun moment de odihnă În lume, după Heraclit, totul curge, totul arde, și ar fi necesar să adăugăm - totul trăiește; întrucât viața este doar un tip special de mișcare complicată Apoi, Schopenhauer, acceptând, după cum se știe, un act volițional ca principiu de bază al oricărei existențe, vede indiferent în orice mișcare doar o manifestare - într-un caz, organică, în altul - a unei

voințe pur materială, mecanică sau chimică Mai mult, Litre, comparând gândirea cu gravitația, afirmă că fiecare substanță gravitează, așa cum gândește creierul Bineînțeles, acest lucru ar trebui văzut ca nimic mai mult decât o comparație; deoarece incomprehensibilitatea gravitației constă de fapt în faptul că odată cu ea logica este înlocuită de mecanică, iar mișcarea se produce fără nici cea mai mică urmă de conștiință, de vreun aparat nervos gânditor Dar, cu toate acestea, într-adevăr, toată materia materiei nu numai că gravitează, ci cade, curge ca apa, trece, trece, devine experiență, cunoaștere, sens și, desigur, ar trece totul fără urmă și, ca tot ce este trecut și perfect , ar deveni un sens destul de înțeles, dacă nu ar fi împiedicat să treacă complet pe lângă presupunerea încăpățânată, teoretică, a impracticabilității și eternității atomilor materiei Atâta timp cât o astfel de presupunere este valabilă, ea menține și întreaga materie a materiei în nepătruns și neînțeles nesimțirea ei, astfel încât este necesar, în mod necesar, să ne mulțumim cu o comparație nu pe deplin satisfăcătoare a modului mental de a gândi cu cel material calea gravitației, deși prima se manifestă prin logica emanată din sens, iar a doua - numai mecanică, nu se știe din ce și de unde provine  Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că materia anorganică gravitează, dacă nu din ea însăși, nu din înțelesul propriu, care nu este asumat în ea, atunci cel puțin din locul pe care îl ocupă către o altă substanță; și în acest sens, se poate găsi, fiind de acord cu Litre, o oarecare asemănare între gravitație și gândire, care, pornind de la sine, este conștientă de altceva Conform învățăturilor lui Schopenhauer, se poate presupune cu un motiv oarecare că materia anorganică este, parcă, animată de propriul instinct material, de care este atrasă de celălalt, spre care gravitează Dar, pentru a nu rămâne doar comparații, care, generalizând totul, dezvăluie foarte puțin, nu se poate lăsa fără atenție acea cauză vizibilă, din care, după cum se poate judeca din experiență, orice mișcare începe și are loc în lumea materială Această cauză, după cum știe toată lumea, este evident dezechilibrul unul cu celălalt; astfel încât se poate afirma cu deplină certitudine că în plinătatea echilibrului în lumea însăși și în lucrurile lumii, nu ar putea exista mișcare Cea mai neuniformă este posibilă numai cu condiția ca unul și celălalt să fie atât: pentru că, dacă ar fi unul singur care ar putea fi și să se țină singur, fără a necesita altceva, atunci este evident că ar fi în complet echilibru cu în sine și mișcarea nu ar fi putut avea loc Dar în lumea materială, nu există nimic care să stea de la sine Totul în el este ținut de altul și prin altul; iar unul fără celălalt nu ar putea exista Dintr-o imposibilitate atât de evidentă decurge, de fapt, doctrina determinismului despre necesitatea imuabilă și despre dependența deplină a tot ceea ce există, atât în întregul său, cât și în cea mai mică dintre manifestările sale, de ceva exterior lui și de altceva Tot ceea ce există, ca ceva unul, este în sine  în sine, sau în relație cu ea însăși, doar o imagine subiectivă a viziunii, sau a conștiinței; ea primeşte atât conţinutul cât şi sensul fiinţei numai în relaţia sa cu celălalt, numai prin determinarea celuilalt sau a altora Fără celălalt, sau fără nicio relație, în sine, în singurătatea ei cu sine însuși, ea ar fi doar cea mai pură nedeterminare și nu ar avea nicio ființă obiectivă: n-ar exista deloc, desigur, cu condiția ca nici un imaterial, imaterial, suflet transcendental Astfel, orice material sau așa-numita substanță anorganică există, este, are existență obiectivă doar prin determinarea ei a altceva Dar aceasta alta nu este doar o definitie, ci si o limita,

o limita sau o negatie a fiintei sale; unde începe și este celălalt, acolo se termină numele și nu mai poate fi definit același Prin urmare, unul și celălalt, comunicându-și unul altuia ființa lor definită, obiectivă, nu puteau fi, nu se puteau ține unul de celălalt; căci fiinţa lor inerentă constă numai în relaţia lor între ele Dar, în același timp, ele sunt reciproc nu numai afirmate, dar h sunt negate unul de celălalt; căci nici unul, nici celălalt nu pot fi împreună Această imposibilitate de a se descurca unul fără celălalt, cu imposibilitatea de a fi împreună unul cu celălalt, constituie tensiunea dezechilibrului, care nu permite unuia și celuilalt să fie în repaus Comparația lui Litre, prin care el, atât de puțin înclinat către orice fel de misticism, aseamănă gândirea cu gravitația, dă oarecum dreptul de a spune că tensiunea în care se află unul față de celălalt material este judecata lor materială reciprocă a fiecăruia alte; in aceasta judecata, Biblioteca "Runivers" - - unul judecă, sau cântărește de la sine, celălalt și în același timp este el însuși judecat, sau cântărit de ea Dacă, cu o astfel de cântărire a celuilalt de către sine, greutatea dintre ei se dovedește a fi neuniformă, atunci între termenii acestei denivelări, sau această judecată unul față de celălalt, apare foarte firesc un dezechilibru care nu poate rămâne în tensiunea lui, dar, la fel ca în orice judecată, ea trebuie inevitabil rezolvată într-o concluzie adecvată, printr-o ecuație, sau o echilibrare între ei a termenilor ei inegali În sensul unei astfel de concluzii rezolutive, sau plecând de la dezechilibrul tensionat al unuia cu celălalt, are loc o mișcare prin care se rezolvă tensiunea judecății lor materiale unul față de celălalt și se realizează echilibrul cerut Nu există nimic în lume care să fie abstract simplu, sau unul fără celălalt; o simplitate atât de indiferentă, o asemenea absență a celuilalt, nu ar fi altceva decât goliciune totală și absența ființei Pentru că fiecare ființă are propriii termeni - unul și celălalt, care îi conferă conținutul prin compatibilitatea lor în ea și care se deosebesc unul de celălalt, se dovedesc a fi reciproc incompatibili în ea și prin incompatibilitatea lor produc un dezechilibru general, sau că tensiunea existenței lumii, care este constant și se rezolvă în lume prin mișcarea ei neîncetată, curgerea, schimbarea, trecerea ei de neoprit; în plus, imaginea constant perturbată, fluidă a existenței lumii, ca imaginea unei cascade care curge neîncetat, este la fel de constant reprodusă și restaurată în întregime; drept urmare, lumea este o imagine a ființei calme și neschimbate imperturbabile în fiecare moment al existenței sale instabile, actuale și irezistibil de trecător Nesigur, încălcat în mod constant și reînviat Biblioteca "Runivers" - S- Echilibrul instabil, instabil al lumii existente fizic, cu acumulările sale vaste de materie anorganică, cu viața ei impenetrabil de întunecată și surdă, manifestată prin mecanism sau chimie, este o bază de neclintit pentru dezvoltarea ulterioară a vieții lumii și a judecăților ei vitale, superioare În primul rând, deasupra scoarței terestre, viața se manifestă ca viață vegetativă, care, contrar binecunoscutelor asigurări că nu există salturi în natură nicăieri și în nimic, apare ca un salt infinit de mare, la fel de clar viu, atât de neașteptat și apărând de neînțeles dintr-un mediu atât de lipsit de viață, aparent, de mecanică și chimie Încercările slabe și încă nejustificate ale susținătorilor generației spontane arbitrare nu au reușit să umple acest hyatus nemăsurat de mare, sau gol, prin care sfera mișcării mecanice este separată de sfera vieții reale; și protoplasma schematică cu care se presupune că este posibil să umplem acest abis, dacă poate pretinde că este o aparență de gândire, atunci numai sub forma protoplasmei

gândirii actuale, adică ceea ce nu este gândire, dar nici mecanică Oricare ar fi planta, dar, evident, trăiește, gândește în sine, iar subiectivitatea ei de a fi, sau atenția ei vegetativă, se manifestă în ea într-un mod foarte lipsit de ambiguitate prin adaptarea atentă a ei înșiși, a metodelor, a creșterii sale , abilitățile sale față de exterior, mediul său și în respectarea atentă a propriului mod de a fi în mijlocul tuturor celorlalte, complet indiferent și uneori ostil față de tot ceea ce este esențial pentru plantă Dar dacă, într-o oarecare măsură, este posibil să vorbim despre atenția inerentă unei plante, atunci, în orice caz, se poate observa în ea nu mai mult decât în ordinea și decorarea unei case se poate observa solicitudinea proprietarului, OMS  Cu toate acestea, nu îl puteți vedea, pentru că este "absent, nu se știe unde Viața unei plante se manifestă în existență, ca judecata ei, prin care se leagă și se judecă cu ceilalți, cu elementele străvechi ale lumii, cu solul, cu umiditatea, cu atmosfera, cu căldura și lumina Și, dacă judecata lui nu este deja pur mecanică sau chimică, totuși se dovedește a fi complet nedefinită și doar o judecată spontană Planta, stând într-un somn profund al vieții care nu s-a trezit încă la conștiință, își cunoaște modul împrăștiat, spontan de a fi doar cu conținutul la fel de împrăștiat, spontan și fără obiect al lumii Nimic altceva nu este conținut în ea în afară de o asemenea spontaneitate nedefinită: toate elementele, sau termenii de diferență, sunt unul și celălalt, imaginea și conținutul ei, atenția și vegetația sa, se contopesc direct în existența sa într-o nedeterminare indiferentă, panteistic vagă, despre care este la fel de dificil să decideți ce este în el și ce nu este în el; pe de o parte, totul pare să fie în ea: întregul conținut al lumii, atât universal, cât și individual, și ființa ei necesară și accidentală, toată viața, astfel încât să nu existe nimic care să o completeze; iar pe de alta, bea ca si cum nu ar fi nimic: o crestere fara pasiune, insensibila, surda si muta, exact ceea ce se numeste copac, cu lemnul lui, endosmoza si exosmoza Din această nedeterminare, din această pasivitate perfectă a plantei, din viața ei vegetativă și din judecata ei vegetală, ne putem aștepta cel mai puțin la actul ei final de voință sau faptă; parca nu actioneaza deloc, ci doar creste, doar vegeta Mișcarea lui vegetativă este, desigur, incomparabil mai semnificativă decât mișcarea mecanică abstractă; dar în domeniul mecanicii, tensiunea dezechilibrului este foarte vizibilă, iar plantei pare să-i lipsească chiar și o astfel de tensiune abstractă: cu suficientă  umezeala, cu căldură, cu lumina soarelui, înflorește doar și, într-un fel de uitare magică, netrezită, înflorește și își dă roadele, care se coace pe ea, fără cunoștința și participarea lui: și atunci se dovedește că actul final de judecată a plantei împlinit și completat în totalitate, în așa fel încât planta nici măcar să nu știe de finalizarea actului său vital; căci, dacă se face, este numai într-o ordine complet lipsită de pasiune și spontană, în sfera pasivității perfecte Dar tot ceea ce este atât de impenetrabil în grămezile de materie anorganică, tot ceea ce este atât de vag, nedefinit și atât de spontan lipsit de pasiune în imaginea mută, superficială a vieții vegetale - atenția, judecata, actul final al voinței - răzbate clar, definitiv și pasional, într-o imagine sensibil conștientă, profundă a vieții animale În diferitele lor atitudini față de conținutul lumii și față de mediul exterior al oricărui alt lucru în care și în care trăiesc, animalele sunt pline de conștiința realității lor și de o încredere imperturbabilă în adevărul deplin al sensului lor inerent de viață; fiecare dintre ei, fără nici cea mai mică ezitare,

fără nicio umbră de îndoială în fiecare moment al existenței sale, știe exact și ferm care este materia vieții lui, care, ca un corp care cade, ca apa curgătoare, întotdeauna și în toate împrejurările , este invariabil fidel motivului său și își urmează invariabil propria direcție definită De înțeles până la gradul de atenție, care, ca date din natură prin instinct, ca motiv de viață determinat, viața fiecărui animal este asociată și gândită cu introducerea a orice altceva, diferitele sfere ale existenței lor sunt exprimate sau purtate în concordanța volumului lor vital și a diverselor volume, după amplitudinea sau amploarea lor, care epuizează complet tot conținutul senzual-material al lumii existente Biblioteca "Runivers" Dacă mecanismul și chimia materiei anorganice pot fi recunoscute ca expresia cea mai pură a unei judecăți universale, empirice, condiționată de faptul că empiric nu există o unitate abstractă a nimănui, substanță echilibrată în sine, ci și o altă substanță, diferită de ea și neuniformă; - dacă mai departe, în imaginea vieții vegetale, condiționată de relația sa nedefinit spontană cu conținutul exclusiv spontan al lumii, nu se poate vedea fără motiv cea mai pură expresie a judecății panteiste, în care imaginea spontană a ființei judecă în egală măsură conținut spontan al ființei și el însuși este judecat de el; atunci viața animală trebuie, fără îndoială, să fie recunoscută ca cea mai pură expresie a judecății sensibil-materialiste, în care o materie sensibilă o judecă pe alta și este ea însăși judecată de ea; căci, dintre toate ființele, animalul apare în toate privințele ca un materialist necondiționat consistent, iar materialismul său nu este întrerupt în nimic și niciodată de cea mai mică privire de idealism Necunoscând și mărturisind nimic altceva decât materie sensibilă, s-ar putea fi impregnat și de învățăturile pozitivismului, dacă ar fi la dispoziție doar unele înclinații de teorie, etică sau estetică la esența lui În judecata vieții, care determină întreaga existență a animalului, unul dintre termenii săi, ca ceva care există unul, este în sine, motivul său dat de a fi, sensul sau instinctul său de viață; iar un alt termen, postulat ca altceva care există, prin care animalul trăiește și se hrănește, este găsit de el în diverse definiții ale mediului exterior în care se dezvoltă și se realizează motivul ființei sale Acești doi termeni sunt unul și celălalt, stând unul lângă celălalt cu o diferență mai mică sau mai mare, mai aproape sau mai departe unul de celălalt, și determinând astfel un volum mai mic sau mai mare al vieții animalului, o amplitudine mai mică sau mai mare a vitalului său, animal Biblioteca "Runivers" - - ale judecății noastre, sunt, unul în raport cu celălalt, ca două natură inseparabilă reciproc și, în același timp, împreună unul cu celălalt, inconsecventă și inconsecventă, în condiții de tensiune mai mică sau mai mare, care nu pot exista, ci trebuie neapărat rezolvate de către unul sau altul cu natura ambelor în conformitate cu hotărârea; pentru că, atunci când unul este inconsecvent cu celălalt, nici unul, nici celălalt nu pot rămâne în ea și fiecare, la rândul său, se străduiește să o înțeleagă și să o transforme în cea mai deplină conformitate În domeniul mecanismului și al chimiei materiei teoretice, unul nu poate fi dezechilibrat cu celălalt Dezechilibrul lor, care provoacă tensiune în relația dintre ei, este inevitabil rezolvat între ei printr-o mișcare corespunzătoare, care îi aduce la echilibru În mod similar, în sfera organică a vieții animale: cu definiții diferite, inconsecvente ale termenilor judecății sale de viață sau ale relațiilor sale cu ceilalți, când afirmarea unuia se reflectă în negația celuilalt și invers - așa cum este în mod clar caz în relațiile unui prădător cu prada sa - între

acești termeni, în virtutea incompatibilității lor reciproce între ei, apare tensiunea lor unul împotriva celuilalt - ceva ca un dezechilibru reciproc, vital, în care nici unul, nici celălalt nu pot exista; și, prin urmare, tensiunea prietenului lor de viață față de alte judecăți este necesară și trebuie rezolvată și, desigur, nu printr-o mișcare mecanică abstractă, ci printr-un act de voință de viață, sau un act, prin care incongruentul se conformează și devine o unitate comună, concepută reciproc unul cu celălalt, sau un echilibru complet între unul și celălalt Astfel, este destul de clar că, așa cum mișcarea este tocmai rezultatul final, sau însăși rezoluția tensiunii inegalității, tot așa este Biblioteca "Runivers" - - Voința este o concluzie care decurge în mod logic din intensitatea judecății de viață și se exprimă printr-un act, care, ca și valurile înseși, nu ar fi putut fi dacă nu ar fi existat o judecată prealabilă, fie doar una care trăiește și celălalt prin care trăiește și se hrănește, nu au fost judecati unul de celălalt și nu ar fi avut nevoia să considere inconsecvența și inconsecvența lor reciprocă unul cu celălalt la o unitate concretă Prin voință, ca și prin concluzie, termenii judecății, din care rezultă și fără de care nu ar putea exista, se conformează unul altuia și se apropie de unitatea lor reciprocă; pentru că, fără o judecată prealabilă, nu există, și într-adevăr nu poate exista, nicio concluzie și, de îndată ce există o judecată, atunci și termenii ei trebuie să aibă și o concluzie corespunzătoare O judecată de viață, prin care natura unui animal este în întregime și inseparabil legată de natura, cu condițiile și determinările ființei altuia, ca un arc întins, a cărui coardă este însăși tensiunea cu care termenii acestei judecăți relaționați-vă unul cu celălalt sau judecați unul pe celălalt; iar actul sau fapta volitivă finală este ca o săgeată care zboară dintr-o coardă de arc puternic încordată și coborâtă instantaneu, care încă sună mult timp din puterea tensiunii anterioare Sfera existenței, sau amplitudinea judecății de viață, în funcție de conținutul pe care îl surprind cu ei înșiși, măsurată în orice caz prin gradul de atenție inerent fiecăruia dintre animale, sunt mai puțin sau mai mari, mai înguste sau mai largi Dacă animalul însuși, ca ceva unul și celălalt prin care trăiește și se hrănește, sunt schematizate ca două focare ale unei elipse, atunci aria unei astfel de elipse va fi o reprezentare schematică a volumului și conținutului existenței a animalelor Astfel de elipse, cu diverse distanțe mai mici sau mai mari-iò Biblioteca "Runivers" - - Focarele lor, de la cel mai mic la cel mai mare, sunt nenumărate și fiecare dintre ele poate corespunde unei anumite amplitudini mai mici sau mai mari a judecății de viață, în cadrul căreia există cutare sau cutare alt animal Fiecare dintre animale știe, sau știe după judecata sa, numai ceea ce îi este îndreptată atenția; în întregul conținut al lumii, el observă doar pe al său, ceea ce are nevoie sau are nevoie; orice altceva nu-l privește și îi rămâne necunoscut, de parcă ar fi un conținut inexistent Privind viața animală, în dezvoltarea ei progresivă de la primele ei manifestări rudimentare, în care este mai degrabă o vitalitate generală și nedefinită decât o viață vie reală, până la cele mai înalte manifestări în imaginile sale reale, destul de definite, toată lumea trebuie să fie de acord că animalele ating ь grad semnificativ de dezvoltare, atât în bogăția și diversitatea conținutului lor de viață, cât și în vastitatea gamei abilităților și relația lor cu diferitele conținuturi ale lumii Mulți antropologi și sociologi moderni, comparând omul, întrucât se află în stadiile inferioare ale dezvoltării sale, cu animalele foarte dezvoltate, găsesc un motiv suficient și nu ezită să recunoască

avantajul din partea animalelor; potrivit acestora, un om sălbatic se dovedește adesea a fi mult mai burtă decât un animal, iar cele mai dezvoltate animale apar dimpotrivă și sunt mai iute și mai umane decât un om aspru, sălbatic Dar avantajul omului față de animale constă tocmai în faptul că este capabil să fie critic cu el însuși și chiar să se găsească inferior, mai rău decât animalul, care în această privință, indiferent de gradul de dezvoltare, nu are supune ei dat empiric oricărei critici poziție și Biblioteca "Runivers" destul de mulțumit de pm, nu-l găsește nici scăzut, nici ridicat Cu toată vastitatea cercului în care se învârte animalul cel mai dezvoltat, cu cea mai mare amplitudine a judecății sale de viață, cu toată diversitatea acelui alt conținut cu care trăiește și cu care cunoaște, celălalt său nu este încă orice altceva, dar numai exact ce să știe el este determinat de instinctul de autoconservare a speciei sale individuale plp; determinând măsura existenței sale reale, ea, chiar și cu cea mai mare semnificație și conținut, este totuși numai empiric, doar condiționat diferit; ca urmare, amplitudinea judecății sale de viață, oricât de mare ar fi ea și oricât de captează conținutul, este și cu cea mai mare dezvoltare, o amplitudine complet definită, limitată și într-o amplitudine finită, măsurată empiric cu acuratețe Și, prin urmare, voința animalului, pornind din judecata sa empirică, ca concluzie necesară, este în esența sa determinată empiric, sau zoologic, finită, sau așa-numitul non-liber arbitru, în care nu se poate pune problema fie minte, fie datorie , nu despre moralitate, nu despre etică, ci doar despre zoologie Dar tocmai pentru aceasta, cunoașterea sau cunoașterea animalului despre conținutul cu care este anunțat sau judecat este destul de adecvată existenței sale; între primul și al doilea nu există nicio inegalitate, nici o inconsecvență Animalul cunoaște și trăiește într-un singur fel; cunoștințele și viața lui nu sunt niciodată în niciun fel în contradicție; astfel încât în cercul precis definit al existenței sale, nu există nicio posibilitate de divizare, nici cel mai mic loc de îndoială, nici de dezacord între ceea ce gândesc și ceea ce fac La animale nu există neîncredere, adică o negare a ceea ce este cu adevărat; - pi superstiție, adică afirmații despre ceea ce nu este adevărat în realitate este* Biblioteca "Runivers" - - În orice și întotdeauna, ea cunoaște și se ocupă numai de ceea ce este de fapt în lume, și nu de ceea ce este doar închipuit și este în părere Este întotdeauna fidelă instinctului său, sensului său definit și motivului de a fi, prin care se mișcă și, trăind pe deplin în conformitate cu el, își afirmă adevărul neîndoielnic cu fiecare particularitate și întreaga existență Constituind una nedespărțită de toată natura lumii, animalele sunt incapabile să renunțe la definițiile ei; de aceea viața lor este plină de plinătatea încrederii și a certitudinii vieții reale, nu sunt stânjeniți de nicio fantomă, niciun coșmar al vieții imaginare Neavând în ei înșiși temeiuri pentru a visa, ei nu se complace în vise și, având întotdeauna în minte doar un conținut complet pozitiv și complet real, nu se pierd niciodată în gândirea inactivă în tărâmul nemărginit al invizibilului și incognoscibilului Ei, și fără avertisment din partea reprezentanților filozofiei critic pozitive, prin ei înșiși, păstrează strict și neclintit pe teren real și în limitele accesibilității lor, cunoașterea pozitivă Necunoscând idealuri, nu au nevoie de ele Obiectele credinței lor, sau orice altceva cu care cunosc și care este necesar pentru existența lor, sunt obiecte în întregime pozitive și, ca un alt focar mai puțin sau mai îndepărtat al elipsei, extinzând sfera existenței lor reale, nu depășesc limitele ei finite, conform în ele se regăsesc, ca conținut empiric, precis definit și, cu

efortul corespunzător, complet realizabil Din punct de vedere empiric, modul extern de existență al omului diferă puțin și doar cantitativ de modul de existență al animalelor; dar imaginea teoretică a viziunii sau cunoaşterii umane este atât de diferită de cea a viziunii sau cunoaşterii animalelor încât Biblioteca "Runivers" - -foarte mulți oameni de știință și gânditori, printre care și D Descartes, și-au negat complet capacitatea cognitivă la animale și i-au separat de oameni printr-un abis la fel de impracticabil, care, după părerea marii majorități, materia anorganică este încă separată de organică existența plantelor și animalelor Dacă, în viziunea modernă monistă asupra lumii, fenomenul vieții și organismele plantelor și animalelor sunt conectate în unitate cu materia materiei anorganice, atunci numai printr-o mediere insuficientă a presupusului mecanism universal universal; mai mult decât atât, presupusa fără viață și fără suflet, materia anorganică nu este cronometrată la sensul vieții, ci dimpotrivă, însuși sensul vieții, ca un fel de mecanică, este cronometrat la lipsa de sens a materiei fără viață și fără suflet Dar, existând împreună cu animalele pe baza comună a aceleiași naturi, omul, în virtutea simțului sau a instinctului său uman, se cunoaște și se judecă pe sine și tot conținutul lumii nu numai după semnificația empirismului său, ci și după judecata sa materialitatea empirică, nu numai prin semnificația panteismului său, - prin judecata existenței sale vegetative, sau a proceselor sale vegetale, nu numai în ceea ce privește sensul materialismului său senzual, - prin judecata animalității sale, după cea mai înaltă semnificația idealismului său, - printr-o judecată umană În virtutea amplitudinii infinit de mari a judecății sale umane, de viață, omul are ca termen real al existenței sale nu condiționat empiric, finit, senzual, mai mult sau mai puțin îndepărtat de el, ci ideal, necondiționat, infinit de aproape de el și infinit de departe de la el altul care, constituind limita si determinarea fiintei lumii intregi, continutul lumii intregi, il afecteaza Biblioteca "Runivers" - - din infinit, ca adevărul său absolut și ca sens veșnic existent al întregii realități Nu există și nu poate exista nimic mai adevărat decât adevărul însuși - și mai real decât realitatea însăși; și, prin urmare, o judecată umană infinit de mare este limita tuturor judecăților și nu există și nu poate exista nici una dintre ele, care ar fi mai largă, mai plină și mai intensă decât cea în care o persoană îl judecă pe Dumnezeu și, măsurând adevărul absolut al semnificației sale pre-eterne, este momentul de pocăință blocat al existenței sale finite, vag șovăitoare, este el însuși judecat și măsurat după sensul și măsura infinită a eternității sale Judecata, care îl are pe Dumnezeu și pe om în termenii săi, surprinde toată infinitul dintre ei, iar încheierea ei, ca un act de voință emanat din infinitul însuși, ca un act, sau o decizie care rezolvă tensiunea infinit de mare a întregii ființe, a întregii realități și toată plinătatea vieții, este, în însăși esența ei, o manifestare pură a liberului arbitru necondiționat; pentru că - liber, în adevăr însuși, nu este deloc ceea ce nu are nici o definiție - adică fără niciun motiv, ci doar ceea ce este determinat de infinitul însuși - care are ca singur motiv al ființei sale adevărul infinit Un instinct este acea legătură, sau acel lanț, prin care o ființă este legată indisolubil, în virtutea necesității existenței sale, de un mediu sau de un conținut al altuia Corespunzător creșterii bogăției și semnificației celuilalt, în jurul căruia se învârte, sau prin care este determinată întreaga existență a ființei, se prelungește legătura instinctivă, sau lanțul prin care este înlănțuit de celălalt; și cu cât acest lanț este mai lung, cu atât mai liberă este ființa

legată de el Și din moment ce omul este legat de instinctul său uman de infinit, de necondiționat Biblioteca "Runivers" - - adevărului, sau lui Dumnezeu, prin care trăieşte şi se alimentează, atunci lanțul său de legătură nu poate fi altfel decât să fie infinit de lung Și a fi legat doar printr-un lanț infinit de lung este exact ceea ce înseamnă a fi liber Și, prin urmare, este destul de înțeles și nu există nicio contradicție în faptul că fiecare ființă este legată de lucruri empirice prin necesitate și de Dumnezeu - doar prin libertate, care este dintre toate conexiunile și cea mai solidă și cea mai nedespărțită Ținând cont doar de lucrurile empirice și de mecanica lipsei lor de sens, viziunea științifică, dar necesitatea, vede pretutindeni doar presiune, violență și strângerea necesității Dar sub specie aeternitatis, sub privirea lui Dumnezeu, lumea întreagă ține și respiră numai libertate Fiecare ființă existentă cu adevărat există numai în relație una cu cealaltă; a te raporta la altul înseamnă a fi diferit de el și a fi conectat cu el într-un mod indivizibil; în același timp, se presupune că numai măsura extinderii ființei este dimensiunea sau volumul diferenței; iar de forţa prin care conţinutul diferenţiat este legat de indivizibilitatea unităţii, se determină gradul de intensitate a fiinţei sau viaţa ei În manifestarea inițială, rudimentară, a ființei, diferența dintre unul și celălalt este infinit de mică și, îmbrățișând doar un conținut infinit de mic, dispare fără urmă și imperceptibil în indiferența sa fără conținut Odată cu dezvoltarea ulterioară a ființei, ea, fiind la început doar o vitalitate nedefinită, și apoi viața reală, iese treptat și în diferențe mai mari una față de alta și, manifestându-se în toate imaginile vieții animale, epuizează tot conținutul empirico-material și toate definițiile senzuale ale lumii existente În sfârșit, în sfera existenței umane, diferența Biblioteca "Runivers" - - de ceea ce este un om în sine, față de celălalt cu care se raportează cu întreaga sa ființă, există o diferență infinit de mare și, concluzând în termenii ei infinitatea lumii, se manifestă ca o contradicție atotcuprinzătoare la nivel mondial , ca o antinomie a rațiunii, care nu putea fi stăpânită de mintea perspicace E Kapta Celălalt, din care trăiește și se hrănește animalul, este doar un altul empiric, relativ, doar o altă expresie a aceleiași naturi empirice generale a întregii existențe Dar celălalt, prin care omul trăiește și se hrănește, este într-un mod necondiționat infinit diferit și deloc ceea ce este în conținutul senzual-empiric al lumii O persoană testează întreaga lume și nu găsește nimic în ea pe care să nu-l atingă cu felul său de a gândi, cu care să nu cunoască într-un fel sau altul; dar asta nu este totul, nu asta prin care este determinată ființa lui umană, prin care el este cu adevărat ceea ce este și care îi vorbește ca pe un alt termen al vieții sale o judecată infinit de mare Celălalt lui este idealul său, care este infinit de departe de el și în același timp infinit de aproape de el, deși nu-l vede altfel decât prin distanța infinită a lumii imens de mare În sfera gândirii abstracte, în special în materie de conținut etic, prin idealuri se înțelege un astfel de conținut, care nu există în realitate, care este inventat deliberat în beneficiul și pentru succesul unei persoane în existența sa reală, empirică Idealurile inventate sunt alcătuite din tot felul de idei, opinii și fantome ale unei ființe imaginare și înseamnă doar ceea ce nu este În același sens, cel mai mare gânditor al timpului nostru, care a devenit acum o pildă în Biblioteca "Runivers" - - vorp t ironic că ceea ce se numește dator este ceea ce nimeni nu face vreodată Dar, în adevăr, idealul este însăși esența ființei și, desigur, nu ceva la care cineva inventează

sau visează Idealurile inventate, în raport cu idealul care există cu adevărat, sunt același lucru cu ființa imaginară în raport cu ființa reală, ce este o minciună și o fantomă în raport cu adevărul sau ce este urâțenia în raport cu frumusețea Întreaga lume este determinată și este lumea reală numai de acel ideal mondial, prin care este chemat să iasă din dispersia haosului, de la problema lipsei de sens sau a inexistenței la ființa reală în sens și în viață Idealul este viața însăși, care numește viață, și fără ea, fără suflarea ei dătătoare de viață, fără chemarea ei imperativă de a fi și de a trăi, nimic nu cântă, nimic nu trăiește, nimic nu poate fi și nici trăi Fiecare existență empirică este învăluită în empirismul ei de negura neființei și există o vagă neliniște de a ieși din ele și de a deveni ființa reală, pe care ea, ca ideal ei, o devine, o mișcă și o trăiește Ființa materiei împrăștiate, anorganice, este determinată numai de idealul completitățiі empirismului; pentru că a fi înseamnă pentru el să fie tocmai în imaginea empirică Ființa vegetației, precum și vitalitatea animală inferioară, este determinată de idealul elementar al panteismului; pentru că a fi înseamnă pentru el să fie tocmai în imaginea spontan panteistă a vegetaţiei nemărginite Ființa animală este determinată, impregnată de materialism; A fi pentru animale înseamnă a fi tocmai o imagine senzual-materialistă În sfârșit, existența unei persoane este definită ca Biblioteca "Runivers" - - o existență pur umană, un ideal necondiționat al adevărului existent în imaginea sa infinit reală A fi om înseamnă exact - a fi om pe deplin și cu adevărat și a depune mărturie prin fapte și cuvinte, cu toată viața și cu fiecare gând, despre adevărul scopului său cel mai înalt, uman - Și ca substanță anorganică, ar fi doar nimic, sau nu ar putea exista deloc, fără definirea lui în empirism; cum viața vegetală nu ar fi nimic, sau nu ar putea exista deloc, fără determinarea ei în spontaneitatea panteismului; cum viața animală nu ar fi decât nimic, sau nu ar putea fi deloc, fără definițiile ei în materialismul senzual; deci un om ar fi nimic sau nimic, nu ar putea fi om, fără determinarea inerentă a idealismului său necondiționat Căci el trăiește și respiră esența idealului său și ar muri de foame, de epuizare, dacă idealul său ar fi doar o invenție goală, și nu un sens cu adevărat existent, fără de care întreaga sa viață, toată istoria umană, tot conținutul ei, toate progresele sale, interesele, aspirațiile, grijile din trecut și așteptările asupra viitorului ar fi doar o prostie pură și o sugestie de coșmar din lumea lui Schopenhauer și Hartmann Lumea adevărată a lui Dumnezeu este lumea frumuseții, a libertății și a adevărului; și dintre toate ființele care trăiesc în ea, numai omul știe despre ea Dar deși el, în virtutea viziunii sale umane, ca ființă rațională, nu poate să nu cunoască acest lucru, totuși, de foarte multe ori, el, din propria sa voință, nu vrea să știe acest lucru; ca urmare, lumea frumoasă a lui Dumnezeu se transformă prin voința sa într-o lume a înșelăciunii, fantome, minciuni, violență și tot felul de urâțenie Depinde în întregime de persoana însăși; pentru că liberul său arbitru domnește în lume, iar dacă vrea să-și urmeze nebunia și bestialitatea, atunci peste tot în lume și puterea lui va domni Biblioteca "Runivers" nerațiune și bestialitate; și de îndată ce va vrea să urmeze rațiunea simțului său uman, atunci adevărul minții sale va domni în întreaga lume și toate prostiile vor dispărea Judecata infinit de mare prin care se determină existența umană conține în sine toate celelalte judecăți finite, judecăți ale materialismului animal, panteismului elementar și realismului material sau empirismului, în care libertatea este înlocuită de necesitate: de aceea, omul ѣk este liber, retrăgându-se de

la sa libertatea, de a alege sfera necesității ca sferă a cuiva și de a experimenta pentru sine nu mai forța semnificației inteligibile, ci forța de neînțeles, pur mecanică a lucrurilor, care este violența Cine nu vrea să cunoască și să recunoască sensul libertății se forțează în mod necesar să cunoască și să recunoască puterea lipsei de sens sau a violenței, la care el însuși se expune În domeniul lucrurilor, în domeniul animalității, violența nu este violență, despre care nici lucrurile, nici animalele nu au un concept; ci doar motivul și însuși sensul existenței lor materiale, empirice sau animale Idealismul în această sferă ar fi pură inconsecvență și nebunie Dar în sfera umană și după înțelesul omului, ca ființă rațională, măsurând tot ceea ce există și pe sine însuși doar prin măsura adevărului necondiționat, violența este tocmai violență, care nu ar trebui să fie, tocmai pentru că aceasta, negând libertatea și realitatea existenței umane, le transformă, și odată cu ei și omul însuși, într-o fantomă goală Din faptul că o persoană nu este lipsită de oportunitatea, din cauza unor motive de bază ale animalității sale, părăsind sfera libertății în sfera necesității, să trăiască și să acționeze contrar naturii sale umane într-o ordine nepotrivită și nu ca Biblioteca "Runivers" - - ar trebui să trăiești și să acționezi ca o ființă rațională și liberă, apare o conștiință a datoriei, sau a obligației niciodată, în niciun caz, sub nicio circumstanță, de a nu renunța la demnitatea umană, care constă în faptul că o persoană este legată doar de adevărul necondiționat și nu prin forța oricăror lucruri empirice, nu prin violență Idealismul nu permite, nu tolerează, ca o persoană să uite de natura sa superioară, de vocația sa superioară și, transformându-se într-un empirist, materialist sau pozitivist, să devină un sclav forțat al lucrurilor Negând adevărul de care este legată ființa sa, omul își neagă libertatea; negându-și libertatea, își neagă și demnitatea umană și atunci, bineînțeles, devine complet iresponsabil și orice ar face, indiferent cum acționează, nimic nu-i este imputabil; nu există nicio obligație pentru el; nu i se poate cere nimic în numele datoriei; dar poate fi tratat ca pe un lucru, este permis să-l supui oricărei violențe, cu deplina conștiință a dreptății și legalității unei astfel de violențe Căci, în spatele tăgăduirii demnității omului, rămân în plină forță doar dreptul firesc de putere mai mare și groapa luptei pentru existență; şi, totuşi, într-o oarecare măsură, în raport cu omul, nu este de prisos să se respecte un calcul economic care interzice aducerea lui la o asemenea extremă în timpul exploatării, încât să înceteze să mai fie un articol profitabil, profitabil; ar trebui să fie întreținut ca un bun proprietar își întreține vitele: bine hrănit fără exces și necesită o cantitate proporțională de muncă productivă Dar dacă toți oamenii de știință și toți astronomii, de acord unii cu alții, s-ar angaja să învețe și să convingă oamenii simpli, neînvățați că nu există soare pe cer, atunci acești astronomi, oameni de știință și gânditori cu greu și-ar fi atins scopul Oameni simpli și neînvățați niciodată Biblioteca "Runivers" - - nu ar crede că nu există soare pe cer, prin care întreaga lume trăiește și respiră Pentru că absența ei este de necrezut; căci tot ceea ce este, fiecare gând și fiecare respirație poartă dovezi irezistibile ale prezenței sale incontestabile În același mod, nicio convingere, nicio învățătură, nicio știință nu este în stare să smulgă din pieptul unei persoane conștiința demnității sale umane, care în el nu este din nervi, nu din medular, nu dintr-o invenție, ci doar din că el, prin însăși esența sa, ca imagine reală a lui Dumnezeu, trăiește și respiră adevărul necondiționat, care este cu adevărat-existent, fiecare suflare, fiecare

gând este sfânt înaintea lui, plin de tremur și bucurie de evlavie; respiră infinit și viață tuturor Și, prin urmare, a nega adevărul, a nega sufletul unei persoane, transformându-l într-un lucru fără suflet și atingerea lui cu violență, este o crimă și o blasfemie și un sacrilegiu de nespus, de nesuportat Știința, ca știință, are în sfera sa de viziune numai lucrurile și relațiile lor materiale; și prin urmare, ea poate judeca lucrurile, dar nu este în stare să judece o persoană și demnitatea lui, care nu vine din lucruri, ci îi este dată de sus și, prin urmare, este sfântă și inviolabilă, care poate fi încălcată numai de un animal, și nu de către o persoană Dar de unde vine demnitatea omului, de acolo vine și datoria lui Alături de demnitatea sa, care se sprijină pe libertatea sa, din aceeași libertate se naște și datoria lui Tot ceea ce trăiește în natură într-o ordine naturală, animală, trăiește întotdeauna prin prădare, în detrimentul altuia Prădătorul și acea altă ființă, în raport cu care prădătorul este prădătorul, se cunosc și se judecă cu propriul lor sens special de a fi, inerent fiecăruia dintre ei Primul nu poate  trăiește făcând fără al doilea, dar al doilea nu poate trăi convergând cu primul Ambele sunt indisolubil legate și în același timp incompatibile între ele; ceea ce determină intensitatea judecății lor de viață sau relația lor reciprocă unul cu celălalt Această tensiune trebuie rezolvată Ca urmare, luând în considerare în sensul său natura potârnichii cu propria sa natură, șoimul o privește ca pe prada sa și se străduiește să o transforme în hrana sa La rândul ei, potârnichea, considerând în sensul său natura șoimului cu propria sa natură, îl privește ca pe un prădător periculos și, nedorind să devină pradă, caută să se ascundă și să scape de el De aici urmează urmărirea șoimului și zborul potârnichii Fie că șoimul își atinge intenția transformând potârnichea în propria sa hrană, fie că potârnichia reușește să scape de ghearele unui prădător, în orice caz, într-un fel sau altul, tensiunea relației lor reciproce se rezolvă prin intermediul lor acționează, cel puțin pentru o vreme Desigur, o astfel de rezoluție este unilaterală și nu pe deplin satisfăcătoare: fie șoimul rămâne flămând și este forțat să urmărească altă pradă, fie potârnichia este mâncată și socotită împotriva vieții fără știrea ei și contrar sensului ei de sine conservare În relația de prădător, când unul trăiește în detrimentul celuilalt, rezolvarea tensiunii lor reciproce nu poate fi altfel decât unilaterală și temporară; pentru că, după o masă reușită și un somn suficient, foamea se trezește cu o vigoare reînnoită, iar urmărirea începe din nou, zborul începe din nou; lupta intensă, reciprocă pentru existență - o luptă pentru viață și moarte - rămâne în esență și în întregime nerezolvată și insolubilă De-  pentru că nimic din ceea ce există nu poate rămâne flămând și nimic din ceea ce există nu este suficient de abnegativ pentru a deveni voluntar cerșetorul altuia În esență, lupta pentru existență este o luptă pentru libertate, care nu poate fi până când unul și celălalt nu sunt identici, ci doar străini și alții unul față de celălalt Libertatea celuilalt, care își întâlnește limita în valorile și eforturile celuilalt străin de el, este negată de celălalt Și de aceea, tot ceea ce există nu se străduiește fie să devoreze pe altul, transformându-și esența în propria sa esență, fie să se îndepărteze, să plece, să scape de el: acestea sunt un fel de forțe centripete și centrifuge prin care este construit întreg universul Dar în existența empirică, nici a scăpa de altul prin zbor, nici a-l devora, astfel încât să dispară, este imposibil Celălalt devorat însuși îl devorează pe cel care îl devorează, cufundându-l într-un sop, în

care apare ca o victimă pasivă, fără apărare, sau pradă a tuturor celorlalte Din cauza imposibilității de a converti orice altceva în sine devorându-l, cel existent își schimbă recepția și, în loc să-l devoreze pe celălalt, se străduiește, lipsindu-l de originalitate, să-l transforme în lucru propriu, să-și însuşească, să ia stăpânirea ei, ca și propriul sclav, pentru a deveni stăpânul și stăpânul ei suveran Odată cu stăpânirea completă asupra celuilalt, cu sclavia perfectă a celuilalt, însușită cuiva, ea încetează să mai fie o restricție, sau o limită a libertății stăpânului său Dar chiar și această metodă de a-și însuși pe altul se dovedește a fi la fel de insustenabilă și de irealizabilă ca și prima Stăpânul și stăpânul unei mari mulțimi de sclavi și lucruri nu numai că nu le stăpâneşte și nu stăpânește, dar, de necesitate, el însuși se preface într-un lucru și într-un sclav al robilor și lucrurilor sale, și care gândea Biblioteca "Runivers" - - însuşire pentru a subjuga pe altul, el devine în schimb supus altuia Apoi acceptarea însuşirii, cu puterea sa imaginară şi dominaţia asupra celuilalt, se schimbă, iar în locul ei apare dorinţa de a-l asimila teoretic pe celălalt, prin cunoaşterea lui; mai mult decat atat, nu mai este distrusa si denaturata, ca in metodele anterioare, ci ramanand in integritatea sa initiala, se transforma intr-o anumita masura intr-un prieten, un asistent si un slujitor voluntar, asistandu-l in toate treburile sale În speranța de a-și subordona forțele naturii lui însuși și de a le folosi ca forțe proprii, omul studiază natura, îi observă fenomenele, îi notează ordinele relațiilor, se adâncește în legile ei și pătrunde în esența ei; în consecință, într-o oarecare măsură, ea încetează să-i fie străină Tot ceea ce era străin, diferit în el, devine, prin cunoaşterea lui, teoretic, parţial al său Dar tot ceea ce este, a cunoaște complet - este imposibil; celălalt stă în lumea exterioară sub forma materiei impenetrabile, atât ca substanță, cât și ca viitor; se poate cunoaște, după cum se spune, doar învelișul său de suprafață, doar fenomenalitatea ei, în timp ce esența ei profundă rămâne de nepătruns și de necunoscut Mai mult, cunoscând natura și legile ei, omul învață cu ea puterea irezistibilă a lucrurilor și vede că în mijlocul lor, libertatea sa imaginară este doar o fantomă goală, despre care putea visa, prin care se putea înălța, în timp ce era nu în pace cunoaștere; dar, posedând cunoștințe, el este silit de necesitate să renunțe la pretenția sa de a fi liber: căci, în loc de a se supune, așa cum a visat el, forțelor naturii, el însuși se supune acestora, fără nicio speranță de a se elibera vreodată de sub dominaţia lor necondiţionată şi autorităţile atotputernice Mppmy câștigătorul celuilalt este forțat să recunoască Biblioteca "Runivers" - - însuși învins necondiționat și, urmând, ca un captiv-nak, în triumful biruitor al celuilalt atotputernic, el însuși își proclamă triumful complet și victoria asupra lui însuși Dar cu o atenție mai profundă pătrunzătoare, celălalt aparent triumfător și aparent victorios se dovedește a nu fi deloc învingător și deloc triumfător și nici măcar diferit; și la fel, la fel de învins, la fel de subjugat și lipsit de orice libertate: triumfă doar forța irezistibilă a ignoranței comune, reciproce, în urma căreia unul crede în zadar că este învins, iar celălalt la fel de zadarnic crede că a cucerit Apoi se deschide ultima, cea mai înaltă și singura metodă reală de a asimila pe altul cu sine și de a-și afirma libertatea prin libertatea sa și libertatea sa prin propria libertate Această tehnică constă în asimilarea vitală a celuilalt cu sine într-o iubire solidă, care singură este capabilă să transforme totul în propriu într-un mod real În asimilarea ei, nici unul, nici celălalt nu mai încearcă nici să se devoreze, nici să se însuşească unul pe

celălalt, nici să scape unul de celălalt, nici măcar teoretic să se pătrundă unul în celălalt: de vreme ce amândoi se străduiesc, predându-se liber unul altuia, să se piardă complet si se gasesc complet unul pe altul intr-un prieten nu mai este o negatie, ci o afirmare unul a celuilalt in px libertate deplina si neconditionata În virtutea definiţiilor de natură empirică, nici una dintre nevoile animalelor, nici unul dintre impulsurile animalelor, nu este străin omului; este liber să se predea și să-i urmeze ca un animal; dar ca un om, el trăiește și se hrănește numai cu adevărul necondiționat și poate fi el însuși, o ființă liberă și rațională, doar luând în considerare acesta și sensul lui Orice altă considerație, chiar și cea mai pozitivă și științifică, fără a-și ajunge la realitatea, se transformă într-o lipsă de sens Biblioteca "Runivers" - - fantomă; în plus, fiecare animal, în existența sa animală, se dovedește a fi atât mai rezonabil, cât și mai corect și mai veridic decât existența sa fantomatică, ambiguă și, la rădăcină, înșelătoare - fie existența sa animală, fie umană Omul este liber și puternic să renunțe la datoria sa de a fi om; dar renunțând la datorie și acționând contrar conștiinței sale, el minte în mod necesar în sine, iar minciuna lui este condamnarea lui Asemenea coardelor unei harpe, toate coardele existenței umane, trecând prin toată întinderea și depărtarea lumii, sunt întinse între cer și pământ; ordinea lor nesfârșită este auzită de om ca singurul și necondiționat motiv al vieții sale și al voinței sale libere, umane El, așadar, dintre toate ființele care trăiesc sub cer, este singurul și știe că adevărul ceresc, care dă libertate tuturor, constă în a nu permite nicio parțialitate pe pământ, astfel încât dreptatea necondiționată să domnească asupra lui, ca în cer, ci în relație cu toți și cu toată lumea și nu a existat violență Viața este atenție pentru sine și pentru altul; iar imaginea ei cea mai înaltă se arată tocmai în aceasta, că atenția ei la aspirații, la dorințe, la respirația și la viața tuturor celorlalte, este destul de egală cu atenția ei față de ea însăși; Luridul a ceea ce, auto-înțelegerea ei despre sine și rațiunea ei este motivul pentru orice altceva, coincide cu un singur sens de aprobare și justificându-se în altul și altul în acest fel, celălalt, definiții empirice, empirice și devine un inteligent libertatea liberă Puterea celuilalt, care sparge libertatea vieții și intră în lumea violenței morții, dispare și se dizolvă de la sine atunci când, printr-un act de voință liberă, unul și celălalt converg unul cu celălalt pe baza siravedului - Biblioteca "Runivers" - - și recunoașterea reciprocă a celuilalt în sensul adevărului și al bunătății necondiționate Judecata infinit de mare, vitală a omului, care leagă ca termeni proprii - eternitatea și momentul trecător, - cerul și pământul, - tot trecutul și tot viitorul, - sufletul și trupul, sau sensul și ființa, nu pot fi rezolvate prin oricare dintre permisele empirice private și unilaterale, sub care orice limitare a unuia, toate celelalte sunt sacrificate; necesită o rezoluție infinită și universală, la care toate părțile, toate semnificațiile și toate diferențele existenței se străduiesc în mod liber, de la sine, găsindu-și în ea justificarea, recunoașterea și afirmarea lor Поэтому, актъ свободной воли, выражаясь человѣческимъ поступкомъ, пли всѣмъ дѣломчимъ дѣломчзомъ , и исходя изъ безконечно-великой напряженности міроваго, человѣческаго сужденія сужденія солособ Собости міроваго разомъ безусловпо-сущей истины, и имѣетъ мотивомъ своимъ не какое либо эмпирическо эмпирическо эмпирическо бирическое физіологическихъ потребностей - și deloc ceea ce îți dorești, ci doar conștiința datoriei tale neschimbate, sau imperativul categoric de a fi drept și de a acționa așa cum ar dori să

fie tratat toată lumea, sau în așa fel încât acest act să servească drept normă pentru o săpătură generală, împotriva căreia nimeni nu are sau nu poate avea vreo obiecție Esența însăși a datoriei este adevărul sau libertatea; înainte conținutul este bun; modul său de exprimare este bunătatea frumuseții Încălcarea datoriei, care mărturisește dominația minciunii, provoacă violență și sclavie, care, la fel ca crimele vieții, precum negarea sfântului, îmbrățișează toate viețuitoarele cu semnificația corupătoare de carieră, vulgaritate și urâțenie Îndeplinirea datoriei este creată și îndeplinită * Biblioteca "Runivers" - - boda, dar datoria însăși este recunoscută numai prin libertate, în libertate și prin libertate; în afară unul de celălalt nu există nici datorie, nici libertate; căci nu sunt decât termeni care sunt înțeleși unul de celălalt și unul în celălalt numai în indivizibilitatea vie a înțelegerii de sine sau în viața reală a omului După pierderea credinței vie, sau a puterii de a afirma adevărul sensului ei, atunci când o persoană își pierde demnitatea și puterea autorității sale, realitatea existenței sale este înlocuită cu o ficțiune plină de fantome și abstracțiuni ale realității imaginare În ea, atât datoria cât și libertatea, pierzându-și adevăratul sens și conținutul lor real, sunt prezentate separat unul de celălalt, doar termeni abstracti de dreptate formală, imaginară, care nu leagă pe nimeni de nimic; Conținutul său mărunt se dezvoltă teoretic, în sensul datoriei formale, sub masca așa-zisei morale cu motivele ei altruiste, utilitare sau sentimentale, și în sensul acelei libertăți condiționate, care, potrivit învățăturilor jurisprudenței și ale dreptului de stat , este determinată și limitată în exterior de cerințele externe ale ordinii poliției de parcă orice ordine stabilită în afara libertății nu ar fi cea mai mare dezordine, ca și când libertatea în sine nu ar fi o ordine necondiționată Libertatea reală, cea mai înaltă, constând în autoritatea imperioasă a omului, constă în conștiința sa și în îndeplinirea datoriei sale; iar datoria lui cea mai înaltă este să fie liber Libertatea reală a datoriei și îndatorirea reală a libertății, realizându-și conținutul specific în dezvoltarea moralei publice, se transformă în morală, care este însăși realitatea binelui și a binelui public Ea este însăși imaginea sau starea generală a vieții umane și o îmbrățișează ca întreg, Biblioteca "Runivers" - - așa în cea mai mică dintre manifestările sale, așa cum atmosfera fierbinte și vitală a unei zile de vară îmbrățișează pământul; în respirația ei totul crește și totul trăiește; imaginea sa invizibilă, atotcuprinzătoare, pătrunde în întregul conținut al vieții sociale cu adevărata ei educație, care nu poate fi confundată cu civilizația Dar, așa cum atmosfera fierbinte de tensionată a unei zile de vară poartă adesea furtuni și furtuni în suflarea ei, tot așa morala publică este nu numai pace și liniște, ci și cea mai mare intensitate a vieții; și judecata ei infinit de mare, în care sunt judecați nu numai oamenii muritori, ci și zeii nemuritori, pierzându-și pentru o clipă - așa cum se întâmplă în cursul istoriei omenirii - echilibrul, izbucnește uneori ca furtuna lui Dumnezeu și zguduie întreaga lume cu permisiunea sa tragică, uneori complet neașteptată Viața umană nu este o ecuație abstractă a nevoilor și cerințelor empirice eterogene ale unei persoane care trăiește în societate; în orice caz, nu este un echilibru mort între multe direcții și forțe și aspirații reciproc opuse ale mediului social Este tocmai viața, iar în limbajul uman nu există niciun alt cuvânt, niciun alt semn prin care să se poată exprima sensul său propriu, vital Oricine, neînțelegând ce este viața, cere alte explicații în afara ei pentru a-i înțelege conținutul, nicio explicație nu poate explica nimic; pentru că

îi lipsește acea claritate originală din care decurg toate explicațiile Având însăși infinitul ei pentru conținutul și sensul ei, viața este indivizibilitatea cu adevărat existentă a termenilor ei - sensul subiectiv și ființa ei obiectivă - care sunt conectate între ele între ele în modul ei infinit, ca și în sfera abstractă a viziunea teoretico-empirica asupra lumii ya, ei, fiind o contradictie reciproca, nelegata Biblioteca "Runivers" - - Zana, și dimpotrivă, liniile sunt deconectate una de alta într-un mod nesfârșit Viața nu este stagnare, o normă de a fi răcită, stabilită și creativitate constantă Semnificația ei, venită din adâncurile imperturbabile ale trecutului ei, ca un spirit infinit, zguduie cu semnificațiile sale tot conținutul și toate imaginile vizibile ale ființei sale, care sub forma unor așteptări vagi, temeri, speranțe, griji, neliniști și neliniști a momentului actual, vine constant dintr-o zonă necunoscută viitorul ei impenetrabil Înțelegerea de sine vitală devine cu atât mai deplină și mai reală, cu atât mai adânc se uită la sensul infinit al deja perfectului său, din toate frământările și vicisitudinile trecutului retras și cu cât pătrunde mai mult în ființa vagă și totuși inconvertibilă a lui viitorul care vine spago Și prin urmare, morala, fiind determinată atât în raport cu ceea ce s-a întâmplat deja și este perfect, cât și cu ceea ce nu s-a întâmplat încă și este imperfect, se formează în societate mai întâi, în sensul trecutului său, după imaginea tradițiilor sale de viață ca un gaj inviolabil și o minte sfântă a vieții sale infinite, spirituale; iar în al doilea rând, în sensul său irezistibil - viitorul care vine, sau tot ceea ce apare ca fiind necesar, necesar, util, convenabil sau dezirabil, în conformitate cu impulsurile momentului și nevoile vieții externe, empirice Primul înțeles al tot ceea ce este sfânt și inviolabil își găsește expresia cea mai deplină în domeniul sângelui, al relațiilor de familie, în ceea ce se numește legile divine sau adevărul lui Dumnezeu Reprezentantul lor natural este o femeie; căci opa este în esență gardianul sfântului, care creează în mod invizibil drepturile societății și însuși sufletul moralității sociale Al doilea sens a tot ceea ce este util și necesar, Biblioteca "Runivers" - - găsindu-și expresia în așa-numitele legi umane, ea se desfășoară de fapt în sfera relațiilor sociale și areale; reprezentantul și protectorul lor este, dar irizvapiyu, un bărbat Ciocnirile întâmplătoare între aceste două principii, care stau la baza moralității publice, au servit drept bază a dramei antice Lumea antică nu cunoștea cel mai înalt principiu al iubirii; iar fără ea, Antigona și Creon doar se urăsc și nu se pot suporta Intoleranța lor reciprocă, crescând până la pasiune, zguduie înseși bazele ordinii sociale În societatea modernă, imaginea antică a moralității a fost înlocuită cu raționament, moralitate și bune intenții (respectabilitate); dar acest pământ este atât de puțin adânc încât nu ar putea apărea pe el o tragedie, în care Dumnezeu concurează cu Dumnezeu, ci doar așa-numitele melodrame, care ating deloc până la lacrimi reprezentanții străvechi ai culturii moderne; pentru că în ele doar sentimentele concurează cu sentimentele, îngustetatea, lacoma de dulceață, cu îngustimea care nu se abate de la datoria formală, numai banala prostie cu banalitatea stupidă Ciocnirea reciprocă a principiilor morale, sociale, a sensului de sfânt și liber cu sensul de util și necesar, nu se limitează la competiția între ei a reprezentanților lor eroici, personali, la care societatea însăși participă doar ca un cor care își exprimă gândurile generale despre vicisitudinile și amărăciunea soarta vieții omenești;dar îmbrățișează adesea întreaga societate însăși, astfel încât, în competiția ei cu ea însăși, nu există nimeni care să fie în

cor, în afară de vreun cronicar sau jurnalist, care trăiește de la o zi la alta și este complet străin atât de sensul trecutului, cât și de viața viitoare a viitorului Înțelesul sfântului și liberului se realizează, dacă Biblioteca "Runivers" - - se realizează numai - în spiritul unei individualităţi exclusive, de sine stătătoare, ca principiul patrician al aristocraţiei, care, în expresia sa extremă, respiră cu mândria insuportabilă a aroganţei inexpugnabile Sensul utilului și al necesarului se realizează, dacă nu domină, în spiritul generalității indiferente și al generalizării fără margini, asemenea principiului plebeu al democrației, care, în străduința sa pentru o egalizare universală a totul cu totul, respiră , în expresia sa extremă, o pretenție insuportabil de arogantă la tot ceea ce este, de a măsura existența în măsura limitărilor sale banale Venind în contact unul cu celălalt în expresiile lor extreme, aceste două principii izbucnesc unul împotriva celuilalt cu dispreț și ură Ca urmare, la început apare o anumită separare între ele, astfel încât fiecare dintre ele este izolat exclusiv în sine! ; dar cu cât sunt mai izolați, cu atât tensiunea reciprocă unul împotriva celuilalt crește și crește în așa măsură încât, rupând echilibrul social, trebuie neapărat să-și găsească soluția Atunci ambele principii, opunând sfântul la necesar și necesarul cu sfântul, intră într-o ciocnire unul cu celălalt, care cu explozia ei zguduie societatea chiar din temelii Martorului unei asemenea ciocniri, unui privat, din afară, se predă involuntar în același timp în care au venit ultimele vremuri, că adevărul s-a ridicat împotriva adevărului, că binele merge împotriva binelui, că zeii concurează cu zeii; și nu are unde să se ascundă de un asemenea dezastru, pentru că se întâmplă ca o soartă, sau ca o judecată a lui Dumnezeu, care nu poate fi nici anulată, nici eliminată Oamenii morali văd în aceasta doar consecințele pernicioase ale ambiției nestăpânite, ale mândriei nestăpânite și ale pasiunilor nestăpânite ale omului și Biblioteca "Runivers" - - bucură-te de gândul că mântuirea constă în a nu rezista răului Dar din aceasta este clar că raționamentul și moralitatea cu regulile sale salvatoare, în comparație cu moralitatea reală a societății și a umanității, sunt la fel ca o bălțoacă sau un acvariu cu o fântână și pește în fața oceanului, de-a lungul cărora spiritul lui Dumnezeu își ridică valurile și furtunile oceanice Deoarece nu există reguli pentru creativitatea unui artist, nu există reguli pentru acțiunile morale ale unei persoane; la fel cum un artist este un artist, tot așa o persoană morală este morală numai prin inspirație de sus Atât unul, cât și celălalt creează frumusețe, sau acționează moral, numai atunci când, ascultând cu atenție vocea din infinit, se umplu de sensul frumuseții ei eterne, al bunătății sale eterne, al adevărului său etern Moartea, viața și nemurirea, ca soluție finală a contradicției lumii în esență Animalul este plin de o credință de neclintit în adevărul imuabil al a ceea ce trăiește în sine - ceea ce îi este insuflat prin sensul vieții sau prin instinctul său de viață A trăi pentru el înseamnă a crede; astfel încât viața lui să fie nedespărțită de credința lui împlinită; nu poate decât să se îndoiască de semnificația exactă a acelor sau a altor împrejurări care vin la el, se poate întreba dacă există ceva suspect sau periculos în ele Dar chiar instinctul care îl călăuzește, însăși credința lui în sensul vieții sale și în implicațiile sale imediate, pentru el este dincolo de orice îndoială și nu stârnește în el nici critică, nici reflecție Omul, dimpotrivă, este plin de gândire și nu se poate lipsi de critică; Biblioteca "Runivers" - S - la sensul vieții tale, la instinctul tău uman În virtutea instinctului său, el crede numai în adevărul absolut

al sensului etern, sau numai în Dumnezeu; dar tocmai din această cauză, el se poate îndoi de tot, ba chiar să se îndoiască de însuși adevărul pe care el însuși îl afirmă cu toată ființa sa Credința în lucruri este determinată numai de necesitate, ceea ce nu admite nicio îndoială; a crede în Dumnezeu este posibil, deși nu în mod arbitrar, dar în orice caz, numai în mod liber, sau prin libertate, care nu exclude și nici nu elimină niciun gând, la fel ca cele care sunt eliminate de la sine Realizând în sine că existența sa empirică nu este adecvată și inconsecventă cu imaginea necondiționată a adevărului etern, omul este deschis la îndoială în orice moment și este întotdeauna gata fie, în virtutea speculației sale, să respingă dovezile senzoriale, experimentale, fie, dimpotrivă , în virtutea empirismului simțurilor și al rațiunii, să respingă dovezile speculației și simțului Așa cum din pământul umed, prin puterea soarelui, toate evaporările lui sunt cauzate și iau naștere, tot așa din conținutul imens al lumii, explicat și înțeles de totalitatea semnificațiilor, se desfășoară tot felul de gânduri și considerații, și nici una dintre ei rămâne străin omului El trăiește o viață universală, lumească și gândește în sine tot ceea ce este gândit în mod deschis sau secret în lume; fiecare dintre poveștile lumii își găsește în el propriul ecou și îi vorbește minții într-un mod distinct Drept urmare, sfera gândurilor sale este o sferă imensă și include în sine nu numai puterea și semnificația credinței, ci și toate semnificațiile și toată puterea îndoielii În virtutea amplitudinii infinit de mare a judecății sale de viață, care are în termenii ei, pe de o parte, tot empirismul, - întreaga finitate a unui moment trecător, trecător și, pe de altă parte, o îmbrățișare grea Biblioteca "Runivers" - - sensul eternității de neînțeles, o persoană ascultă în toate vocile lumii mulțumită nu numai de afirmațiile sale, ci și de negările sale și ascultă nu numai povestea plină de bucurie a vieții, ci și povestea amară a morții Diferit empiric de alte animale doar cantitativ, doar în cel mai înalt grad al dezvoltării sale organice, omul se află la același nivel cu ele pe toată durata existenței sale empirice - și mănâncă, și bea, și doarme și de asemenea, rămâne treaz și se gândește la propria conservare; și prin urmare, poate fi considerat pe bună dreptate împreună cu ei în ordinea zoologică generală, în care antropologia este cuprinsă și ca una dintre diviziunile sale Toate animalele mor; el este doar unul dintre animale; de aceea este sigur că și el va muri Și dacă moare împreună cu toate animalele care nu-L cunosc pe Dumnezeu, atunci care este sensul faptului că îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în Dumnezeu, că își afirmă adevărul cu toată ființa sa? De ce ar trebui să știe, de ce să creadă? Nu este acesta un lucru gol și nu înseamnă să crezi în unul gol? Oricare ar fi conținutul vieții, cu gândurile și gândurile ei, orice se reflectă în poveștile ei, povestea morții, ca finală și finală, este incomparabil mai tare, mai clară și mai definită; înaintea lui tac toate poveștile vieții; Din aceasta, o frig mortală de îndoială și o conștiință clară a inutilității vieții plutește deja în sufletul uman A nu crede în Dumnezeu, a nega existența Lui sau adevărul Său - teoretic, cu o oarecare atenție asupra semnificației unei astfel de tăgăduiri, nu este doar dificil, ci și pozitiv imposibil; întrucât pentru posibilitatea unei asemenea negaţii ar fi necesar în primul rând să Biblioteca "Runivers" - - să renunțe la orice sens și să afirme cu toată puterea de a gândi asupra lipsei de sens evidentă Acest lucru s-a înțeles chiar și în epoca celei mai mari tăgăduiri, epoca enciclopedismului, când, odată cu distrugerea întregii lumi cu toate autoritățile, dovezile și instituțiile ei, deismul a rămas de neclintit, sau credința într-un

sens și rațiune superioară, într-un sens superior fiind Pentru că, fără sens, nu doar afirmarea, ci și nicio negare, este imposibilă Nihilismul cel mai deschis și hotărât nu poate rămâne în conștiință decât atâta timp cât crede în adevăr și în sensul unui sens care nu este inventat de el, dar, fără îndoială, există și este înțeles de la sine Dar credința teoretică, ca orice teorie abstractă, este păstrată din afară, ca ceva străin, și doar atârnă în timpul vieții, dar nu pătrunde în esența ei, nu intră în conținutul ei vital Ea încetează să mai fie doar teoretică și devine pe deplin reală numai atunci când este afirmată inseparabil împreună cu un alt adevăr, care este cel mai detestabil pentru empirismul minții umane și cel mai puțin consecvent cu întreaga structură a gândirii sale moderne, pozitive - cu adevăr nemurirea personală a unei persoane Credința în nemurirea personală, fără de care credința în Dumnezeu rămâne doar o teorie care nu se referă la viață, adică doar o teorie moartă, se predă în timpul tău naivității copilărești, rămășiță a superstiției medievale și produce un scandal sau ispită de nespus, nu să amintim propria sferă a științificității, dar și în mediul general, sau în publicul adiacent inteligenței moderne a societății Dar, deși omul, prin existența sa empirică π, se află într-o serie zoologică continuă cu toate celelalte animale, totuși între ființa sa și ființele lor există sau se presupune o diferență infinit de mare, care nu este umplută de nicio apropiere, în niciun fel Biblioteca "Runivers" - - Continuitatea seriei, pe de o parte, și diferența infinit de mare, pe de altă parte, apar la prima vedere ca o contradicție de neconceput, indicând că ar trebui să recunoaștem sau să recunoaștem realitatea unei serii continue și să respingem posibilitatea unei serii infinite mare diferenta prin care este intrerupta; - sau, dimpotrivă, dacă recunoaștem realitatea unei diferențe infinit de mari între ființa omului și a animalelor, atunci trebuie să respingem continuitatea seriei lor zoologice Pare necesar să alegeți fie unul dintre cele două, fie unul sau celălalt, deoarece a admite compatibilitatea ambelor pare cu totul imposibil Dar logica formală a gândirii abstracte de foarte multe ori nu coincide cu logica concretă a realității în sine, iar ceea ce este imposibil în prima este adesea nu numai posibil, ci și singurul adevărat în a doua; pentru că dacă în toate cazurile ar fi fost ghidat numai de indicațiile gândirii formale, atunci ar trebui să recunoaștem toată realitatea și viața însăși ca o imposibilitate Doctrina secțiunilor conice, cunoscută de fiecare elev de liceu, arată că formarea liniilor curbe - circumferința unui cerc, a unei elipse, a unei parabole, a unei hiperbole - este complet dependentă de valorile măsurate, determinate ale unghiului la care planul intersectează axa sau una dintre laturile conului Scăderea sau creșterea acestui unghi se realizează într-o ordine continuă prin creșteri infinitezimale; între timp, chiar în această ordine, pornind de la circumferința cercului, se formează toate elipsele, parabolele și hiperbolele Din ordinea în care se formează aceste curbe, este destul de evident că parabola este într-o serie continuă cu elipse; și cu atât mai puțin, niciuna dintre elipse nu este o parabolă; între ea și între elipsa cea mai apropiată de ea, în sens matematic, există o diferență infinit de mare, nimic mediată Biblioteca "Runivers" - - În proprietățile sale, sau în esență, parabola este calitativ destul de diferită de toate cele mai alungite sau dezvoltate elipse; între ele și parabolă, totuși, nu există și nu pot exista alte curbe mediatoare care ar fi jumătate de elipsă și jumătate de parabolă Oricare ar fi distanța dintre focarele elipsei, aceasta este în orice caz o distanță definită sau finită La fel, oricât de mare ar ajunge amplitudinea judecății de

viață a celui mai dezvoltat animal, în raport cu celălalt din care trăiește și se hrănește, acesta rămâne întotdeauna o amplitudine definită, finită, măsurată empiric Dimpotrivă, în parabola sa, celălalt focar este îndepărtat de primul la o distanță infinit de mare; și totuși, acest al doilea focar, ascuns în infinit, determină din el în modul cel mai exact întregul curs al curbei parabolice La fel, acel alt lucru prin care un om trăiește și se hrănește, sau adevărul necondiționat, la care se referă cu întreaga sa ființă, ca ultimă concluzie a tuturor aspirațiilor și gândurilor sale, ca punctul central al unei parabole, este îndepărtat din empiric existența la o distanță mare neglijent; care determină amplitudinea infinit de mare a judecăţii sale de viaţă Celălalt termen al existenței sale nu este aici, dar nu într-o existență finită empiric, ci acolo, dincolo de limitele oricărui empirism, ci în infinit; și totuși, acest alt termen, chiar din infinitul însuși, determină destul de precis întregul curs al vieții și istoriei umane, care, ca o parabolă, nu se închide în lumea finită și se termină aici, pe pământ, ci numai în infinit, care este determinată de întreaga realitate a omului Biblioteca "Runivers" - - Credința în adevărul existenței lui Dumnezeu este deja în esența sa și credința în nemurire; pentru că, a crede în Dumnezeu - nu numai teoretic, ci cu adevărat, cu toată ființa ta și cu toate gândurile vieții, înseamnă de fapt să-ți afirmi nemurirea personală, nu o nemurire imaginară în general, în felul de nemurire a umanității, sau a naturii , sau lumea, sau altceva, că nu sunt eu însumi - nu nemurirea pe care o imaginezi când îți imaginezi, că după mine și fără participarea mea, totul va fi așa cum a fost, doar că nu voi fi eu care să gândească asta , sau își imaginează; nu, dar - nemurirea reală - nemurirea însăși a ființei, însăși personalitatea acestei persoane singure - nu de felul lui, nu de tribul său, nu de gândurile sale, sau de amintire, - ci tocmai de el însuși, singura sa inimă neliniștită , plin de sete si pasiune pentru viata A crede în realitatea nemuririi, fără de care nu poate exista credință reală în Dumnezeu, înseamnă a avea în sine puterea de a afirma și de a avea încredere că, dacă tot ceea ce este vizibil ar muri și ar fi zdrobit, pământul, soarele și cerul, întreaga lume, clanuri, triburi, omenire, materie animală și atomi, omul tot nu va muri; el singur va trăi și va ști că doar fantomele și mirajele ignoranței trec, sunt rupte și distruse, doar ceea ce nu există și nu a existat deloc, care doar părea a fi și era doar o ființă imaginară Dar se opinează pe sine, precum și ceea ce el iubește cu adevărat și poate iubi și ceea ce este capabil să trăiască adevărul în lumina lui Dumnezeu, trăiește și va trăi pe baza ignoranței trecătoare, pe ființa imaginară, nu pe fantomele ei, ci numai pe baza ignoranței trecătoare asupra esenței eterne a neînceputului și nesfârșitului sensul vieții Sensul oricărei ființe existente pătrunde în orice altceva, continuă, realizându-și creativitatea și în orice altceva; dar ființa lui nu este în celălalt și nu în înțelegerea celuilalt, nu în gândurile sale despre celălalt, care nu este el însuși, ci numai în sine Biblioteca "Runivers" - - Mamă, doar în înțelegerea ta de sine El are o parte în viața tuturor celorlalte, dar numai pentru că rămâne el însuși în altul, doar pentru că este viață în sine; dacă el însuși nu ar exista, dacă viața auto-înțelegerii sale în sine ar înceta, atunci realitatea lui și realitatea tuturor celorlalte ar înceta, ceea ce este doar atât - și într-adevăr, că există de sine, este viața în sine și pentru sine De fiecare dată când se vorbește despre nemurire, pentru toată lumea este destul de clar că pentru fiecare persoană este de dorit doar ceea ce este de fapt personal, - numai pentru fiecare individ individ este special și

original - și deloc acea nemurire indiferentă - nu nemurirea unui comun banalitatea, care este deja aici - prea mult, și care este promis omului și a tot ceea ce există, doar pentru că este imposibil să promiți altceva Totuși, problema nu este dacă este de dorit sau nu de dorit, ci doar dacă este rezonabil, în conformitate cu sensul și dacă este posibil, fără a cădea în lipsa de sens, să sperăm și să trăiești în certitudinea nemuririi personale, dacă nu pentru tot, atunci dar măcar pentru un bărbat? Cu tendința modernă a minții, o astfel de întrebare pare extrem de dificilă și răspunde chipului strict al reprezentanților științei cu un fel de copilărie și naivitate de neiertat cu greu demnă de atenție Pentru marea majoritate a oamenilor civilizați care vorbesc despre știință și metoda științifică, este incomparabil mai ușor, renunțând la credința în nemurirea personală, să renunțe la credința în Dumnezeu, decât, menținând credința în Dumnezeu, să nu creadă ceea ce pt realitatea, dar cel puţin în măsura posibilităţii probabile a nemuririi personale Credința în Dumnezeu, într-o minte superioară, într-o ființă superioară - de ce să nu o îngădui: nu intră în viață și nu interferează cu nimic, și nu atinge nimic; prin credința în nemurire și, mai mult, în nemurirea personală Biblioteca "Runivers" - - este imposibil de admis; miroase prea mult a Evul Mediu; tot felul de fantome și tot felul de sugestii vor veni după ea din cealaltă lume și se vor amesteca în viața însăși și vor lua parte la treburile ei! E păcat să te gândești la asemenea prostii; un astfel de obscurantism este insuportabil de dezgustător pentru toate stările de spirit, toate aspirațiile și întreaga dezvoltare a modernității, care este atât de clară, atât de puternică încât a scăpat în sfârșit de toate cărțile negre și de ventrilocismul Omul este ceea ce este în esență; imensa semnificație a nemuririi personale, fără a deborda și fără a rupe sensul înțelegerii sale de sine, îi este destul de adecvată, deși nu își găsește semnele de exprimare Și totuși, nu numai la afirmare, ci chiar și la cel mai mic gând despre adevărul nemuririi personale, împotriva lui, pare că întreaga lume vizibilă se ridică și protestează, ca împotriva unei pretenții exorbitante, nefondate și complet goale În lumea existentă, nu moare doar ceea ce nu trăiește: atomii, mineralele, pietrele, în general, materia anorganică nu mor; și tot ceea ce trăiește este necesar și moare: mor plantele, mor animalele, moare și omul Într-un anumit sens, se poate spune că moartea este, dacă nu chiar criteriul, atunci un semn esențial al vieții, prin care viu se distinge de neviu Nici ceea ce nu moare nu trăiește: ceea ce este mai slab, sau trăiește mai puțin, este din ce în ce mai slab și moare, în care viața diferă din ce în ce mai slab de moarte; dar ceea ce trăiește din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai puternic și moare; în această viaţă se deosebeşte din ce în ce mai mult de moarte O persoană care trăiește din plin, fără îndoială, moare și ea complet; moartea lui trebuie să fie o moarte mai hotărâtă, mai decisivă decât moartea altor ființe vii, mai slabe Biblioteca "Runivers" - - Pentru tot ce este viu, moartea este moarte reală, irevocabilă; deci, poate fi într-adevăr doar o fantomă goală, doar o moarte imaginară pentru o persoană? Este posibil ca numai pentru el legile lumii să nu fie legi? Se poate într-adevăr ca imaginația umană, sau dorințele umane, să poată desființa necesitatea lumii, în afară de care nu există nimic și nu poate fi? Și nu este evident că nemurirea personală a unei persoane, afirmată ca adevăr, nu poate fi afirmată decât în numele ignoranței și în virtutea niciunei legi ale imaginației care nu respiră și în nici un fel - nu prin rațiune, care afirmă sau neagă numai pe baza cunoștințelor pozitive? O astfel de afirmație este

în contradicție cu orice și contrar a tot ceea ce există, care se manifestă în fiecare dintre manifestările lumii vizibile, despre persoana, mărturisește experiența cotidiană și omniprezentă, ceea ce a fost verificat și confirmat de toată autoritatea științei Viața de apoi a unei persoane după moartea sa este complet de neconceput, de neînțeles și nimic mai mult decât inexplicabilă; pentru a-i da o oarecare expresie, recurg de obicei la reproducerea tot felul de prostii despre fantome, despre extraterestrii din lumea cealalta sau la spiritualism Și de aceea, negăsind imagini adecvate ale reprezentării pentru sine, ea, fără nici cea mai mică ezitare, trebuie să fie retrogradată pe tărâmul a tot ceea ce este imposibil Este imposibil să nu admitem că, în comparație cu conținutul binecunoscut și obișnuit al unei existențe date empiric, gândul la nemurirea personală sau la o viață de apoi rezonează de fapt cu ceva de neimaginat - ceva transcendent diferit, care nu este din lumea aceasta, care nu poate fi explicată prin nici una dintre imaginile familiare ale ființei, este imposibil de imaginat Dar imposibilitatea explicației sau reprezentării în imagini familiare nu este cu adevărat o obiecție Dacă un felinar care arde slab explică slab Biblioteca "Runivers" nu explică deloc niciun conținut, asta nu înseamnă că acest conținut nu există; obscuritatea felinarului iluminator nu anulează realitatea în sine Inexplicabilitatea este determinată în cele mai multe cazuri nu atât de conținutul a ceea ce este explicat, cât de însuși principiul explicației, care nu este în măsură să explice nimic dacă nu este ea însăși o lumină clară, care se auto-iluminează atotexplicabil , ci doar întunericul, el însuși necesitând explicații Desigur, viața de apoi nu este deloc ceea ce toată lumea știe și este obișnuită să gândească; și ceva cu siguranță diferit, uimitor și complet neobișnuit; totuși, asta nu înseamnă că a fost lipsit de sens Sensul înțelegerii de sine este viața; și deși fenomenul vieții are un conținut foarte cunoscut și destul de familiar, totuși însăși esența vieții, subiectivitatea înțelegerii ei de sine, este la fel de inexprimabilă, surprinzătoare și complet de neînțeles în sensul că nimic altceva nu explică și nu poate explica aceasta Dar, fiind inexplicabil prin altceva, altceva, ceva ce nu este viață, ea, ca o lumină clară și autoluminoasă, ca un sens esențial, este însuși principiul explicației pentru orice altceva, care fără lumina ei ar rămâne doar impenetrabil π întuneric impenetrabil Ele se referă la vedere, la auz, la atingere, la alte senzații, din care se presupune că derivă toată înțelegerea, toată cunoașterea; dar nu ochii văd de fapt, auzul nu sunt urechile, atingerea nu este simțul atingerii, simțurile nu sunt organele de simț, ci doar viața însăși; ochii sunt orbi, urechile sunt surde, atingerea este insensibilă, senzațiile nu se simt când nu există viață și nu ochi, nu urechi, nu atingere, nu alte organe de simț învață viața cum ar trebui să judece; dar ea o învață * Biblioteca "Runivers" - - organele de simț, cum trebuie să privim, să auzim, să atingem sau să simțim în general, pentru a cunoaște realul sau adevăratul; fără viață, sau fără sensul ei, vederea cea mai ascuțită, auzul cel mai ascuțit, atingerea cea mai subtilă, senzațiile cele mai sensibile nu ar fi de folos Toată lumea știe că nu există sens, și într-adevăr nu poate fi, dacă văd, dacă aud, dacă ating, dacă simt, fără sensul însuși al vieții, fără înțelegere de sine Și, prin urmare, s-ar părea că nu poate exista nicio îndoială că, oricât de importante ar fi dovezile și indicațiile simțurilor, nu trebuie să respingem dovezile și indicațiile simțului, care este însăși sursa luminii și a întregii cunoștințe Doar lumina sensului vieții luminează, explică π într-o oarecare măsură totul devine clar și de

înțeles; dar, prin lumina sensului, celălalt explicat prin aceasta nu poate în niciun caz, prin lumina sa percepută și reflectată, să lumineze sau să explice însăși sursa luminii, însuși principiul inteligibilității, însuși sensul sau însăși esența vieții Este imposibil, de fapt, să luminezi sau să explici soarele cu felinare Între timp, bazându-se mai mult pe lumina împrumutată decât pe sursa ei, atât oamenii de știință, cât și oamenii educați, în loc să explice orice altceva, tot ceea ce are nevoie de explicație, prin viața însăși și sensul vieții, încearcă să explice viața însăși și sensul ei prin orice altceva prin tot ceea ce nu este viață; și ei nu sunt în nici un fel conștienți de toată inconsecvența teoriei, care are în vedere să explice lumina auto-înțeleasă, claritatea auto-înțeleasă, chiar începutul oricărei inteligibilități prin întunericul necondiționat de neînțeles al lucrurilor sensibile De aici vin nenumărate neînțelegeri, care, întunecând doctrina nemuririi, o transformă în ceva de neconceput și imposibil Fenomenul pâlpâit al vieții este trăit în mod constant, ca un fapt al existenței empirice, care în Biblioteca "Runivers" - - forța obișnuinței, părând foarte obișnuită, este deci considerată destul de de înțeles În comparație cu faptul atât de comun că o persoană se naște, trăiește și moare, nemurirea, ca ceva absolut diferit și complet nefamiliar, pare, desigur, nu numai de neînțeles, ci și imposibilă Inteligibilitatea condiționată a tot ceea ce este obișnuit, sau comprehensibilitatea sa reală, este de obicei considerată inteligibilitate reală Dincolo de asta, nici picto nu consideră necesar să ne amintim că existența și viața care preced moartea sunt, în esența lor, la fel de puțin înțelese ca și viața și existența care trebuie să fie după moarte Existența lumii este indisolubil legată de întrebarea începutului începuturilor și sfârșitului final al tuturor sfârșiturilor, tuturor concluziilor lumii existente Se poate admite că știința pozitivă are cel mai întemeiat motiv și dreptul deplin de a nu se ocupa de rezolvarea acestei întrebări; dar sustrăgând permisiunea lui, ea nu îl anulează în niciun fel; ea rămâne în toată puterea ei și, fără să-și piardă niciodată semnificația, în mod constant, în fața oricărei cunoștințe, reamintește tuturor și tuturor că existența lumii, fiind în întregul ei și în fiecare particularitate un fapt neîndoielnic, este, împreună cu aceea , ceva inexplicabil și complet de neînțeles, în esență Iar neînțelesul și inexplicabilul nu pot servi în niciun fel drept bază nici pentru afirmarea a ceva, nici pentru negația lui Și dimpotrivă, din faptul că neînțelesul este un fapt, fără îndoială, existent și un semn esențial al realității, ar fi mult mai corect să concluzionăm prin analogie că după moarte există sau va exista o viață de apoi, tocmai pentru că, fiind de neînțeles , este la fel, ca și existența prezentă, are în spate toate semnele realității neîndoielnice Biblioteca "Runivers" - - În lucrurile și obiectele existente, se pot observa și observa diversele lor relații, conexiuni, ordine de existență, diferitele lor calități și proprietăți; dar care este însuși lucrul, care este însuși obiectul de observație și studiu, care este esența, de ce este, de ce ar trebui să fie, rămâne, conform recunoașterii științei însăși și a așa-numitei filosofii critice, absolut de neînțeles , și fără nici cea mai mică speranță că atunci când poate fi găsită fie o soluție satisfăcătoare, fie o explicație pentru astfel de întrebări Existența a orice altceva, conținutul exterior al lumii, care înconjoară o persoană pretutindeni, cu care are constant de-a face, pe care o trăiește, îl vede, aude, atinge, gustă, simte pretutindeni, care este subiectul atenției sale, cercetare științifică, la care ar putea destul de mult pentru a arunca o privire

mai atentă, care i se pare cea mai de înțeles, posibil și necesar - pentru că există empiric - la o examinare mai atentă, se dovedește a fi nu mai puțin absolut invizibilă și de neînțeles, - un fel de materie întunecată, de neînțeles, despre care nimeni nu poate nici să spună, nici să știe ce este opa? Dar, oricât de neînțeles este existența tuturor celorlalte, la care, într-o oarecare măsură, se mai poate privi cu atenție, cel mai de neînțeles din punct de vedere al înțelegerii externe, sau științifice, este existența subiectivă a sinelui Pentru opiniile științifice, a fi însuși pare a fi ceva de neînțeles excepțional și inconsecvent cu orice altceva Existența tuturor celorlalte, care este atât de mult, care este atât de comun, este explicată de alții; şi acolo, încă mai departe, în depărtarea nedefinită, se presupun atât cauza ei, cât şi raţiunea ei suficientă, care, dacă nu se găsesc, atunci, probabil, se vor găsi Și, prin urmare, orice altceva care există este conceput, într-un mod nedefinit, Biblioteca "Runivers" - - ca ceva posibil, sau cel puțin la fel de consistent cu obiceiurile gândirii cognitive Dar a fi tu însuți, a fi acest atom exclusiv, sau individ, individ al ființei, un individ pierdut în mijlocul a nenumărate milioane de toate celelalte existențe exterioare, pare a fi o improbabilitate infinită, o unitate divizată de fără-fi λ un număr finit de mare (-J, sau printr-o imposibilitate completă, printr-un miracol inexplicabil al ființei: în acest vast ocean al existenței, este absolut de neconceput ca ființa să poată găsi și anima acest atom, care se numește eu și nu are măsură) , fără greutate și fără alte semne ale existenței exterioare Și între timp, acest lucru de neînțeles, acest imposibil, acest lucru inexplicabil de miraculos este - fără îndoială Fără îndoială că în lume există acel atom excepțional al ființei, care, fiind el însuși în lume, constată că întreaga lume nu este ea însăși, nu este una cu ea, ci ceva cu totul diferit și exterior ei; din care rezultă că el însuşi este şi este în afara lumii existente Această incomprehensibilitate de a se afirma, ca în afara lumii existenței, este incomparabil mai de neînțeles decât ceea ce pare a fi gândul nemuririi Incomprehensibilitatea imaginară, imposibilitatea și miraculozitatea a ceea ce se afirmă ca nemurirea personală a unei persoane, ca și viața sa de apoi, se scufundă, dispărând ca o picătură în ocean, în incomprehensibilitatea absolută a faptului că o persoană în sine, în infinitul actual a sensului auto-înțelegerii sale, este altul și extern lumii întregi Cel care nu s-a întors niciodată la propriul sens, desigur, neconștient de incomprehensibilitatea lui, consideră că este posibil să-i măsoare profunzimea fără fund cu metodele critice ale rațiunii sale Dar cine înțelege că această critică nu este altceva decât o strălucire fosforescentă a unui val de suprafață care trece peste adâncurile oceanului, el, având în vedere acest lucru inaccesibil și inaccesibil Biblioteca "Runivers" - - de profunzimea nemăsurată a autoînțelegerii vitale, el va înțelege, desigur, că dacă acum și aici există ceva de neînțeles, imposibil și minunat, atunci cel mai probabil va fi și acolo, dincolo de limitele vieții empirice și moarte Ceea ce urmează să vină și să existe într-un mod atât de neînțeles și miraculos, este deja acum și este, fără îndoială, nu prin forța vreunui nonsens, ci numai prin forța simțului existent; și pentru că, ceea ce este surprinzător, că în virtutea aceluiași înțeles, va fi și după; acum, aici, se numește viață; iar ceea ce va deveni acolo, după moarte, se numește acum nemurire Termenii de reprezentare nu sunt suficienți pentru a exprima ființa reală; ele exprimă doar abstracția, și în niciun caz realitatea în sine, nici viața, nici Dumnezeu și, mai puțin, însăși esența

lucrurilor și nemurirea personală a omului Presupunând de la sine că este un lucru, omul, desigur, nu-și poate imagina că acest lucru este infinit Și în aceasta, el este destul de asemănător: un lucru nu este infinit, trebuie inevitabil să treacă; pentru că fidelitatea ființei este doar un obiect al ignoranței, iar ignoranța nu rămâne, ci doar trece Dar ceea ce trece prin ignoranță nu este ceea ce este cu adevărat, ci doar ceea ce părea a fi și care nu a existat deloc Nu există lucruri în adevăratul sens de a fi, ele doar par să fie și, prin urmare, trec Dar dacă un om ar înțelege că nu este un lucru, ci infinit, în fața căreia toate lucrurile, toate semnele lucrurilor, toată măreția lucrurilor trec în neînsemnătate, dacă el însuși nu și-ar ține atât de încăpățânat ignoranța, ar înțelege și el că nu poate trece că moartea nu este în puterea de a-și atinge ființa Realitatea, inaccesibilă imaginilor reprezentării, pentru că sunt legate de incomprehensibilitatea materiei impenetrabile, empirice, este accesibilă doar unui concept viu, concret, sau sensului însuși al vieții, Biblioteca "Runivers" - - care, înțelegându-se pe sine, este liber în infinitatea idealismului său și nu este legat de materie Și deci, în sfera realității și a conceptului, care este viața însăși, în sfera în care existența lui Dumnezeu este înțeleasă prin ea însăși, ca adevăr absolut, fără de care ar exista o singură minciună, nemurirea personală a unui persoana este, de asemenea, destul de înțeleasă; pentru că numai o ființă nemuritoare care participă la eternitatea sa poate și nu poate afirma cu propriul său sens realitatea existenței lui Dumnezeu A recunoaște ca sens al cuiva adevărul nemuririi personale este posibil doar prin recunoașterea adevărului existenței lui Dumnezeu; întrucât acestea nu sunt două, ci de fapt unul și același adevăr, de înțeles doar în indivizibilitatea vie a ambelor afirmații E Kant ar spune că acesta este un paralogism evident al rațiunii, pentru a evita care se cere absolut ca fiecare ființă să fie dovedită fără greșeală prin altceva; astfel încât în nimic și nicăieri înțelegerea este îngăduită de la sine, astfel încât nici viața și nici sensul nu sunt îngăduite: întrucât tot ceea ce este afirmat și dovedit nu printr-un altul, nu este ordine mecanică, ci logică, sau prin ea însăși, și constituie ceea ce se numește paralogism fara nici o dovada Dar adevărul este dovedit și afirmat numai prin adevăr; sensul este doar sens, viața este doar viață; și ar fi o absurditate absolută dacă viața ar fi dovedită și afirmată prin caraghie, adică prin lipsă de sens, adevărul prin minciună Desigur, acesta este un paralogism, dar doar un paralogism al infinitului însuși și al întregii realități a sensului și a vieții; în sfera lor, totul se afirmă, totul se dovedește nu prin altceva, nu mecanic, ci doar logic, adică numai de la sine Disputa dintre viziunea acum triumfătoare, critică sau pozitivă și între speculativ Biblioteca "Runivers" - - filozofia, asupra căreia risipa s-a cântat multă vreme cu voce tare, constă tocmai în întrebarea: ce trebuie crezut, dacă ceea ce este de la sine, în sfera libertăţii, sau ceea ce este prin altul, în sfera necesităţii? este esența logică și forța, sensul sau existența mecanică, violența, puterea lucrurilor și lipsa lor de sens Pe vremuri, oamenii credeau prea ușor și prea mult; printre ei domnea superstiția, care, fără a se ascunde sau a se rușina, a ajuns la punctul de frenezie și a săvârșit răutăți și rușine de nespus De atunci, s-a instalat o mare reacție eliberatoare - oamenii și-au pierdut credința și au încercat să nu creadă, ci să gândească și să cunoască Omul modern, pierzând însăși capacitatea de a crede, a devenit atât de dezamăgit încât nu crede în sine, nu crede în propriul său sens, crezând numai în lucruri și în puterea lucrurilor În

practică, cel mai rău s-a întâmplat înainte, s-a întâmplat întotdeauna: pentru că lucrurile sunt mai vizibile decât sensul Dar acum, în virtutea unei reacții împotriva dominației exorbitante a superstiției și obscurantismului, neîncrederea a devenit științifică și s-a transformat într-o teorie Teoria este prin natură rigidă și încăpățânată, iar prejudecățile teoretice care învăluie societatea, și în special prejudecățile necredinței, cresc și se întăresc prin tot felul de măsuri și influențe ale necugenței, dacă pot fi eliminate, atunci numai printr-o perspectivă neînfricată și profundă asupra însuși sensul adevărului și al naturii lucrurilor În sfera prejudecăților teoretice moderne ale cunoașterii științifice sau științificității, este cel mai dificil să percepem credința în certitudinea nemuririi personale, despre care chiar și învățăturile religioase o vorbesc mai mult ca pe un obiect al speranțelor și al speranțelor, mai degrabă decât ca pe un obiect de încredere cunoastere si incredere deplina fidelitate Cea mai moderată și mai puțin negativă opinie pe acest subiect se mulțumește să sublinieze că Biblioteca "Runivers" - - ce se va întâmpla după moarte și dacă va fi ceva, este imposibil de știut, deoarece aceasta se află dincolo de limitele cunoașterii umane și nu este supusă discuției sale Ceea ce nu poate fi cunoscut nu poate fi cunoscut; și orice gând trebuie, fără să treacă de această limită, să se oprească asupra ei, pentru a nu cădea în sfera nemărginită a speculațiilor goale și a opiniilor deșterne Căci experiența de lungă durată știe de mult cât de ușor și de bunăvoie cedează o persoană în fața înșelăciunii propriilor sale invenții goale și își ia fanteziile fie pentru sugestii de sus, fie pentru definițiile reale ale adevărului obiectiv pe care l-a cunoscut Acest lucru este destul de corect; Oricine caută adevărul și încearcă să pătrundă în profunzimile lui cu mintea sa se poate deruta și se pierde cu ușurință în propriul raționament Dar cine nu caută adevărul, nu-l găsește Și, în ciuda pericolelor la care este expus o persoană, atunci când op, din dorința de a cunoaște adevărul, intră pe calea speculației, unde op este deja lipsită de îndrumări și avertismente de caz, experiență empirică, unde op rămâne doar cu însuși, din moment ce acel celălalt, pe care nu-l cunoaște, ci doar caută și tânjește să-l cunoască, ascuns încă de privirea lui în infinit, viteazul, totuși, știind că nu există viață fără adevăr, va prefera curajul prudentei și va decide la riscul lor să treacă prin aceste primejdii, doar pentru a ajunge la adevărul ușor și nu pentru a trăi în lumina înșelătoare a unei vieți slabe, goale și iluzorii Să mă opresc asupra unei viziuni teoretice, chiar științifice definite asupra lumii și să decideți ce este dincolo de asta, să nu căutați nimic altceva, să întrebați despre ceva mai departe, nimeni nu poate și nu are niciun drept: atâta timp cât există necunoscutul, până atunci există și o întrebare care necesită un răspuns; iar sfera numită incognoscibil este doar relativ incognoscibilă Biblioteca "Runivers" - Există o multitudine de viziuni asupra lumii, conform cărora o multitudine la fel de nenumărate de imagini reale percepute ale lumii sunt dezvăluite și ceea ce pentru una dintre vederi pare complet ireal sau de necunoscut, se poate dovedi a fi foarte real și clar cognoscibilă pentru altul A delimita tărâmul cognoscibilului de tărâmul incognoscibilului și a atribui o limită ambelor, indică doar o mare neînțelegere și o pretenție și mai mare Fiecare dintre concepțiile existente vede din întreaga lume conținut numai acel adevăr pe care este capabil să-l conțină în sine prin puterea atenției sale inerente; orice altceva i se preda, de necesitate, de necunoscut Conținutul lumii, în întregime, este la fel de vast ca un ocean nemărginit și este

lăsat fiecărei ființe să tragă din el cât de mult poate; vasele cu care fiecare dintre ființe trage acest conținut sunt uneori mai mari, când mai mici, când mai late, când mai înguste, când mai adânci, când mai mici; și ce poate fi conținut în fiecare dintre vase în funcție de volumul său , atunci este conținut în el; restul se revarsa si ramane incognoscibil fiintei, plp inexistent Capacitatea, scopul și puterea atenției umane se dezvoltă, crește și se extinde, atât succesiv, de-a lungul generațiilor, cât și personal, prin dezvoltarea individuală; nu trebuie să aibă o măsură finită sau o limită finită; pentru că amplitudinea judecății de viață a unei persoane, între el însuși și adevărul absolut, se măsoară doar prin infinit, iar tot ceea ce se află în limitele ei este disponibil unei persoane într-o posibilitate, și acolo, este treaba lui, în măsura în care oportunitatea dată la el prin fire le transformă ei înşişi în realitatea sa Și, prin urmare, picto, el nu poate sublinia niciodată Biblioteca "Runivers" - - fapte care închid gândul și cunoștințele unei persoane și pe care nu le poate trece Ceea ce nu a conținut în sine astăzi, poate conține mâine, iar picto nu are dreptul să-și pună propriile limitări cu stâlpii lui Hercule ai gândirii sale Deja și acum, încă nemăsurat de departe de a fi atins limita omniscienței, o persoană măsoară întregul volum și toată semnificația cunoștințelor sale disponibile într-un mod infinit de adevăr necondiționat, care îi strălucește din infinit; drept urmare, chiar și acum, el știe fără îndoială că imaginea reală a lumii, văzută de el prin negura dispersării sale elementare și materia ignoranței ei, nu este imaginea reală a lumii, ci doar o vagă imagine viziunea, plină de fantome, atât de distorsionând realitatea însăși, ceea ce este sub înfățișarea lor, ceea ce este imaginar și iluzoriu se predă realului și pe deplin real, și adevăratului și realului - doar imaginar și iluzoriu; și știind că nu se poate baza pe corectitudinea unei viziuni atât de distorsionate și pe dovezile empirismului, el poate deja ghici că însuși adevărul la care aspiră, ca sursă și desăvârșire a vieții sale, nu este deloc ceea ce pare percepțiile sale senzoriale, dar ceva absolut diferit; - că dacă moartea i se pare pretutindeni, atunci aceasta este doar una dintre înșelăciunile la care este supus, atâta timp cât pentru el lipsa de sens a materiei se predă mai presus de sensul adevărului; - că în realitate există numai viață și, mai mult decât atât, nu viața de nimic altceva, ci viața reală a sinelui și în sine este o viață care, în universalitatea sa concretă a ființei, absoarbe moartea și trece prin ea ca printr-una din circumstanțele sale particulare Și deși nu există nici unul dintre gânditorii moderni și reprezentanții învățăturii pozitive în care credința în nemurirea personală să nu provoace un zâmbet din partea Biblioteca "Runivers" disprețul favorabil față de o asemenea naivitate copilărească, dar nu este greu să fii convins că în viziunea lor științifică, pozitivă, prin devotamentul lor umil și smerenia față de necesitatea inevitabilă, prin renunțarea completă la orice pretenție la o viață nesfârșită, se poate auzi foarte clar tonul jalnic al descurajării și al conștiinței neascunse, că viața, cu tot conținutul ei, nu este decât o fantomă trecătoare, pâlpâitoare, care dispare fără urmă în realitatea fără răspuns și atotconsumătoare a morții În acest ton de descurajare, resemnare, smerenie, smerenie și înțelepciune - există multe în comun cu ceea ce pe vremuri se numea dezamăgire, ceea ce sugerează involuntar că dispoziția melancolică rezonează în ea pentru a vedea doar o fantomă în viață și realitatea în moarte, se observă, nu în niciun fel la animale, care, ne gândindu-se la moarte, trăiesc cu bucuria și fericirea vieții, ci exclusiv numai la om; ceea ce ar fi cu totul de

neînțeles dacă nu s-ar explica prin faptul că omul, cunoscând în sine, în sensul său uman, pe care nici un animal nu îl cunoaște, nu poate în nici un fel să nu conștientizeze, prea evident pentru un negru, evident inconsecvența dintre existența sa empirică, insuficientă, mizerabilă și acel adevăr necondiționat, care se reflectă în el printr-un ideal etern inerent, deși empiric de neatins Imaginile în care se realizează acest ideal în domeniul esteticii și în domeniul eticii - în înalte opere de artă și în fapte și isprăvi de viață extrem de morale, îi oferă doar satisfacții temporare și trecătoare, dar nu umplu întregul existența lui; iar dacă din brad, care-i rămâne în minte, atunci acest sediment al frumosului și al moralului, rămânând în viața lui doar ca un motiv neliniștit al nemulțumirii sale constante, Biblioteca "Runivers" - - recunoaște nepăsător, fără ezitare, păscut să aștepte și să se bucure de conținutul cotidian, obișnuit, al existenței sale empirice Bazându-se pe experiența empirică și pe dovezile directe ale sentimentelor mai mult decât pe propoziții și afirmații abstracte ale speculației sale, pentru a se stabili mai ferm și a scăpa de ezitarea și îndoiala obositoare, el decide chiar să renunțe complet la sensul său și, încercând să taie în afara vieții sale persoana ƀchesky judecată, legându-l cu adevărul necondiționat și idealurile sale, încearcă să renunțe complet la natura sa și instinctul său uman Și din moment ce este imposibil să renunți fie la propria natură, fie la instinctul cuiva, atunci, în conștientizarea unei asemenea imposibilități și inutilități a încercărilor sale de a rupe inseparabilul, o persoană este doar mai profund impregnată de conștiința deznădejdii contradicției în care el este plasat și, prin urmare, se complace în smerenie și melancolie În ponderea mizerabilă pe care o atribuie ființei umane viziunea științifică asupra lumii în cer și pe pământ, el nu poate decât să se sufoce până când el, fiind fidel cu sine, nu se schimbă în însăși ființa sa și nu renunță la pretenția sa nesfârșită de a fi imaginea de B arde pe pământ - Că până devine egal cu fiara Dar este imposibil să egalezi animalul, omul; pentru aceasta, el ar trebui, printre altele, să renunțe la cunoștințele științifice și mai ales la științificitatea, care, deși, din cauza unei neînțelegeri, ia arme împotriva drepturilor și revendicărilor sale umane, echivalându-l cu animalele, totuși îl deosebește de mijlocul lor cu demnitate infinită și, asemenea strălucirii unui halou, mărturisește că legătura sa inseparabilă cu adevărul este un fapt indubitabil, care, cu tot felul de raționamente și teorii, nu este anulat în Biblioteca "Runivers" - - în sensul său factual-real, fără speculații, fără teorii Este greu și - posibil ca un om să uite vreodată că nu este un animal, ci un om; deși, fără a uita niciodată de asta - este foarte posibil - de foarte multe ori nu știe el însuși ceea ce își amintește Și, dacă admitem că se întâmplă ca uneori, de fapt, să uite de asta, atunci prin această uitare echilibrul ființei sale este tulburat până în punctul în care se poate, nu fără motiv, să creadă că atunci se află tocmai în om sfera pe care o invadează sugestiile sălbatice și urâțenia istericilor, plluminismului, spiritismului, magnetismului, hipnozei și nebuniei formale, amintind unei persoane cu urâțenia lor de acea lume frumoasă umană, pe care a uitat-o în infinitul și frumusețea sa În loc să-l invite pe om, în spiritul melancoliei descurajate și al umilinței științifice, să renunțe, în numele științei, la imaginea omului, la drepturile sale umane și la nesfârșite revendicări, la natura sa, demnitatea și scopul lui și, în cele din urmă, la știința însăși, acesta din urmă onoarea și mândria lui - în loc să-l învețe să uite tot ce este uman și să-și transforme întreaga ființă într-un animal, ar fi

incomparabil mai decent, mai logic și mult mai ușor să profite de avantajul său uman și, îndreptându-se spre critică, verificați caracterul rezonabil și fermitatea acelor temeiuri pe care se sprijină viziunea științifică modernă asupra lumii cu concluziile sale despre viață, moarte și întreg destinul omului Centrul de greutate care deține atât cunoștințele moderne, cât și structura ei științifică constă în pozitivismul propriu-zis și în faptul că este construit pe baza empirică a experienței Într-adevăr, toate cunoștințele provin din experiență  și ar fi imposibil fără experiență Dar experiența diferă de experiență prin semnificația ei și, în consecință, cu dimensiunea zonei pe care este produsă, ea poate fi, în ceea ce privește domeniul de aplicare, foarte îngustă, mai largă, foarte extinsă și, în sfârșit, o experiență infinit de mare Cunoașterea instinctivă, ereditară sau așa-numita înnăscută, ideile înnăscute, speculația în general, care decurg din tot ceea ce a trecut, au, fără îndoială, în baza lor și experiență; numai aria sa, datorită imensității sale, nu este supusă măsurării empirice Cunoașterea științifică modernă, cu siguranță nu în domeniul matematicii, se bazează, dacă nu exclusiv, atunci predominant pe experiență pur empirică, foarte apropiată și, în plus, nu atât pe experiență, cât mai ales pe experiment, care a produs cu grijă și cu o acuratețe extremă în laboratoare şi în teatre de anatomie Ca urmare, totul apropiat devine extrem de vizibil; dar pentru asta, tot ce este îndepărtat este complet pierdut și aproape că dispare din vedere Subtilitatea și precizia uimitoare ale metodelor experimentale moderne cu care se desfășoară experimentele științifice au contribuit în mare măsură la dezvoltarea cunoștințelor toch-pago, pozitive, în toate sferele științei; dar odată cu ei, foarte firesc, așa cum se întâmplă când se studiază în apropiere, când se lucrează în amfiteatre, clinici și laboratoare, se dezvoltă teorismul științific în detrimentul sensului larg, viu al observației; vederea păianjenului devine neapărat miopă; iar produsele științifice, asemănătoare preparatelor diverse, foarte utile și precise, răspund nu atât vieții și sensului, cât spiritului lor caracteristic, deosebit de ascuțit, al acizilor și alcalinelor științifice, sau teoretizării amfiteatrelor și laboratoarelor, atât de ostile tuturor viețuitoarelor  Prin intermediul unei analize experimentale a tot felul de lucruri - anorganice, organice și abstracte mentale - relațiile externe, mecanice, ale unei substanțe cu alta sunt dezvăluite foarte clar; dar nu este nicidecum relația de sine logică, nicidecum subiectivă a vieții, care nu este nici văzută cu ochiul, nici auzită cu urechea, nici atinsă cu simțul tactil, nici măsurată cu măsură, nici cântărită cu greutate - este imposibil; pentru că este văzută numai prin observare directă, doar prin contemplare sau prin speculația atenției vii În vedere, în auz, în atingere, în senzația fiecăruia dintre organele de simț, se manifestă aceeași atenție, fără de care, chiar și cu organele cele mai perfecte, este imposibil să vezi, să auzi, să atingi sau să simți deloc; dar atenția lor este doar o atenție specială și nu universală; vede doar detalii speciale; iar universalul îi este inaccesibil Având ca bază și criteriu de fiabilitate experiența experimentală, care se bazează în întregime pe dovezile directe ale vederii, auzului, atingerii și altor senzații senzoriale, cunoașterea științifică prejudecă astfel concluziile sale științifice și se condamnă pretutindeni, în orice numai conținutul coeficient, numai prin analiză senzorială, și niciodată, în nimic și nicăieri, să vezi și să găsești ființa universalului Și întrucât în sfera particularului, din

cauza absenței în ea a intensității ființei universale, subiective, unul și celălalt nu se rezolvă în unitatea lor, ci rămân încăpățânat diferiți și incompatibili, sau exterior unul față de celălalt, atunci științific cunoaştere, văzând numai această incompatibilitate, sau impenetrabilitate una de alta, şi cade, în mod necesar, în materialismul vederii, care, deşi este completat de teoreticism abstract, dar numai în aşa fel încât între Biblioteca "Runivers" - - primul și ultimul nu au deloc legătura lor vie, reală; pentru că viața însăși nu este înțeleasă într-o astfel de viziune Fiind verificată prin experiență numai în relația mecanică a unuia cu celălalt și neștiind altfel, cunoașterea științifică, în absența unei legături vii, sau viața însăși, între materialul ei senzual și imaginea ei teoretică, leagă una și alta cu altele numai mecanic, sau violent, în ordine; Minciunile a ceea ce, concluziile finale și integritatea MIROZRARIA-i sale, tot conținutul acestora pe acest fundament și aceste preme ale Mira studiate ar trebui, dacă este necesar, să se reducă la evoluțiile atomului, mutate, menționate și dezvoltate de către teoretismul introducerii nevoii sau mecanicii Într-o astfel de perspectivă, viața nu poate fi prezentată altfel decât ca un anumit aspect, o specie particulară sau o combinație particulară a tuturor acelorași elemente, toate aceeași evoluție, a cărei esență sau suflet nu este altceva decât o necesitate teoretic concepută a unei substanțe chimice existente empiric sau relaţii mecanice În virtutea unei asemenea necesități, viața capătă sensul doar unui fenomen neînsemnat și trecător, pâlpâind pentru o clipă și dispărând fără urmă în imaginea esențială, teoretic generalizată, a morții atotconsumătoare, care se dovedește a fi singura realitate și însuși adevărul existenței lumii, ca o ecuație și o ecuație necondiționată care evidențiază toate diferențele, inegalitățile și inegalitățile sale Într-un asemenea cerc de idei, nu există loc pentru nemurirea omului; se dovedește a fi o meme, de necesitate, doar cu ceva absurd incongruent Potrivit unui astfel de cerc, există tocmai un cerc, - circulas viciosus, - în care, de la presupunerea inițială a lipsei de viață, sau a morții chiar la temelia sa, * Biblioteca "Runivers" - - și nici o altă concluzie nu poate urma decât încheierea morții Eroarea unui astfel de cerc constă în mod evident în faptul că cei vii își iau o fundație moartă; în timp ce, după înțelesul logicii, viu, cât de viu este, nu poate și nu trebuie să presupună nimic în temelia sa decât viața însăși Dar, făcând abstracție de la sine și de subiectivitatea ei, teorismul pozitiv presupune în primul rând că certitudinea senzuală coincide cu adevărul realității și, prin urmare, în opinia sa, nu există nicio îndoială că un fenomen vital nu este mai mult decât sensibil fenomen; și atunci, pentru el, devine deja de la sine că de îndată ce senzualitatea manifestării vieții dispare, atunci odată cu ea dispar toată certitudinea și însăși realitatea vieții; întrucât nu mai are de ce să se țină; căci, conform teoriei, ceea ce nu este de încredere într-un mod senzual nu poate fi nicidecum o imagine adevărată În sfera empirismului teoretic, logica este înlocuită de mecanică și chimie, care înlocuiesc viața și conținutul ei vital infinit din sfera ființei, ca o fantomă goală de fabricație subiectivă, care nu conține niciun sens esențial, obiectiv Și totuși, tocmai ceea ce în teorie pare neesențial, sau chiar imposibil, din cauza inconsecvenței termenilor, este de fapt realitatea însăși, sau viața Concluzând între ei în indivizibilitatea vie a unui singur mod de a fi ceea ce apare teoretic ca o contradicție, viața mărturisește prin aceasta că conținutul pe care îl conține este infinit, sau că termenii săi nu sunt legați între ei în niciun caz prin

mecanică și nu prin teorie , ci numai prin imaginea logică a minții, care în esența sa, ca sens obiectiv al auto-discreției Biblioteca "Runivers" - - schimbare, și există infinit, de neînțeles pentru teorie și inaccesibil pentru mecanică Realitatea, sau adevărul însuși, nu este deloc ceea ce se presupune despre ea în concepțiile mecanice ale teoriei abstracte: este viața sau chiar acel infinit care este atât de pozitiv exclus de metoda științifică a pozitivismului Excluzând infinitul din perspectiva sa, el exclude astfel viața din ea și, prin urmare, prin necesitate, ajunge la concluzia morții și nu poate ajunge la nicio altă concluzie În viață, contradictorii, adică infinitul separat unul de celălalt, termenii de ființă - universal și individual, necesar și accidental, lege și fenomen, unul și mulți, imagine și conținut, trecut și viitor, suflet și trup, etern și trecător, sunt conectate între ele într-un mod indivizibil de infinit și sunt reciproc conștienți nu mecanic, ci logic; ceea ce determină subiectivitatea autoreflecției și viziunii vieții, care este atât de neînțeles și inaccesibil unei perspective teoretic mecanice, care, cunoscând doar fantome abstracte sau doar senzuale ale ființei imaginare, este complet incapabilă să vadă că realitatea este viață - că viața, ca în cea mai de jos, așa și în cea mai înaltă dintre manifestările sale, pline de sensul înțelegerii de sine, și nu de moartea lipsei de sens a combinațiilor și descompunerii mecanico-chimice Pentru atenția umană actuală, care - nu poate fi văzută - abia s-a trezit la conștiința de sine și este încă îmbrățișată de negura haotică a distracției elementare, sensul spiritual nu este atât de vizibil, cât materia senzuală sau abstractă a ființei; observând conținutul său divizat analitic, distinct și multe, o persoană este încă prea împrăștiată pentru a vedea clar unitatea indivizibilă din punct de vedere sintetic a imaginii lumii a vieții; și prin urmare viața afectează Biblioteca "Runivers" - - lui nu în toată plinătatea realității și armoniei sale, ci numai prin motive separate, particulare și numai într-un mod extern, mecanic și apoi încă foarte slab legate între ele Ascultând, prin materialismul distragerii sale, ceea ce este cu adevărat, el ascultă deja armonia vitală a sferelor, simfonia mondială armonioasă a cosmosului plin de viață, vast, dar sensul său deplin, universal, deși inteligibil pentru el pe alocuri și parțial, încă alunecă în integritatea sa de la empiric-skp-rough și la spiritual, la urechea muzical-armonică, dar neobișnuită De aceea este silit, pentru el, locuri de înțeles din simfonia mondială să se conecteze reciproc doar cu metodele teoretice sau mecanice accesibile lui În sfera gândirii abstracte, empirico-teoretice, în care fantomele materiei sensibile sau abstracte capătă sensul realității și invers, realitatea însăși se transformă într-o fantomă, întreaga semnificație a ecuației universale, necesare și finale, sau de echilibru, este foarte constant atasat de fenomenul mortii toate inegalitatile si inegalitatile dintre elementele de evolutie chimica sau mecanica a fiintei Ei argumentează de obicei în felul acesta: viața a fost construită prin mecanism și chimie, își face evoluția și apoi, din nou, se transformă în mecanismul general și chimia acelor elemente simple din care a apărut; de fapt, nu era nimic în ea, în afară de o anumită imagine specială a mecanismului și a chimiei, însoțită de ceea ce se numește subiectivitate sau conștiința de sine a vieții Dar conștiința de sine vitală este doar o fantomă trecătoare a ființei: cauzată de o combinație specială de elemente simple ale materiei, ea strălucește atâta timp cât durează o astfel de combinație și, desigur, se stinge imediat și dispare, de îndată ce această combinație se rupe sus Biblioteca "Runivers" - - Și nu este

nimic surprinzător în asta: acționările ceasului merg și indică ora, în timp ce mașina lor este în stare bună; mecanismul i s-a schimbat putin, sau mecanismul i s-a deteriorat, ceasul se opreste si nu mai indica nimic Cu toate acestea, un ceas stricat poate fi reparat și rebobinat; apoi vor continua ca înainte și vor indica din nou ora Și viața, de îndată ce s-a deteriorat și a încetat, nu poate fi restabilită; deoarece mecanismul său este atât de complicat încât nimeni nu se va angaja nici să-l repare, fie să-i repornească arcul oprit și deja inactiv O astfel de concluzie sau o concluzie similară decurge foarte consistent din ipoteza originală, prin care întreaga chestiune a adevărului, a esenței, adică a realității însăși a ființei sau a tuturor lucrurilor, este predeterminată Când nimic nu se presupune a fi fundamentul întregii viziuni a lumii, cu excepția mecanismului și chimia relațiilor dintre unul și celălalt, atunci, desigur, nimic altceva decât evoluțiile lor nu pot fi văzute și orice sens al vieții trebuie, de necesitate, să se rezolve numai în lipsa de sens a morții Conform schemei abstracte a viziunii științifice asupra lumii, se presupune că există în mod autentic doar o substanță perceptibilă senzual, care, la început, este descompusă analitic în elementele sau atomii ei simpli, iar apoi, din nou, este reprodusă din ele - sintetic; prin care se închide cercul ferm, strâns închegat și inseparabil al circulației materiei, sau evoluția materiei "Sensibilitatea materiei afirmă realitatea atomilor, iar realitatea atomilor afirmă realitatea materiei sensibile în diferitele ei forme!" combinatii si descompuneri, in agregat si in fragmentare Dincolo de asta, orice altceva care nu este materie sensibilă nu are realitate, nici ființă Biblioteca "Runivers" - - Pe această bază, S Mill învață serios în logica sa că obiectele reale nu pot fi altfel decât aproximativ trei dimensiuni - că liniile matematice și tot felul de mărimi care nu au trei dimensiuni nu au realitate și sunt doar obiecte ipotetice Din care se poate deduce pe bună dreptate că distanța dintre orașe și țări nu este o distanță reală, ci doar una ipotetică; căci ea, fiind măsurată numai în lungime, are o singură dimensiune, nu trei, iar pentru realitatea lui îi lipsește adâncimea și lățimea În conformitate cu compoziţia organică, chimică şi pur mecanică a materiei, elementele sale constitutive sunt prezentate în diferite grade de simplitate: - ca celule sau celule vii, ca molecule mai mult sau mai puţin complexe, şi în final, ca atomi complet simpli şi irelevanţi Bj> baza tuturor construcțiilor chimico-moleculare și organice-celulare se presupune a fi, după cum știe toată lumea, un atom material, simplu și irelevant, care, după cum știe toată lumea, este cu siguranță cea mai contradictorie și cea mai insuportabilă dintre toate ideile fizice Și totuși, nu mai puțin, ea, în mod necesar, nu este doar permisă, ci, ca limită a senzației senzoriale, este ea însăși impusă învățăturii fizicii ca element constant, neschimbător, nedescrescător și necrescător, etern și însăşi esenţa întregului univers În ceea ce privește știința pozitivă, construită empiric, atunci, ținând cont de scopurile și interesele sale speciale și dezvoltându-se prin metode proprii, ea, fără îndoială, are tot dreptul să ia ca bază a cercetării sale unele convenții potrivite scopurilor sale și metodele (convenționale), sunt abstracții și ipoteze La fel și matematica ia ca bază a ei Biblioteca "Runivers" - - numărarea și măsurarea unor unități convenționale, deși cantitatea în sine nu este trunchiată, ci continuă și nu reprezintă nicio unitate care să nu fie infinit de multe, complexă și mare în sine Dar, amintindu-și condiționalitatea ipotezei sale de bază, senzual abstracte, păianjenul, în orice caz, nu are dreptul să depășească

limitele semnificației cunoștințelor pur abstracte, empirice sau teoretice și cu atât mai puțin să le considere ca bază a filozofie și pentru a determina însuși sensul lor convingător-styo, sau adevărul realității De dragul unei artificii nejustificate, pentru a afirma conținutul condiționat ipotetic, ilogic al atomilor, ca ceva destul de real, rezonabil și necesar, ei trebuie să atribuie eternitatea și, stabilind astfel eternitatea lipsei de sens, să nege orice gând despre eternitatea vieții adică a nemuririi omului ka Ca o abstracție extremă sau limitativă din distincția complexă a oricărui conținut material sau sensibil, atomul apare ca un element abstract simplu, o cantitate care dispare, o diferență de materie și sensibilitate Într-o asemenea idee, doar gândirea dispare de fapt; pentru că atomul reprezentat pare a fi atât de simplu încât nu există nimic de distins în el, nimic de văzut și nimic la care să se gândească Nu există nimic în ea - nicio imagine, nici un conținut și, ca absență a tot ceea ce este, este doar un gol perfect Proprietatea gândirii abstracte constă de fapt în faptul că ea are în vedere empiric doar plinătatea purului nonsens, iar abstract teoretic doar vidul absenței oricărui conținut Astfel, ceea ce este complet simplu, dacă nu este plin de nici un fel de senzație senzuală, nu este pentru el altceva decât complet gol Biblioteca "Runivers" - - Absența a tot, sau golul, este doar ceea ce în realitate nu există - că nicăieri, nu se întâmplă niciodată și nu poate fi, decât sub forma unei ființe imaginare și a unui obiect imaginar de necugetare Ajungând la elementele ultime ale existenței materiale, sau la principiul fundamental al oricărui materialism, gândirea abstractă își atinge limita, încetează și încetează să mai înțeleagă; și prin urmare, principii deja de neconceput ale lipsei de sens, obiecte imaginare ale ființei sau atomi fizici încep să-i pară Din astfel de atomi, dintr-o asemenea absență a oricărui conținut, dintr-un asemenea gol, fără îndoială, nu numai a lumii întregi, ci în general, nu se poate construi nimic; dar pentru gândirea teoretică nu acesta este scopul; goliciunea elementelor individualității este completată de aceeași vid a elementului de universalitate, care, sub forma unei necesități universale, lumești, ca deus ex machina, vine în salvarea teoriei și obligă atomii fără conținut să se miște, să convergă , diverg și adună întreaga lume din ei înșiși Drept urmare, și semnificația unei viziuni științifice pozitive asupra lumii, se dovedește că, pe de o parte, există un fel de lege universală a necesității, care, deși nu există deloc în realitate, guvernează totuși toate mișcările a atomilor individuali ai ființei, toate semnele și manifestările întâmplătoare; si pe de alta parte, in acelasi timp, exista o multitudine nenumarata de atomi individuali, care in ei insisi sunt lipsiti de orice diferenta, de orice continut, care sunt doar vid, absenta sau ceea ce nu este in realitate, si nici mai puțin, sub influența unor săpături care nu există nicăieri, se adaugă substanței fizice și se manifestă în varietatea nemărginită a tot felul de combinații, manifestări și existențe lumii Într-un sens teoretic, asta înseamnă cu adevărat să creezi o lume din nimic, ceea ce cel puțin Biblioteca "Runivers" - - minunat, ca acea creație împotriva căreia protestează cu atâta pasiune teoria științificității și a pozitivismului; ea, în orice caz, seamănă cu învățătura acelui înțelept care, constatând că un băț are două capete, a văzut în ele principiile prin care, în opinia sa, formarea unui băț este pe deplin explicată Dar din cele două capete ale gândirii, din atomi dintr-o parte și din necesitate din cealaltă, nu se pot construi nici lumea, nici realitatea lumii; pentru că în ea peste tot există doar realitate și nu există coptsev deloc, realitate fără

sfârșit, sau infinit, care nu poate fi măsurată prin nicio teorie, prin nicio limitare Ținând cont doar de termenii abstracti ai ființei și realizând că esența sa, sau însăși realitatea ei, îi este inaccesibilă, perspectiva pozitivă consideră că este foarte posibil să înlocuiască această esență cu modul ei limitat de înțelegere și să conecteze termenii de lumea între ele prin limitarea ei, prin care, în opinia ei, tot ceea ce este mistic - de neînțeles în lume va dispărea, iar conținutul ei mondial, întreaga sa viață și întreaga sa structură vor fi explicate de la sine destul de satisfăcător și foarte simplu Desigur, dacă infinitul sensului vieții este înlocuit de toată îngustimea înapoiată și de toată vulgaritatea complet accesibilă, atunci tot ceea ce umple lumea se va dovedi a fi atât de simplu, încât oamenii se vor mira ei înșiși de ceea ce încă, năuciți, chinuiți și suferă, a lovit înălțimi eterice ale poeziei, apoi s-a adâncit în abisul sumbru al metafizicii, apoi a visat la osteneli și fapte eroice, - la sacrificiu de sine, la iubire, la inspirație, la creativitate, apoi s-a dedat la tot felul de prostii, care se dovedesc sa fii cu totul NECESAR, NIMIC CE TU POTI SI TREBUIE TRESI FARA tot felul de prostii intr-un mod stiintific, pozitiv si cu totul respectabil Dar, din păcate, cu eliminarea unei esențe de neînțeles Biblioteca "Runivers" - realitatea ființei, realitatea ei este și ea eliminată; și fără realitatea însăși, nu există scopuri imaginare, nu există termenii ei, iar presupusa simplitate a ființei se dovedește a fi doar un vid necondiționat în care este imposibil să trăiești și nu există viață Această imposibilitate a vieții în gol este exprimată într-o perspectivă pozitivă prin învățătura sa despre universalitatea morții ca ultimul rezultat și concluzia finală a evoluției lumii Dar, cu greu este necesar să explicăm că o astfel de concluzie nu decurge în niciun fel dintr-o înțelegere și cunoaștere reală a realității în sine, ci doar din pretenția teoriei științifice de a aplica filozofiei însăși metoda empirico-științifică pe care știința naturală a folosit-o de mult timp în studiul naturii și pe care a obținut succese atât de strălucite în timpul nostru În virtutea unei astfel de metode, viața, sensul vieții și toată realitatea lumii sunt explicate, determinate și discutate altfel decât prin judecata judecăților fizice, mecanice, chimice și fiziologice și pe baza ceea ce în sfera lor empirică sunt numite adevăruri științifice, fapte stabilite și relații ferm stabilite între legile permanente și fenomene particulare, schimbătoare ale lumii pozitive, existente Dar, în același timp, se uită cu desăvârșire că orice teorie provine numai din viață, sau din sensul vieții; pentru că fără ea, fără simțul ei de înțelegere, nu ar exista nicio teorie în sine și nu ar putea exista nici fizică, nici mecanică, nici chimie, nici fiziologie, nici măcar filozofie pozitivă, care, indiferent pe ce s-a bazat, încă poate renunță complet la semnificație și, dacă se dezvoltă și se menține, atunci numai pe propria sa bază Fără sensul vieții și, mai mult, viața umană, nu ar exista cunoștințe științifice - nu ar exista Biblioteca "Runivers" - - invataturile - nici invataturile idealismului, nici invataturile materialismului; nu ar exista decât un întuneric absolut impenetrabil de nesimţire continuă, impenetrabilă În acest întuneric, sensul vieții este singura lumină; și de aceea nu ar fi în niciun caz nepotrivit să admitem că fizica, mecanica, chimia sau fiziologia sunt chemate să judece și să determine sensul vieții; căci, de fapt, dimpotrivă, întregul conținut al lumii - mecanismul și chimia și pozitivismul și atomii, toate fenomenele individuale cu evoluția lor) și toate legile de necesitate sunt judecate numai de viața însăși și își primesc sens definit numai prin determinarea sensului său cu

adevărat existent Critica rațiunii pure a subliniat deja că înainte de a judeca ceva, este necesar să se determine exact π natura celui care judecă; în plus, toate judecăţile vor păcătui chiar la temelia judecăţii Judecă mereu și pretutindeni rațiunea; a determina și a clarifica natura ei este posibil nu printr-o oarecare nerațiune străină, ci, este înțeles de la sine, doar de rațiune însuși Prin ceea ce, devenind pe deplin limpede, se determină adevărata natură a minții; căci tocmai aceasta este adevărata înțelegere de sine, sau viața însăși, în afara căreia există și nu poate fi nici autoînțelegere, nici înțelegere Empiric, tot conținutul lumii este prezentat doar în termeni de contradicție, determinate de sensuri: accidental și necesar, individual și universal, corporal și spiritual, trecător și etern, libertate și necesitate Pentru a salva conștiința de o asemenea inconsecvență în însăși definițiile lumii, pozitiviștii exclud realitatea ei din ea și, rămânând exclusiv în judecățile fizice, mecanice, chimice sau fiziologice ale metodei științifice, cad prin aceasta într-un vid, care, ca însuși sufletul așa-ziselor lor științifice Biblioteca "Runivers" - - cunoaștere și pornește din construcțiile greoaie ale științificității, precum respirația și conținutul morții Dar din faptul că realitatea se exprimă numai în termeni de contradicție, nu rezultă în niciun caz să fie exclusă din conștiință; pentru că, cu excepția ei, rămân în conștiință doar fantome goale ale unei ființe imaginare, care, neavând nimic contradictoriu în sine, nu are nimic în comun cu realitatea Din cauza necunoașterii a ceea ce rezolvă contradicția lumii, cineva poate fi pierdut, dar îmbrăcați această nedumerire în imaginea științificității și asigurați-vă că nu există nicio contradicție în lume, că conținutul ei nu dă naștere la cea mai mică nedumerire totul se rezolvă foarte simplu și fără niciun mistic, fără nicio infinitate, sunt inadmisibile și nedemn de seriozitatea cunoștințelor științifice; înseamnă a nu explica, a încurca, a arunca un nor peste ochi și a pune o barieră în calea dezvoltării minții și a cunoașterii sub masca științei Semnificația auto-înțelegerii vitale, care leagă termenii contradicției lumii în indivizibilitatea lor vie, concretă, existentă reală, este rezoluția sa actuală și, prin urmare, el înțelege cum viața însăși, realitatea infinită și infinitatea actuală a existentului, pe care pozitiviștii, neputând să înțeleagă și nevrând să o recunoască, încearcă să-i excludă complet din lume, pentru ca cu răsuflarea lor să nu stânjenească pretențiile limitărilor lor Realitatea nu este moarte și nu este lipsa de sens a morții; este, dimpotriva, numai viata si numai sensul vietii Și pentru a înțelege acest lucru, pentru a putea judeca corect și în concordanță cu sensul sensurilor vieții și morții, este necesar în primul rând schimbarea însăși ordinea explicațiilor, sau acea metodă științifică, care este împrumutat din sfera empirică a științelor naturale, Biblioteca "Runivers" - - și contrar oricărui simț, ridicat la nivelul metodei filozofice Științele științelor naturii au ca obiect al cercetării lor doar relația empirică a lucrurilor cu lucrurile, în ce măsură ele din exterior, depind în mod sensibil unele de altele și sunt condiționate unele de altele Prin urmare, întreaga lor sferă este exclusiv sfera necesității mecanice, sau dependența exterioară a unuia față de celălalt A pătrunde în sensul însuși al lucrurilor, în sensul interior al unul și al celuilalt, înseamnă a lua în considerare relația lor logică, și nu mecanică, unul cu celălalt; iar începutul relației logice este limita sferei necesității, iar începutul sferei libertății, care nu este un obiect și în niciun caz nu poate deveni obiectul doar al unor considerații și investigații determinate senzual ale științei

naturii Prin urmare, filosofia are ca obiect nu lucrurile, ci doar esența sau însuși sensul lucrurilor, adică tocmai ceea ce constituie un subiect interzis în sfera științei naturii Lucrurile, relațiile lor materiale între ele, mecanica lor, chimia sau fizica în general și însăși imaginea sau metoda, așa cum sunt observate, testate și considerate, sau întregul obiect, întreaga sferă a vederii naturale în ea totalitatea, sunt determinate și doar imaginea, și numai conținutul, doar sensul cunoaștere, sau subiectul cunoașterii în sine; și de aceea, în filozofie, se pune întrebarea - cine este acest subiect cunoscător? sau ce este sensul însuși, care atât cunoaște, cât și determină și gândește? Atât cunoștințele științifice, cât și filozofia sunt deplin de acord că materia direct perceptibilă a existenței nu este încă în sine acel adevăr căutat care trebuie cunoscut și care este cunoscut doar ca primul și principalul necunoscut Apoi, mai este ceva Biblioteca "Runivers" - - ceea ce se numește în general cunoaștere, sau mai precis, cunoaștere științifică, care, ca mijloc, ca metodă, ca instrument sau metodă de cunoaștere, nu coincide cu adevărul însuși și, prin urmare, poate fi greșită, neadevărată sau falsă și până când o decizie despre adevărul său, ca ceva încă nedeterminat și necunoscut, se reprezintă în sfera conștiinței, a doua sa necunoscută Mai mult, rămâne încă elementul subiectiv al gândirii, sau însuși sensul, care ghidează toate metodele de cunoaștere și toate teoriile și toate învățăturile despre adevăr și, în cele din urmă, și adevărul însuși, care este postulat prin același sens, ca ultimul scop al tuturor aspirațiilor sale, ca acel principiu determinant prin care toate celelalte conținuturi și toate modurile de gândire și existență au sau ar trebui să fie determinate Acest al treilea element al gândirii este însuși sensul cunoaștere, datorită necunoscutului ce este, reprezintă al treilea necunoscut, astfel, întreaga gândire, cu toate imaginile cunoașterii și cunoașterii sale, poate fi reprezentată ca o funcție nedefinită (x , y, z) dintre cele trei necunoscute, sau acea problemă fabuloasă, care nu se știe cui, nu se știe unde și în ce, i se dă să găsească, sau să știe, nu se știe ce Dar semnificația filozofiei constă, printre altele, în a sublinia că problema cunoașterii apare într-o formă atât de absurdă numai atâta timp cât cunoștințele empirice, neștiințifice sau științifice se angajează să descopere, să cunoască și să explice adevărul prin metoda știința naturii, în care, se presupune, există suficiente fapte și sensul nu este deloc necesar Fără a nega adecvarea metodei științelor naturii în sfera cunoașterii empirice, atâta timp cât ea nu renunță la logica bunului simț, filozofia însă, în ciuda tuturor asigurărilor reprezentanților moderni ai pozitivismului, neocantapismului sau criticii, nu poate în niciun fel să accepte această metodă în locul însuși sensului care, înțelegându-se de la sine, se încheie în Biblioteca "Runivers" - - înțelegerea lui vitală de sine, adevărul fără început și infinit; să-l caute și să spere să-l descopere, fără sens, în fapte și în relațiile mecanice ale lucrurilor exterioare - așa cum sugerează gânditorii moderni care încearcă să înlocuiască sensul cu metoda științifică și să ridice o nouă filozofie pozitivă pe temelia de nezdruncinat a lipsa de sens elementară - este, evident, doar o neînțelegere și complet goală, în zadar Pentru a înțelege adevăratul sens al vieții și al morții, este necesar să renunțăm la astfel de nonsens și, folosind metoda științei naturii în sferele semnificației empirice, unde este destul de potrivit, și nu în sfera infinită a înțelegerii de sine , unde nu poate fi potrivit, să admitem definitiv că ceea ce - clar și înțeles prin el însuși, ca sens al înțelegerii de sine a vieții, nu se explică și nu

poate fi explicat prin ceea ce în sine - subiectul - necesită explicație; că, dimpotrivă, totul obscur în sine se explică și trebuie explicat prin faptul că, înțeles de la sine, este clar și de înțeles, așa cum viața însăși nu necesită nicio explicație Sensul vital, subiectiv al autoînțelegerii, care în sfera obiectivă a ființei se numește rațiune, este în sine un concept concret și începutul oricărei inteligibilități; se înțelege și se explică numai prin ea însăși; ceea ce înseamnă că el este viață; a o înțelege sau explica, nu prin el însuși, ci prin altceva, nu prin rațiune în sine, nu este posibil prin adevărul însuși; fără ea, fără lumina ei, orice altceva, toată existența simțită sau găsită empiric, toate explicațiile și toate metodele științifice, nu sunt decât un întuneric absolut de neînțeles, inexplicabil și de nepătruns și în niciun caz un păianjen Biblioteca "Runivers" - - ) Timpul, trecutul, viitorul și natura lucrurilor Fiecare naștere, dezvoltare, existență, trecere și moarte în lumea existentă are loc în timp; timpul este, după cum știe toată lumea, elementul consumator al distrugerii; dar cu cât este mai cunoscută în elementul ei, cu atât este mai puțin inteligibilă în sensul său adevărat sau real Și, prin urmare, aici nu va fi de prisos să pătrundem puțin mai adânc în materia întunecată a timpului și cu atât mai mult cu cât sensurile timpului nu pot fi trecute în tăcere când vine vorba de semnificațiile vieții și ale morții Explicând esența lumii, Heraclit, deja în vremuri străvechi, a spus - totul curge, totul arde, totul trece Într-adevăr, lumea existentă empiric este lumea trecătorului Dar din puținele spuse fragmentare, care au supraviețuit, atribuite lui Heraclit, se poate ghici că el a învățat și că în treacăt, lumea devine Când ne gândim la fragilitatea a tot ceea ce trece, se pune involuntar întrebarea: de ce, de ce trece totul și unde se duce, unde se duce tot ce trece? Curgerea irezistibilă a timpului, sau mai bine zis, a lucrurilor trecătoare în timp, precum curgerea apei: umplând râuri și pâraie, curge neîncetat, pleacă neîncetat; pe măsură ce pleacă, se revarsă în mări și oceane S-ar părea că aici ar fi trebuit să se liniștească și să-și încheie cursul neîncetat; se evaporă din nou din oceane și mări, apoi din nou se precipită sub formă de ploi și ceață și, fiind din nou aceeași apă - pe munți, pe pământ, în izvoare, iarăși curge de acolo în aceleași râuri și pâraie Acesta, evident, este doar un ciclu, și nu o dispariție Apa curge constant de la înălțimile munților în mări și oceane, iar din mări și oceane - din nou spre propria ei Biblioteca "Runivers" - - alunițe și izvoare la înălțimi de munte Curgerea lui nu se oprește, pentru că își caută echilibrul și nu-l găsește nicăieri Dacă și-ar găsi echilibrul, curgerea lui s-ar opri și s-ar calma Dar ce este dezechilibrul apei, care se exprimă prin curgerea ei? - Neechilibrul este un anumit tip de inegalitate și, în plus, inegalitatea unuia cu celălalt Deoarece această inegalitate se află în apă însăși, în esența ei, atunci, prin urmare, în ea însăși există inegali între ei - ceva unul și altceva Dar ce poate fi acesta și acesta altul, care, constituind însuși conținutul apei, determină în ea inegalitatea sau inegalitatea ei? - Dacă - în mod permis, folosind două cuvinte folosite indiferent - proprietate și calitate - pentru a atribui fiecăruia dintre ele un sens diferit, atunci s-ar putea spune că prin proprietatea sa, sau prin definiția ei în sine, apa este un lucru și prin calitatea ei , sau dar definiția sa în mediul extern - altceva, cu prima definiție inegală, sau inconsecventă Ca ceva existent în sine, prin proprietatea sau definiția sa interioară, apa are propriul ei scop interior, propriul suflet, propria ei natură; iar în ceea ce privește calitățile și relațiile sale cu mediul extern, are și

propriul său corp exterior, sau acea înfățișare senzuală prin care este trădată în puterea tuturor forțelor și influențelor active ale mediului extern Așadar, sufletul și corpul apei, formându-și conținutul în ea, produc în ea, prin denivelările sale, dezechilibrul său, datorită căruia nu poate rămâne calm, ci este obligat să curgă constant, să-și caute echilibrul și să nu-l găsească niciodată în nimic Când vechii au personificat apa în imaginea unei naiade vii și mereu neliniștite, ei, după toate probabilitățile, au avut în minte ceva similar pentru a explica siguranța ei Biblioteca "Runivers" - - mobilitatea posturală și variabilitatea în însăși constanța imaginii sale instabile Pentru noi, acest tip de explicație poate servi drept schemă de bază a ceea ce pare să fie lumea, ca flux neîncetat și trecere de neoprit În măsura în care este, ea vine evident dintr-o lipsă de echilibru, din denivelări sau din incongruența conținutului în sine, a definiției însăși, sau a sufletului și trupului trecătorului Reprezentanții cunoașterii științifice, deși nu tolerează metafizica, totuși nu numai că admit, ci și afirmă că, în același mod, lucrurile trecătoare, trecătoare, nu dispar, nu sunt distruse, ci, făcând o circulație neschimbătoare a materiei, se despart în lor elemente simple, sunt descompuse în atomi, din care iarăși este compus, dacă nu același, atunci exact aceeași existență, care a fost înainte, care va continua ca înainte până la soare, sursa oricărei mișcări și a tuturor ciclurilor materiei care are loc pe pământ, se stinge Acum, încă arzând, revărsând lumină și viață, soarele, cu tot sistemul de corpuri însoțitoare, participă și el, ca o lume specială, în care, să fie diferită, încă necunoscută, mai extinsă, după toate probabilitățile, asemănătoare aceluiași circuit , și cu aceleași vicisitudinile cu care se naște, ajunge, ajunge la deplină dezvoltare, apoi scade și în cele din urmă trece prin tot ce există în lume Reprezentanții științei și oponenții metafizicii, recunoscând că totul se schimbă, totul trece în lume, afirmă totuși - și trebuie să afirme prin necesitate - că doar elementele simple ale lumii, numai atomii, rămân eterne și neschimbate Se poate spune despre atomi așa cum se spune despre Dumnezeu: picto nu a văzut niciodată atomi; despre brad, spun doar oamenii de știință care se află în adâncurile abstracției Biblioteca "Runivers" - - În esența lor, atomii lumii sunt concepuți în ea ca esențe neînțelese și invizibile, cu toate proprietățile atribuite esențelor în metafizică Ele reprezintă acel reziduu material care rămâne în imaginație atunci când analiza mentală a întregului conținut senzual al lumii este adusă la limita finală de stratul de abstractizare, de la care nu există nimic de distrage atenția și nicăieri de unde să mergi mai departe Existența acestor atomi, în sine, este mai mult decât îndoielnică; pentru că, pornind din gândirea teoretică, ele sunt cu atât mai de neconceput altfel decât sub formă de contradicție și inconsecvență cu orice mod de gândire Dar dacă acești atomi altfel inconsecvenți există cu adevărat, atunci simpla lor existență, indiferent cum ar părea, încă nu este suficientă pentru ca ei să devină tot ce este în lumea existentă, iar invenția lor ar fi complet zadarnică dacă nu poate fi completată cu o altă invenție suplimentară Nu numai în realitate, ci și în sfera teoriei, un lucru, oricât de simplu ar fi, sau tocmai prin însăși simplitatea lui, fără mijlocirea altuia, măcar o altă invenție, se dovedește a fi cu totul insuportabil : atâta timp cât este una, din ea, și cu cele mai mari eforturi și eforturi, este imposibil să extragi sau să stoarcem un singur semn de ființă Pentru ca din atomi să se formeze ceva, este necesară și mișcarea acestora; iar dacă ei înșiși nu conțin nicio inegalitate sau dezechilibru și nu conțin propriul lor "motiv de

mișcare", atunci este necesar să existe altceva care să-i miște Dacă, având atomii ca centre ale ființei, le permitem mișcarea împreună și ne imaginăm ca centre de mișcare - ceea ce deja nu este destul de simplu - atunci Biblioteca "Runivers" - - aceasta tot nu va fi suficient, deoarece nu poate exista mișcare fără o direcție definită, fără un mod de mișcare definit; mai mult, imaginea mișcării, pentru a nu fi nicio imagine, sau urâtă - din care nu ar ieși nimic în afară de urâțenie - trebuie să fie o imagine necesară din punct de vedere matematic, sau însăși necesitatea Toate acestea, însă, nu sunt nici presupuse, nici cuprinse într-un atom necondiționat de simplu Și prin urmare, simplitatea sa trebuie completată de o altă presupunere despre necesitatea lumii, fără de care atomii înșiși nu sunt capabili să părăsească starea atomilor și să intre în oameni Dar, la întrebarea, de unde o astfel de nevoie? nu există alt răspuns decât că este luat din același mediu din care sunt prelevați atomii De fapt, atunci când este abstrasă de existența sensibil perceptibilă, dacă conținutul său este depus în conștiință în reprezentarea ultimă a atomilor, atunci, în același timp, imaginile sale de ființă, fiind depuse în direcția opusă, sunt depuse sub forma ultimului imaginea tuturor imaginilor ființei, ca idee de necesitate, sau despre principiul universal, nimic determinant și toate determinările Diferența dintre atom și necesitate, sau începutul definiției sale, constă în faptul că primul este asumat ca un conținut material infinit de mic, iar al doilea ca o imagine infinit de mare, complet goală și universală a existenței lumii Nu se poate fi deloc, sau la infinit; pentru a fi de fapt, este necesar să fii într-un fel anume de a fi; iar deficiența esențială a concepției abstracte a elementelor simple, sau a atomilor lumii, constă tocmai în faptul că ele nu înseamnă legarea inseparabilă a nasului de ele, deși o concepție la fel de abstractă a modului lor de a fi, sau a începutul universal al determinării lor Biblioteca "Runivers" - - În sine, atomul este doar un fenomen; pentru a nu fi un fenomen ilegal, are nevoie și de propria lege, despre care reprezentanții științei de obicei tac, înlocuind-o cu teoria lor Indiferent dacă principiul determinant este prezentat sub forma unei legi de necesitate, sau în general sub forma unei teorii, nu are absolut nicio diferență; căci modul în care presupușii atomi sunt prezentați pentru a permite pm-ului să se miște, să converge și să diverge, este tocmai teoria în sine, sau legea unei astfel de reprezentări Dar mișcarea poate proveni din combinarea atomilor presunți cu teoria lor presupusă, numai cu condiția ca între conținutul atomilor și imagine, sau teorie, așa cum apar ei, să existe un oarecare dezechilibru, o anumită neuniformitate - sau inconsecvență în general, în pe care substanța, sau corpul atomilor și teoria lor, sau sufletul, nu le poate suporta, nu se tolerează unul pe altul și, prin urmare, încercând să iasă dintr-o situație atât de tensionată și insuportabilă, încep să se miște: atomii - cu speranța de a scăpa de o astfel de teorie atât de inconsecventă cu ei; și teorie, cu intenția de a scăpa de atomii atât de inconsecvenți cu ea Dacă nu ar exista o astfel de inconsecvență, atunci, desigur, nu ar putea exista nicio mișcare și ar exista doar un calm imobil și imperturbabil, în care lumea nu ar putea să prindă contur; se formează numai din inconsecvenţa iniţială Și astfel, materia originară a lumii este o inconsecvență, sau ceea ce nu poate fi, nu poate exista Incongruența lumii, ca și problema lipsei de sens, nu rămâne; este in esenta numai materie tranzitorie, plp materia tranzitorie, care trece si ea; și fiecare moment al trecerii sale, îndepărtându-se de incongruență, ca un moment pâlpâit de considerație, este precipitat din fluxul mișcării deja ca un fel de Biblioteca

"Runivers" - - imagistica, la început doar nesemnificativă, rudimentară, dispărută, dar totuși astfel încât ființa și gândul să poată rămâne în ea, chiar dacă doar într-un mod fulgerător, și nu acea incongruență inițială pe care nici gândul, nici ființa nu pot sta nici măcar o clipă Astfel se explică faptul că atomii înșiși, reprezentând conținutul ființei, sau ceea ce este, au o semnificație spațială, sensul a ceea ce R Descartes numea substanța extensiei Iar felul de a fi este teoria lui, sau fundamentul care determină modul în care sunt, au o valoare urgentă, temporară Și dacă elementele conținutului ființei, sau atomii, par a fi un loc diferit în spațiu, atunci imaginile elementare ale ființei, sau începuturile definiției sale, sunt bazate și alternează în timp Trebuie să ne gândim că există timp care curge neîncetat, ca apa, η duce cu el lucrurile trecătoare; pentru că însăși curgerea lucrurilor se numește timp, care, trecând constant de la starea de inconsecvență la starea de conformitate, prin trecerea lor de la o imagine la alta, și pune timpul După cum nu există cantitate sau mărime, nu există timp, fără lucruri sau în afară de lucruri Având în vedere cauzele finale sau finale ale lui Aristotel, Leibniz a vorbit despre lucruri care sunt pline de propriul lor viitor! - că materia lor, care urmează să fie dezvoltată, este viitorul însuși Daca ar adauga la faptul ca trecutul lor le este inerent si inerent lor, ca natura lor, ca sufletul lor viu, sau modul determinant de a fi, atunci in aceste doua expresii s-ar obtine sensul deplin al timpului Timpul, sau trecerea lucrurilor, este curgerea lor de la inconsecvența conținutului lor cu felul lor de a fi la conformitatea reciprocă a unuia și a celuilalt În plus, peso-ul lor Biblioteca "Runivers" - - figurativitatea, imperfecțiunea lor, este în ei materia lor trecătoare, corpul lor senzual sau ceea ce urmează să treacă, ceea ce nu a fost încă realizat, dar nu a fost încă realizat, este doar viitorul care vine, plin de așteptări, temeri și speranțe Pe de altă parte, ei au atins deja conformitatea și perfecțiunea într-o oarecare măsură, sau ceea ce s-a împlinit deja și s-a realizat în ei este sensul lor nepieritor, sau un anumit mod de a fi, care, la fel ca tot sensul trecutului lor, este lor sufletul, natura lor sau ceea ce este inerent scopului lor și cunoașterea clară și neperturbată despre cum ar trebui, cum ar trebui să fie Orice existență este doar o legătură vie a viitorului ei, fie a corpului său, cu trecutul său, fie cu sufletul său, și relația de sine inseparabilă a destinului său extern, determinată din exterior, de mediul exterior al ființei, cu ei destinatie interioara, determinata din interior, de la sine, ilp din conformarea cu sine Prin urmare, - a trece, în sensul său real, înseamnă doar a veni la sine Și tot ceea ce există, trecând, iese din împrăștierea lui în materie de aparență și, adunându-se cu sine, vine în sine Ei nu vin în sine și rămân pentru totdeauna în aparență, rămânând în incongruența ei, doar atomi și doar teoria necesității: atomii, pentru că teoria îi ține; ci o teorie, pentru că este legat de atomi Există ceva în viciile existente pe care le-ar putea numi o lovitura; pe ea sunt vizibile, pentru a putea citi, urme din tot ceea ce a fost Iar acest trecut, acest trecut, care a fost deja îndepărtat din toate vicisitudinile schimbării și trecerii, este stocat în imaginea sa psihică în memoria lucrurilor, ca natura lor interioară, ca determinare esențială a lor, numită Biblioteca "Runivers" - - V sufletul, scopul sau motivul existenței lor ; Totul curge, totul fuge, totul trece; dar trece doar viitorul care vine, fără de care nu ar fi trecător, nu ar mai fi nimic de trecut , pentru că - nu a fost încă finalizat; prin urmare, trebuie să treacă pentru a fi realizat Pentru

ignoranță, materia sau acel viitor care nu rămâne, ci doar trece, reprezentând gay sub forma unor principii nepieritoare, eterne, sau a unor atomi de ființă; iar ignoranţa care susţine materia drept principiu obiectiv al fiinţei este ea însăşi doar o imagine subiectivă a aceleiaşi materie; de asemenea, nu se conformează cu ea și, de asemenea, trece și, învățând din experiența trecutului, îi cunoaște semnificația și se transformă în cunoaștere Despre ce a trecut, despre trecut, se spune că s-a întâmplat; și aceasta nu este o expresie goală Tot ce a trecut a devenit o ființă cu adevărat perfectă, care nu mai trece, ci rămâne pentru totdeauna, nu ca materie, ci ca sens nepieritor al ființei, ca suflet, definiție sau destinație Și între timp, cum ignoranța, cunoscând numai materia sensibilă, se ține de ea, se ține de ea și trece cu ea; - cunoașterea învață din experiență Eul susținut și însuși sensul ființei, este împlinită de ea și împreună cu ea nu mai trece, ci rămâne pentru totdeauna Astfel, la întrebarea, unde se duce, unde se duce tot ce trece? se poate răspunde că toată materia, în sensul obiectiv al materialității senzuale, π în sensul subiectiv al ignoranței la fel de senzuale, trece și, trecând, se transformă într-un sens, într-un motiv determinant sau într-o destinație Biblioteca "Runivers" - - ființă, căreia îi este inerentă, ca cunoaștere reală În virtutea unei iluzii optice anume, firești, ca să spunem așa, de obicei pare că tot ceea ce există, lăsând în urmă trecutul său, se mișcă, se străduiește, se apropie de viitor; cu [care este, de asemenea, legată de noțiunea că [esența, sau adevărul însuși, ar trebui așteptată și căutată în viitor Drept urmare, în vremea noastră, așa-numiții poeți, muzicieni, artiști, gânditori și, în general, oameni ai viitorului, în care, totuși, nu există altceva decât o chestiune vagă și impenetrabilă de distragere spontană și lipsă de sens , s-au născut În orice caz, să te îndrepți spre viitor însuși, sau către oameni și reprezentanți ai viitorului, este o mare neînțelegere Tot ceea ce există, precum apa care curge în ocean, curge și se revarsă numai în trecut; ei merg în trecut, atât lucrurile, cât și oamenii sunt îndepărtați în trecut; tot ceea ce gândește trăiește în trecut Pentru că fiecare existență, îndepărtându-se de viitor, de senzualitatea materiei sale vagi, trece în claritatea spirituală a sensului ei etern, care strălucește din trecut, luminând cu lumina ei viitorul, care în sine este întunecat Viitorul nu este înainte, așa cum se crede, ci, dimpotrivă, în urmă; pentru a înțelege acest lucru, pentru a vedea imaginea viitorului față în față, trebuie mai întâi, bineînțeles mental, să anulăm tot ce a trecut, și să revenim cu mintea la acel moment inițial, când încă nu mai este nimic! nu a avut timp să treacă, când nici un moment nu devenise încă! a trecutului, dar în loc de aceasta a rămas intactă, încă neatinsă, nefiind pierdut nici o clipă stocul viitorului, despre care, în măsura trecerii sale, se formează de fapt trecutul - În acel moment, când nimic nu trecuse încă, nimic nu încetase, era și putea fi doar unul Biblioteca "Runivers" - - viitorul, sau ceea ce, venind, trebuie doar să fie, dar nu este încă, sau, dacă este, atunci doar ca inexistență, ca elementele înseși, sau haosul inexistenței - doar ca acea limită la care încetează și lipsesc nu numai ființa, ci și gândirea, și doar materia difuză senzual a neființei, sau atomii, rămâne, doar materia teoretică abstractă a lipsei de sens, sau a necesității goale O astfel de inconsecvență inexprimabilă este de fapt viitorul; apărând în imagini sensibile ale tot felul de materie și corpuri fizice, ea, desigur, nu poate rămâne și, în mod necesar, trebuie să treacă pentru a se împăca cu sine și a deveni consecventă cu sensul Materia originară, vagă și nedefinită a viitorului, materia

inexistenței și lipsei de sens, este materie trecătoare necondiționat; este imposibil să fie și de aceea trece Fiind zăbovită de părerea ignorantă, ca ceva care există, ca atomii, sau ca necesitatea de a fi, ea nu rezistă cu nimic mai puțin; tot sensul și ființa ei constau doar în faptul că nu stă niciodată, nicăieri, în nimic, ci doar trece și, trecând, devine trecut, care, în măsura acumulării sale, se afectează pe sine - sens mai mult sau mai puțin definit, esență , natura, scopul sau motivul de a fi ale acelor existențe care provin din el Trece un viitor nevăzut, care este materia însăși sau corpul sensibil al existenței; și fiecare moment trecător al trecerii sale nu dispare, nu se pierde fără urmă în vid, ci devine principiul determinant al ființei și se află în existență reală, ca și sufletul, esența sau ceea ce se numește natura sa Tot ceea ce există nu există singur pe lume, ci împreună cu orice altceva Compatibilitatea unuia cu celălalt, câte dintre ele sunt diferite și excepționale Biblioteca "Runivers" - - definițiile nu converg, ci diverg reciproc și se resping reciproc, se determină exterioritatea în general și se poziționează corporalitatea sensibilă a existenței lumii și se poziționează spațiul În spațiu, și în general în exterioritatea ființei, fiecare existență separată este ea însăși ceva extern și trupesc; întâlnindu-se și venind în contact cu altul, ea găsește în sine o respingere și o limită a răspândirii sale ulterioare și ea însăși se încăpățânează împotrivă răspândirii sale, ca limită Contracarându-l pe altul cu stratul său de ființă, ea este, prin urmare, ea însăși trădată în puterea tuturor forțelor care acționează ale aparenței sau, în general, a tuturor celorlalte Spre deosebire de ceea ce se poate întâmpla cu fiecare existență atunci când întâlnește pe altul și cu ceea ce este expus în general în aparență, ca ceva extern și corporal, determinarea sa internă sau un motiv special al ființei sale, este în ea sensul special aşezat în el de trecutul său, ca sufletul său Sufletul, sau în funcție de sensul scopului său inerent, determină destul de clar și determină ce ar trebui să fie fiecare existență în conformitate cu natura ei Dar o astfel de definiție este destul de consecventă, doar în sensurile de general, și nu în niciun fel în sensurile de fizică aplicată; deducțiile și concluziile precise ale primelor sunt destul de des anulate de condițiile sau împrejurările externe ale celor din urmă Ceea ce cu fiecare dintre existențele separate va deveni sau deveni realitate, datorită faptului că, ca ceva exterior și trupesc, este el însuși trădat în puterea aparențelor, este necunoscut, este ascuns în viitor și i se dezvăluie, ca ceva întâmplător pentru el, ca din afară pe soarta lui care vine, despre care picto nu știe ce fel de opa va fi, până când opa va fi terminată Drept urmare, fiecare existență, fiind în Biblioteca "Runivers" - - definițiile trecutului și viitorului său, se realizează și se desfășoară într-o luptă constantă (luptă pentru existență) între ceea ce este aprobat prin scopul său intern și ceea ce este determinat de destinul său extern Acest lucru poate fi spus, totuși, numai în raport cu fiecare dintre existențele separate, sau speciale, dar în niciun caz - nu în raport cu lumea luată în întregime Neavând nimic altceva în afara lui, el există singur și nu este supus aparențelor care l-ar putea influența și acționa asupra lui Și, prin urmare, scopul său mondial, determinat din infinitatea trecutului său fără început, coincide într-un sens cu destinul său mondial și este tocmai ceea ce, fiind numită natură în general, este subiectul cercetării și studiului întregii sfere a științei naturii Viitorul lumii, sau ceea ce trebuie încă să fie împlinit și realizat în imensa evoluție a lumii, este necunoscut; dar nu este supus nici cea mai mică

îndoială că în lume nu va exista niciodată, nu se va întâmpla și nu se va întâmpla nimic care să nu stă în scopul ei, sau - care ar fi neconform cu natura; aceasta se exprimă în afirmația binecunoscută și absolut incontestabilă că în lume nu există, nu există și nu poate exista nimic supranatural, nimic nefiresc - că miracolele sunt excluse din existența ei ca o imposibilitate absolută Natura în toate privințele este ca o ecuație universală, matematică, care, cu deplină indiferență față de tot ceea ce decurge din ea și urmează sub forma soluțiilor și definițiilor sale particulare, nepermițând doar ceea ce o contrazice, care este inconsecvent cu ea, se desfășoară ea însăși numai în sensul legii universale a necesității universale Și, dincolo de asta, termenii incluși în această ecuație și relațiile lor reciproce unii cu alții, au toată semnificația nenumăraților și infinitului de mulți și, prin urmare, Biblioteca "Runivers" - - ecuația în sine rămâne pentru conștiința umană o ecuație nedeterminată, prin care toate soluțiile par destul de posibile, deși doar câteva dintre ele sunt valabile Deci, în sferele eticii și espkp, tot felul de isprăvi, fapte, angajamente și planuri, tot felul de lucrări, născociri și presupuneri par destul de posibile; dar dintre acestea, doar acele puține sunt reale și fezabile, care, în esență, sunt în concordanță cu însuși sensul sau cu natura lucrurilor Tot ceea ce este real este rațional; și întrucât numai ceea ce este în conformitate cu natura este cu adevărat, atunci de la acest om învață și că natura lumii este rațiune, iar ceea ce este rezonabil este cu adevărat real Ca o numire liberă și ca o determinare necondiționată necesară a tot ceea ce a fost, adică și care va fi, tot ceea ce este posibil și imposibil, tot ceea ce este real și rezonabil și ceea ce este invalid și nerezonabil, vânzarea urmează din trecutul lumii , al cărui început este îndepărtat și pierdut în infinit; nicio cunoaștere certă sau pozitivă nu poate ajunge chiar la începutul lumii; începutul începuturilor rămâne inaccesibil în măruntaiele eternității Și, prin urmare, natura, în ciuda marilor descoperiri și succese ale științei, rămâne, ca în vremurile străvechi, încă aceeași mare Isis și nici un singur muritor nu a îndrăznit sau a putut să-și ridice misteriosul văl cu ea Scopul, sau natura și destinul lumii sunt aceleași în sensul că oui nu are nimic în afara ei și, îmbrățișând totul cu sine, nu cunoaște înfățișarea exterioară; dar el nu se cunoaște pe sine și, prin urmare, este în sine, însuși pentru sine, o înfățișare Prin natura sa, ca mintea existentă a tuturor ființelor, este una, existentă; în existența sa, în însăși împlinirea destinului său, sunt nenumărate multe și variate și, în acest sens Biblioteca "Runivers" - - nu, - ceva complet diferit în raport cu el însuși sau cu scopul său intern În nimic din ceea ce există, el nu se regăsește și nu este el însuși, ci întotdeauna - altceva - un fel de particularitate sau singularitate excepțională a ființei Fiind întotdeauna doar un altul din sine, ea nicăieri, în nimic și niciodată nu se înțelege și nu ajunge la sine; din cauza lipsei de echilibru, în el se dezvoltă tensiunea sa exorbitant de mare, la nivel mondial "Îi este greu să fie" și, prin urmare, nu se reține, ci întotdeauna cade și caută echilibrul, care nu vine nicăieri, dar nu se poate calma până nu îl găsește Fiind în lume, nici una dintre afirmațiile particulare sau speciale care se formează în existența lui nu este capabilă să reziste și să reziste tensiunii mondiale nerezonabil de mare Și, prin urmare, tot ceea ce există în lume este predat curentului efemer: apare, pâlpâie o clipă, ca ceva existent și, neavând încă timp să se exprime pe deplin, se stinge și dispare Aceasta este soarta a tot ceea ce este trecător e) Viața, moartea și nemurirea Tot ce trăiește moare, iar

peste fiecare viață se pronunță dinainte sentința la moarte, care amână doar pentru scurt timp aducerea ei la executare Deci, tot ce trăiește trăiește, așteptând din ceas în ceas, că a venit ceasul lui, că vor veni acum după el, îl vor lega și îl vor duce la abator Picto nu poate scăpa de ceasul său de moarte și nici nu poate scăpa de ea Toată viața este doar un flux rapid, irezistibil, care duce rapid pe toți și pe toți la un rezultat și o concluzie inevitabile în moarte Există o veche legendă despre Sakia-muni, care a trecut de la est la vest și s-a adăpostit în creștin Biblioteca "Runivers" - - sfinți de stepă, ca legenda prințului indian Joasaph, care, plecând pe rând de la cele patru porți ale orașului, spre cele patru puncte cardinale, se întorcea de fiecare dată acasă, profund revoltat de imaginile bătrâneții, bolii, epuizării și în sfârșit moartea însăşi, oriunde s-a întâlnit, care i-a arătat urma ei teribilă şi triumful ei asupra vieţii în toate gradele de descompunere a masei sale de cadavre desfigurate Aflând de la cei din jur că aceasta este soarta finală, inevitabilă, a tuturor ființelor vii, că nici una dintre ele nu poate fi scăpată de suflarea ucigașă a morții, prințul a decis, prevenindu-și verdictul, să renunțe de bună voie în avans la toate farmecele și false promisiuni de viață, pentru a cunoaște adevărul neperturbat pace în renunțarea necondiționată la orice fel, tip și grad de agitație și confuzie a vieții Nu trebuie să fii prințul Joasaph sau Sakia-film pentru a ști cu ce vagă nedumerire este umplut sufletul, cum toate bucuriile îngheață și se estompează, tot farmecul vieții înaintea înfățișării fără suflare, moartă, care a înghețat în dovezi mute aceia cădere peste el moartea a trecut și a răsuflat, suflând viața, precum cineva stinge o lumânare Era lumină și deodată s-a făcut întuneric Tocmai zâmbise, vorbea, vocea lui familiară nu tăcuse încă, nu terminase totul, acum avea să vorbească din nou cu aceeași voce, în aceeași rânduială: dar tăcea și nu va mai vorbi niciodată , iar în tăcerea lui se auzea limpede mutul, o sentință irevocabilă la tot ce a trăit, care trăiește, tot ce este drag pentru tot ceea ce captivează în viață Și odată auzită sentința morții nu se uită niciodată: se repetă și în tăcere și, de asemenea, distinct pretutindeni, mereu și în tot ceea ce este încă adus de valul vieții; vocile ei vesele, zgomotul ei vital sunt pline de o poveste mută despre pace imperturbabilă și liniște eternă Biblioteca "Runivers" - õl - de moarte Viața continuă înseamnă - moartea continuă: și o persoană își trăiește termenul existenței, ca un om condamnat, ale cărui zile sunt numărate Animalele, în acest sens, sunt mult mai fericite decât omul: cunoscând doar conținutul vieții, nu știu sau nu se gândesc la moarte Bazându-se în toate pe sensibilitatea sclipitoare a instinctului lor vital, ei prevăd pericole, le evită, iau măsurile adecvate, le luptă; dar imaginea morții nu le umbrește existența cu întunericul ei sepulcral: ei trăiesc cât trăiesc, trăiesc ca zei nemuritori, fără durere, fără teamă, fără îndoieli, fără ezitare, cu toată plinătatea vieții, cu toată măsura existenței , de parcă ar trebui să trăiască pentru totdeauna Omul, pe de altă parte, nu trăiește atât de mult, cât moare Pe lângă faptul că își câștigă viața doar în notele feței, numai cu efortul maxim de forță și osteneală - drept urmare, în explicarea unui astfel de lot mizerabil, gândul la păcat, la vinovăția cu pe care l-a meritat, i se impune ea însăși - nu-și dă seama, poate să nu-și dea seama că viața nu este pentru el; pentru că, chiar și trăind, deja prevede și anticipează dinainte toată amărăciunea ceasului morții, în care trebuie să se despartă de viață și de tot ce-i este drag și drag în viață Potrivit unei legende orientale transmise de contele L N Tolstoi, el vede cum doi soareci, alb si negru, zi si noapte roade acel

fir de viata care il tine, despartindu-l de moarte; iar el este lipsit de posibilitatea de a-i alunga și nu poate calcula decât momentul în care își vor termina munca Drept urmare, întreaga lui existență este învăluită într-o flbromă jalnică: în impulsurile pasiunii vieții, cedând farmecului și gustând toată dulceața vieții, în adâncul sufletului nu simte decât amărăciunea morții inexorabile și inevitabile Și în zgomotul vieții, cu strigăte de bucurie și ecouri ale vieții, propriul său gând, din care nu este nicăieri și nicăieri Biblioteca "Runivers" - - când nu se poate uita pe sine, îi răspunde ca neîncetat memento mori Dar cu cât înfățișarea morții este mai frapantă pentru imaginație, cu atât mai necesar este să renunțe la confuzia ei pentru a pătrunde în conținutul real a ceea ce se numește moarte și în sensul pe care îl are sau ar trebui să îl aibă înaintea faţa raţiunii şi înaintea judecăţii simţului ei conştient Și mai presus de toate, trebuie înțeles că în spatele eliminării a tot ceea ce îi este dat de imaginație și a acelui dezgust involuntar cu care toate viețuitoarele sunt pline de morți, moartea însăși, fără conținut propriu, se află de fapt, în sensul său pur primitiv, doar limita vieții, poate, criteriul ei general; pentru că numai ceea ce trăiește moare și poate muri Dar, în același timp, nu se poate decât să se vadă că viața nu poate fi judecată prin moarte, întrucât îi lipsește însuși sensul și conținutul unei astfel de judecati; și că, dimpotrivă, moartea trebuie și poate fi judecată numai după viață Tot conținutul ființei, toată realitatea și tot sensul ei sunt numai în viața însăși; și, prin urmare, este evident că semnificația morții, ca limită a vieții, nu poate fi determinată de altceva decât de sensul vital al vieții însăși Fiecare limită are un sens numai prin sensul a ceea ce servește drept limită Fără a înțelege ce este viața sau fără însăși conceptul de viață, este imposibil să înțelegem ce este moartea Toată lumea știe ce fenomen se numește viață; dar o astfel de cunoaștere este încă insuficientă și nu este o înțelegere a vieții în esența ei; și fără o astfel de înțelegere, sensul morții rămâne de neînțeles După cum sa explicat mai sus, atunci când analizăm ideile teoretice despre legile universale și fenomenele individuale, viața în esența sa este doar acea atenție pentru care mintea universală, sau necesară pentru- * Biblioteca "Runivers" - Gusa - calul și singularitatea deosebită, excepțională, a manifestării aleatorii a ființei (necesitatea universală și atomicitatea individului) se leagă reciproc între ele în conformitate infinită și în indivizibilitatea vie (individualitatea) a sensului unic al înțelegerii de sine În același timp, nu va fi de prisos să repetăm că viața, în esența ei, este infinit, sau ceea ce este inaccesibil și de neînțeles pentru o concepție teoretică Deci, ca căptușeală într-un mod non-vindecător, termenii de anti-risc, deconectați între ei infinit ușor diferite sau conținut, le colectează sintetic unul cu celălalt, și cea mai infinit de mare considerație, care concluzionează că conținut infinit de mare, care este lipsit de virtutea sa și se predă în sfera ideilor abstracte ca fiind contradictorii În acest sens, viața este toată realitatea - și nu există altă realitate decât realitatea vieții Ieșind din haosul inexistenței sau al distracției nemărginite, principiul vital de legătură - atenția ființei - se adună cu sine și își vine în simțuri în aceeași ordine de gradualitate de la cea mai mică manifestare la cea mai mare, în care toată dezvoltarea are loc în lumea existentă Începând într-un mod imperceptibil, o magnitudine infinit de mică, care dispare, scânteie abia pâlpâitoare de conștiință a sinelui și a celuilalt, atenția crește și, ajungând, implementează într-o ordine secvențială toate diversele motive ale existenței lumii

de la cel mai de jos inițial până la cel mai înalt - în care ea, ca în ultima coardă finală a deplinei sale dezvoltări, leagă toate nenumăratele, disparate motive ale ființei cu infinitatea armoniei universale, mondiale, în conformitatea completă a minții, în Biblioteca "Runivers" - - o imagine unică, indivizibilă a vieții umane, plină de sensul complet al înțelegerii de sine Natura, rațiunea sau legea universală a necesității lumii, este de fapt scopul definitoriu al lumii, care este încorporat în ea, ca o urmă de neșters a tot ceea ce s-a întâmplat și a afectat-o deja în toate semnificațiile ei fără început și nemăsurat mare trecut Conținutul empiric al lumii, exprimat într-o multitudine nenumărată și o varietate nemărginită de fenomene individuale, care apar, pâlpâie și dispar aleatoriu în lume, este materia ei trecătoare, sugerând venirea sa senzuală și materială și viitorul impenetrabil Mintea trecutului și materia viitorului, sau universalul, necesarul și singularul accidental, sunt acei doi termeni ai ființei actuale, care în fiecare dintre existențele speciale, conformându-se reciproc cu măsura și prin puterea atenția inerentă acesteia, sunt conectate între ele într-o imagine indivizibilă a vieții sale individuale Răspândită în nenumărate imagini ale lumii, viața este esența ei, iar ca subiectivitate a înțelegerii de sine, este infinit și este înțeleasă doar de la sine Teoria încearcă să o înțeleagă prin altceva, mecanic, prin metoda științifică a științei naturii și, prin urmare, în mod necesar, ajunge la concluzia că esența lumii și a lucrurilor este de neînțeles și de necunoscut Dacă filosofia ar crede că cunoaște chimia - în mod logic, printr-o metodă a priori de speculație, s-ar ajunge în mod necesar la concluzia că fenomenele chimice sunt de neînțeles și de necunoscut Viața individuală este, în primul rând, așa cum viața în general este un fenomen care decurge dintr-o cauză universală în lume, sau din natură, care este baza universală a tot ceea ce există; în al doilea rând, ca viață specială, este și o manifestare specială a acelei speciale Biblioteca "Runivers" - - motive, acel motiv special al ființei, care, ca sens special al vieții, se încadrează în scopul său În originea sa din două cauze - dintr-o cauză universală, care este natura sau scopul lumii, și dintr-o cauză specială, care este doar un motiv exclusiv al existenței și doar un scop special pentru o astfel de viață, viața individuală este în mod necesar un fenomen dual, plin de o oarecare ambiguitate a ființei, care, deși parțial reflectat de puterea atenției sale finite inerente în indivizibilitate sau conformare vitală, rămâne în parte o anumită inconsecvență, datorită inconsecvenței între ele definiția necesității universale universale cu definiția singularității speciale care există accidental cutare sau cutare imagine, cu posibilitatea deplină a unui set nenumărat de încă n toate celelalte imagini individuale ale existenței empirice Atunci când punem întrebări și argumentăm despre originea genurilor și speciilor, intervine în secret o idee teoretic abstractă, că nu ar trebui să existe salturi în natura lucrurilor - că toată existența, ca o cantitate continuă, ar fi trebuit să se dezvolte fără întreruperi, o serie continuă de ființă în care cel existent s-ar trece și s-ar schimba în altul doar prin incremente infinit de mici, sau doar prin cantități limitative, care dispar, astfel încât să nu existe nicăieri diviziuni sesizabile - nu ar exista nicio specie, nici gen, nici familii, nici clase, sau zone speciale, sau sfere, astfel încât toate diferențele se pierd în monotonia continuă a aceluiași lucru, nepermițând în întregul unic al dezvoltării lumii vreo trăsătură proeminentă, nicio șansă Dar o astfel de idee a naturii se dovedește a fi doar strângerea extremă a unei teorii care nu înțelege sensul

infinitului Biblioteca "Runivers" - ɓ - cuptor În sfera infinită nu există existență reală și nici nu poate exista o asemenea strângere În ea se pot găsi suficiente temeiuri pentru doctrina unei succesiuni neîntrerupte a transformismului; dar în ea se pot găsi temeiuri nu mai puțin suficiente pentru tot felul de alte învățături; deoarece este plin atât de toate semnificațiile unității, cât și de toate semnificațiile diferenței, iar începutul universalității sale care se manifestă în ea este întrerupt constant de propriul său început de individualitate Natura lumii respiră infinit și nu este natură teoretică, ci de fapt divină Contopindu-se într-una cu ceea ce se numește începutul începuturilor, izvorul secret și cauza întregii existențe, este umplut cu mintea universală a lumii; dar caracterul său rezonabil nu coincide cu ceea ce, în rigiditatea teoriei, este înțeles ca necesitatea mecanică a egalității sau acțiunea egală a forțelor; și în măsura în care această necesitate nu cuprinde esența ei, în aceeași măsură în natură, într-adevăr, cealaltă definiție a ei, care nu este potrivită pentru teoria necesității Drept urmare, natura, nestingherită de nimic și determinată doar de infinitul minții sale, îngăduie liber în întinderea ei nemărginită orice accident de ființă care are în ea sensul și tot sensul libertății Dar, asumând în semnificația ei nemărginită și universală toate imaginile unei existențe accidentale și individuale, natura este prin aceasta și negația universală a oricărei exclusivități, a oricărei intoleranțe strânse față de celălalt; și prin urmare, toate imaginile, genurile și tipurile de viață speciale realizate empiric sunt, datorită îngustimei exclusivității lor, inconsistente, sau imagini exterioare și finite, în raport cu infinitatea rațiunii existenței universale a lumii Inconsistența lor exterioară este și incongruența lor interioară sau materialitatea lor imediată, care nu poate rezista, dar, ca și materia trecătoare, trebuie să treacă pentru a deveni tot Biblioteca "Runivers" - - plenitudinea conformității semnificației auto-înțelegerii; întrucât orice fel de incongruență, a ființei individuale cu ființa universală, este o limitare în care nu pot avea loc nici plenitudinea sensului înțelegerii de sine, nici plinătatea vieții Consecința căreia este că toate ființele vii din punct de vedere empiric mor; dar moartea lor apare nu de dragul mecanicii, nu din cauza lipsei de sens, ci numai în puterea și în numele sensului vieții înseși, mai mult, ca limită și rezoluție a limitării sau inconsecvenței acesteia; ceea ce moare nu este individul, nu subiectul vieții, nu indivizibilitatea termenilor universalității și individualității sale, necesitatea și contingența sa, nu ceea ce trăiește, ci doar ceea ce nu-l lasă să intre, că este impiedicat sa traiasca in toata plenitudinea ei si tot sensul vietii Ca indivizibilitate a termenului de universalitate și necesitate cu termenul de singularitate și șansă, ca sinteză reală a ceea ce pare a fi o contradicție - dar de fapt este infinititatea ființei - orice viață, prin însăși esența ei, este o un anumit grad de izolare a universalității minții mondiale, care, în ce măsură se încadrează în motivul special al existenței empirice, se manifestă în viața lui la fel de mult ca și scopul său special, inerent În măsura în care universalitatea minții nu se încadrează într-un motiv special al vieții și nu devine sensul scopului său, în măsura în care rămâne pentru ea soarta ei exterioară, inevitabilă, care, la sfârșitul existenței , se află în fața fiecărei ființe vii sub forma morții sale inevitabile Nicăieri, în nimic, găsindu-le o existență egală, adecvată; ceea ce el creează, reține și șterge de pe fața pământului, transformându-se în praf, toate Biblioteca "Runivers" - G - oarecare existență unică, care,

datorită strângerii și exclusivității ei, este incapabil să o îndure, o furtună și o furtună peste lumea unei suflu trecătoare, de foc Apariția lumii, sau cea mai generală manifestare a naturii, ca materie împrăştiată spontan, mediul și starea întregii existențe a lumii, realizându-se în spațiu și timp, sub forma unor combinații, acumulări și grămezi deosebite de materie anorganică, este, prin indiferență, ființa cea mai generală, abstractă din punct de vedere fizic și, în același timp, cea mai superficială, empirică, care, fiind aparent nu atât prezența, cât și absența vieții, se manifestă doar în efortul slab-pretențios al materie spre echilibrul ei mecanic și chimic Datorită instabilității sistemelor de echilibru, realizată prin încărcarea materiei, aceasta, fiind în continuă mișcare și schimbare, trece constant de la un mod de a fi la altul, acum în direcția unei mai mari generalizări, apoi, invers, dar în direcţia unei mai mari izolări Dar, cu toată instabilitatea, cu toată variabilitatea imaginilor pe care le percepe materia, nu se vorbește și nu se poate vorbi despre moartea lui - pentru că nu există și nu se poate vorbi despre viața lui Nu există nimeni care să moară în materie anorganică Prin urmare, nimeni nu se gândește la viața materiei; în ea suntem cu desăvârşire absenţi şi de parcă nu ar fi nimic în stare să trăiască şi să moară Față de modul actual de a fi, cu semnificația ei ascunsă sau absentă, substanța este, parcă, complet indiferentă și trece de la una la alta cu o deplină indiferență: i se pare că este tot la fel și cu totul indiferent - să fie într-un fel sau altul; fie că se evaporă de la căldură, fie că îngheață de la frig, fie că se manifestă prin sunet, căldură, lumină sau atracție  electricitate, chimie, mecanism, este în toate stările, în orice sistem de echilibru, păstrând egalitatea forțelor, este sau nu este, este sau nu este, și cel mai probabil este pierdut, sau ascuns, ca cel mai general, cel mai indiferent și cea mai abstractă ființă, rămânând invariabil identitatea uneia și aceleiași măsuri, una și aceeași greutate În lumea vegetală și în lumea animală - la început în imaginile nedefinite ale a ceea ce poate fi numit mai degrabă vitalitate generală decât viață, iar apoi, în imagini distinct izolate ale individualității - realitatea ființei în sensul viu al relației de sine este realizat, manifestat deja într-un mod foarte vizibil viață explicită Chiar și plantele și încă mai multe animale, fără îndoială, trăiesc și mor; în ele există deja în mod clar ceva de trăit și ceva de murit La plante, încă slab, într-un mod panteist distrat, dar la animale, și mai ales la animalele mai dezvoltate, individul lor viu, indivizibil, sau individualitatea, deja destul de hotărât și foarte atent, apare ca un subiect de viață neîndoielnic Dar cu toate acestea, nu numai individualitatea dispersată, slab izolată a vieții vegetale, ci și individualitatea complet concentrată, ferm izolată a vieții animale, aflându-se în comunitatea tipică a definițiilor botanice sau zoologice, nu ajunge la originalitatea definiției personale și rămâne doar o anumită imagine generală - o rasă de vegetație sau în același mod general, ca o rasă de animalitate Vegetația poate servi drept simbol al celei mai pure pasivitati, sau începutul rezistenței la rău: se răspândește peste tot, vegeta, se înverzește, adaptându-se oricărei sfere, oricăror condiții în care este posibil să crească; hopa, suportă totul, totul  ea îndură, este mulțumită de tot, nu se plânge de nimic - întotdeauna o victimă gata pentru tot și pentru toată lumea - dacă i s-ar permite să devină verde Dar, cu o perseverență atât de pasivă și de durată a creșterii, nimeni nu poate să-și dea seama, sau să spună, de ce are nevoie, ce caută, ce realizează, la ce se străduiește,

crescând atât de nesfârșit și atât de neobosit Despre materia anorganică se poate spune încă că, atunci când cade, tinde spre centrul poziției și echilibrului și, deoarece, aparent, nu are nimic altceva în lume în afară de poziția sa, cu excepția echilibrului, pare să fie într-o oarecare măsură înapoi că încearcă să ia o poziție privilegiată, calmă, din care nu are deja unde să cadă Dar nici măcar acest lucru nu se poate spune despre viața plantelor; crește la infinit, la nimic, niciodată pipernicit Animalismul, dimpotrivă, poate servi drept simbol al activității: este pretutindeni, neobosit, activ, vigilent preocupat de instinctul tulburător, niciodată adormit, de autoconservare a individului sau a speciei Deși, în același timp, animalul însuși cu greu se gândește la ce și de ce sforăie atât de atent, păstrându-se În organizarea animalelor de la cea mai mică până la cea mai înaltă educație, există o dezvoltare progresivă și o îmbunătățire treptată; ceea ce face posibil să se vorbească despre progresul vieţii animale La cele mai înalte niveluri de dezvoltare, apare cu o gamă mai largă a relațiilor sale cu mediul extern și cu adaptări mai bune pentru satisfacerea nevoilor sale vitale; prin care, în lupta pentru existență, animalul realizează cu mai mult succes ceea ce este cerut de autoconservarea sa Dar ceea ce este păstrat de animale, atât la gradul cel mai înalt, cât și la cel mai scăzut grad al dezvoltării lor organice, mijloacele și abilitățile lor, este de fapt unul și același lucru în comun Biblioteca "Runivers" - - menținerea vieții animale, care, în plus, este observată cu succes în mod deosebit nu atât prin calitățile și abilitățile excelente, sau prin propria minte a animalului, cât prin numărul de indivizi în curs de dezvoltare, prin puterea reproducerii sale sau - nu de individul său, ci de capacitatea sa generică Desigur, pentru imaginație, când se compară viața unui leu în deșertul fierbinte african, cu viața unui gândac într-un pat neîngrijit, ambele reprezintă o diferență enormă: viața primului este plină de măreție formidabilă, poezie sălbatică ; în timp ce viața celui de-al doilea este doar obscenă, vulgaritate urâtă sau ticăloșie Dar asta este doar pentru imaginație; iar în realitatea zoologică, viața unuia nu este mai mult, nici mai mare, nici mai mică, nici mai mică decât viața altuia; ambii sunt la fel de însetați de sânge și nu există nici cea mai mică posibilitate de a indica vreun avantaj serios sau real al unuia față de celălalt Dacă, pentru a determina care dintre cele două trăiește mai bine sau mai dulce, luăm prin măsură sentimentul de plăcere sau plăcere experimentat de ei, atunci, cine știe, se poate foarte bine ca avantajul să nu fie de partea nobilului, dar de partea ticăloasă creatură Este greu de măsurat acest lucru cu precizie În sfera viziunii moderne, științifice asupra lumii, doctrina originii genurilor și speciilor este de mare importanță; Această doctrină, în contrast cu cea veche, academică, presupune că toate speciile și genurile atât de plante, cât și de animale au apărut și s-au dezvoltat prin diferențierea treptată de la o sursă comună a întregii vieți lumii Și, desigur, nu este doar posibil, dar trebuie recunoscut că existența omului, a animalelor, a plantelor și, de asemenea, a tot ceea ce există și mai jos, dincolo de limitele vieții vegetale - în imaginile materiei anorganice - își are comunul sursa ființei sau cauza comună din care provine, Biblioteca "Runivers" - - ca manifestare specială, ceea ce a trecut și s-a adeverit înaintea lui, sau trecutul fără început al lumii întregi În acest sens, omul, animalele, plantele și orice altceva - și mineralele, și lichidele și gazele și orice substanță în general, provenind dintr- un izvor comun, ca fenomene de o cauză universală, sunt complet omogene și complet egale cu fiecare altul prieten Dar în

spatele acesteia, pe lângă diferența enormă dintre regnul vegetației și regnul animalelor, fiecare plantă și fiecare animal anume repetă și reproduce invariabil genul și specia ei speciale, motivul său special de a fi, care, fiind în fiecare individ , ca scop special, are o cauză aparte, apropiată, acel trecut imediat, care, ca proprietate specială, ereditară, este exclusiv propriul său, specific trecut Și, prin urmare, identitatea originii genurilor și speciilor are doar o semnificație complet abstractă a unei ființe π indiferente comune, care este confirmată doar în lotul general al tuturor plantelor și animalelor - prin faptul că toate mor la fel, că nici unul dintre ei nu poate scăpa de înțelegerea morții Iar diferența nu numai a vieții vegetale și animale în general, ci și a fiecăruia dintre genurile și speciile speciale de plante și animale, are o semnificație complet concretă a unei ființe deosebite, într-un anumit fel, distinsă, care este foarte stabilă și este confirmată de o anumită diversitate a întregii lor existenţe Observând unele fluctuații sau o anumită incertitudine în definițiile lucrurilor existente, gândirea abstract-teoretică consideră că este posibil să se gândească - adică să anuleze mental până la o anumită limită toate diferențele lor și vede în aceasta Biblioteca "Runivers" - G - vre-un progres Dar este imposibil să gândim aceste diferențe până la capăt, până la extrem, ultima limită, prin urmare, nu se va realiza o unitate reală, ci doar o confuzie completă a tuturor lucrurilor; şi fără să explice câtuşi de puţin compatibilitatea în ele a naturii lor universale cu natura lor specială, individuală, nu face decât să îngrămădească una nouă - pe vechea neînţelegere deja fostă; ca urmare, ceea ce era deja întunecat și de neînțeles devine doar și mai întunecat și mai de neînțeles Dispoziţia democratică de a nega orice sens, în special orice esenţă, se exprimă în direcţia monistă a viziunii moderne asupra lumii; odată cu ea, ideea de unitate sau de fapt a identității întregului conținut al lumii devine predominantă și, prin urmare, toate diferențele sale par a fi nesemnificative, pur exterioare și doar modificări accidentale ale aceluiași lucru Conform teoriei democratice a necesității universale, care egalizează întregul conținut al lumii, trebuie să cronometreze aristocrația particularității sale accidentale și originale la ceva Și din moment ce nu există unde să o datam, atunci totul special trebuie să fie pus pe seama unui accident nesemnificativ, pe care cineva se roagă și trebuie să-l gândească de parcă ar fi fost cântat Dar, în același timp, nu ar strica să ne amintim că cele mai înalte generalizări se apropie de vid, că prin abstractizare, gândind diferențele și trăsăturile găsite în lume, poți gândi întreaga lume cu tot conținutul ei: atunci acolo nu va fi nimic de gândit În direcția modernă a pozitivismului științific, cu ajutorul analizei experimentale subtile și pe baza marilor generalizări, în care sensul vieții diferă puțin de puterea mecanismului, teoria universalității ființei a căpătat o semnificație predominantă , iar teoreticianul viziunii asupra lumii se dezvoltă la o astfel de comunalitate atotcuprinzătoare a tuturor lucrurilor, în care toate diferențele și tot conținutul dispar în el; rămâne Biblioteca "Runivers" numai scheme goale, din cauza cărora în existența lumii nu se mai poate vedea trăsăturile ei, nici individualitățile, și totul pare a fi doar un vid infinit Totuși, dacă, fără a teoretiza, se folosește observația directă în direct, în care sensul vieții distinge în toată originalitatea sa fiecare dintre manifestările speciale ale vieții, atunci este destul de evident că individualitatea unei plante este pur formală Ca multe dintre organismele inferioare, animale, planta nu este una indivizibilă; dimpotrivă, este împărțit foarte

convenabil și, separat, ca și în sine, există mult mai multă vegetație
în general decât aceasta, o singură plantă Este doar într-un mod
formal; pentru că nu este adunat în sine la unitatea sa cu sine prin
atenția vieții sale vegetale, dimpotrivă, se confundă într-o
multitudine nedefinită de puncte vitale prin distragerea sa Planta nu
are nevoie și nici nu are nevoie să fie ea însăși tocmai în acest
individ, care pentru ea este doar un pretext, doar o condiție sau un
pământ al ființei și nu ființa însăși Destul de mulțumit de vegetație
în general, planta rămâne fără nicio participare, este complet
indiferent dacă la acesta sau la altul; și de aceea, când moare,
uscându-se, ca acest individ, ca această instanță a ființei, numai
această instanță moare, și nu ea însăși; în sensul ei vegetativ
general, nu moare, ci continuă să trăiască, ca înainte a trăit în modul
general, nelimitat al vegetației în general Semnificația și puterea
morții sunt valabile doar în raport cu viața izolată tocmai în această
individualitate accidentală, excepțională, tocmai în această ființă
individuală; și nu atingeți deloc viața plantei, care, trăind nu ca
individ, ci împrăștiată, nu rămâne 
perceptibilă și ocolește întotdeauna moartea datorită dispersării
nemărginite a existenței sale Animalul este din toate punctele de
vedere exact opusul plantei; este plin de un motiv special, definit al
ființei, care, ca semnificație inerentă a scopului său special,
determinând întreaga existență și întreaga sa relație cu mediul
exterior, se manifestă în atenția sa neîncetată, față de sine, de a
natura sa specială și nevoile ei și de natura oricărui rest, tot ceea
ce este legat de un anumit mod de viață Atenția animalelor se exprimă
destul de evident în instinctul animal de autoconservare, prin care ele
iau în considerare orice altceva, tot ceea ce au de-a face sau cu care
se raportează, foarte atent la ele însele sau la nevoile naturii lor
animale În acest sens, diferența dintre pasivitatea plantei și
activitatea animalului iese în evidență clar: primul se adaptează doar
la mediul celuilalt, al doilea, dacă într-o oarecare măsură se
adaptează la natura celuilalt, apoi, în principal, prin acțiunile sale
intenționate, actele și faptele sale volitive, îl adaptează pe celălalt
la sine și îl folosește pentru a-și atinge scopurile conștiente Planta,
s-ar putea spune, nu trăiește în sine, nu în interior, ci mai mult în
exterior și la suprafața tuturor celorlalte; fără să pătrundă în
adâncul ființei sale, nu-și cunoaște natura interioară cu atingerea ei
superficială Sa formală, la suprafața a tot ceea ce altceva,
individualitatea împrăștiată nu este vizibilă, nu se aude, necugetat,
lipsită de pasiune și este mai mult o înfățișare exterioară decât
realitatea vieții; această imagine scapă și de moarte, care, datorită
lipsei de obiect, nu reușește niciodată să o apuce nicăieri, în nimic
Animalul, dimpotrivă, este adunat în sine și 
trăiește în sine; în relaţiile sale cu celălalt, ea, nemulţumită de
suprafaţa sa, pătrunde în adâncurile fiinţei sale şi îşi cunoaşte
natura interioară prin felul său individual de a fi interior Și, prin
urmare, individualitatea sa nu rămâne doar formală, ci este plină de
atenție, cunoaștere, afecte și se exprimă cu voce tare și audibil în
impulsurile pasionale ale dorințelor, plăcerilor și suferințelor sale
Dar, spre deosebire de planta, care, datorită indiferenței vieții sale
nedefinite, vegetale, se învecinează cu orice mediu, crește împreună cu
ea și se generalizează pasiv cu orice altceva, animalul, închizându-se
în particularitatea sa exclusivă de a fi, își întoarce limitarea în
însăși esența ei Datorită unei astfel de limitări, sensul de viață al
animalului, pierzând sensul universalității, se îngustează într-un

instinct strâns de autoconservare, care, ca un pârâu care străpunge un defileu, iese cu forță de neoprit și neclintit, cu un impuls pasional în o direcție exclusivă, fatal destinată În esența sa, instinctul animalelor este aceeași minte; dar în spatele pierderii universalității, ca rațiune limitată, sau ca însăși limitare a rațiunii, aceasta, sub denumirea de instinct, s-a opus întotdeauna rațiunii reale sau universale; astfel încât, spre deosebire de om, animalele au fost numite creaturi nesăbuite, animale proaste care trăiesc doar într-un mod de viață ferm definit și limitat, care este încorporat în ele prin natură și nu este supus schimbării Și, prin urmare, întreaga existență a animalelor, sau animalitatea însăși, se exprimă mult mai mult în etanșeitate și graniță decât în sensul și esența vieții  Din marea multitudine de rase de animale diferite din punct de vedere zoologic, fiecare trăiește în felul său propriu, specific; dar această originalitate nu este tocmai individuală, ci doar generală și generică Modul și ordinea vieții fiecărui individ este determinată cu precizie nu de la sine, ci doar de rasa sa, nu în virtutea determinării sale individuale, ci doar de modul în care rasa sa tinde să trăiască Ordinea de viață a turmei a multor animale este adesea echivalată cu societatea umană: ceea ce se explică fie prin faptul că un semn extern este luat pentru esență, fie printr-o tendință deliberată a judecății, de dragul generalizării a tot ceea ce este uman cu animalitatea Dar între societatea umană și turma de animale există o diferență enormă prin aceea că ordinele, relațiile și legăturile primelor, oricât de naturale ar fi, sunt construite, schimbate și distruse datorită ideilor predominante ale oamenilor despre dreptate, în timp ce ordinele, relațiile și legăturile celei de-a doua sunt determinate invariabil doar de forța naturii, care nu permite în opera sa nici un raționament, nicio discuție despre dreptate sau nedreptate Prin urmare, având în vedere dezordinea ordinelor instabile în societatea umană, comunitatea de animale de turmă diferă foarte favorabil prin stabilitatea sa neschimbătoare, armonie, - în opinia unora, poate, în bunătatea ei, dacă doar sensul limitat poate fi recunoscut ca bunătate Indiferent de modul în care trăiesc animalele, fie singure, fie într-o ordine de turmă, viața lor, diferită mult mai mult ca uniformitate decât ca aspect frumos, este, cu toate diferențele de organizare, rase, mediu, condiții și moduri de existență, una și aceeași continut, care este determinat cu acuratete de zoologie si consta in satisfacerea nevoilor organice de nutritie si auto-reproducere Aceasta  și, de asemenea, fiecare viață animală, repetându-se invariabil, este reprodusă la infinit, toate în aceeași ordine ca o lege fizică, în fiecare rasă, în toți indivizii ei, prin toate generațiile; astfel încât în viața pe care o trăiesc indivizii animale, de fapt, nu există nicio diferență: ei trăiesc din generație în generație, unul ca altul, toți aceeași viață animală Rasa și individul animalului însuși sunt legate între ele într-o relație similară cu cea care este concepută între o regulă gramaticală și exemplul ei, sau între o lege generală și fenomenul său individual Ca exemplu de ființă, ca fenomen anume, individul este doar o ființă nesemnificativă și întâmplătoare, care, n-ar fi importantă, dacă nu ar exista deloc; pentru ca este complet inlocuita cu alta, exact aceeasi Esența sa nu se află în ea, ci doar în rasa sa, care reprezintă însăși legea sau regula generală a ființei sale Ca urmare, viața animală, ca o anumită apropiere și graniță a universalului, sensul vieții, având în sine doar sensul general al unei definiții zoologice, se realizează nu atât într-un singur individ, cât într-o

comunitate, sau într-o rasă, în genul și tribul animalului În timpul vieții unui animal, nu animalul însuși trăiește în el, nu individualitatea lui, ci doar genul său, definiția sa zoologică generală, care în general este doar o anumită generalitate a ființei, sau o anumită teorie; odată cu el, conținutul definit de acesta nu constă în sine și nu în sensul său propriu, originar, ci doar în sensul străin, complet general, al expresiei sale exemplare, pur aleatorii, unice Astfel, în virtutea definiției sale zoologice, animalul individual, ca purtător al unei astfel de definiții, se dovedește, în întreaga sa existență, a fi doar o teorie a mersului; mai mult, totul este treaba lui *  viața nu este deloc în sine, deloc în ceea ce simte, cunoaște, iubește, vrea în sine, ci doar în realizarea exactă a acelei teorii generale a ființei, în care constă doar ca exemplu, supusă regulii sale , fără să știe ea însăși ce exemplifica A trăi, adică a fi sensul înțelegerii de sine și a fi constrâns și închis în generalitatea unei teorii limitate a ființei, este o pedanterie incredibilă și cea mai mare inconsecvență a statului; pentru că în contact cu sensul vieții, orice generalizare a teoriei este doar o grosolănie intolerabilă și o banalitate intolerabilă a ființei Și între timp, tocmai această grosolănie, chiar această banalitate domină viața animalelor ca regulă neschimbătoare și lege imuabilă a existenței lor abstracte Și, prin urmare, R Descartes nu a greșit în totalitate când a afirmat că un animal în esența sa este o mașină: atunci când simte, iubește, chinuiește, dorește, imploră, se bucură sau suferă, atunci acesta nu este un sentiment, nu este dragoste, nu un impuls nu dorință, nu bucurie, nu suferință, nu suflet, ci doar mecanică, doar diverse vibrații ale elementelor nervoase Și dacă o astfel de teorie dezgustă o persoană vie, este doar pentru că mintea lui este eliberată de strângerea ei; ca urmare, el este capabil, cu sensul său viu, să vadă conținutul vieții dincolo de pedanteria ei copleșitoare și generalizările înguste Dar, în orice caz, nefiind cuprins nici în generalitatea teoretică a definițiilor zoologice, nici în conținutul empiric al manifestărilor lor individuale, sufletul animalelor este închis într-o imagine vagă a vieții animale, nerezonabile și nu are decât un aspect foarte obscur, aproape sens îndoielnic Limitat de acel motiv special al ființei, care constituie definiția sa cea mai apropiată, animalul,  nu-și depășește limitele și nu cunoaște nimic altceva - nimic care se află dincolo de cercul îngust al existenței, determinat de scopul său special Și cu cât un animal îl cunoaște mai puțin pe celălalt, cu atât îl cunoaște mai mult pe celălalt însuși, ceea ce îi rămâne necunoscut Sensul unui scop special, manifestat în instinctul de autoconservare al unui animal, este în el o definiție specială a naturii sale, asimilată de acesta, care pornește, ca fenomen dintr-o cauză, din trecutul său special, imediat apropiat la ea, din istoria originii rasei sale În virtutea unei asemenea origini, fiecare animal se reproduce în sine numai natura producătorilor săi este succesivă Dar reproducând în sine din trecutul său special sensul său special, ca natură sau ca scop, prin care fiecare animal se deosebește de toate celelalte, ea provine și din cauza universală a întregii existențe mondiale și a tuturor ființelor din lume, - nu numai din propriul său cel mai apropiat, special, dar nu din trecutul universal universal; drept urmare, pe lângă natura sa specială, exclusiv caracteristică, participă și împreună cu toate creaturile care trăiesc în lume și cu natura comună a tuturor Natura generală a tot ceea ce este viu și existent este sensul universal, sau definiția universală a existenței lumii, viața lumii Dar

sensul universal al existenței lumii, sau trecutul fără început al lumii întregi, nefiind cuprins în strângerea definiției prin care trăiește animalul, ca destin propriu, rămâne pentru el latura exterioară a ființei și intră în existența sa , ca ceva străin lui sau altuia, pe care nu-l cunoaște, dar prin care este cunoscut Acesta este străin, diferit și invizibil, pe care animalul îl cunoaște, în puterea căruia este trădat, ca și cum Biblioteca "Runivers" - - corpul ei este, în raport cu specificul și limitarea excepțională a vieții sale animale, în general întreaga exterioritate, sau ființă universală, care are doar o semnificație pur abstractă a ființei în general, doar că nu acest mod exclusiv, nu acest mod special și individual de a fi Celălalt, sau exteriorul în general, în virtutea universalității sale, prevalează asupra oricărei particularități exclusive; de aceea, animalul, ca și acest animal deosebit, trăiește ca și cum nu ar fi el însuși, ci doar ca o manifestare a tuturor celorlalte, cele mai generale, cunoscute de toată lumea, pretutindeni răspândite, ființa cea mai obișnuită Pierzându-și individualitatea exclusivă în determinările cele mai generale și complet exterioare ale tuturor celorlalte existențe, animalul, cu toată străduința de a fi el însuși, nu atinge originalitatea reală și nu devine un individ real al ființei; ca unitate, individual, este exact la fel ca orice altă unitate din același gen și specie și diferă de animalele altui gen nu în sine, ci doar prin diferența dintre genul și speciile sale Individual, în animal nu există nimic propriu - nu există deloc originalitate Fiecare semn, sau incident, care la animal pare a fi originalitate sau originalitate, este imediat subliniat ca o anecdotă minunată, ca o ciudățenie uimitoare, ieșită din comun Pentru că, dacă nu intrați în tonul cu care sunt repetate acele anecdote uimitoare și adesea destul de incredibile, atunci din punct de vedere zoologic general, la orice înălțime de dezvoltare s-ar afla un animal, niciunul dintre ele nu iese în evidență pentru o clipă din acea comunitate obișnuită , din acea apropiere teoretică a ființei, care determină întreaga existență zoologic-animală Biblioteca "Runivers" - - A trăi înseamnă a fi tu însuți, a fi sensul înțelegerii de sine Dar limitarea strânsă în care sensul vieții este închis în existența animală, desigur, nu este plinătatea vieții, ci doar ea generală, convențională teoretică sau limita, care nu este o admitere? m, astfel încât viața să fie umplută cu propriul ei sens de originalitate, o transformă într-un tip, sau într-un semn zoologic, umplut nu cu propriul ei sens, ci doar cu semnificațiile tuturor celorlalte; ca urmare, pentru ea însăși și în sine, viața animalelor se manifestă într-un impuls pasional, dar de neatins, de a fi, o repetare nesfârșită, languid de monotonă și reproducere din nou a aceleiași incongruențe a ființei sensul înțelegerii de sine, marcat pentru totdeauna prin limitare Dacă un animal, rămânând animal, s-ar putea judeca pe el însuși și definiția în baza căreia se dezvoltă existența sa animală, el, desigur, fără nici cea mai mică ezitare, ar adera cu întreaga sa ființă la învățăturile lui Schopenhauer și ar fi pe deplin de acord cu el că viața este cea mai mare nenorocire - că a scăpa de ea este singurul bine Dar animalul nu poate judeca acest lucru; judecata lui este insuficientă Locuind în sine - doar în alții și neconștientă de contradicțiile vieții sale animale, nu este conștientă nici de nenorocirea ei; pentru că este limitat, de aceea nu știe despre limitările sale și rămâne în toate zilele existenței sale complet mulțumit de ea: ceea ce nu i se impută, că nu își impută și, ca și restul, natura neînsuflețită, rămâne în toate, întotdeauna adevărat pe sine și scopul propriu; iar dacă omul ar putea să-și uite umanitatea și

să devină ca un animal, el, fără să renunțe la viață, ar fi fericit ca un animal Neștiind pretențiile umane, animalul Biblioteca "Runivers" - - se mufă cu propria viață și nu găsește nimic inconsecvent în ea Inconsecvența sa nu se referă la el însuși, ci doar la teoria generală a existenței animalelor care stă deasupra lui Nu se poate atinge de el însuși, întrucât el însuși nu există nici în teoria zoologică, concepută ca lege a ființei sale, nici în fenomenul empiric, împlinit nu de originalitatea sa, ci doar de el însuși ca un străin care conține tot ce este exterior, totul altfel Toată viața este atenția prin care ființa vie, concentrându-se pe ea însăși, iese din exterior și, găsind centrul și fundamentul ființei sale în sine, este plinătatea originalității sau a libertății În virtutea atenției sale, animalul este plin de instinctul de autoconservare Dar atenția lui nu este suficientă; închisă în exclusivitatea sa limitată împotriva universalității ființei oricărui alt lucru, ea nu ajunge la sine în sine, nu atinge universalitatea libertății sale în sine, cel mai concentric buiandrug, ci rămâne dispersată în exterioritatea senzuală a empiricului său existenţă În ultima vreme, în orice caz, de îndată ce este vorba despre natura omului și a societății umane, gânditorii moderni și susținătorii așa-numitei metode științifice încep să vorbească despre nervii motorii, senzoriali și retardanți, despre ganglioni și reflexe ale creierul, despre substanța cenușie a creierului, despre localizarea creierului, despre aparate uimitor de complexe, despre celule, despre țesuturi, despre acțiuni și reacții și despre diverse diferențe, care sunt nenumărate, și se răspândesc la nesfârșit despre orice altceva, cu o prezentare detaliată a atât de imensă, ei uită complet de un lucru - despre sensul vital, subiectiv al înțelegerii de sine, de parcă nu ar fi existat deloc și nu s-ar fi întâmplat niciodată, ca și cum Biblioteca "Runivers" era complet în pierdere și împrăștiat într-o multitudine nenumărată de elemente de orice alt conținut Desigur, dacă avem în vedere doar sensul inerent animalelor, atunci un astfel de discurs despre multe alte sensuri în loc de unul, care este însăși esența vieții animalelor, poate fi justificat într-o oarecare măsură prin faptul că sensul vital al autoînțelegerea animalelor, deși este nemăsurat mai mult decât aceasta, prin care el este întunecat, într-adevăr, fără să ajungă la el însuși, parcă pierdut în acest alt conținut exterior lui Dar această pierdere a sensului vital al animalelor, sau acea limitare exclusivă în care este închisă de animalitate, în contactul său neîncetat, apropiat și senzual cu orice altceva, sau cu acea exterioritate a lumii, care în raport cu ea este universalitatea a ființei lumii, nu rămâne pentru totdeauna, ci se șterge și dispare; odată cu el, desigur, dispare și animalul, sau moare = moare, dar când moare, în moartea lui atinge acea universalitate care i-a lipsit în viață Prin urmare, sensul real al înțelegerii de sine, ca libertatea sau eliberarea sa de orice altceva, de conținutul său exterior aglomerat, care este înțeles de fiziologii moderni, se manifestă nu atât prin viață, cât prin moartea animalelor El nu poate rezista în strânsoarea limitării sale exclusive, trebuie neapărat să se elibereze de ea pentru a fi el însuși I Acel universal, care este cauza adevărată, universală-I a tot ceea ce există, care se află în fața pântecii-¡ în imaginea tuturor celorlalte, pe care ea însăși nu-l cunoaște, prin care este continuu conștient de tot, și în cele din urmă i se dezvăluie în propria sa imagine, ca moarte, ca o negare abstractă a oricărei singularități și limitări exclusive Biblioteca "Runivers" - - Realitatea animalului, dar dispersarea sensului vieții sale în orice altceva, se pierde doar când trăiește și

se regăsește pe deplin doar când moare; deoarece individualitatea abstract-senzuală, sau bestialitatea însăși, are ca complement necesar o universalitate abstract-abstractă sau moartea Animalul moare; în moartea lui destinul i se împlineşte; prin moartea sa, opo trebuie să ajungă să cunoască acea groapă universală a ființei, pe care nu a cunoscut-o și nu a putut-o cunoaște în viața sa, pentru că în timpul vieții nu era încă pe deplin ea însăși; dar din acest motiv, nici la moarte, nu moare de la sine, nu cu sensul de ființă universală, de care îi lipsea, ci doar cu o definiție zoologică generală, care era tocmai exclusivitatea limitată a existenței sale animale Opo nu a trăit de la sine, ci doar în general ca o astfel de rasă de animale și, prin urmare, moare doar în general; și întrucât, în spatele generalității impersonale a ceea ce a trăit în el, este imposibil să se indice ce a murit în el, se poate crede pe bună dreptate că odată cu moartea lui nu există nimic în el, sau nimeni nu moare Până la moarte, în el a trăit doar comunitatea teoretică a rasei sale zoologice, care, ca singur motiv al ființei sale, trăiește în aceeași ordine animală și după moartea sa; din fericire sau din nefericire, animalitatea generală a ființei nu moare, ci continuă și se reproduce continuu, uneori netrăind până la capăt, neatingând niciodată concluzia deplină, finală În exclusivitatea ei, dar în indiferența ei față de orice altceva, viața animalelor, izolate în singurătatea ei animală de ființă, curge cu o anumită viteză, asemenea unor pâraie curgătoare, râuri și râuri, al căror curgere se oprește, de îndată ce ajung oceanul, în care se revarsă și în care se găsesc cel mai înalt grad și gen Biblioteca "Runivers" - - o notă a soldului dvs Un astfel de ocean pentru curgerea vieții animalelor este moartea lor: în el încetează dezechilibrul sau izolarea ființei lor față de orice altceva; în viitor ei realizează un lot comun cu orice altceva, sau acea universalitate a ființei, pe care nu o pot realiza prin viața lor Fiecare suflare vitală de pe pământ se cutremură de groază la imaginea morții; pentru că în fața ei îi recunoaște legea necondiționată, care, stăpânind în secret asupra vieții, îi măsoară termenul și i se deschide prin ceea ce nu cunoaște în ea însăși: soarta ei necunoscută, plină de sensul de neînțeles al acelui absolut altul , cu care ea a avut înainte niciodată, încă, nicăieri, în nimic În sine, moartea este doar limita vieții și nu are nici ființă proprie, nici conținut propriu; şi de aceea, ea nu este pusă de la sine, ci doar de esenţa vieţii însăşi, care, încetând în ea, o pune ca limită proprie Dar în esenţa ei, viaţa este un sens sau o raţiune universală, care, fiind înţeleasă în sine numai prin sine, este universalitatea actuală a fiinţei şi de aceea nu tolerează, nu-şi îngăduie nicio exclusivitate, nicio limitare a definiţiei; căci semnele limitării sunt inconsecvente și inconsecvente cu sensul universalității Prin urmare, viața animalelor, închisă empiric și izolat în limita lor exclusivă, deși, în esență, participă la sensul universal al înțelegerii de sine, fără de care nu ar fi viață, dar nu-și suportă sensul vital și, ca și senzual hotar, arde în flacără suflarea lui de foc Sensul universal al vieții implică nu numai o atenție exclusivă pentru sine, ci și o atenție cuprinzătoare Biblioteca "Runivers" - - a acorda atenție la orice altceva este nu numai dulceața autoafirmării, ci toată amărăciunea tăgăduirii de sine Necuprinzând în îngustimea scopului lor exclusiv sensul vieții în universalitatea ei, ei nici măcar nu cunosc adevăratul mod de viață; li se dezvăluie abia în ultimul moment al existenţei lor în imaginea abstract-negativă a morţii lor, care îi eliberează de legăturile strânse ale animalităţii lor Cât timp animalul trăiește, în exclusivitatea lui rămâne străin și chiar

ostil față de orice altceva; murind, se contopește într-o singură ființă comună și împărtășește soarta tuturor celorlalți Moartea, în natură, este astfel, ca o negare a oricărei izolări, a oricărei exclusivități, a oricărei limitări, revărsând o ecuație universală, abstractă, realizată de universalitatea lumii peste toate diferențele și inegalitățile existenței empirice: în moarte totul este egal cu totul Dar același sens universal al vieții, care în restul naturii se exprimă doar în imaginea negativă abstractă a morții răscumpărătoare, constituind însăși esența omului, se realizează în viața umană într-un mod concret pozitiv, nu mai al morții, ci a vieții reale Ceea ce a fost moartea în sferele inferioare ale existenței este tocmai ceea ce devine viața și motivul vieții unei persoane: el nu moare, el trăiește de la bun început prin moarte; se numeşte în el sensul său uman, universal, care, ca şi moartea însăşi, nu tolerează şi nu îngăduie nicio lipsă de sens, orice inconsecvenţă, orice strângere a unei fiinţe exclusive, limitate Í În esență, moartea și sensul, sau mintea omului, sunt aceleași; contin acelasi sens de universalitate, numai cu diferenta ca in prima opa se exprima doar intr-un mod abstract Biblioteca "Runivers" - S - negarea directă a oricărei singularități senzuale, a oricărei limitări exclusive a ființei; iar în al doilea, se realizează ca o universalitate reală, care, în imaginea ei pozitivă concretă, nu se mai neagă, ci se înțelege, se justifică și se afirmă nu numai pe sine, nu numai un lucru, ci și orice altceva, - tot ce există, toate legile și toate manifestările, nu numai manifestările vieții, ci și manifestările morții Animalele, având drept motiv doar una dintre determinările particulare ale ființei universale, lasă orice altceva în afara limitelor determinării lor particulare; prin urmare, acest alt p le este prezentat sub forma morții lor, ca o lege universală căreia îi este supus fenomenul particular al vieții lor, ca o soartă inexorabilă care așteaptă fiecare existență individuală, de care niciunul dintre ei nu poate scăpa Pentru că orice luptă pentru existență duce inevitabil la moarte Având ca motiv de a fi nu o particularitate exclusivă, ci rațiunea universală și adevărul necondiționat al oricărei ființe, omul este drept în esența sa și, fără a lăsa nimic altceva în afara scopului său uman, înțelege întregul conținut al lumii, nu numai viața, dar și moartea, care deci, este concepută de el doar ca o anumită particularitate a ființei, îmbrățișată de universalitatea sensului ei uman Dintre toate creaturile de pe pământ, un om este numit ființă rațională Alte animale, desigur, nu sunt lipsite de rațiune: întrucât viața este rațiune; dar rațiunea animalelor este legată de o anumită determinare empirică, de la care nu pot renunța decât prin moarte Mintea omului este legată doar de imaginea universală a adevărului necondiționat; iar a fi legat de ea înseamnă a fi liber Și, prin urmare, pentru mintea umană nu există o astfel de particularitate, nu există o astfel de definiție, de la care să nu se poată renunța El este al lui Biblioteca "Runivers" - - renunță în mod liber la orice conținut al vieții și trăiește în moarte înainte de atingerea ei empirică; umbrele și fricile care o însoțesc nu-l derutează, întrucât el privește atât moartea empirică, cât și viața empirică, doar ca particularități ale vieții sale imense, universale După semnificația minții sale inerente sau atenția sa universală, nu există nimic altceva pentru o persoană cu care să nu aibă o participare directă Moartea, în faţa căreia tremură tot restul naturii, pentru el nu este altceva, exterior sau străin; ea este a ei pentru el; o cunoaște: respirația ei ucigașă nu este suflarea ucigașă a propriei sale gândiri abstracte, pe care o respiră, discutând despre tot conținutul lumii viitoare pentru el, prin

care judecă și decide și despre moarte, ca despre unul dintre obiectele viziunii sale și gândeam, ce zici de unul din fenomene particulare care decurg în mod necesar din universalitatea rațiunii sale Spre deosebire de animalul, care nu vede și nu se gândește niciodată la moarte, pe care moartea îl depășește din afară, ca soartă invizibilă și inevitabilă, omul, s-ar putea spune, trăiește, respiră și gândește moartea, când, cu ajutorul generalizărilor abstracte , el renunta la continutul vietii si intra in domeniul gandirii abstracte Din punct de vedere empiric, omul trăiește și moare în aceeași ordine ca orice animal Este perfect rezonabil și cu mintea lui este destul de consistent că organismul său, ca toate organismele existente, ca un fel de aparență, este trădat în puterea apariției și în dependența de forțele elementare ale mecanismului, chimiei și organismelor inferioare Dar, omul însuși trăiește nu prin aparență și nu prin forțele aparenței, ci numai prin acel simț al adevărului necondiționat, care comunică ființa acestei înfățișări și forțelor ei, în fața cărora atât fenomenul empiric al vieții, cât și tot așa  fenomenul empiric al morţii nu este altceva decât particularităţi cerute de respiraţie pentru viaţa generală Omul moare ca un animal; dar moartea sa înțelegând empiric nu este o soartă necunoscută pentru el, care, fiind sau formându-se undeva acolo, la o distanță inaccesibilă, în afara sferei sensului uman, l-ar aștepta cu răutate pentru a-și trăda ființa cu toate semnificațiile ei ale rațiunii , dragostea, infinitul în puterea nerațiunii trecătoare și a lipsei de sens spontane Dacă există ceea ce se numește destin uman, atunci în orice caz nu se află în exterior, ci în definițiile însăși ale destinului unei persoane, nu a soartei sale exterioare, ci a lui interioară, care îi este spusă și înțeleasă de el, ca fiind a lui sensul și rațiunea de a fi , - ca lege necondiționată a tuturor lucrurilor; acestei legi toată lumea și toate ființele lumii se supun inconștient din necesitate Iar omul o recunoaște în sine, ca însuși, ca însăși ființa sa și își afirmă determinarea prin libertatea sa În măsura în care determinarea particulară, sau scopul exclusiv al ființelor individuale, nu coincide cu scopul general al întregii lumi sau cu natura universală a lucrurilor, în măsura în care aceste ființe sunt supuse la tot felul de accidente, sau așa-numitele vicisitudinile destinului Acesta este sensul cunoscutului zical: omul propune, Dumnezeu dispune Pentru că, în sensul unei ființe empirice, omul există pe o bază comună cu toate celelalte ființe Acesta este fundamentul comun a tot ceea ce există, care este opus; ca o lege universală de orice fel a particularităților excepționale ale ființei și este, de fapt, însăși natura sau mintea lumii Și o persoană știe în sine că să se străduiască pentru ceva, să dorească ceva sau să caute, să acționeze, să acționeze și chiar și noi  a se contopi în opoziție, sfidând rațiunea universală a lumii sau incompatibilă cu însăși natura lucrurilor - și tocmai asta constituie nerațiune Pentru că totul se va schimba, totul va trece, dar natura însăși, sau mintea lumii, va rămâne pentru totdeauna; căci în ei ceea ce constituie scopul lumii și care încă nu a fost revelat ca destin al ei coincide într-o singură hotărâre, iar lumea nu poate avea un destin care să nu fie destinul ei Mintea universală a lumii s-a transformat în om în propriul său motiv de a fi, în scopul său uman; și de aceea, omul își găsește în sine, în însăși ființa sa, determinarea proprie, subiectivă, a ceea ce este rațiune și ce este nerațiune De fapt, natura sau rațiunea, care este însăși esența lumii, și sensul universal al vieții, care este însăși esența omului, sunt identice și consubstanțiale unele cu altele În sensul obiectiv, în

definițiile ființei, simțul uman se numește rațiune, iar lipsa de sens - nerațiune; iar în sensul subiectiv, în definițiile gândirii sau auto-înțelegerii, rațiunea se numește simț, iar nerațiunea - lipsă de sens Denumit subiectiv sens și obiectiv numit rațiune, motivul uman și motivul existenței lumii sunt unul și același - motivul universal Și, prin urmare, ca pentru întreaga lume în ansamblu, tot așa pentru om, nu există și nu poate exista o soartă exterioară care să nu coincidă cu destinul său Ca și rațiunea însăși, sau ca însăși natura lumii, sensul uman este esența universală a ființei, dincolo de care nu există loc pentru nimic altceva; și nimic nu i se poate întâmpla unui om, nimic nu-l poate înțelege, ceea ce nu ar fi cuprins în definițiile destinului său, ceea ce nu ar fi implicat de simțul său general de înțelegere de sine, ca una dintre definițiile sale particulare Biblioteca "Runivers" - S - Orice altceva, orice ar trebui să se afle dincolo și să anuleze oricare dintre afirmațiile semnificației sale, nu este altceva decât o ființă imaginară, lipsă de sens sau nerațiune, care în sine este de neconceput și imposibil Din punct de vedere empiric, omul este o particularitate sau o singularitate exclusivă a ființei; și, prin urmare, este rezonabil și de înțeles că existența sa empirică este anulată și dispare, ca orice altă particularitate empirică, înaintea necesității universale a imensei ființe mondiale, pe care nu este în stare să o îmbrățișeze cu imaginea sa limitată, empirică Dar însăși esența prin care o persoană trăiește, respiră și este op-self poate fi asemănată în sensul ei cu ceea ce este reprezentat de fiecare dintre teoremele separate ale matematicii: fiecare dintre ele, exprimând doar un anumit adevăr, nu este plină de nimic mai puțin decât întregul sens matematic universal; și, prin urmare, niciuna dintre ele nu este supusă nici abolirii, nici măcar vreunei modificări, indiferent de semnificația lor, indiferent de ce adevăruri ar putea exprima nenumărate definiții, prevederi și teoreme ulterioare ale întregii vaste sfere matematice Dacă una dintre aceste teoreme ar fi anulată, întreaga matematică ar fi anulată; deoarece sensul universal prin care trăiește și respiră este același sens prin care este animată fiecare dintre cele mai mici teoreme ale ei Despre fiecare dintre teoremele matematicii, se poate spune pe bună dreptate că ea este neschimbată și scutită de toate vicisitudinile destinului extern, deoarece este afirmată de plenitudinea sensului matematic Dar acest lucru tot nu ar fi suficient: esența fiecărei teoreme matematice, atât inferioară, cât și superioară, este doar aceea că este plină de un sens matematic, universal și presupune întreaga matematică Biblioteca "Runivers" - S - tec în întregime; în acest sens, toate teoremele sunt la fel; dar, mai ales în faptul că nu este oricare în general - ci tocmai acesta, în felul său special, determinat și în niciun alt adevăr de neînlocuit, matematic; în consecință, nu poate fi șters din matematică; ea rămâne în ea ca o trăsătură neschimbătoare, eternă Deci, exact, realitatea omului nu este doar că el, ca ființă rațională, este plin de toată semnificația sensului universal al ființei și, ca ultimă concluzie a întregii dezvoltări mondiale, a întregii evoluții lumii, presupune întreaga integritate a lumea existentă; - dar mai ales în faptul că el, ca această ființă specială, individuală, este în individualitatea sa un adevăr al fiinţei deosebit, în nici un fel de neînlocuit; ca urmare, trăsăturile sale nu pot fi nici anulate, nici șterse din realitate: ea rămâne în ea trăsătura ei neschimbătoare, eternă O persoană nu trăiește în general, nu ca unul dintre exemplele vreunei reguli generale, nu ca un tip al vreunei categorii de ființă, nici ca unul din multitudinea nenumărată de fenomene obișnuite a oricărei teorii, a vreunei legi

generale, prin ea însăși, ca indivizibilitate (individualitate) originară de sine, în sensul unei legi universale, cu sine, în sensul unui singur și unic fenomen special, ca personalitate deosebită a ființei, care, fără a se amesteca cu alte personalități, rămâne mereu inimitabilă și complet original, ca lucrarea finită a unui mare artist Viața animalelor, în absența ei de originalitate personală, amintește foarte mult în tot felul de produse extrem de abundente de mediocritate puternică, care, fără să pătrundă niciodată în adevărata sferă a adevărului, realității și frumuseții, își prețuiește propriile sale Biblioteca "Runivers" - - creațiile obișnuite nu mai puțin decât animalele își prețuiesc viața obișnuită, animală Viața umană nu este epuizată și nu este acoperită de nicio regulă, nicio teorie, nicio sociologie; este asemănătoare din toate punctele de vedere doar cu o lucrare interpretată, originală, care, necunoscând reguli, nicio teorie, este consecventă în sine doar ca inspirație vie, inimitabilă și inimitabilă a unui artist adevărat Ca ființă rațională, omul este o realitate împlinită, perfectă a ființei: pot fi recunoscute toate modurile empirice de existență care l-au precedat în dezvoltarea lumii, realizând doar manifestări particulare ale unei teorii generale a fizicii, mecanicii, chimiei, fitologiei sau zoologiei cât mai curând pentru umbrele preliminare decât pentru modul real de a fi și de viață Ca toată realitatea, viața în toată plinătatea ei se realizează numai în om; în ea, natura lumii ajunge pentru prima dată la sine și se liniștește, ca indivizibilitate reală a universalității necondiționate a imaginii sale mondiale, a ordinii sau a fundamentului ființei sale, cu singularitatea necondiționată a conținutului său de viață în acest special, complet fenomen original Legea necesității lumii este legea sensului universal al înțelegerii de sine a omului, iar omul, supunându-i, pentru a nu fi lipsit de sens, pentru a fi el însuși, se supune numai pe sine și rămâne liber Dominând tot restul existenței, ca determinare exterioară a lumii, necesitatea transformă în om în a sa, determinarea sa interioară și este înțeleasă de el ca libertatea sa În esența sa, ca om, el trebuie, nu poate trăi altfel decât conform modului său de gândire; iar gândirea lui este legată de o necesitate obligatorie, dar nu mecanică, vpsh- * Biblioteca "Runivers" - - nimic, ci doar ordinea sa logică internă; rămânând în această ordine, omul rămâne în sine, fidel cu sine Pentru că , ca sens universal al înțelegerii de sine, ea însăși este această ordine Ca ființă liberă, omul nu numai că trăiește, ci și moare liber; și întrucât umanitatea sa își are baza empirică în animalitatea sa, care, în esența definițiilor sale, nu este în concordanță cu esența simțului său uman și a rațiunii sale universale, este destul de rezonabilă și în deplin acord cu universalitatea sa umană sens, astfel încât el să poată renunța în timp util la granițele neconcordante cu el și la tot felul de definiții impuse nu de sensul său real de a fi, ci doar de empirismul condiționat al existenței sale temporare, trecătoare În virtutea definițiilor sale zoologice, omul moare empiric, ca orice alt animal Dar mai mult decât atât, trebuie dovedit că dintre toate ființele vii și muribunde, de fapt și într-un mod complet real, doar omul moare Ceea ce este de înțeles; căci dintre toate ființele vii, el singur trăiește într-un mod complet real și, prin urmare, numai el poate, numai el singur ar trebui să moară într-un mod real Imaginea morții este determinată nu de la sine, ci doar de modul de viață, iar întregul sens al morții stă în sensul celui care a trăit și care moare În materia anorganică, moartea este imperceptibilă, deoarece viața ei este și ea imperceptibilă În domeniul vieții vegetale, nu există nicio importanță, nici un sens, în

faptul că o frunză se usucă, sau o ramură, sau o creangă, sau o tulpină a unei plante, sau întreaga plantă împreună Aceeași vegetație crește în același mod, și în aceeași ordine și cu același conținut și Biblioteca "Runivers" - - după ce mai proorocise În cele din urmă, fiecare dintre animalele vii este determinată numai de regula generală a vieții, după care trăiește nici mai mult, nici mai puțin decât toți ceilalți indivizi din genul și specia sa; și nimeni nu poate determina și spune ce anume a murit, ce nu a fost, când a murit animalul Deoarece în animal nu există o definiție proprie, originală sau personală Existența materiei cu legile ei de echilibru fizic; vitalitatea împrăștiată a plantelor cu nedeterminarea ei elementară a ființei; iar viața animalelor, strâns închisă în animalitatea lor senzuală, are în raport cu viața reală doar aceeași semnificație pe care o au retorna și pitika cu exemplele lor în raport cu cuvântul real, viu, în care toată plinătatea și tot infinitul a sensului său animator au fost exprimate La moartea unui om nu există ambiguitate și, dimpotrivă, este destul de clar, destul de evident că el însuși a murit și cel care a trăit înaintea întregii realități a vieții umane; a trăit nu numai în general, ci într-o comunitate care aparținea tuturor celorlalți oameni, după propria sa personalitate deosebită, care nu aparținea nimănui altuia Era el însuși, neamestecat cu nimic altceva, o particularitate unică, inimitabilă Toate semnele sau semnele generale prin care încearcă să înțeleagă și să exprime originalitatea lui personală de a fi, pentru toți cei care l-au cunoscut, înaintea lui, într-un mod viu, real, sunt doar o grosolănie insuportabilă, nu viața lui, ci doar masca lui viaţă Ceea ce spun ei despre el, ceea ce îl semnifică pentru a reproduce, sau a păstra amintirea lui, nu este deloc la fel; faptul că en-gros a fost, nu spune nimănui; era viu, pentru toată lumea un ecou distinct audibil și de înțeles din infinit, respirația și privirea ei; dar tot ceea ce era în ea și care răspundea însăși acțiunii Biblioteca "Runivers" - - adevărul și infinitatea ființei sale au dispărut odată cu el Se aude încă vocea lui, se vede încă gestul lui familiar, zâmbetul său de viață cu toată particularitatea expresiei ei; dar el însuși nu mai este, este mort Orice altceva a rămas așa cum a fost: numai că nu a rămas, nu a rămas nici cea mai mică urmă din tot conținutul infinit, ceea ce numai în el nu a fost, care nu va fi altundeva, niciodată, în nimic altceva Deci a muri înseamnă a muri în realitate Un adevărat mod de moarte moare doar un adevărat mod de viață, o persoană vie; și numai în el se manifestă toată puterea și toată semnificația morții Este cunoscut de toată lumea, nu este un secret pentru nimeni, că o persoană moare ca un animal și chiar că moare mai, mai deplin, mai adânc și mai hotărât decât orice animal Dar acest lucru atât de cunoscut încurcă și nedumerește întotdeauna o persoană, ca ceva inconsecvent și de neînțeles cu orice; pentru a explica acest lucru, oamenii de odinioară recurgeau la povești în care se indica că o persoană este supusă morții din cauza vinovăției sau păcatului său; altfel moartea lui i se părea o inexplicabilă lipsă de sens Înaintea infinitatei sensului vieții, înaintea sfințeniei suflului vieții, mecanismul grosier, exterior al ființei se predă urâțeniei, vulgarității; și totuși, este imposibil de negat faptul evident al morții, prin care imaginea sfântului și infinitului este predată unei asemenea urâțeni a vulgarității Omul era un adevăr viu al ființei și dintr-o dată - acest adevăr a dispărut! piere adevărul ca toate celelalte lucruri? sau, cum pot exista lucruri când adevărul, care este de fapt ființa lor reală, se pierde? Pentru sensul înțelegerii de sine, pentru viața însăși, este destul de de neînțeles că, din cauza unei

soarte, Biblioteca "Runivers" - - care este străin de orice semnificație - din cauza unei necesități care nu cunoaște niciun motiv, nu a existat niciun om care să fie împlinirea realității și însăși esența ființei; - este de neînțeles că a încetat, a încetat să mai fie, de parcă n-ar fi existat deloc; - este de neînțeles că însăși esența ființei a dispărut, că însăși esența ființei a dispărut și doar fantomele rămân și rămân , doar ceea ce în realitate nu există deloc Da, acest lucru este de neînțeles - și poate fi considerat înapoiat doar pentru cei care se mulțumesc cu comprehensibilitatea banală a mecanismului, chimiei, organismului, al căror sens nu se presupune în sensul autoînțelegerii, ci doar în lipsa de sens a re -înțelegere Dar pentru sens, lipsa de sens a vulgarității și vulgaritatea lipsei de sens, ca orice lucru mort pentru suflarea vieții, vor rămâne pentru totdeauna de neînțeles; și nu este bine pentru o persoană când, renunțând la sens, începe să înțeleagă și să înțeleagă lipsa de sens Dar simțul uman este un simț limitat; iar în lumea existentă există multe lucruri care rămân și vor rămâne pentru totdeauna de neînțeles pe pământ pentru omul existent empiric Multe îi rămân de neînțeles, totuși nu pentru că sunt cu adevărat lipsite de sens, ci doar pentru că nu este în stare să le înțeleagă cu simțul său limitat Sensul neîndoielnic, necondiționat al adevărului înțelesului auto-înțelegerii umane, exprimat în formula - coqito ergo sum - mă înțeleg prin întregul sens al adevărului sau al ființei - este ca sensul unei axiome matematice Conține întregul sens al matematicii, dar numai - în potență, în posibilitate și nu încă în actu - nu încă în realitate În același mod, înțelegerea adevărului neîndoielnic al înțelegerii de sine, sau viața, care este tot sensul și tot adevărul, nu elimină încă neînțelesul întregului conținut imens al lumii și mult Biblioteca "Runivers" - - rămâne în ea și, aici pe pământ, va rămâne pentru totdeauna de neînțeles Dar această incomprehensibilitate este destul de de înțeles în sensul condiției empirice a ființei trecătoare și nu poate fi transformată într-o negare a însuși adevărului sensului și a conceptului său speculativ Pretenția umană de a înțelege totul, de a pătrunde totul cu propriul său sens, este în momentul de față doar o pretenție, și nu încă un drept desăvârșit Când se termină, atunci devine corect Până atunci, nu ar trebui să i se atribuie sensul de lege care nu-i aparține Căci de îndată ce o creanță goală este trecută drept drept, dreptul efectiv se transformă din necesitate într-o creanță goală; și când neînțelegerea urmează înțelegerii, când o persoană își imaginează că a știut totul și a înțeles totul, că nu există nimic de neînțeles pentru el în întreaga lume, atunci tocmai atunci fiecare concept este pervertit, că ceea ce se presupune că este inteligibil pare să fie într-adevăr inteligibil și invers, ceea ce este de fapt, înapoi și pare cu adevărat de neînțeles și fantomatic; apoi, lipsa de sens în sine este trecută drept semnificație inteligibilă, cu adevărat existentă, și sensul cu adevărat existent, care este înțeles prin el însuși, ca claritate originală, atotexplicabilă, ca principiu al oricărei inteligibilități, se predă în fața neînțelesului nonsens Omul, în ciuda marilor succese ale dezvoltării sale culturale și științifice, abia s-a trezit din distracția sa spontană la sensul înțelegerii sale de sine și este încă complet îmbrățișat de materia senzațiilor sale senzuale și a considerațiilor abstracte; și, prin urmare, nu este de mirare că el are mai multă încredere în dovezile empirice ale sentimentelor sale decât în speculațiile sale Când o asemenea dispoziție naturală devine și o teorie conștientă, atunci se transformă într-o prejudecată încăpățânată, care întunecă atât de mult adevărul,

încât omul vede peste tot doar un mecanism exterior Biblioteca "Runivers" existență și devine incapabil să-și înțeleagă sensul și sensul Văzând moartea și toate semnele morții într-un mod atât de palpabil, atât de izbitor și realizând adevărul absolut al vieții sale și sensul ei foarte vag și numai printr-un vis și o ceață a distragerii sale senzuale, o persoană este prea înclinată să abandoneze realitatea semnificației sale și recunoaște realitatea morții ca unic sens și pentru unicul adevăr al existenței întregii lumii Un om a trăit, a iubit, s-a luptat, a căutat, acasă-lea, - apoi a murit, și după aceea, nu mai este nimic; odată cu moartea lui, totul s-a terminat pentru el, iar cântecul este cântat Există pentru totdeauna, mereu, pretutindeni, în toate și deasupra tuturor, doar un singur întuneric neschimbător și de nepătruns al prostiei fără viață, completă; în acest întuneric, doar pentru o clipă, fantomele deșarte ale ființei, numite viață, sau sensul înțelegerii de sine, pâlpâie și în același moment dispar Dar există un lucru: fie adevărul vieții necondiționate și sensul ei, fie adevărul morții necondiționate și lipsa de sens Dacă adevărul este de partea sensului vieții, atunci lipsa de sens a morții este doar un semn gol, sau o înșelăciune care pare în minte, dar care nu este în realitate Dacă adevărul este de partea morții și a lipsei sale de viață, atunci în acest caz, trebuie să recunoaștem atât viața cu sens, cât și sensul vieții ca un miraj, pentru un joc fantomatic de nervi și imaginație, pentru înșelarea minții, realitate Și astfel, se cere să se decidă în cele din urmă, odată pentru totdeauna, pentru a nu reveni mai târziu la întrebarea - ce este realitatea și ce este o fantomă înșelătoare, este tărâmul vieții și sensul sau este tărâmul moartea și lipsa de sens? Punând întrebarea în acest fel, se dovedește a fi deja predeterminată: pentru că, nu există un astfel de sens ca Biblioteca "Runivers" - - cui s-ar putea afirma prostii; dar prin lipsa de sens în sine, sau pe baza lipsei de sens, este posibil să se afirme numai lipsa de sens Și întrucât sensul este tocmai înțelegerea de sine, iar înțelegerea de sine este un atribut al vieții, este clar că întregul sens constă numai în viață Mortul, sau neviul, este, dimpotrivă, ceea ce este lipsit de înțelegere, care nu are nici un sens în sine, ceea ce, prin urmare, este asociat cu lipsa de sens Pentru ca non-simțul să fie adevăr sau realitate, este necesar să admitem că este afirmat de non-simțul însuși Dar înseamnă a admite că lipsa de sens este animată de un anumit simț: pentru că lipsa de sens, afirmată de lipsa de sens, ar fi ceva într-un fel de autoafirmare, i e adică unele, deși exprimate în termeni inconsecvenți, dar totuși sens, și nu nonsens, care diferă de sens tocmai prin aceea că, dacă este afirmat, atunci numai prin altceva, în niciun caz prin el însuși A fi afirmat de sine, a fi înțeles de sine, a fi însuși înseamnă a trăi, adică a fi un sens viu și tocmai sensul înțelegerii de sine Și de aceea, dacă este imposibil ca lipsa de sens să fie afirmată, ca esență a ființei, prin puterea sensului sau prin adevăr, atunci este și mai puțin posibil ca ea să fie afirmată de la sine Iar dacă nu se afirmă nici prin sens, nici prin ea însăși, atunci înseamnă că nu se afirmă prin nimic, neavând soliditate a ființei în sine, este o fantomă goală care se păstrează numai prin înșelarea simțurilor sau a minții A nu trăi, a fi mort'! , sau a rămâne în definițiile morții, înseamnă a fi fără sensul înțelegerii de sine, a fi în definițiile lipsei de sens, a nu fi tu însuți, ci altceva; iar tărâmul imaginat al morții sau al ființei fără viață este Biblioteca "Runivers" - - tocmai ca ființă a lipsei de sens, care însă nu este ea însăși, ci altceva: nu există în sine; căci dacă ar fi în sine însuși, atunci ar fi deja sens și viață, și nu lipsă de sens; dar doar asta și

este lipsă de sens, sau ființă moartă, nu este deloc aceasta, ci altceva Dar să nu fii tu însuți, ci altul, este o expresie atât de contradictorie sau de nesustenabilă, încât nu exprimă nimic altceva decât însăși inconsecvența a ceea ce încearcă ei să exprime Mecanismul imaginar al ființei, care în gândirea abstractă este alcătuit din termenii realității - din atomii ființei, cu sensul individualității sale și din necesitatea ființei, cu sensul universalității sale - este tocmai un astfel de mecanism nesimțire care nu poate fi o ființă consecventă Nu se ține singur; nu poate fi el însuși nicăieri, niciodată, în nimic; este peste tot și complet - nu ea, ci doar alta; dar și ca altul, ea încă nu se are în sine, nu stă pe ea însăși, nu rămîne de la sine, ci din nou se schimbă într-un altul, care, fiind în aceeași definiție, nici nu stă și nu rămîne, dar doar se schimbă, trece și trebuie să treacă neapărat până ajunge până la capăt - până rămâne ceea ce nu mai trece, pentru că există de la sine și nu de către alții - este într-adevăr o ordine logică, eternă și nu mecanică, trecătoare de a fi Tărâmul imaginat, fără viață-mecanic al morții, ca existență contradictorie și insuportabilă a lipsei de sens, este doar materia a tot ceea ce, sub forma unei materialități impenetrabile, sau sub forma unui viitor la fel de impenetrabil, pare, își imaginează și trece, dar nu rămâne niciodată nicăieri și în nimic și nu poate fi ea însăși, deoarece nu există esență în ea Dacă este posibil să vorbim despre existența acestei materii, ca despre însuși principiul materialismului și al acestuia Biblioteca "Runivers" - - realismul ideologic, critica și pozitivismul, deși își neagă tatăl, în orice caz ființa sa nu este decât o ființă imaginară imediat sensibilă sau teoretic abstractă, care nu este susținută și afirmată de nici un simț al realității, sau al vieții, ci doar o opinie a ignoranței În realitate însăși, în viața însăși, care nu tolerează nimic mort, nimic fără sens, tărâmul mort al morții, materiei sau ființa imaginară a lipsei de sens, ca obiecte ale ignoranței, trec irezistibil împreună cu ignoranța, de care sunt ținute și afirmat, ca ceva care există În definițiile lor empirice, viitorul este ceea ce nu este încă, iar trecutul este ceea ce nu mai este; și de aceea, s-ar părea că nici unul, nici celălalt nu au cel mai mic avantaj unul față de celălalt Dar, în ciuda faptului, datorită predominării în oameni a senzualității lor asupra spiritualității lor, a senzațiilor lor asupra gândirii lor, viitorului, care este anticipat și vine, ca o chestiune vag simțită, senzuală a ființei așteptate, i se atribuie de obicei mai mult semnificație, esențialitate sau realitate decât trecutul, care, fiind amintit sub forma cunoașterii a ceea ce a fost, a trecut, a ceea ce s-a întâmplat, nu mai este resimțit, ci doar gândit ca definiție, ca esență și însuși sens al fiind În existența empirică, sensul ființei este prevenit de materia sa, iar perfectul este precedat de imperfect, sau de ceea ce este încă de realizat Și ca urmare a imperfecțiunii lor și a materialismului lor senzual, care încă nu a trecut, dar rămâne, ca necugetarea ignoranței, oamenii se întorc cu întreaga lor ființă în primul rând și chiar exclusiv către viitor, adică spre ceea ce a trecut Biblioteca "Runivers" - - copil, și nu de ceea ce este cu adevărat, și înstrăinați de sensul trecutului, ca oameni ai viitorului, privind numai viitorul, își pun toate speranțele, toate visele de așteptare și speranță numai în avansarea lui vag, imperfectă, senzuală materie Bazându-se numai pe materia trecătorului, oamenii viitorului, adică oamenii sensibilității și empirismului, se lipsesc astfel de orice posibilitate de a cunoaște și înțelege orice altceva decât materie; de aceea, pentru ei, de îndată ce materia trece, totul trece și totul se termină Dar ceea ce le este dat ca fum și, în

plus, ca scop universal și rezoluție universală a unei morți consumatoare, este în realitate doar un scop imaginar și doar o rezoluție particulară a existenței imaginare a materiei și lipsa sa de sens Viitorul este în esență doar o materie senzuală, trecătoare a ființei; trece, dar pe măsură ce trece, se dovedește a fi sens, care, ca însăși esență și adevăr al ființei, este ceea ce a fost deja împlinit, împlinit și, ca perfect, nu mai trece, ci rămâne pentru totdeauna Tot ceea ce există trece ca materie pentru a fi realizat și a deveni plinătatea vieții și sensul înțelegerii de sine Cum să treci, deci a muri înseamnă a fi împlinit, și doar ceea ce s-a întâmplat este ființa perfectă, sau însăși esența ființei și a vieții, care, până atunci, era ascunsă, ascunzându-se sub învelișul senzual al materialității, sau ceea ce este nu realitate, ci doar vine, ca viitor, destinat să devină realitate A fi și a fi empiric într-o anumită imagine a materiei sensibile, sau într-o așteptare a ceea ce urmează să vină, dar ce altceva nu este cu adevărat, înseamnă a nu fi, a nu fi, ci, dimpotrivă, doar a fi pierdut în materie, a fi în ea exclusiv  ceilalți împotriva a orice altceva și, prin urmare, să fie îmbrățișat de forțele și semnificațiile tuturor celorlalte, ceea ce nu lasă nici loc, nici posibilitatea de a fi el însuși în sine De aceea, ca să nu mai vorbim de existența materiei anorganice, dar și de existența plantelor, animalelor și oamenilor, pare până la margine revărsată de alte conținuturi externe de fizică, mecanică, chimie, fitologie, zoologie, antropologie, sociologie și orice altceva, dar nu de la sine La plante și animale, așa cum toată lumea știe suficient, ei găsesc orice alt conținut, străin, dar ele înșiși nu se găsesc În viziunea viziunii moderne, științifice asupra lumii, care trăiește în regiunea inaccesibilă și de necunoscut Wolkenkukuksheim, într-o persoană care reprezintă cea mai înaltă dezvoltare a organismului, există și o mulțime, un conținut foarte complex de celule, țesuturi, elemente nervoase, tegumente externe, organele de simț și funcțiile lor, dar cântă-l însuși, nu există sentimentul său universal de auto-înțelegere, cântă libertatea lui de a fi Și într-adevăr, dacă se vede exclusiv numai empirismul existenței, numai detaliile eterogene ale ființei sale senzuale, doar materia ei, atunci într-o astfel de vedere, în ea, desigur, se cântă despre sine; - într-o astfel de vedere, sensul său cu adevărat existent al înțelegerii de sine nu este găsit, ci este complet pierdut, dispare în nenumăratele lui definiții materiale, fizice, mecanice, chimice, organice, zoologice: în nenumărate lucruri, cea care există este atât de pierdut, atât de constrâns de orice altceva, atât de neliber, încât este într-adevăr ca și cum nu ar exista deloc Dar, cât de mult o astfel de vedere nu este în concordanță cu sensul înțelegerii de sine, ea nu stă, ci trece; iar obiectul său trece cu el, materia ei trecătoare, exprimată prin empirismul acestor multe, complexe  gol și alte conținuturi Eliberat de strângerea definițiilor sale senzual-empirice, inconsecvente cu ea, doar cea necondiționat universală, sau cea, rămâne și rămâne - doar sensul universal al înțelegerii de sine, care se numește eu și este libertatea autodeterminată, sau puterea creației, a ființei cu adevărat existente, a vieții cu adevărat reale Animalul moare și este astfel eliberat de animalitatea sa: moartea pentru el este eliberarea sensului său constrâns, închis în materia inexistenței și cel mai înalt grad de generalizare vitală pe care îl poate atinge atunci când își definește organismul animal Dar animalul însuși trăiește fără să cunoască și neconținând în sine imaginea generalizată a morții sale; eliberarea lui în ea este, împreună cu

aceasta, limita vieții sale În dezvoltarea sau realizarea succesivă a naturii, în care sfârșitul atins la nivelul cel mai de jos al existenței servește ca punct de plecare pentru următoarea, mai înaltă, moarte, sau limita vieții și întreaga dezvoltare a animalului, devine începutul de la pe care se desfășoară dezvoltarea vieții umane și a existenței umane Ceea ce în sfera animalelor apare empiric ca moarte, sau ca o renunțare și eliberare de limitările unei determinări exclusive, omul prin natură include deja în sine, în însăși ființa sa, ca putere a gândirii sale, cu care este capabil să renunțe la toate limitele empirice - definiție senzuală, zoologică sau antropologică Gândirea umană, atingând ultimele limite ale vastei sfere a existenței lumii, o acoperă cu o sferă complet egală și la fel de vastă a conștiinței sale și, fără a lăsa conținut în ea Biblioteca "Runivers" - - jeania, nicio atitudine, nici un subiect care să nu fie gândul unei persoane, se referă la respingerea foarte critică a granițelor naturale ale propriilor sale, antropomorfismul empiric, are singura modalitate de a-și lua în considerare și judeca tot un prieten doar existent cu adevărat, necondiționat, adevăr universal După cum moartea este în natură, tot așa este și gândul despre om deplinătatea generalizării; dar renunțând la toate granițele, la toată îngustimea empirismului, ea nu rămâne, ca moartea, în abstracția negației; dar se transformă în plenitudinea și realitatea concretă a vieții umane, realizându-se în ea ca o minte atotcuprinzătoare, ca sens universal al lumii, auto-înțelegere vitală Omul știe despre moarte; este subînțeles de mintea lui și de sensul prin care trăiește; căci el, prin însăși esența scopului său, trăiește deja de la început nu numai prin conținutul privat, separator al vieții sale, ci și prin renunțarea la acesta, ca și la particular, și în principal prin imaginea universal generalizată a morții , care în el, însă, și pentru el, nu mai este abstract o generalizare moartă a acelor sau a altor particularități ale conținutului vieții, ci concret - o esență vie, sau însuși adevărul și libertatea vieții sale umane: înțelegerea prin ea însăși, ca semnificație a înțelegerii de sine, opa, în universalitatea sa concretă și vie a ființei, cuprinde întreaga lume, tot conținutul ei, atât viața ei empirică, cât și moartea ei empirică, ca manifestările sale particulare, precum marea își îmbrățișează valurile Moartea în natură apare doar ca o negare abstractă a limitării exclusive și a definițiilor apropiate ale ființei, dar în esența omului, în sensul universal al înțelegerii sale de sine, ca imagine concretă a tăgăduirii sale de sine, există iubire, care Biblioteca "Runivers" - - deci el, întruchipând în sine adevărul universal al lumii întregi, ca adevăr propriu, ca libertate a sa, justifică și afirmă existența și libertatea tuturor celorlalte și a tuturor fenomenelor sale, atât de viață, cât și de moarte Semnificația auto-înțelegerii umane sau a vieții umane, deoarece auto-înțelegerea este viața însăși, iar viața este tocmai înțelegerea de sine, este de fapt sensul universal a tot ceea ce este în lume, trecutul fără început sau acel ocean nemărginit de ființă, care , percepând în sine toate curentele diferite, trecătoare, existența empirice, senzuală, le comunică realitatea și adevărul lor Ei spun că toate pâraiele, toate pâraiele, de-a lungul râurilor se varsă în ocean, care pare să fie sfârșitul cursului lor Dar, trebuie spus că, dimpotrivă, curg din ocean, care este începutul cursului lor A muri înseamnă a trece de la ființa privată la cea comună; iar moartea este doar o generalizare, doar o renunțare la particular Dar omul este de la început, prin însăși nașterea și esența sa, o ființă cu adevărat existentă, universală, în care atât viața, cât și moartea se năpustesc

ca particularități Sensul lui universal al înțelegerii de sine și rațiunea universală a existenței lumii, sau natură, sunt identice; întrucât primul este doar subiectiv, iar al doilea este doar expresia obiectivă a uneia și aceleiași esențe, adevăr sau actualitate, una și aceeași infinitate creatoare a ființei Prin urmare, când o persoană moare, atunci, prin generalizarea morții, se întoarce numai la sine; căci el nu are unde să meargă în afară de el însuși și la propria sa universalitate a înțelegerii de sine, la viața lui umană; în întreaga lume, în toată natura, nu poate exista alt loc pentru el și nu poate exista alt loc decât în universalitatea infinită a sensului, prin care el, înțelegându-se pe sine, înțelege întreaga lume și toată natura ei Drept urmare, întreaga lume nu se deschide pentru el <i Biblioteca "Runivers" - - numai ca fenomen emniric-senzual, nu numai ca laborator fizic sau amfiteatru anatomic, în care sinteza vieții este înlocuită de analiza morții, ci în infinitatea indivizibilitatii vitale a întregului sens al înțelegerii cu întregul ființă a existenței, în deplină conformitate cu imaginea ei infinită și conținutul său imens ia, veșnică frumusețea cosmosului viu, ceresc și pământesc Omul este captivat de natură; pentru că universalitatea ființei ei și universalitatea înțelegerii lui sunt una și aceeași esență; pentru că frumusețea ei veșnică, bunătatea ei imperturbabilă îi vorbește clar și pe înțeles despre adevărul necondiționat de care ființa lui umană este umplută fără niciun cuvânt În contactul cotidian cu conținutul detaliat, cu dependența și cu nevoile existenței empirice, viața umană îi apare unei persoane ca o reproducere dureros de monotonă și o strângere intolerabilă a aceluiași conținut cunoscut, aceleași detalii și convenții, în aceeași zi imuabilitatea de astăzi nu există definiții fiziologice, economice și sociologice repetabile Și este îmbucurător pentru fiecare persoană să se elibereze chiar și pentru o clipă dintr-o existență atât de condiționată, artificială, prejudecată și mizerie, pentru a se uita de sine și a se regăsi față în față cu o natură artificial simplă și a vedea imaginea imperturbabilă a ei fiind în calmul lui maiestuos Natura este tocmai atât de captivantă, atât de frumoasă, încât în imensitatea întinderii ei toate particularitățile mărunte se liniștesc și dispar, toată strângerea unei ființe agitate-anxioase, mereu mai mult sau mai puțin frânte, niciodată nesatisfăcute, limitate și condiționate empiric În loc de monotonul languiv, binecunoscut și invariabil repetat unul și același, constituind întregul conținut, și Biblioteca "Runivers" - - tot interesul atât pentru fiziologie cât și pentru sociologie, în natură se aude și se vede ceva absolut diferit, ștergând empirismul și grosolănia contururilor sale direct vizibile, senzuale, aceasta cealaltă plutește peste tot peste ea, ca meditația ei profundă, ca respirația ei vitală și în fiecare dintre manifestările ei, prin toate modurile de existență, în spatele tuturor definițiilor ei, sunt exprimate și resimțite de imaginea mântuitoare a morții; prin această imagine, ca printr-o fereastră deschisă în peretele impenetrabil al limitării și empirismului materiei, se vede distanța nemărginită a infinitului Instinctul animalelor este definit ca instinctul de autoconservare, care este, de asemenea, caracteristic omului ca animal; pe deasupra acestui instinct de animalitate, în ființa umană, ca negare a animalității sale, ca tendință de a se abstrage de tot ce este empiric senzual, există și ceea ce se poate numi instinctul său, sau o sete de moarte și care în unele mod, parțial exprimat atât în învățăturile budismului, cât și în învățăturile pesimismului modern Setea de moarte inerentă omului, manifestând în el doar setea sa nesățioasă de o viață

superioară și toată plinătatea infinitului ei, este omogenă cu acea mișcare, sau acel motiv, în virtutea căruia'! artist!, rupe, cât mai repede, wipchchpti opera lui nereușită, astfel încât să nu rămână nici urmă sau amintire din ea, încât să-și străpungă sensul sensibil cu falsitatea ei insuportabilă Precum opera nereușită a unui artist, tot așa și viața nereușită a unui om, cu praful lui lumesc și răzvrătirile sale, devine pentru el o minciună atât de insuportabilă încât oii'j ns fără bucurie se gândește la încetarea ei și visează involuntar la beatitudinea de a plonja într-un curent transparent, în valurile pure ale ființei universale, pentru ca, eliberându-te de angoasa și oboseala căii vieții, să poți respira liber cu toate suflarea reală a infinitului * Biblioteca "Runivers" - - Cel mai faimos dintre poeți, prin gura eroului său, vorbește, printre altele, despre dulcele obicei de a trăi Desigur, majoritatea oamenilor nu sunt deloc contrarii să trăiască dulce - să mănânce dulce, să bei dulce, să doarmă dulce; dar, în general, nu se poate spune că o persoană este un mare iubitor de dulciuri; viața îl dezgustă de multe ori și devine stânjenitoare până la intoleranță - tocmai prin dulceața ei Dulceața vieții de zi cu zi, care se cumpără și se vinde direct în piață, de la cunoscutul tejghea, cu atmosfera ei de rutină și acea poftă de savurare și plăcere de sine, în care oamenii se îngrașă și strălucesc, înotând în grăsimea lui complezenta, raspunde unei persoane interzice intolerabil vulgaritatea reala a fiintei si falsa masca a vietii De la ea în fiecare zi expusă și în fiecare zi din înșelăciunea ei reproductibilă, din farmecele ei stâncoase, de multă experiență și uzate, el este gata să fugă până la capătul lumii; și adesea, fugind, și de fapt, fugind din el în deșert, în schițe, și acolo, anticipând imaginea mântuitoare a morții amare și a tăgăduirii de sine, devine un pustnic, un pustnic, un om tăcut sau un stilit Dar pentru un bărbat - nu trebuie să ne grăbim să murim; opj moare deja într-o ordine firească; mai devreme sau mai târziu, moartea îl depășește inevitabil, chiar dacă nu vrea și nu încearcă să o grăbească; atunci, în zadar ar fi să cauți în moarte ceea ce se găsește numai în viață Moartea naturală este doar o generalizare abstractă* a ființei private, care coincide complet cu o generalizare similară, la fel de abstractă, a gândirii: ambele sunt la fel de goale, la fel de lipsite de orice conținut; și ceea ce viața nu dă, moartea nu poate da Odată cu moartea naturală, empirică, a unei persoane, moare în memorie doar ceea ce nu este încă în el Biblioteca "Runivers" - - ceea ce era încă de realizat, ceea ce era imperfect, a trecut sau a murit, doar existența sa determinată empiric, doar acea înveliș senzuală a ființei sale în care a trăit Dar el nu este cu adevărat ceea ce moare, ci doar ceea prin care trăiește Dar el a trăit sau trăiește, sau, conform destinului său, trebuie să trăiască nu după această înveliș și nu după definițiile ei senzuale; ea este pentru el și în timpul vieții lui o definiție străină pentru el și inconsecventă cu ființa lui; cine îl cunoaște numai după definiția ei nu îl cunoaște deloc Și întreaga sociologie modernă și întreaga așa-numită morală evoluționistă sau doctrina modernă a eticii se bazează nu pe cunoaștere, ci doar pe ignorarea naturii reale a omului și are în principiu nu viața, ci doar vulgaritatea vieții cu raționalizarea și pedanteria ei nesfârșită antiism, care cred că în ele se află întreaga viață și întregul adevăr al vieții Nu există chin mai insuportabil în lume decât cel pe care îl trăiește viața, când raționamentul mortal și pedanteria grea încep să-și măsoare infinitul și să-i pună limite prin limitările sale și când prostia se angajează să învețe întreaga omenire rațiunea minții În virtutea teoreticii abstracte, văzând în om doar banalitatea

definițiilor zoologice generale, viziunea științifică modernă asupra lumii încearcă să-l dateze și să-l echivaleze cu animalele, iar pentru aceasta, referindu-se la omogenitatea originii lor, indică apropierea lui, relația lui de sânge cu ei Nimeni nu neagă omogenitatea originii omului din una și aceeași natură, nu numai cu animalele, ci și cu plantele, ci și cu materia anorganică în toate formele ei; din recunoașterea unei astfel de omogenități rezultă doar cerința și necesitatea de a explica și înțelege tot ceea ce există Biblioteca "Runivers" - - conținutul lumii prin sensul inerent omului și în niciun caz prin lipsa de sens asumată în baza imaginară zoologică, fitologică sau hiologică a lumii animalelor, plantelor sau materiei fizice Ca atom real, sau individ al existenței mondiale, o persoană este o indivizibilitate vie a eternității și instantaneului, infinitului și finitului, universalitatea necondiționată și particularitatea necondiționată, singularitatea ființei; această indivizibilitate, sau această infinitate a ființei, nu poate fi spartă; totul trece prin răul ei, atât viața cât și moartea, și cerul și pământul, și toate definițiile emiirpche-senzuale, și toată prostia teoretizării și toată raționalizarea pedanterii științifice; ea însăși, așa cum era realitatea ființei, impregnată de sens, și realitatea sensului, plină de ființă sau adevăr, așa rămâne, și așa rămâne pentru totdeauna aceeași realitate, sau singurul și singurul adevăr adevărat Imperfectul moare, corpul moare; dar realitatea perfectă nu moare Sufletul unui om, care este el însuși, sau acea indivizibilitate a înmormântării veșnice și manifestarea ei deosebită în fiecare clipă, este nemuritor, pentru că este toată plinătatea realității și toată necesitatea și toată libertatea existenței lumii Omul însuși în subiectivitatea sa cu sine însuși, cel care se numește eu, nu oricine altcineva, ci precis și exclusiv eu, acest egoist necondiționat, este adevăratul atom, individul, sau principiul real, indivizibil al lumii Tot restul, existența încă imperfectă - nu numai corpul material al omului, ci în general toate corpurile - soarele, lupa, stelele, cerurile și pământul și lumea fizică și lumea organică a plantelor, animalele și întreaga umanitate cu evoluția și dezvoltarea ei, - având loc numai în sensul unei persoane, sunt doar condiții și circumstanțe externe - Biblioteca "Runivers" - - numai mediul empiric în care el însuși, sau sufletul său, cu ceea ce ține și păstrează în sine cu iubirea sa, este o realitate reală și eternă, sau adevăr absolut Numai o ființă nemuritoare este capabilă să creadă în existența lui Dumnezeu; nemurirea lui este în el credința sa, care, ca o afirmare a adevărului necondiționat al sensului pre-etern, viu, este mărturisită, ca credință reală, numai prin credința în nemurirea sa personală, sau în realitatea omului nemuritor personalitate numită I Fără această credință, credința în Dumnezeu nu ar fi credință, ci doar o vagă neînțelegere În virtutea simțului său de înțelegere de sine și în ciuda tuturor argumentelor și concluziilor viziunii științifice asupra lumii, omul, neconsiderându-se un animal, este conștient de sine și înțelege, atât în cea mai înaltă sferă a speculației, cât și în cea mai imediată sferă de conștiință de sine generală, umană, că el este separat de animale și de întregul conținut al vieții lor animale prin infinitatea actuală a înțelegerii sale de sine, prin care el, și este el și altcineva, îmbrățișează imensul conținut al lumea întreagă, leagă, ca într-o legătură inseparabilă, începutul său de începuturi cu sfârșitul său complet, sau concluzia Neegal cu animalele, omul, ca ființă nemuritoare, este egal doar cu Dumnezeu și este una cu El: pentru că, așa cum este în Dumnezeu, așa și Dumnezeu în el înțelege adevărul existent veșnic cu

același simț al înțelegerii Ca urmare a acestei egalități, s-a format de multă vreme o credință profundă între oameni și, în ciuda metodelor științifice, că omul este imaginea lui Dumnezeu pe pământ și că diferența dintre el și Dumnezeu este doar că este îmbrățișat de empirism , sau senzualitatea existenței sale finite și, totuși știind, neînțelegând adevărul etern în propriul său Biblioteca "Runivers" - - imagine, se străduiește cu întreaga ființă să o cunoască și să o înțeleagă; dar Dumnezeu, care trăiește în cer, în infinit, deja din veșnicie cunoaște și înțelege adevărul etern ca pe Sine Între Dumnezeu și om există o distanță și o întindere imensă a lumii imense, existente; și, prin urmare, omul nu poate vedea pe Dumnezeu așa cum vede el obiectele existente empiric; Dar judecata lui umană, vitală, se declanșează prin infinitatea extinsă a Mirei, își leagă existența cu Dumnezeu, care este totul pe toate acestea, fără sfârșit pe pământ, ca curentul parabolei, și nu se închide nicăieri, așa cum numai în însăși nesfârșitul, dincolo de premisele Mira și conținutul ei senzorial empiric Fiecare religie de pe pământ este doar o legendă eternă despre legătura inextricabilă dintre finit și infinit și despre prezența reală a semnificației eterne a adevărului în clipa pâlpâitoare a tot ceea ce este trecător Și de aceea, existența temporară, trecătoare a omului, având un sens infinit, trebuie să fie realizarea efectivă a adevărului lui Dumnezeu pe pământ Altfel îşi pierde valabilitatea şi transformându-se într-o minciună, se manifestă doar ca o totală lipsă de sens și o rușine sălbatică a tot felul de fantome, insinuări și coșmaruri Biblioteca "Runivers" Pagină String Han Read t ano: Citește: aceeași aceeași aceeași învățarea limbilor străine încheie încheie manifestări ale sugestiei subiectivitateobiectivitate Capitolul pi ton atunci lipite lipite ceea ce se înțelege ceea ce li se înţelege tranzitorie - observații (tm)observații numai, cumva, cumva razimaz' teoretic - predominant teoretic - predominant CreaturăCreatură SeusiiSensu lipsa de viață se trezește treptat la viață lipsa de viață la viață constant scăzut sfântul înaintea nesfântului; înaintea ei materia animală și atomianimale, plante, materie și atomi self-sama ' inconsecvențe; inconsecvențe, opus opus nervos Forey - opus ;opus înțelegerea de sine înțelegerea de sine coqitocogito fantomă semn Biblioteca "Runivers" Biblioteca "Runivers"